Tác giả sách **TRINH THÁM HÌNH SỰ**
bán chạy nhất theo bình chọn của
New York Times và *USA Today*

BEST-SELLER

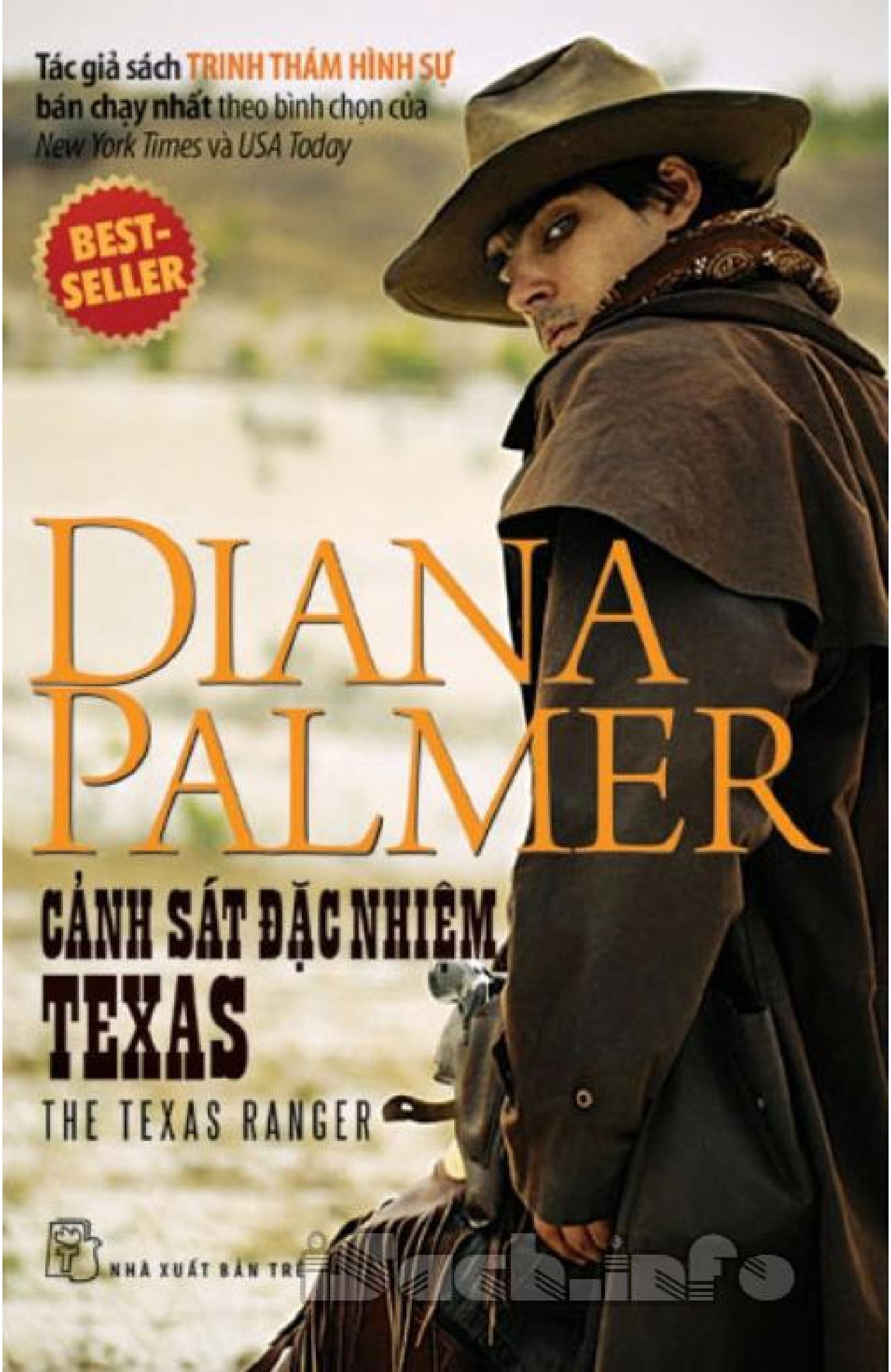

DIANA PALMER

CẢNH SÁT ĐẶC NHIỆM TEXAS

THE TEXAS RANGER

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

CẢNH SÁT ĐẶC NHIỆM TEXAS

Diana Palmer
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Một vụ phá án của đội cảnh sát đặc nhiệm Texas lồng trong câu chuyện tình của trung úy Marc Brannon và Josette Langley, nữ điều tra viên, hai nhân vật chính của truyện.

Nhiều năm trước, những éo le trong hai vụ án có liên quan nhau đã khiến họ phải đứng trước tòa ở hai phía đối lập, điều đó cũng khiến cho mối tình của họ phải tan vỡ và danh tiết của Josette bị tổn hại nghiêm trọng. Những tưởng hai người sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa khi mỗi bên đều chuyển công tác và chỗ cư ngụ, nhưng số phận lần nữa lại đẩy đưa họ đối mặt với nhau. Lần này, là một vụ án rất phức tạp khiến họ phải luôn sát cánh bên nhau trong công việc. Và dẫu còn đầy tổn thương vì chuyện cũ, Josette vẫn không thể tự dối lòng rằng, trái tim cô vẫn chưa thể xóa đi hình bóng của con người phụ bạc ấy. Rằng, quá khứ sâu đậm ấy giờ đây đang lên tiếng...

Đây làtiểu thuyết trinh thámhình sự. Theo giới thiệu của nguyên bản, sách được xếp vào hàng best-sellers ở Hoa Kỳ với tác giả là Diana Palmer, một nữtiểu thuyếtgia nổi tiếng, có hơn 25 năm sáng tác và hơn 95 tiểu thuyết được in.

Truyện có, nhiều tình tiết hấp dẫn gay cấn lồng trong một câu chuyện tình khá nóng bỏng với kết thúc có hậu.

Mục lục

Giới Thiệu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17

CẢNH SÁT ĐẶC NHIỆM TEXAS

Diana Palmer
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tại trụ sở đội cảnh sát đặc nhiệm bang Texas ở San Antonio, trên tường nhà treo đầy những bức ảnh đen trắng được đóng khung của những thành viên cũ trong đội ngũ ưu tú đó. Những bóng ma màu nâu xám của quá khứ đang ngắm nhìn thế giới hiện đại với đầy những điện thoại, máy fax và máy tính qua những khung ảnh... Chuông điện thoại không ngừng kêu vang. Những nhân viên ngồi sau bàn làm việc của mình đang làm công việc thầm vấn. Và như một điệu hát ru điện tử đều đặn du dương, tiếng kêu ro ro của những máy móc vẫn đều đều lấp đầy không gian.

Trung úy cảnh sát Marc Brannon như bị trói chặt vào chiếc ghế xoay của mình trước một bàn làm việc chất đống tài liệu. Những lọn tóc xoăn màu hạt dẻ chen lẫn màu hoe vàng của anh ánh lên dưới bóng đèn neon. Cặp mắt nheo nheo, anh đang nghĩ đến một sự việc mới xảy ra gần đây.

Vài tuần trước, một người bạn và cũng là đồng nghiệp của anh, Judd Dunn, người vừa được bổ sung tạm thời về văn phòng ở San Antonio suýt nữa đã bị một chiếc xe chạy với tốc độ cao cán vào người. Theo những lời bàn tán thì vụ việc đó không liên quan gì đến một vụ điều tra của FBI về Jake Marsh, một ông trùm mafia trong vùng. Dunn đã tham gia vào việc thẩm tra ấy, trước khi yêu cầu được chuyển đến Victoria vì những lý do cá nhân. Cuộc điều tra sẽ được tiếp tục dưới sự chỉ đạo của một nhân viên khác người gốc Georgie là Curtis Russell, người trước đây từng làm việc cho Sở Mật vụ. Chính vì thế mà Marc cảm thấy hoi lạ khi anh ta làm việc cùng bộ phận với mình. Nhưng trong công việc này, mọi người thường xuyên phải thay đổi công tác. Chắc đây là một trường hợp như vậy.

Trừ phi Russell chính là kẻ chuyên quấy rầy. Hai ngày trước, chưởng lý Simon Hart đã đích thân gọi điện cho Marc để phàn nàn về tính bướng bỉnh của đồng nghiệp của anh. Russell, hiện giờ đang tung hoành ở Austin và đã gây nhiều khó khăn cho những nhân viên ở đây. Sau khi đã xem xét tỉ mỉ hồ sơ của cảnh sát, anh ta đã moi ra hai vụ giết người mà theo anh ta, hai vụ này có liên quan chặt chẽ đến Marsh và mafia... Cũng có thể anh ta có lý. Nhưng vấn đề là gán tội cho bọn trộm cắp thì dễ hơn nhiều việc đưa ra được bằng chứng của những tội danh đó.

Jake Marsh đã được tôi luyện trong tất cả các kiểu phạm tội như đe dọa tống tiền, ma cô dắt gái hay cá độ bất hợp pháp... Ngoài ra, hắn còn sở hữu một căn hộ ngay giữa Downtown, khu phố đẹp nhất ở San Antonio. Đấy chính là gót chân Âsin của hắn. Bởi vì cảnh sát có thể "hỏi thăm" hắn bất cứ khi nào khi viện dẫn luật về yếu tố gây nguy hại nơi công cộng - một loại tội phạm hình sự cho phép cảnh sát đóng cửa một địa điểm bị nghi ngờ là được dùng để tổ chức các hoạt động phạm tội. Cảnh sát có thể viện mọi lý do để đánh bật những tay anh chị ra khỏi hang ổ của mình. Và, nếu xét theo giá trị bất động sản của căn hộ thì Marsh rất có khả năng bị sờ gáy. Nhưng điều đó chưa đủ để bắt ông ta. Marsh rất có tài và biết cách lẩn tránh sự truy tìm của cảnh sát. Rõ ràng là sự hiểu biết pháp luật rất có lợi cho bọn tội phạm.

"Đáng tiếc là người ta không thể tóm cổ những kẻ phạm tội như ở thời trước đây nữa", - Marc suy nghĩ với một thái độ khinh bỉ. Mắt anh gắn chặt vào bức ảnh cũ, trong đó có hình một thành viên của đội cảnh sát đặc nhiệm đang cưỡi ngựa, ngạo nghễ kéo theo bằng dây thừng một tên sống ngoài vòng pháp luật bị thương, nhục nhã và người đầy bụi bặm.

Anh hờ hững mân mê báng súng bằng gỗ sậm màu của khẩu colt 45 mà anh luôn đeo nó bên thắt lưng của mình. Những thành viên của đội cảnh sát đặc nhiệm không mặc đồng phục, họ được tự do chọn phục trang và mang vũ khí cho phù hợp. Nhưng phần lớn trong số họ đều chọn cho mình cùng một kiểu:

sơ mi trắng, cà vạt, ủng và mũ cao bồi Stetson trắng, và cùng đeo phù hiệu - một ngôi sao trong một vòng tròn. Một cảnh sát đặc nhiệm phải luôn lịch sự, sạch sẽ, bảo thủ và chuyên nghiệp. Ngay từ đầu, Marc đã cố gắng để quen với hình ảnh này, nhưng nay thì anh tỏ ra thận trọng và đa nghi hơn. Hai năm trước, anh đã phạm một sai lầm trong cuộc đời mình: anh đã hiểu lầm về một người phụ nữ mà anh đã từng gắn bó... còn hơn cả lý trí của mình. Em gái của anh, người biết thông tin về người phụ nữ này, đã cam đoan là người phụ nữ này không còn muốn gì ở anh nữa. Đúng là một sự giúp đỡ vô dụng. Marc không tha thứ cho mình về chuyện đó. Anh đã xin thôi việc, rời khỏi đội đặc nhiệm và bang Texas, rồi gia nhập FBI và làm việc ở đó trong hai năm. Kinh nghiệm đã dạy cho anh biết rằng, trốn chạy khỏi một vấn đề không phải là giải pháp tốt; vì người ta luôn mang theo nó bên mình như một con tim bị thương.

Hình ảnh người phụ nữ trẻ tóc vàng, sống động, tươi tắn mà anh đã yêu vẫn luôn hiện hữu trong tâm trí anh.

Bất chấp những bất hạnh của mình, cô vẫn là người thông minh nhất; hấp dẫn nhất mà anh từng biết. Anh thấy nhớ cô da diết. Còn cô thì không nhớ anh, tất nhiên rồi! Tại sao cô ấy lại phải bận tâm về người đã làm tan nát cuộc đời cuộc đời cô cơ chứ?

- Anh đang mơ đấy à? - Một nữ đồng nghiệp đi ngang qua hỏi anh.

Phái nữ thường thấy anh rất hấp dẫn. Mọi người thường so sánh anh với những ngôi sao màn bạc của Hollywood, với đôi vai rộng, hông nhỏ và cái cằm vuông của anh. Đấy là còn chưa nói đến khóe miệng rất gợi tình nằm dưới cái mũi gẫy và thái độ ngạo nghễ rất quyến rũ thay vì đe dọa. Tuy nhiên, anh không phải là một kẻ chuyên đi quyến rũ đàn bà, ngay cả đến những cô nàng lắm chuyện ở trong đội cũng không có gì phải phàn nàn về vấn đề này cả.

- Không hề, - anh trả lời, mắt ánh lên vẻ tinh nghịch. - Tôi đang tập thần giao cách cảm. Như cô thấy đấy, tôi đang phát những đợt sóng về phía những bọn tội phạm vượt ngục. Vào lúc này, tất cả bọn chúng chắc chắn là đang bị triệu tập trước mặt chính quyền ở khắp nơi trên đất Mỹ.

- Em không tin.

- Không sao. Thôi được, - anh vui vẻ cười chấp nhận. - Tôi vừa trở về từ tòa án, tôi mới bị triệu tập với tư cách nhân chứng. Tôi có hàng tá những vụ cần phải nghiên cứu và đang không biết nên bắt đầu từ vụ nào. Chắc là tôi phải lấy ngẫu nhiên một vụ mất...

- Vô ích thôi. Đại úy đang có một vụ khẩn dành cho anh đấy.

Anh đứng dậy, nện gót giày trên sàn nhà, vuốt lại chiếc áo sơ mi có gắn chiếc phù hiệu bằng bạc sáng quắc.

- Có chuyện gì thế?

Cô gái chìa ra cho anh một tờ giấy triệu tập của tòa án.

- Một vụ giết người trên một con phố song song với phố chính ở đại lộ Castillo. Một thanh niên da trắng, khoảng 25 đến 30 tuổi. Hai điều tra viên của CID[1] và một bác sĩ pháp y đã đến hiện trường, cả hai y tá của EMT[2] và những thanh tra cảnh sát nữa. Sếp muốn anh đến đó ngay lập tức, trước khi xe cứu thương mang xác nạn nhân đi.

[1] CID viết tắt của Criminal Investigation Department: Ban Điều tra tội phạm.

[2] EMT viết lắt của Emergency Medical Technician: Dịch vụ cấp cứu y tế.

- Khoan đã! Án mạng xảy ra trong phạm vi của cảnh sát tư pháp đúng không?

- Em biết. Nhưng vụ này rất tế nhị. Họ đã tìm thấy xác một người da trắng với một viên đạn sau gáy. Một án mạng điển hình. Anh còn nhớ chuyện xảy ra ở đại lộ Castillo không?

- Không.

- Hộp đêm của Jake Marsh, - cô nói với anh bằng một giọng hơi trịnh trọng. - Cái xác đã được phát hiện ở ngay gần đó.

- Ê, ngạc nhiên chưa! Ngay đúng lúc tôi đang động lòng thương cho số phận của tôi...

Anh ngừng lời và đưa mắt ngờ vực nhìn về phía phòng làm việc của đại úy.

- Đợi chút đã... Điều gì đã khiến sếp tặng tôi món quà này đấy? Vụ điều tra gần đây nhất mà ông ấy đã giao cho tôi là phải làm sáng tỏ một vụ giết một con bò, nạn nhân của những vụ án làm biến dạng cơ thể. Những người chủ trang trại cứ khăng khăng khẳng định rằng hung thủ là những kẻ đến từ hành tinh khác, - anh cằn nhằn bằng một giọng của kẻ đang có âm mưu phản bội.

- Có thể họ không nhầm đâu.

Vì anh đang ngắm cô nên cô tươi cười nói thêm:

- Theo ý em thì sếp muốn anh đi vì anh đã từng làm việc ở FBI trong hai năm và họ đã từ chối ông ấy hai lời đề nghị rồi. Dù sao thì ông ấy cũng nói là ông ấy tặng vụ này cho anh, coi như là một phần thưởng. Có vẻ như là trong tháng này anh chưa làm ông ấy bực mình đâu nhỉ. Vẫn chưa...

- Tôi cá một tuần lương của tôi là cánh nhà báo sẽ bàn tán về vụ này ngay tối nay.

- Em chẳng dám cá cược với anh. Nhân tiện, anh không nên đổ xăng ở cây xăng mới ở Downtown nữa. Anh biết đấy, cây xăng đó chỉ tuyển toàn nhân viên nữ thôi. Đó là một nơi có tiếng xấu.

Anh nhướn lông mày.

- Thật thế sao? Cô có chuyện gì với bọn họ vậy?

- Có vẻ như họ không chỉ bơm xăng thôi đâu.

Nói xong, cô đột ngột im lặng, mặt đỏ ửng như bông hoa mẫu đơn, rồi khoa tay múa chân về phía tờ lệnh đòi hầu tòa trước khi vội vã đi ra ngoài. Marc thoáng nở một nụ cười tinh nghịch khi nhìn theo cô đang chạy đi. Với tay lấy áo khoác của mình, anh cũng rời văn phòng.

* * *

Tại Austin, Josette Langley đang cố hết sức mình an ủi anh chàng chuyên gia tin học của tổng chưởng lý. Mái tóc vàng của cô được buộc lại thành búi, có đeo thêm một cặp kính gọng vàng nhưng nó vẫn không thể che đi đôi mắt nâu to và sáng long lanh của cô.

- Ông ấy đánh giá cao anh lắm đấy. - Cô nói. - Thật đấy mà.

Phil Douglas lắc đầu vẻ chán nản, mắt còn ngấn nước nhìn về phía phòng của Simon Hart, tổng chưởng lý bang Texas. Đây là công việc đầu tiên của anh kể từ khi anh tốt nghiệp đại học.

Gương mặt của anh đang hồng hào chuyển dần sang đỏ chín, làm nổi bật đôi mắt màu xanh nhạt

- Ông ấy bảo đó là do lỗi của tôi vì máy tính của ông ấy bị khóa khi ông ấy đang bàn về cuộc họp sắp tới của thống đốc với phó tổng thống, - anh rên rỉ. - Ông ấy bị bật khỏi mạng và không thể kết nối lại được nữa. Ông ấy còn ném cả con chuột vào đầu tôi nữa... Cô có thấy không?

- Vẫn còn may chán khi ông ấy chỉ ném con chuột vào anh thôi! - Cô vừa nói vừa cười. - Simon chỉ ném đồ vật khi vợ ông ấy đang giận ông ấy. Chuyện ấy chẳng kéo dài lâu được đâu. Hơn nữa, ông ấy còn là anh em họ chi thứ ba của phó tổng thống... và cũng là của tôi nữa. Nghe này Phil, anh không cần phải quá lo lắng về tính khí của ông ấy. Bỏ qua đi, coi như là nước chảy đầu vịt ấy mà. Simon rất dễ nổi nóng nhưng ông ấy cũng rất nhanh quên cơn tức giận của mình.

- Ông ấy chưa bao giờ kêu ca phàn nàn gì cô à? - Phil nói, giọng sầu thảm.

- Bởi vì tôi là phụ nữ. Trong lĩnh vực này thì ông ấy già cả lắm. Anh em của ông ấy và ông ấy được giáo dục rất nghiêm khắc và họ không thể chấp nhận được những tư tưởng hiện đại đâu.

- Có vẻ như cả nhà ông ấy đều có chung một tính cách.... Cả năm anh em nhà ông ấy, cô có thấy thế không?

- Không hẳn thế. - Josette cải chính. Cô cảm thấy thích thú với vẻ ngạc nhiên của Phil, cũng là con một giống như cô. - Dù sao đi nữa, tất cả bọn họ đều sống ở Jacobsville, Texas. Những người đã kết hôn rồi thì tính khí đều dịu dàng đi.

Cô không cho phép mình nghĩ đến hai anh em nhà Hart vẫn còn sống độc thân là Leo và Rey. Chứng nghiện vô độ bánh bích quy loại hảo hạng của họ đã trở thành truyền thuyết.

- Nhưng những người khác thì không như thế. - Phil cố nói.

- Tối hôm trước, một trong hai người đã dắt một cô gái làm bếp ra khỏi một nhà hàng ở Victoria. Có vẻ như cô ta đã kêu cứu rất to và người ta đã phải gọi cảnh sát đặc nhiệm đến cứu.

- Họ đã cử Judd Dunn đi. Lại một người anh em họ xa nữa... Nhưng đó chỉ là chuyện đùa thôi, ừ, cũng có thể gọi như thễ. Cô ta không kêu to đến thế đâu... Tôi muốn nói là không đúng như vậy đâu. Nhưng thôi, chuyện đâu có gì quan trọng.

Josette nói quá nhanh, má cô ửng đỏ, như mỗi lần ai đó nói về những thành viên đội cảnh sát đặc nhiệm.

Bởi ngay lúc đó, ký ức đau buồn về một cảnh sát đặc nhiệm chợt ùa đến trong tâm trí cô, một người mà cô đã yêu say đắm. Đó chính là Marc Brannon... Em gái của anh, Gretchen, đã kể cho cô rằng hai năm trước đây, anh đã chạy trốn khỏi công việc, bỏ trốn khỏi cuộc sống của mình.

Ngay sau khi họ chia tay nhau, Josie và anh cùng tham gia vào một vụ kiện giết người rất ồn ào, và họ đã ra làm chứng ở hai phe đối lập nhau. Chuyện này thật sự đã kết thúc câu chuyện tình của họ. Sau đó ít lâu Marc đã xin thôi việc ở đội cảnh sát đặc nhiệm và được tuyển vào làm việc cho FBI. Giờ đây khi quay trở lại San Antonio, anh đã gặp lại đơn vị cũ của mình. Theo Gretchen cho biết thì anh cảm thấy có lỗi trong một vụ việc xảy ra lâu hơn, vào thời mà anh còn làm cảnh sát ở Jacobsville. Lúc đó Josie mới 15 tuổi. Thật kỳ lạ, - Josie nghĩ khi hồi tưởng lại từng lời nói kinh khủng mà anh đã ném vào mặt cô khi hai người chia tay nhau.

Cô không giận anh vì anh đã không tin sự vô tội của cô - ít ra đó cũng là những gì cô trả lời Gretchen. Một nửa của sự thật. Một phần trong con người cô đã tha thứ cho anh, nhưng còn một phần khác, sâu thẳm hơn, đầy căm hận, vẫn muốn trả thù anh để bù vào hai năm đau khổ của cô. Chưa bao giờ anh tin

câu chuyện của cô. Sau đó anh bỏ ra đi mà không nói một lời, bỏ lại cô một mình như ruồng bỏ một kẻ bẩn thỉu.

Cô đã rất yêu anh, nhưng anh lại không yêu cô. Nếu yêu cô thì anh đã không rời bỏ cô, đã không chạy trốn khỏi Texas, cho dù họ không đồng quan điểm trong vụ kiện đó.

Những hình ảnh ái tình trong cuộc gặp gỡ cuối cùng của họ tràn ngập trong tâm trí cô. Cô đằng hắng giọng, rồi hướng sự tập trung về anh chàng Phil đáng thương đang chăm chú nhìn cô với vẻ chán nản.

- Tôi sẽ nói vài lời với Simon. - Cô nói.

- Tôi rất muốn làm việc ở đây. Thật đấy. Cô hãy nói với ông ấy khi có dịp. Tôi sẽ sửa cái máy tính hỏng của ông ấy. Tôi hứa với cô là ông ấy sẽ không bao giờ gặp phiền toái với internet nữa. Tôi muốn chắc chắn điều đó với cô bằng giấy tờ nữa cơ.

- Tôi sẽ nói với ông ấy. Thậm chí ngay lập tức nữa, tôi phải đi gặp ông ấy vì có một bản fax mà một chưởng lý vừa gửi cho chúng ta. Thôi nào Phil, đi làm việc đi! Và hãy ngẩng cao đầu lên. Thế giới này đã đến ngày tận số đâu. Rồi mọi chuyện sẽ kết thúc với thời gian, ngay cả chuyện có thể giết chết tâm hồn của anh nữa.

Cô còn biết nhiều chuyện gì đó...

Khi bước vào phòng làm việc của tổng chưởng lý, cô thấy ông đang nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại với ánh mắt lườm lườm, như thể là ông đã ăn tươi nuốt sống cái điện thoại đó và thấy nó có vị rất kinh khủng.

- Có chuyện gì không ổn vậy? - cô hỏi.

Simon thay đổi tư thế. Bàn tay giả của ông đặt trên bàn làm việc, trông thật đến nỗi người ta rất khó để nghĩ rằng ông bị cụt tay. Với vóc người bệ vệ, Simon Hart là một người đáng sợ. Sau lưng ông, tấm ảnh của Tira, người vợ tuyệt vời của ông, được đóng khung nằm thẳng hàng với ảnh của hai con trai của ông trên một chiếc bàn nhẵn bóng. Tấm ảnh thứ ba là ảnh của ông đang đứng giữa bốn người anh em đáng khâm phục của ông, sau cuộc bầu cử vào vị trí tổng chưởng lý của ông. Josie mỉm cười. Cho dù có bị cụt tay hay không, Hart vẫn luôn tỏ ra là một người có một sức mạnh của tự nhiên, nhất là khi ông bị mất bình tĩnh.

- Tôi vừa mới nhận một cú điện thoại từ San Antonio. Là trợ lý của ông chưởng lý, - Ông nói và chỉ chiếc điện thoại. - Hình như có một vụ trả thù xảy ra trên một lối đi cách hộp đêm của Jake Marsh hai bước chân, một nhân vật nổi tiếng trong giới tội phạm. Cô đã nghe nói về hắn chưa?

- Cái tên này gợi cho tôi điều gì đó nhưng tôi vẫn chưa thể đoán ra được là ai. Chúng ta có liên quan đến vụ này không?

Simon Hart về một hình gì đó lên bàn làm việc mình bằng đầu ngón tay.

- Có thể. Tất cả phụ thuộc vào chuyện Jake Marsh có dính dáng đến vụ giết người hay không. Cuộc điều tra sẽ xác định được chuyện đó. Thật vô ích khi nói với cô là ở San Antonio, ngài chưởng lý đã làm mọi thủ tục để lột mặt nạ của hắn. Theo yêu cầu của tôi, ông ta đã cử một cảnh sát đặc nhiệm đến nơi xảy ra án mạng. Nếu vụ án đó có liên quan đến Marsh thì nhiều cuộc điều tra tại nhiều hạt khác nhau sẽ được tiến hành ngay lập tức và chuyện đó sẽ chỉ làm mọi thứ trở nên phức tạp mà thôi, - Ông giải thích trước khi tiếp tục nói thêm một cách nghiêm trọng. - Một năm nữa, khi cuộc bầu cử thượng viện diễn ra, tình trạng tội phạm sẽ là chủ đề chính của chiến dịch. Tôi không muốn một lần nữa Texas lại bị đem ra

làm chủ đề chính trong các cuộc tranh cử. Tôi muốn theo dõi sát vụ này.

Chắc chắn là ông còn giấu cô điều gì đó. Cô nhìn ông theo cách mà ông đang nhìn cô.

- Ông biết là ông không thể giấu tôi được chuyện gì đâu. Thôi nào, có chuyện gì vậy?

- Tôi quên mất là cô có tài thiên phú đoán được ý nghĩ của người khác, - Ông vừa cười vừa kêu lên. - Thôi được, Marc Brannon đã được chỉ định để tiến hành cuộc điều tra này.

Josie im lặng không nói gì. Vừa nhìn cô, ông vừa nâng bàn tay khỏe mạnh của mình lên.

- Tôi biết giữa hai người đã có những mối thù oán, nhưng Marsh là một con cá to. Tôi rất muốn chưởng lý của hạt có thể tống hắn vào tù. Tôi cũng sẽ yêu cầu cô làm đại diện cho tôi trong những cuộc điều tra. Tôi có linh cảm không tốt về vụ này.

Cô không còn nghe ông nói nữa. Tim cô đập mạnh, cô cũng cảm thấy một linh tính kỳ lạ. Đã hai năm rồi... Hai năm.

- Tôi đến đó cũng chẳng giải quyết được gì, - cô viện cớ. - Có phải ông trông thấy tôi từng tay trong tay làm việc cùng Brannon hay không? Không thể được, trừ phi anh ta bị tịch thu vũ khí.

Hart cười ha hả. Mặc dù gặp nhiều bi kịch trong cuộc đời, nhưng Josie vẫn nổi bật nhờ vào tính cách mạnh mẽ, sự tự chủ và tính hài hước của mình, ông đã tuyển cô vào làm việc hai năm trước đây, vào lúc mà không ai muốn sự có mặt của cô - phần lớn là vì Brannon và ông không hối tiếc vì điều đó. Nhờ vào tấm bằng tốt nghiệp ngành luật hình sự, cô đã có thể theo kịp nhóm làm việc của chưởng lý, và được phép tham gia vào những cuộc điều tra hình sự, thậm chí với cả tư cách của một cảnh sát.

Đôi khi gặp công việc rất khó khăn, nhưng cô vẫn cố gắng hoàn thành. Công cụ làm việc quý giá nhất của cô là gì? Đó chính là Trung tâm thông tin hình sự. Ở đó người ta có thể tìm thấy tất cả mọi thứ, từ những hồ sơ cá nhân do cảnh sát tìm kiếm đến tất cả những thông tin của vụ án do các điều tra viên cung cấp.

- Chưa có gì xác định cả. - Hart nhấn mạnh. - Họ mới chỉ điều tra sơ bộ thôi. Nếu đúng là như vậy thì vụ giết người chẳng hề liên quan tới Marsh, mặc dù tôi rất muốn điều ngược lại. Nhưng tôi vẫn nghĩ cần phải báo trước cho cô, đề phòng trường hợp cô phải đến đó.

- Thôi được. Cảm ơn ông.

- Còn nữa, cả hai chúng ta đều là người cùng một nhà. Đấy, chẳng phải một trong số các họ hàng của cô đã kết thông gia với bà của mẹ vợ tôi đấy phải không?

- Đáng thương quá! - Cô lẩm nhẩm. - Ông đừng bắt đầu việc về lại cây phả hệ của chúng ta nữa. Đến chẳng hiểu gì cả.

- Cũng có thể, nhưng chuyện đó sẽ cho phép đối thủ của tôi buộc tội tôi dùng chính sách gia đình trị. Bởi vì dù sao thì chúng ta cũng là anh em họ đấy. Đương nhiên là anh em họ xa, nhưng dù gì cũng là họ hàng. - Ông nói, một nụ cười nồng nhiệt làm rạng rỡ nét mặt cân đối của ông. - Dù sao đi chăng nữa thì tất cả nhân viên của tôi ở đây đã hợp thành một gia đình lớn rồi.

- Rất vui được nghe ông nói như vậy. Vậy thì người em họ Phil đã nhờ tôi bảo đảm với ông là cậu ta rất yêu thích công việc của mình và hứa sẽ không bao giờ làm việc kết nối internet của ông bị rối rắm nữa đâu. Phil rất hy vọng ông không sa thải cậu ta.

Đôi mắt xanh của ông tổng chưởng lý ánh lên:

- Cô hãy bảo người em họ Phil đi làm ở...

- Khẽ thôi, nếu không tôi sẽ nói lại chuyện đó với Tira.

Ông ngậm miệng lại, vẻ mặt cau có.

- Tốt thôi... Rốt cuộc thì cô muốn gì?

- Được tăng lương! - Cô vừa nói vừa liệt kê trên đầu ngón tay. - Một chiếc máy tính mới, một máy scan mới và một căn phòng nhỏ để tài liệu... Và tại sao lại không thêm một trong những chú chó robot đáng yêu này nhỉ? Tôi sẽ dạy nó cách mang tài liệu đến cho tôi.

- Thôi cô ngồi xuống đi, Josie.

Cô nở nụ cười và ngồi xuống, rồi báo cho ông biết về một bản fax mà cô vừa nhận được từ một chưởng lý của một hạt nông thôn hỏi xin ý kiến pháp lý.

Làm theo ý của sếp, cô giả tảng không nghĩ đến số phận lần thứ ba lại sắp đặt cô đối mặt với Marc Brannon.

Thế mà khi rời khỏi phòng làm việc của Hart, cô gần như run lên. Thôi nào, - cô nghĩ, - Vụ giết người này sẽ được giải quyết nhanh thôi mà. Cô sẽ không phải giáp mặt Brannon vào đúng lúc cô vừa mới bắt đầu quên anh.

Dù sao thì thời gian còn lại trong ngày đối với cô trôi qua rất mờ mịt. Một nỗi lo sợ âm thầm làm cho cô đau khổ như thể là cô biết chắc án mạng ở San Antonio sẽ làm đảo lộn cuộc sống của cô vậy.

Cũng có thể cô linh cảm được chuyện này. Chẳng phải trong gia đình cô vẫn có người có tài đoán được quá khứ và tương lai đấy thôi?

Bà của cô, Erin O'Brien, là người có thể biết trước được tương lai. Bà có thể biết được những chuyện sẽ diễn ra trước khi nó xảy đến.Thật vậy, mỗi lần gia đình Langley đến thăm bà mà không báo trước, họ thường thấy trên bàn ăn đã có bữa tiệc được dọn sẵn. Bà cũng dự đoán được những thảm kịch của gia đình, như việc anh trai của cô bị chết. Vào ngày mà bố của Josie đến báo tin dữ cho bà, bà đã đón ông với một bộ đồ đen, đầu đội một chiếc mũ ngày lễ chủ nhật và đang đợi để được đưa đến nhà tang lễ. Chính vì thế mà không nên xem phim trinh thám với bà bởi vì ngay từ những cảnh đầu tiên, bà đã đoán ra ai là hung thủ rồi.

Nghĩ về bà của mình, nước mắt Josie cứ chảy quanh. Cô luôn yêu qúy bà và thường xuyên thổ lộ hàng đống những điều bí mật của cô với bà. Chẳng phải bà của cô đã đoán trước rằng cuộc gặp gỡ của cô với "một người đàn ông cao to, đeo phù hiệu" sẽ chỉ làm cuộc sống của cô bị bấp bênh đấy sao? Thế mà đúng vậy. Từ một vài năm trước, cô đã phải chịu đựng một trong những việc tồi tệ nhất mà người ta có thể hình dung ra được. Một thằng con trai đã tiêm ma túy cho cô, sau đó còn định hãm hiếp cô khi cô chỉ mới 15 tuổi. Nhờ có hàng xóm báo động mà Marc Brannon đã xuất hiện, đuổi hết bọn thanh niên về nhà và chăm sóc Josie. Anh đã đưa cô đến bệnh viện, rồi sau đó lại đưa cô về nhà bố mẹ cô, lúc đó bà Erin đã đợi cô ở đó. Bà đã mở rộng vòng tay đón cô.

Josie đã bị đảo lộn trước cái chết của bà. Bà của cô mất chỉ một thời gian ngắn trước khi gia đình cô chuyển đến sống ở San Antonio. Từ đó, cuộc sống của cô chỉ là một chuỗi dài những thử thách.

***

Tối hôm đó, khi trở về căn hộ nhỏ của mình, cô lấy quyển album trong ngăn kéo ra. Đã hai năm rồi cô không mở ảnh ra xem, hai năm trời đau đớn, nhưng vào lúc này đây, cô vội vàng muốn nhìn lại gương mặt của người đàn ông to cao và quyến rũ này, người đã đánh một dấu đỏ vào quá khứ của cô.

Cô yêu anh còn nhiều hơn yêu cuộc sống riêng của mình. Cả hai sắp trở thành người yêu của nhau thì anh phát hiện ra bí mật của cô. Anh bị sốc, anh tách mình khỏi vòng tay của cô và nguyền rủa cô. Rồi anh bỏ đi mà không thèm ngoảnh mặt nhìn lại. Nhưng số phận lại sắp đặt họ giáp mặt nhau, như để hoàn thành nốt công việc phá hủy của nó vậy.

Một tuần sau khi họ chia tay, Josie đến một bữa tiệc chiêu đãi cùng với một người quen, một Dale Jenning nào đó. Chính trong buổi tối hôm đó, một người đàn ông giàu có ở San Antonio đã bị sát hại. Josie đã buộc tội Bib Webb, - người bạn thân nhất của Brannon, đồng thời cũng là một chính trị gia có tiếng, ứng cử viên vào chức phó thống đốc bang, - là thủ phạm của án mạng. Cô dựa vào việc anh ta là người thừa kế duy nhất của ông già đã chết. Còn Brannon, để cãi trắng án cho bạn của mình, đã dùng quá khứ của cô để chống lại cô. Từ đó, họ không còn nói với nhau một lời nào nữa.

Cô không oán trách anh vì đã bảo vệ Bib Webb. Nhưng nếu anh yêu cô, dù chỉ một chút ít thôi thì anh đã không từ bỏ cô dễ dàng đến thế. Nếu anh yêu cô thì anh đã không đối xử với cô như với một kẻ "chẳng ra gì" như vậy.

Tất cả những người quen biết anh đều khẳng định là nếu tình yêu hiện ra rõ ràng trước mắt anh thì anh cũng không nhận thấy. Điều đó cũng có thể đúng. Bản tính của anh thích cô độc. Cứ nhìn vào hoàn cảnh thực tế thì mọi người có thể hiểu được điều đó. Một tuổi thơ khốn khó, mẹ chết vì ung thư, một người em bị lợi dụng và lừa dối bởi một kẻ cơ hội cứ trượt dài trong nợ nần... Đúng, nhà Brannon đã biết đến sự phụ bạc. Giống như cô vậy.

Barnes, con mèo của cô, đang nhảy lên tràng kỷ và bắt đầu kêu gừ gừ rồi dụi chân vào người cô. Cô bế con mèo lên rồi vuốt ve nó. Tiếng kêu của con mèo, sức nặng của nó, cơ thể mềm dẻo và chắc chắn của nó nằm trên bụng cô khiến cô được an ủi ngay tức thì. Barnes trước đây là một chú mèo hoang to béo sống ở máng mái nhà, lúc nào cũng bị đói. Trên mình nó còn đầy những vết sẹo của những cuộc ẩu đả trước đây. Josie đã nuôi nó vì cái vẻ bất hạnh của nó làm cô cảm động.

Cô đã đưa nó đến bác sĩ thú y, cho nó tiêm những vaccin cần thiết, rồi cho nó về nhà cô. Thật khó mà tưởng tượng nổi cuộc sống của cô mà lại không có con mèo đó. Bames luôn lấp đầy chỗ trống trong trái tim cô.

- Mày lại đói rồi phải không? - Cô hỏi.

Con mèo càng gừ gừ mạnh hơn.

- Thôi được rồi.

Cô đứng dậy và vươn vai một cách lười biếng. Mái tóc của cô xổ ra, rủ xuống như một dòng thác dát vàng chảy dài xuống tận hông. Brannon cũng yêu cô vì mái tóc đó... Cô nhăn mặt. Tốt hơn là cô không nghĩ về anh nữa.

- Barnes, chúng ta sẽ cùng ăn hamburger, - cô nói trước khi trút ra tiếng thở dài và sâu. - Sau đó, tao còn phải nghiến ngấu hàng nghìn cái hồ sơ đây này. Tao phải làm một bản tóm tắt về từng đối tượng cho Simon, rồi lại còn phải fax tất cả cho thẩm phán nữa.

Cô nhìn kỹ con vật và lắc đầu.

- Cuộc sống của mèo thật là đẹp...

CẢNH SÁT ĐẶC NHIỆM TEXAS

Diana Palmer
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Quỳ xuống bên cạnh cái xác, Marc Brannon đang quan sát hiện trường vụ án. Lúc này, có rất ít chi tiết được xác định và chẳng có gì làm cho công việc của anh được dễ dàng cả. Nạn nhân là một người đàn ông trẻ, nhiều nhất là 30 tuổi, mặc quần áo cũ. Anh ta có một hình xăm hình con quạ trên cánh tay và nhiều vết đỏ nhạt ở cổ tay và mắt cá chân - những dấu hiệu của thời gian trong tù. Một vũng máu lan rộng như tạo thành một quầng màu tối sẫm bao xung quanh đầu anh ta. Mắt anh ta sáng, mở to, nhìn chằm chằm lên bầu trời xanh. Có vẻ như anh ta đã bị đánh ngã và đang nằm trên mặt đất, yếu ớt, không thể tự vệ, trước những ánh mắt soi mói của cảnh sát và sự tò mò của những kẻ hiếu kỳ. Hai kỹ thuật viên của Trung tâm căn cước pháp lý đang xem xét kỹ lưỡng xung quanh để tìm kiếm những dấu vết. Một trong hai người được trang bị máy dò kim loại đã phát hiện ra vỏ đạn chì, có lẽ là - ít ra thì người ta cũng hy vọng như thế - được bắn ra từ súng của hung thủ. Còn người kia thì đang chụp ảnh xác nạn nhân ở nhiều góc độ.

Vuốt lại những nếp nhăn trên chiếc quần âu, Marc đứng lên và nhường chỗ cho Alice Jones, trợ lý của bác sĩ pháp y. Anh dựa lưng vào tường, mắt nheo lại vì tập trung. Có thể Marsh không hề dính dáng đến vụ giết người. Nhưng làm sao có thể giải thích được xác nạn nhân lại nằm cách hộp đêm của ông ta chỉ có hai bước chân? Một sự trùng hợp kỳ quặc... Phải nói rằng cảnh sát vẫn chưa thể tóm được ông ta, - Marc tức giận suy nghĩ. Đồng đảng của ông ta sẽ không một chút đắn đo nào khi cung cấp cho anh những bằng chứng ngoại phạm chắc như bê tông về ông ta.

Anh đang quan sát Alice Jones làm việc. Bằng những động tác chắc chắn, chậm và có phương pháp, cô đang xoay người xung quanh cái xác. Cần nhất là không được quên chi tiết nào cả, vì lẽ công việc này chắc chắn sẽ cho biết những điều quan trọng. Ngước mắt lên, anh trông thấy Bud Garcia, thanh tra của đội điều tra án giết người, đang giơ tay chào anh bằng một cử chỉ thân mật trước khi đến nói chuyện với những cảnh sát đã phát hiện ra xác chết. Thở dài một tiếng, anh tiến về phía trợ lý của bác sĩ pháp y. Ánh đèn flash của máy ảnh và camera vẫn tiếp tục loé sáng lẹt đẹt.

- Chúng ta có gì không hả Jones?

- Tất nhiên rồi, - cô vừa trả lời vừa nhét hai bàn tay của nạn nhân vào một cái túi nilon trong suốt - Thậm chí có hai chi tiết nữa cơ.

- Em có những gì? - Anh hỏi với vẻ sốt ruột.

- Đó là một người đàn ông. Và anh ta đã chết.

Cô nở một nụ cười hài hước, và dùng băng dính dán cho cái túi nilon được gọn gàng. Mái tóc ngắn của cô ướt đẫm mồ hôi. Chuyện đó cũng bình thường dưới cái nóng của một ngày tháng chín như thế này...

Anh nhìn cô đầy xúc cảm.

- Xin lỗi Brannon. Chúng ta chẳng có gì hết. Ngay cả một cái tên cũng không có. Anh ta chẳng có một thứ giấy tờ nào hết. - Cô vừa nói vừa đứng lên. - Thế còn anh? Anh thấy sao?

Anh kiểm tra cái xác đang nằm sóng soài trước mặt trước khi trả lời:

- Những cái vết trên cổ tay và mắt cá chân này... Có thể anh ta là tù vượt ngục.

- Không tồi, anh cảnh sát đặc nhiệm ạ! Em cũng nghĩ đến điều đó. Nhưng chỉ có việc khám nghiệm tử thi mới cho chúng ta biết mọi chuyện. Phải chờ đến lúc đó.

- Em có thể xác định được anh ta chết khoảng thời gian nào không?

- Anh muốn em cắm một chiếc nhiệt kế vào gan anh ta à? - Cô nói, vẻ thích thú.

- Ơn Chúa, thôi nào Jones!

- Thôi được rồi. Theo độ cứng của cái xác thì em nghĩ khoảng 24 tiếng, hoặc gần như thế. Nhưng em chỉ là trợ lý thôi. Chỉ có sếp của em mới có thể kết luận được, và cứ nhìn số lượng người chết trong nhà xác của ông ấy thì biết, nên anh đừng hy vọng sớm có kết quả.

Anh cố nén một tiếng chửi thầm. Anh biết các cuộc xét nghiệm tốn rất nhiều thời gian. Nhiều khi phải mất đến hàng tuần cảnh sát mới có được kết quả khám nghiệm tử thi, ngược lại những gì mà người ta vẫn thấy trong những bộ phim hình sự trên tivi.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào chiếc phù hiệu bằng bạc của anh. Anh bỏ mũ ra, lau trán bằng mu bàn tay, rồi đội lại mũ và kéo mũ xuống.

- Ai điều anh đến đây thế? - Alice vừa hỏi vừa sắp đặt lại cái xác.

- Đại úy. Ông ấy cho rằng vụ giết người này có liên quan đến một gã mà chúng tôi đang cố gắng tóm cổ từ lâu rồi mà không được. Đương nhiên là ông ấy đã điều đến hiện trường nhân viên điều tra tốt nhất, thông minh nhất và kinh nghiệm nhất của ông ấy.

Cô nhìn anh với ánh mắt tinh nghịch kèm theo một tiếng kêu ngưỡng mộ giả tạo.

- Anh làm em ngạc nhiên đấy, Brannon.

- Ồ không, chẳng có gì làm em ngạc nhiên đâu...

Anh chào cô, và đến gặp Bud Garcia đang nói chuyện với một cảnh sát mặc thường phục với một cây bút và quyển sổ bỏ túi ở trên tay.

- Theo ý tôi thì đây đúng là hắn, - anh nói, miệng nở một nụ cười thỏa mãn. - Những dấu vết, hình xăm, tất cả đều hợp với nhau. Một cơ hội chết tiệt! Cho tôi gửi lời cảm ơn đến ông giám đốc trại giam.

Viên cảnh sát lắc đầu và bỏ ra xa để nghe điện thoại di động.

- Chúng ta có tin mới, Marc! - Garcia kêu lên. - Nhà tù Floresville báo tin cho biết một trong số phạm nhân của họ đã trốn trại trong lúc đang lao động công ích. Miêu tả nhận dạng của họ hoàn toàn trùng hợp.

- Cậu có tên của anh ta không?

- Có. Jennings. Dale Jennings.

Như thế những mảnh ghép của trò chơi ghép hình đột ngột được xếp vào đúng vị trí vậy. Marc có đủ mọi lý do để nhớ cái tên này. Không đến nỗi ngạc nhiên lắm với khuôn mặt đối với anh có vẻ quen biết kia... Hai năm trước đây, Dale Jennings, một kẻ vô lại đã bị kết án vì tội giết Henry Garner, một người đàn ông giàu có ở San Antonio. Có vẻ như vụ án đó có liên quan đến Jake Marsh và bọn trộm cắp. Tất cả báo

chí ở trong vùng, nhất là báo chí khổ nhỏ, đồng loạt cho đăng hình của hắn, và vụ kiện đã diễn ra trong một bầu không khí ồn ào, căm phẫn, nhất là khi Josette Langley, người đã đi cùng với Jennings tối hôm xảy ra án mạng, đã công khai tuyên bố rằng người có lợi nhất trong cái chết của Garner là Bib Webb, hiện đang là phó thống đốc bang Texas.

Cần phải nói rằng vụ giết người đã diễn ra trong phạm vi nhà Webb, bên bờ hồ riêng của anh ta...

Vì có những lời buộc tội nhằm vào Webb nên cần phải có những lý lẽ tranh cãi kiên quyết. Luật sư của anh ta đã biết cách thuyết phục chưởng lý về tính chất phạm tội của Jennings, ông ta đã khéo léo làm cho lời làm chứng của Josie bị thất bại. "Một người chuyên nói dối", ông luật sư đã tuyên bố như vậy trong phần biện hộ của mình, - Và miêu tả cô như một người dối trá có tiếng. Bằng chứng là trong một vụ kiện khác mà cô tham gia để đòi bồi thường thiệt hại hai năm trước đây. Quá khứ của Josie cũng như việc làm chứng của Silvia Webb đã giúp cho Bib thoát khỏi mọi sự ngờ vực. Quả vậy, trong vụ kiện đó, vợ của Bib khẳng định là đã nhìn thấy Garner vẫn còn sống khi đứng gần xe hơi của ông ta - thậm chí cô ta còn giơ tay chào ông ta - trước khi đưa Josie về nhà cô. Cô ta còn nghe thấy ông già đó nói định đi mua thuốc lá nữa. Nhưng khi cô ta quay trở lại thì xe của Garner vẫn còn nằm trên lối đi. Và trong xe trống rỗng. Không ai trong số khách mời đã nhìn thấy ông già đó, và cô ta đã gọi cảnh sát. "Cô ấy có vẻ lo lắng", những người làm chứng khẳng định như vậy. Cảnh sát đến và đã cấm tất cả mọi người rời khỏi hiện trường trong khi họ kiểm tra khu nhà. Cảnh sát đã phát hiện ông già đang nổi trên mặt nước ở trong hồ, và điều đầu tiên mà họ nghĩ đến là một vụ tai nạn: Garner đã uống quá nhiều, bị trượt chân bên bờ hồ rồi bị ngã xuống nước, và chết.

Đúng, đó có thể được cho là một tai nạn, nhưng Josette Langley lại không nghĩ như vậy. Còn việc phát hiện ra một chiếc gậy ngắn nữa. Khi biết tin qua tivi, Josie đã gọi điện đến Sở Cảnh sát. Theo cô, không những Garner không uống một giọt rượu nào mà ông ta còn không có mặt trong khu vườn khi Silvia và cô rời khỏi bữa tiệc.

Khi cảnh sát tìm thấy một cây gậy ngắn dính máu trong xe hơi của Jennings, ngay lập tức họ đã thay đổi hướng suy nghĩ và kết luận đó là một vụ giết người. Bản kháng cáo của Jennings cũng không thay đổi được gì cả.

Bất chấp những chứng cứ không thể chối cãi này và những gì chống lại Jennings mà cảnh sát đã tìm thấy sau đó, Josie vẫn không chịu bỏ cuộc. Theo cô, anh chàng trẻ tuổi này vô tội, và Bib Webb là người có liên quan đến cái chết của Garner. Tại tòa, cô đã nhấn mạnh đến việc không có cây gậy ngắn trong xe hơi của Jennings khi anh ta đưa cô đến bữa tiệc hôm đó. Niềm tin của cô không đủ để cứu Jennings, được xem là người có động cơ rõ ràng. Sau khi được Garner tuyển vào làm lái xe và làm việc vặt, anh ta đã cãi nhau với ông già đó vào hôm trước ngày xảy ra án mạng vì một lý do không xác định được. Một cuộc điều tra sâu hơn đã cho thấy nhiều chi tiết khác: thứ nhất, Jennings không hề dửng dưng trước tài sản của ông chủ của mình và đã lợi dụng sự hào phóng của ông ta ; thứ hai, căn hộ của anh ta giấu toàn những món quà xa hoa (khuy cài măng sét áo bằng vàng, ghim cài cà vạt bằng kim cương, hàng tập tiền...), từng ấy dấu hiệu đã khiến cho báo chí lá cải không ngừng đưa tin về vụ án; thứ ba, anh ta đã làm việc nhiều lần với Jake Marsh - người mà dưới con mắt của cảnh sát không phải là kiểu mẫu về mặt đạo đức...

Với hy vọng tóm được một con cá to hơn, cảnh sát đã thẩm vấn những tay anh chị ở San Antonio. Marsh đã cung cấp cho cảnh sát không chỉ là sự yên tâm, mà còn là những lời giải thích thỏa đáng liên quan đến một vài "công việc vặt" mà Dale Jennings đã làm theo yêu cầu của ông ta. Ông ta đã được thả còn các công tố viên của hạt Bexar và tổng chưởng lý Simon thì mất tinh thần và giận điên lên.

Marc cho tay vào trong túi quần kaki. Bàn tay anh nắm lại chặt hơn khi anh hồi tưởng lại gương mặt

của Josie, trong một vụ kiện khác, tại một phòng xử án khác của tòa án cách đây nhiều năm. Lúc ấy cô mới chỉ 15 tuổi. Một thiếu nữ mảnh khảnh đang cố gắng thuyết phục thẩm phán có thái độ chống đối rằng mình bị hãm hiếp bởi đứa con trai của một gia đình giàu có ở Jacobsville... Có lẽ cuộc sống chưa bao giờ dịu dàng đối với cô. Không vì thế mà anh oán giận cô đã buộc tội người bạn thân nhất của anh trong một vụ giết người cũng ghê rợn như vụ giết một ông lão không thể tự vệ, chỉ vì một lý do đê hèn như tiền bạc, trong khi với mọi bằng chứng, Jennings chính là hung thủ. Chính Jennings đã giấu cái gậy ngắn dính đầy máu, quần áo và tóc của ông già bất hạnh trong xe của mình, những vật được xác định rõ ràng như là công cụ gây án.

- Cậu có quen cô Josette Langley hiện đang làm việc cho văn phòng của Simon Hart phải không? - Đột nhiên Garcia hỏi, kéo anh về thực tại.

Hai người quen biết nhau ngay từ những ngày đầu họ vào nghề, một người làm trong đội mô tô của cảnh sát đi mô tô đường trường, còn người kia làm trong đội cảnh sát đặc nhiệm.

- Cả hai chúng tôi đều sinh ra ở Jacobsville. - Marc trả lời. - Josie đến sống ở San Antonio cùng với cha mẹ vài năm trước. Tôi nghĩ là bố mẹ cô ấy giờ đã qua đời cả. Hai năm trở lại đây tôi không còn gặp lại cô ấy.

Có nghĩa là hai người đã không gặp lại nhau từ khi họ chia tay, một tuần trước cái chết của Garner.

- Thế đấy, chẳng có lý do gì cả. - Garcia nói với vẻ vô tâm.

Marc hướng sự chú ý của anh về phía xác Jennings, bàn tay bị bọc lại trong những cái túi nilon, khuôn mặt trắng bệch nổi rõ trong cái túi bằng nhựa antraxit.

- Nó cho tôi cảm giác đây chắc chắn là một tay chuyên nghiệp. Chỉ một viên đạn duy nhất sau gáy, rất sát, - anh vừa nói vừa lặng lẽ búng đi một cục đất nhỏ màu đỏ giữa những viên gạch lát đường. Đầu gối của anh cũng dính đầy loại đất có cùng màu.

- Đúng. Thật là một sự trùng hợp kỳ lạ khi anh ta bị hạ gục bằng một viên đá bị ném ra từ trong hộp đêm của Marsh.

- Nếu Marsh có dính dáng đến vụ này thì tôi sẽ có cách để tóm cổ hắn. Đã nhiều năm rồi chúng tôi nghi ngờ hắn vì tội giết người, buôn bán ma túy, tổ chức mại dâm, cá độ bất hợp pháp trong các trận đấu thể thao, và nhiều chuyện khác nữa. Hắn luồn biết cách len lỏi qua các mắt lưới. Đã đến đúng lúc hắn phải trả mọi khoản nợ của mình.

- Đến ngày đó, tôi sẽ phải dùng kiếm để mở chai sâm banh. Vấn đề là chúng ta không thể vào nhà hắn để bắt hắn mà lại không có ủy viên công tố. Hãy nhớ rằng chuyện đó không làm tôi cảm thấy phiền đâu đấy. - Garcia thổ lộ, vẻ hoan hỉ.

- Đồng ý với cậu... Thôi được, hay là chúng ta bắt đầu từ đầu? Tôi trở lại văn phòng và gửi báo cáo cho Simon Hart. Chắc chắn ông ta sẽ phải bị kích động như một con bọ chét ấy.

Garcia cười ồ lên, rồi trỏ cái xác.

- Hắn có gia đình chứ?

- Tớ nghĩ là anh ta còn mẹ. Đã tìm thấy viên đạn chưa?

- Họ đã tìm thấy một viên. Khoa nghiên cứu đường đạn sẽ cho chúng ta biết liệu đó có đúng là viên

đạn cần tìm không. Mình nghĩ là một hoặc nhiều tên đã dùng khẩu 9 ly, nhưng tôi sẽ để công việc lại cho các chuyên gia.

- Và cho cả phòng thí nghiệm của Trung tâm an ninh của cảnh sát nữa.

- Một phòng thí nghiệm hàng đầu. - Garcia nói quá lên rồi cười. - Này, chẳng phải gã Jennings này đã bị kết án vì tội giết người hai, ba năm trước đấy phải không?

- Đúng đấy. Trong một vụ kiện lừng lẫy tiếng tăm đến nỗi ngài phó thống đốc trẻ tuổi và sôi sục nhiệt huyết của chúng ta suýt nữa thì phải ngồi vào ghế bị cáo. Vụ đó đã gây rất nhiều thiệt hại cho cuộc bầu cử của anh ấy. Vào lúc đó, cả hai ứng cử viên đều phải lần đầu tiên trình diện trước tòa. Cuối cùng thì người kia rút lui và Bib đã thắng cử. Anh ấy là một con người trung thực.

- Đúng, mình cũng chắc chắn như vậy.

Marc buông một tiếng thở dài.

- Thôi, mình phải đi đây. Mình đã định làm những việc đơn giản nhẹ nhàng, nhưng lúc này thì mình đang bị kéo vào trong một vụ án mà chắc chắn nó sẽ làm cho báo chí nhắc lại những chuyện không hay của vụ kiện. Cánh nhà báo sẽ không ngần ngại đào xới vụ này chỉ để làm cho Bib gặp rắc rối. Chuyện này không thể trở nên xấu hơn nữa. Đảng của anh ấy vừa mới nhất trí ủng hộ anh ấy tranh cử vào Thượng viện. Một vụ rắc rối như thế sẽ nguy hại đến anh ấy.

- Cuộc sống là những việc xảy đến với cậu trong khi cậu lại có những dự định khác. - Garcia nói và nở một nụ cười gượng gạo.

- Amen.

Khi trở về phòng làm việc của mình, Marc liền gọi điện cho Simon Hart. Một giờ sau, anh đã ngồi trên chuyến bay tới Austin.

***

Ngồi trong căn phòng rộng rãi của mình, tổng chưởng lý Simon Hart đang lắng nghe Marc nói mà không một lần cắt lời anh. Chính ông yêu cầu cấp địa phương cử một cảnh sát đặc nhiệm tham gia điều tra ngay khi ông biết những tình tiết của vụ giết người. Và Marc là người được lựa chọn. Bởi vì anh là người có tên trong danh sách những người được tặng thưởng trong các vụ án giết người, vì anh sống ở San Antonio và vì anh có quyền điều tra trong nhiều cấp tòa án - một chi tiết quan trọng, - bởi vì Jennings đã bị giết ở hạt Bexar nhưng lại chịu hình phạt ở hạt Wilson.

Hart muốn biết tất cả các chi tiết của cuộc điều tra để có thể chống lại, thậm chí là kiểm soát được những bình luận của báo giới. Những vụ bê bối chính trị luôn là những chủ đề được lựa chọn hàng đầu của báo chí, nhất là khi đang thiếu chủ đề nóng thì cánh nhà báo sẽ bâu xâu vào bất cứ chuyện linh tinh gì, miễn sao chúng đủ độ rùm beng để có thể đảm bảo cho họ một lượng độc giả tương đối. Đúng như vậy, ngay khi xác của Jennings được chuyển tới nhà xác là báo chí đã lật giở lại hồ sơ của vụ kiện nổi tiếng đã làm cho tiếng tăm của Bib Webb, phó thống đốc bang, bị lung lay. Marc biết qua bản tin buổi trưa là tất cả các kênh truyền hình địa phương đã đưa tin về cái chết của Dale Jennings, vẫn còn vài giờ nữa và đến lượt báo chí quốc gia sẽ vồ ngay lấy vụ việc.

Dù sao thì vẫn không thể hy vọng cảnh sát sẽ bắt giam Jake Marsh thay vì bắt Webb.

- Bibb Webb đã gọi điện cho tôi sáng nay, - Hart nói sau khi nhấp một ngụm cà phê. - Không chỉ anh

ta đang bận bịu với cuộc chạy đua vào Thượng viện mà cả công ty xây dựng của anh ta cũng vừa mới có được một dự án quan trọng ở vùng phụ cận San Antonio. Đó là một mô hình đầu tiên của khu tổ hợp ở nông thôn, có cả một hệ thống tưới tiêu độc lập và khu kho bãi. Bib đã đầu tư vào đó một khoản khổng lồ với hy vọng thu hút được các chủ đất... Thế nên giờ không phải lúc gây chuyện với anh ta. - Ông kết luận, trán nhăn lại trước khi nói thêm. - Wally rất lo lắng. Chiến dịch tranh cử trong tháng mười một đã bắt đầu. Và ông ấy ủng hộ Bib.

Wally là thống đốc bang, cũng là một trong những người bạn thân của Hart.

Marc lắc đầu.

- Tôi biết rồi. Tuần trước tôi đã ăn trưa với Bib. Ông có nghĩ rằng người ta lại lôi vụ kiện này ra để chọc gậy bánh xe anh ấy không?

- Tất cả đều có khả năng. Có biết bao nhiêu các tổ chức chính trị có thể bị mua chuộc đấy. Trái lại, tôi thấy có khó có thể tin được là người ta lại đổ xô vào một vụ giết người với một mục đích duy nhất là khuấy động lại một vụ bê bối.

- Ông đừng quên là những kẻ gàn điên vẫn có đầy ở ngoài đường ấy.

Hart cựa quậy và đặt cánh tay trái giả lên trên bàn trong khi tay phải của ông khéo léo cầm lấy tách cà phê. Marc và ông có một chút quan hệ bà con và đều có những mối ràng buộc với Jacobsville: bốn người anh em của Hart đều sống ở đó, còn Marc thì đã lớn lên ở đó cùng em gái của mình và anh còn có một trang trại ở đó nữa.

- Cậu có tin tức gì của Gretchen không? - Hart hỏi.

Marc lắc đầu và nở một nụ cười làm mủi lòng người khác. Em gái của anh đã cố gắng vượt mọi khó khăn để vươn lên từ nhiều năm nay và đã quên đi những lỗi lầm của thời trẻ. Sau khi kết hôn với đức ông của Qawi, một vị thủ lĩnh chuyên chế của Trung Đông, cô đã rời Jacobsville và nước Mỹ. Họ đã sinh một con trai, và hai vợ chồng đã có được tiếng tăm ngày càng lớn trên trường quốc tế. Họ thường xuyên tham gia vào những đêm gala, những cuộc đấu giá từ thiện và nhiều sự kiện lớn khác của giới thượng lưu. Họ cũng thường xuất hiện trên trang nhất của báo chí thế giới.

- Tháng nào nó cũng gọi điện cho tôi, chỉ để yên tâm là tôi được ăn uống đầy đủ. Em gái tôi không tin tưởng tài nấu ăn của tôi.

- Cô ấy không nhớ Texas sao?

- Không hẳn thế. Nó rất yêu quý con trai và chồng nó, Philippe. Phải công nhận anh ta là người duy nhất theo kiểu của anh ta.

- Marc, vì sao cậu lại không làm việc ở FBI nữa? - Hart đột ngột hỏi, như thể là câu hỏi đó làm môi ông bị bỏng vậy.

- Tôi đã chán lúc nào cũng phải đi lại rồi. Hai năm đối với tôi đã đủ rồi.

- Thật thà mà nói, tôi không thể hiểu được tại sao cậu lại rời đội cảnh sát đặc nhiệm. Cậu có thâm niên ở đó, và nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu còn sắp được thăng cấp nữa. Thay vì tận dụng những điều đó thì cậu lại bỏ lại tất cả để mà nhảy bổ vào Washington. Tất cả chỉ để thay đổi ý kiến sau hai năm.

Marc tránh cái nhìn của ông.

- Lúc đó, ý nghĩ làm việc cho FBI đã lôi cuốn tôi.

- Thế chuyện đó không có tí quan hệ gì với vụ kiện của Jennings hay Josette Langley hay sao?

Anh nghiến chặt hàm lại khiến cho răng làm anh bị đau.

- Không, chẳng có liên quan gì cả.

- Giờ thì cậu làm việc ở San Antonio, còn cô ấy thì ở Austin. Không gì có thể buộc cậu phải gặp cô ấy nếu cậu không muốn. Trừ phi tôi yêu cầu cô ấy làm đại diện cho tôi trong vụ án này.

Một sự trình bày lạ thường...

- Tôi sẽ tiếp tục cuộc điều tra, - Marc nói và nhìn ông, - cho dù tôi phải làm việc cùng với ai đi chăng nữa.

- Tuyệt vời. Vì anh đã rõ nên ngay ngày mai, tôi sẽ cử Josie đến San Antonio.

- Sao cơ? - Marc kêu lên, anh cảm thấy bàng hoàng. Đương nhiên là anh đồng ý với việc cô thu thập tin tức cho Hart, việc cô làm việc theo yêu cầu của Hart, nhưng anh không đồng ý để cô phải đến hiện trường.

- Cô ấy là nhân viên điều tra duy nhất có năng lực của tôi. Cô ấy biết mọi chuyện. Nhà tù mà Jennings bị giam giữ trước đây trước khi hắn bỏ trốn nằm cách đây không xa.

Marc bật dậy, mặt đỏ bừng vì giận dữ.

- Nhưng cô ấy có dính dáng đến vụ án. Chỉ cách đây hai năm thôi, cô ấy đã tìm cách đẩy vụ giết Garner lên đầu Bib.

- Ngồi xuống đi! - Hart lạnh lùng ngắt lời.

Marc nhăn nhó ngồi xuống, vẫn còn vẻ bực tức.

- Josie không phải là người duy nhất nghĩ rằng Jennings là kẻ bị lừa. - Simon Hart nói tiếp, bàn tay giơ lên, báo trước những ý định cắt ngang cuộc nói chuyện của người đối diện.

- Cả hai đều đã được mời đến buổi tiệc của Webb cùng lúc với Henry Garner. Jennings chỉ là một gã nghèo hèn, nhưng quan hệ của hắn với bọn trộm cắp ở San Antonio, dưới trướng quyền lực của Jake Marsh đã làm cho hắn thành kẻ bị tình nghi số một. Hơn nữa, hắn đã cãi nhau với ông chủ của mình, người mà hắn có lẽ muốn bòn rút tiền. Chúng tôi biết một vài loại ma túy đã được tiêu thụ trong bữa tiệc ngày hôm đó và rượu punch đã được làm đậm hơn một cách đặc biệt - một thông tin mà chính Bib đã tiết lộ cho chúng tôi. Theo những chi tiết đó thì cái chết của Garner có thể được coi là một tai nạn... Không kể lời khai của losie. Cô ấy là người duy nhất nói rằng Garner không hề uống rượu và ông ta không tự nhiên mà bị ngã xuống hồ.

- Cô ta đã buộc tội Bib vì cô ta không thích anh ấy, cả anh ấy lẫn vợ của anh ấy. - Marc nhấn mạnh. - Và khi buộc tội anh ấy, cô ta muốn dùng việc đó để trả thù tôi.

- Nghe này Marc, cậu thừa biết là cô ấy thừa hưởng một nền giáo dục rất nghiêm khắc. Bố cô ấy là mục sư, còn mẹ cô ấy làm giáo viên tình nguyện vào chủ nhật. Họ toàn là những con người có đạo cả. Một cô gái như Josie không nói dối đâu, điều đó đi ngược lại những nguyên tắc của cô ấy.

Marc cảm thấy máu dồn lên mặt. Ký ức về Josie trong vòng tay anh, van xin anh cùng cô ân ái rồi ngay lúc đó lại đẩy anh ra bỗng quay trở về trong tâm trí anh, như một vết thương hở. Làm sao mà anh có thể lên án cô trong khi chính anh là nguyên nhân của những nỗi buồn chán của cô?

Dường như không để ý đến vẻ khó chịu của anh, Simon Hart lại tiếp tục nói:

- Chúng ta phải giải quyết vụ giết người này nhanh và hiệu quả nhất có thể. Và vì lợi ích của Webb.

- Bib là một người đàn ông trung thực, hứa hẹn một sự nghiệp chính trị xán lạn. - Marc nói, nhẹ nhàng đối chủ đề.

- Anh ấy sẽ là thượng nghị sĩ. Anh ấy luôn dẫn đầu các cuộc thăm dò và chúng ta mới chỉ đang trong tháng chín mà thôi.

- Ý cậu muốn nói là Silvia có một tương lai tươi sáng trước mặt cô ấy. - Hart chữa lời Marc một cách hơi khô khan. - Mẹ kiếp, Marc, cậu biết thừa ai mới thực sự có quyền lực! Chính cô ta mới là người đưa ra cho anh ấy những lời khuyên, gợi ý cho anh ấy tất cả những phát biểu và hành động: anh ấy phải mang cái gì, đứng ngồi như thế nào... Bib nợ cô ta những thành công của anh ấy. Thật lạ là một phụ nữ trẻ như vậy, ít được học hành mà lại có tài năng thiên phú như vậy.

- Đôi khi Bib thiếu tự tin. Silvia là thiên thần hộ mệnh của anh ấy ngay từ những ngày đầu.

- Tôi cũng nghĩ như thế, ngay cả khi nếu anh ấy đã lấy cô ta từ hồi cô ta còn trong nôi...

Marc nhún vai không trả lời.

- Thôi, quay trở lại chủ đề của chúng ta đi. Tôi muốn vụ án phải được giải quyết nhanh chóng và tốt đẹp. Từ lúc chúng ta có một người Texas trong Nhà Trắng, chúng ta đã là cái đích ngắm của cả đất nước này rồi. Đáng tiếc là giới truyền thông bắt đầu tham gia vào hệ thống tư pháp của chúng ta.

- Đồng ý. Tôi sẽ xem xét những việc tôi có thể làm được.

- Cậu hãy hợp tác với Josette Langley đi. - Hart ra lệnh. - Cứ nghiến răng kèn kẹt như vậy thật vô ích, chỉ có hai người mới biết rõ đầu đuôi sự việc và đủ khả năng giải quyết vụ này.

Giá mà họ không biết nhau từ trước...

***

Marc đang đợi thang máy. Đứng dựa vào tường, anh lơ đãng ngắm nghía một cái cây giả bị một lớp bụi mỏng bao phủ. Anh tự hỏi tại sao người ta không bao giờ quét bụi trên cây giả trong phòng làm việc. Và tại sao một trong những bông hồng giả này lại bị mất một cánh. Tiếng rì rì của thang máy kéo anh ra khỏi sự trầm tư. Anh đứng thẳng người dậy trong khi cửa thang máy mở ra làm xuất hiện một người duy nhất đang ở bên trong.

Josie...

Khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh, anh liền trông thấy đôi mắt to màu nâu của cô tối sầm đi. Và bóng tối của mối hận thù thoáng qua trên gương mặt cô. Tim anh như thắt lại. Trông cô vẫn xinh đẹp như trong ký ức của anh. Đôi môi đầy đặn, mái tóc dài vàng óng được cuộn chặt thành búi. Cô không trang điểm cũng chẳng đeo trang sức gì cả, trừ một hình chữ thập màu lam ngọc trên sợi dây chuyền bằng bạc. Cô mặc áo sơ mi màu hồng nhạt, đôi giày để bằng hợp với bộ đồ màu xám đã lỗi mốt. Trông cô như vừa mới tròn 80 tuổi, với những nếp nhăn nhỏ kỳ quặc hiện rõ dưới cặp kính rạch thêm một đường trên làn da mỏng

của mí mắt cô.

Dường như cô đang cố nén hơi thở của mình, cứ như thể là, cho đến lúc này, cô đã tin mình có thể tránh được cuộc chạm trán này. Marc cũng có cùng hy vọng như vậy. Anh từng mong ra vào tòa nhà mà không phải gặp lại cô...

Anh thấy cô đang nhìn chiếc phù hiệu tô điểm trên ngực áo anh.

- Nghe nói là anh đã quay trở lại San Antonio. - Cố gắng lắm cô mới nói được những điều đó.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô nắm chặt lấy chồng hồ sơ - đôi bàn tay tự chủ với móng tay ngắn, không sửa sang trau chuốt.

Còn Marc thì vẫn giấu kín bàn tay sâu trong túi quần khi cô bước ra khỏi thang máy. Cô cao đến nửa mặt anh. Anh nhớ lại cặp mắt sáng, đôi môi tươi tắn, dáng điệu vui vẻ của cô khi họ cùng nhau khiêu vũ trong bữa tiệc kết thúc thời sinh viên, từ hàng thế kỷ trước rồi. Và sự êm dịu, sức nóng từ cơ thể mềm mại, ẩm ướt của cô, khóe miệng ngây thơ của cô khi lần đầu tiên anh hôn cô, câu trả lời nóng bỏng của cô cho những ve vuốt nồng nhiệt của anh.

- Có vẻ như Simon đã giao nhiệm vụ cho cô điều tra cái chết của Jennings? - Anh nói, cố giấu quá khứ trong tâm trí.

- Đúng thế. Thường thì tôi chỉ bảo đảm liên lạc giữa những điều tra viên với văn phòng tổng chưởng lý, nhưng vì biết rõ về Dale hơn bất kỳ người nào nên...

- Tất nhiên rồi. - Anh nói giọng chế giễu.

Cô buông một tiếng thở dài cam chịu.

- Chúng ta đã ở đây rồi... Vậy hãy bỏ qua những lời chào xã giao đi, Brannon, và hãy nói toạc ra đi. Nào, hãy lên án tôi đã nói dối một cách trơ trẽn, đã vứt bỏ sự nghiệp, đã tạo ra virus trong máy tính trong khi anh ở đó. Chỉ tiếc là lần này, ban bồi thẩm vẫn chưa quyết định.

Anh nhìn chằm chằm vào mặt cô, làm cô cứng họng bằng thái độ của anh. Anh đang mong chờ cô cúi đầu xuống và cắn môi với vẻ ngập ngừng, như trong vụ kiện đã làm họ đối đầu nhau cách đây đã được hai năm, anh mong được trông thấy một người phụ nữ mạnh mẽ, lạnh lùng, gần như là khắt khe, một người không chịu lùi bước trước bất cứ điều gì.

- Tôi cần tất cả những thông tin mà cô có về Jennings.

- Không vấn đề gì. Tối nay tôi sẽ gửi cho anh tại San Antonio.

Cô trỏ tập hồ sơ mà cô cầm trên tay với một nụ cười gượng gạo.

- Tôi mới chỉ vừa sao chép chúng, chỉ cần phải sắp xếp lại... Nhưng cũng có thể anh muốn mang chúng đi luôn?

- Tốt thôi. Cô đã trở thành một nhân viên làm việc rất hiệu quả.

- Chẳng phải thế hay sao? Coi chừng đấy Brannon. Nếu có hiệu quả mà tôi kết thúc bằng việc được thăng chức thì điều đó sẽ giáng một đòn vào cái tôi của anh đấy. Còn bây giờ, xin lỗi, tôi có việc phải làm.

Cô quay lưng lại và bước đi. Thấy thang máy lại khởi động, anh bực tức ấn vào nút gọi thang máy.

- Jennings có gia đình không? - Đột nhiên anh hỏi.

Cô đối diện với anh.

- Một bà mẹ gần như tàn phế, yếu tim, có nhiều vấn đề ở chân. Vừa rồi, bà ấy đã bị mất nhà vì nợ nần. Trong tuần này, nhân viên thi hành án sẽ đến giải tỏa căn nhà. Chồng bà ấy đã chết cách đây không lâu, và bà ấy chỉ còn lại mỗi mình Dale. Phải nói thêm rằng đứa con trai duy nhất của bà ấy đã phải ngồi tù hai năm vì một tội giết người mà anh ta không phạm phải, trong khi hung thủ thật sự thì vẫn bình thản thừa hưởng tài sản của nạn nhân - một cơ hội thật sự nếu người ta nhìn kỹ vào khoản tiền mà ông ta hiện đang dùng để rót vào chiến dịch tranh cử nghị viện của mình.

- Cô im đi!

Giọng của anh ra chiều cảnh cáo làm cô rùng mình. Tuy nhiên, cô vẫn tỏ vẻ khinh bỉ, cằm hất cao.

- Nếu không thì sao? - Cô thách thức anh với một nụ cười lạnh lùng.

Vì không thấy anh trả lời, cô nhún vai.

- Hy vọng là nhân viên cảnh sát các anh đã có cách thông báo tin xấu cho bà Jennings, ít ra là cũng tránh cho bà ấy biết tin con trai mình chết qua các các phương tiện thông tin... Và trông thấy con trai mình trong một cái túi được đẩy về phía nhà xác.

Marc cố kiềm chế một cơn bộc phát. Mẹ kiếp, miễn là họ đã nghĩ đến chuyện đó! Chắc là anh sẽ phải lo việc này. Cho dù Jennings có làm gì đi nữa thì mẹ hắn cũng không phải là tội phạm.

- Tôi sẽ làm chuyện đó.

- Cám ơn.

Cô hơi dịu lại một chút. Ký ức của niềm đam mê mà họ đã cùng nhau chia sẻ trước đây bỗng dâng lên trong cô trước khi nó bị tắt ngấm ngay lập tức. Giữa họ chẳng còn gì cả. Brannon căm ghét cô từ buổi tối hôm họ cắt đứt quan hệ. Anh còn căm ghét cô nhiều hơn nữa khi cô làm chứng chống lại Bib Webb. Có lẽ anh sẽ hận thù cô mãi mãi. Ô hay! Dù sao thì cũng có quan trọng gì đâu, sau tất cả những chuyện đó!

Một lần nữa cô lại quay đi.

- Cô đã tìm thấy một dấu hiệu nào đó trong tập hồ sơ này cho phép nghĩ đến một vụ giết người không? - Anh hỏi như thể muốn giữ cô ở lại lâu hơn.

Lại một lần nữa cô quay người lại.

- Anh nghĩ rằng đó là một bản thỏa thuận?

- Đúng. Đó là công việc thuộc chuyên môn. Chẳng có gì liên quan đến một cuộc ẩu đả trở nên tồi tệ hơn hay một một cuộc xung đột giữa các băng nhóm cạnh tranh lẫn nhau. Ai đó đã giúp Jennings trốn tù chỉ để giết hắn bằng một viên đạn vào đầu, trên một con phố tại San Antonio, gần hộp đêm của một tên mafia mà ai cũng biết.

- Nhưng vì lý do gì? Anh ta đang ở tù, nằm ngoài cuộc chơi. Tại sao lại phải tốn công cho anh ta trốn tù? Tại sao không giết luôn anh ta trong tù đi?

- Tôi không biết. Đó cũng chính là lý do mà tôi đang điều tra.

- Dale đáng thương. - Cô thì thầm. - Bà Jennings đáng thương.

- Có gì trong tập hồ sơ của cô vậy? - Anh hỏi và tiến lại gần một bước.

- Tên của tất cả những người đã viết thư hay gọi điện cho Dale trong lúc anh ta ở tù, và những cái tên trong giới giang hồ có vẻ như có quan hệ với anh ta. Chắc chắn là chúng ta sẽ thẩm vấn từng người một. Cảnh sát đã đi tìm nhân chứng tại hiện trường vụ án rồi.

- Tôi biết rồi.

Anh dừng lại một lúc.

- Tại sao cô lại chọn công việc này trong ngành tư pháp?

- Bởi vì có quá nhiều kẻ vô tội bị kết án, và quá nhiều thủ phạm vẫn còn chạy tung tăng ngoài phố.

Đứng trước một điều ẩn ý vừa mới bộc lộ, Marc nhăn mặt:

- Tôi nhắc lại với cô rằng Jennings là một kẻ trong phường trộm cắp. Hắn có một lý lịch tư pháp.

- Một kẻ phạm tội loại sơ cấp. - Cô chữa lại. - Anh ta đã bị say và tham gia vào một vụ đánh nhau trong quán bar. Lúc đó anh ta chưa đến 18 tuổi và thậm chí còn chưa bị gửi tới trại cải tạo nữa kia. Sau một năm thử thách, người ta đã để anh ta yên. Nhưng những sai lầm thời trẻ ấy, kết hợp với mối quan hệ của anh ta với Jake Marsh, đã chống lại anh ta khi anh ta bị cáo buộc trong vụ án giết Garner.

- Jennings không hề uống một giọt rượu nào vào cái đêm xảy ra án mạng. Việc kiểm tra nồng độ rượu cho kết quả hoàn toàn âm tính. Hắn có cả cơ hội lẫn phương tiện để giết Garner, người già hơn hắn rất nhiều và lại không biết bơi. Một trò trẻ con. Sau khi đánh chết ông ta, Jennings chỉ việc đẩy ông ta xuống hồ và chờ đợi mà thôi.

- Vì động cơ nào?

Anh nở một nụ cười lạnh lùng.

- Vì tiền. Có thể Jennings đã chờ Garner tăng lương, hay một cái gì đó tương tự. Ai cũng biết là họ đã cãi nhau. Cũng có thể là họ đã lại bắt đầu cãi cọ trên bờ hồ. Nhưng trí nhớ của cô chắc hẳn là không hoàn hảo. - Anh nói tiếp, vẻ mỉa mai. - Tôi nghe nói là tôi hôm đó cô cũng say sưa.

Cô hít một hơi dài. Cô cảm thấy xấu hổ khi thú nhận điều đó, nhưng đúng như vậy, cô đã uống một ly rượu punch có pha thêm rượu rhum và vodka. Không quen lắm với rượu mạnh nên cô đã cảm thấy mệt và mất phương hướng. Lúc 15 tuổi, cô đã nuốt ma túy mà không hay biết và đã bị cưỡng hiếp. Từ đó trở đi, cô không chấp nhận uống một ly rượu nào nữa, trừ khi biết rõ đó là gì. Trừ buổi tối hôm đố, cô đã nghĩ rằng rượu punch vô hại. Nhưng cô đã nhầm to.

Cô hắng giọng trước khi trả lời:

- Đúng thế, tôi không hoàn toàn điều độ, cũng như phần lớn khách mời thôi. Silvia khẳng định là đã nhìn thấy ông Garner đứng gần chiếc xe hơi của ông ấy trước khi đưa tôi về nhà, thậm chí ông ấy còn vẫy tay với cô ta nữa. Còn tôi thì chẳng thấy gì cả. Thế cho nên cô ta đã khai là tôi bị say.

- Cô đã không khai điều đó trước tòa.

- Trước tòa tôi không có thời gian để nói được nhiều. - Cô cãi lại. - Tôi đã được triệu tập ra tòa như

một nhân chứng buộc tội, bởi vì tôi đã không trông thấy Dale lúc Garner bị giết - chuyện đó xảy ra trước khi Silvia đưa tôi trở về nhà tôi chứ không phải sau đó. Tôi đã cố gắng chứng minh là không có cây gậy ngắn trong xe của Dale khi chúng tôi đến buổi tiệc, nhưng vô ích. Do vậy mà luật sư chính đã đổ trách nhiệm cho tôi, dựa trên những gợi ý đáng mến của anh nữa, và đã khiến tất cả quay trở về vụ kiện mà tôi đã đệ đơn kiện kẻ hiếp dâm tôi bảy năm về trước.

Marc rúng động mà không thể kiềm chế được mình. Cô nói tiếp:

- Anh đã dạy tôi khiêu vũ, Brannon. Anh là bạn của bố tôi. Và chúng ta đã đi chơi cùng nhau trong hàng tuần liền trước cái chết của ông Garner. Thế nhưng chẳng có gì trong những chuyện đó được coi trọng trong mắt anh cả. Anh đã tin chắc như đinh đóng cột là tôi đã nói dối với mục đích là làm cho Bibb Webb bị buộc tội. Anh không có một chút hoài nghi nào về việc đó cả.

Cô bỗng im lặng, mệt mỏi vì những tâm sự này. Anh đã gây ra cho cô một nỗi đau khổ to lớn. Cô đã tin rằng họ yêu nhau - dù sao thì cô đã yêu anh. Thật vớ vẩn!

- Bibb Webb là một trong những người đàn ông trung thực nhất mà tôi từng biết. - Anh đáp lại.

- Thế thì sao chứ? Ngay cả những con người trung thực nhất cũng có thể không tỉnh táo khi bị chi phối bởi sự tuyệt vọng hay ảnh hưởng của rượu! Anh chắc biết điều đó còn hơn bất kỳ ai. Khi say rượu, có người còn không biết được những gì họ đã làm. Sáng hôm sau, họ hoàn toàn quên luôn những sự việc hay hành động trước đây của họ. Một hố đen!

Cô biện hộ cho lý do của mình một cách nhiệt thành. Điều đó thật dễ hiểu vì đây là lần đầu tiên anh chấp nhận nghe cô nói kể từ sau khi vụ kiện kết thúc. Và anh có vẻ chú ý, ngay cả khi cô không hề có chút ảo tưởng: anh không tin một lời nào của cô.

- Silvia không bị say đến nỗi quên bất cứ chuyện gì. - Anh bình tĩnh bác bẻ lại. - Cô ấy chỉ uống một ly rượu vang mà thôi. Và theo lời khai của cô ấy thì cô ấy đã thực sự nhìn thấy Garner đứng gần xe hơi của ông ấy lúc cô ấy rồi biệt thự để đưa cô về nhà.

- Nhưng đó chỉ là những gì cô ta đã nói.

- Có gì khác biệt đâu chứ? - Anh hỏi, mất hết vẻ nhẫn nại.

- Cô không thể làm tôi thay đổi ý kiến được đâu.

- Tôi biết. Và tôi tự hỏi tại sao tôi lại cố gắng làm anh đổi ý cơ chứ.

Cô nhìn tập tài liệu, rồi ngước nhìn anh:

- Chiều nay tôi sẽ gửi hồ sơ về văn phòng của anh. - Cô nói. - Nếu anh còn có câu hỏi gì thì cứ gọi cho tôi. Tôi sẽ ở đây suốt cả buổi sáng. Tối mai tôi sẽ đi San Antonio. Anh có thể gặp tôi ở khách sạn Madison.

- Nếu có thắc mắc gì thì cô sẽ là người cuối cùng tôi hỏi. Trong vụ án này, tôi chẳng tin cô hơn mấy người ngoài đường đâu.

Cô cười nhẹ.

- Điều đó sẽ chẳng bao giờ thay đổi, đúng không? - Cô nói.

- Dù sao đi chăng nữa, tôi không cần để ý đến ý kiến của anh, Brannon ạ. Hãy nhớ kỹ điều đó và để

cho tôi yên!

Anh nhìn cô bỏ đi trong đại sảnh với ánh mắt giận dữ. Lạy Chúa, người phụ nữ đáng ghét này không bao giờ chấp nhận sự thật. Anh nhớ đến bố của cô, người đã bị mất danh dự sau khi con gái mình tố cáo đứa con trai của một gia đình đàng hoàng đã hiếp dâm cô, và mẹ của cô, người đã qua đời vì tai biến não ngay sau vụ kiện của Jennings. Thật đáng thương... Ngay sau đó anh nhớ lại cuộc hẹn cuối cùng của anh với cô, và sự nồng nhiệt mà cô đã thể hiện khi nằm trong vòng tay anh, cho đến khi anh điên lên vì ham muốn và biết rằng cô vẫn còn trinh trắng. Đến mức mà anh đã phải dừng lại. Anh hận cô vì điều đó, ngay cả khi anh biết cô không tìm cách lừa dối anh. Trong mối quan hệ này, cô cũng rất phức tạp như anh vậy, thậm chí còn hơn cả anh nữa.

Chỉ có vậy thôi. Hiện tại, anh không thể nào quên được cô đã cố gắng chống đối lại người bạn thân nhất của anh.

Quay trở lại thang máy, anh bấm nút mặc dù không muốn. Anh chưa muốn đi khi vẫn còn nhiều câu hỏi mà không có trả lời. Anh vẫn muốn biết bao...

Anh thở dài. Thật vô ích khi tự dối mình. Điều anh muốn đơn giản chỉ là ở lại lâu hơn một chút với Josie...

Quay vòng trở lại, anh bước vào hành lang.

Chương 3

Hart chăm chú nhìn gương mặt mịn màng của Josie. Sau khi bước vào phòng làm việc của ông, cô đi xuyên qua căn phòng, đặt lên bàn làm việc một tập hồ sơ, sau đó bằng một giọng bình tĩnh gần như thản nhiên, cô liệt kê kết quả của những nghiên cứu đầu tiên của cô về cái chết thê thảm của Jennings.

- Josie, tôi biết chuyện này đối với cô rất đáng buồn. Cô đã đi chơi với anh ta phải không?

- Dale và tôi đơn giản chỉ là quen biết thôi. Tôi rất tiếc là anh ta bị chết như vậy. Và tôi chưa bao giờ tin là anh ta đã giết Henry Garner.

- Cô đã trả giá đắt cho việc làm chứng của mình nhằm bênh vực cho anh ta...

- Vâng, nhưng nếu có thể làm lại, tôi sẽ vẫn làm như vậy. Dale vô tội. Đến tận bây giờ, tôi luôn tự hỏi tại sao anh ta lại không tự tin hơn để tự bảo vệ mình. Khi vào phòng xử án, người ta chắc hẳn là đã tin rằng anh ta đã không muốn đánh nhau.

- Cô có gặp Marc khi đến đây không? - Ông sỗ sàng hỏi, thói quen của ông là vậy.

Cho dù tim bỗng nhảy vọt lên trong lồng ngực nhưng cô vẫn cố cười.

- Có. Anh ta vẫn không thể quen với ý nghĩ là Bib Webb có thể bị liên lụy vào một tội danh nào đó. Đó chính là lý do của cuộc đối đầu giữa chúng tôi trong vụ kiện. Cuối cùng thì anh ta vẫn trung thành với bạn bè của mình...

- Quá trung thành. Cậu ấy không thể khách quan được.

- Có quan trọng gì đâu. Dù sao thì chuyện đó đã qua rồi. Giờ thì chúng ta còn có một vụ án khác phải giải quyết.

Vì Hart ra hiệu bảo cô ngồi nên cô ngồi xuống một chiếc ghế bành đối diện ông.

- Tôi muốn biết ý kiến của cô về vụ án, Josie.

Cô khoanh tay lại, lấy thời gian để tập hợp ý kiến. Sự xuất hiện không mong đợi của Marc làm cho cô bị bất ngờ, chắc chắn như vậy, nhưng vẫn không thể ngăn cản cô làm công việc của mình.

- Theo những gì tôi biết được, - cô bắt đầu, - thì mẹ của Dale Jennings là góa phụ và hầu như bị tàn phế. Vừa mới đây, bà ấy là nạn nhân của một vụ lừa đảo. Bà ấy đã bị mất tất cả, tài khoản tiết kiệm và cả bất động sản nữa, và người ta đã phải trục xuất bà ấy ra khỏi nhà của mình trong tuần này. Dale biết chuyện đó. Tôi không thể ngăn mình nghĩ rằng cái chết của anh ta có một mối liên hệ với những điều rủi ro mà mẹ anh ta gặp phải. Có thể anh ta đang cố kiếm tiền bằng mọi giá để giúp mẹ mình.

- Cô muốn nói là anh ta đã dọa tố cáo ai đó và người này đã quyết định loại bỏ anh ta?

- Tất nhiên đó chỉ là một giả thiết - Cô vừa nói vừa lắc đầu. - Cứ cho rằng Dale có một số thông tin có thể làm hại ai đó, ví dụ như là Bib Webb chẳng hạn. Cứ thử giả định rằng Webb đã cố mua sự im lặng của anh ta. Sự nghiệp chính trị của phó thống đốc bang sẽ không thể tiếp tục sống được với vụ bê bối thứ hai. Ông hãy đặt mình vào vị trí của ông ta: một người đang trong chiến dịch tranh cử mà lại biết cơ hội của

mình sẽ bị tiêu tan nếu mình bị dính líu đến một vụ giết người.

- Bibb không chỉ là phó thống đốc bang, ông ta còn là một chính trị gia đang trên đà phát triển nữa.

- Ông ta chỉ thành công khi người cộng tác với ông ta, Henry Garner, đã chết.

- Garner góa vợ và không có con cái. Chính vì thế mà ông ta để lại tất cả tài sản của mình cho Bib.

- Ai được lợi nhất? - Cô nói tiếp. - Bib Webb đã đầu tư vào dự án nông thôn của mình và dành phần tiền còn lại cho chiến dịch tranh cử. Còn về sự nghiệp chính trị của ông ta, chúng ta hãy nói đến chuyện ấy: nếu ông ta đã ngồi được vào ghế phó thống đốc bang thì đó chỉ là vì cảnh sát của ông ta đã bêu xấu thanh danh đối thủ của ông ta, nhằm buộc người này từ chức.

- Chuyện đó chưa bao giờ được chứng minh. - Hart nhíu mày, bác bẻ lại.

- Tôi biết. Nhưng vào thời điểm đó, cái tên Jake Marsh đã được nhắc đến, và không chỉ trong mối quan hệ với Dale. Bây giờ, Webb đang khao khát một ghế trong Thượng viện, ông ta có tất cả cơ hội để có được nó... Một ngôi sao mới đã được sinh ra!

- Có một vùng tối trong lập luận của cô, Josie. Kẻ giết người không bao giờ hài lòng về một vụ giết người duy nhất, trừ những án mạng vì tình.

- Chúng ta đã ở trong vụ án thứ hai rồi. - Cô nhắc lại cho ông nhớ. - Nếu Dale Jennings nắm giữ một bằng chứng chống lại Webb thì một người đàn ông sẽ làm gì trong tình cảnh của anh ta?

- Đầu tiên anh ta sẽ phải tin chắc là bằng chứng được nói đến đó có tồn tại hay không.

- Tôi không biết vì sao không có nhân chứng tận mắt trông thấy, mà người ta lại có thể tìm ra được một bằng chứng trong vụ giết ông Garner. Bằng chứng thực sự duy nhất là cây gậy ngắn được tìm thấy trong xe của Dale. Cá nhân tôi chưa bao giờ trông thấy nó, nhưng Dale đã không phủ nhận vật đó là của anh ta, cũng không chỉ tận tay hung thủ thật sự. Trong trường hợp này, tại sao lại phải loại bỏ anh ta?

Cô im lặng một lúc.

- Không, - cô thì thầm, ngẫm nghĩ sâu hơn. - Nếu thật sự có một sự đe dọa thì nó không liên quan đến đến cái chết của Garner. Có thể là Dale đã phát hiện ra một vụ khác mà Webb có dính dáng đến. Nhiệm vụ của chúng ta là phải tìm ra được việc đó. Nếu không, cái chết của anh ta sẽ chỉ là một vụ giết người vô nghĩa.

- Rất tốt! - Hart cất tiếng thở dài nhượng bộ. - Bóng đang ở trong tay cô. Nhưng cô nên hợp tác với Brannon.

Ông giơ bàn tay lên, cắt đứt sự phản kháng của cô.

- Tôi biết, tôi biết cậu ta là một người tồi tệ, không tốt trong mắt cô. Tuy vậy, cả hai sẽ bổ sung cho nhau. Brannon là một đối tác lý tưởng để bù vào những thành kiến chống đối Webb của cô. Hơn nữa, cậu ấy cũng là một trong những điều tra viên giỏi nhất của chúng ta. Nếu cậu ấy đã được chọn thì đó là vì cậu ấy là người duy nhất có thể dồn Jake Marsh vào chân tường. Nếu Jake Marsh có liên quan đến vụ này - tôi thì tin là ông ta có liên quan đến vụ án - thì Brannon chính là người hùng của chúng ta.

Ông nghỉ một chút trước khi nói tiếp:

- Marsh là một mối nguy hiểm công khai, Josie. Brannon sẽ bảo vệ cô trong khi điều ưa. Cậu ấy bóp

cò súng rất nhanh. Mọi người vẫn nói cậu ấy là tay súng còn cừ hơn Rey, anh của tôi.

- Rey đã giật giải trong cuộc thi bắn quốc gia, đúng thế không?

- Và anh ấy vẫn tiếp tục giành giải trong các trận đấu quốc gia và quốc tế.

Ông đứng lên rồi nói:

- Tôi muốn cuộc nói chuyện này chỉ chúng ta biết mà thôi. Thống đốc và Webb là những người bạn tốt của nhau, và Webb có được những đồng minh mạnh. Một sự hiểu lầm nhỏ nhất sẽ đổ trách nhiệm vào đầu chúng ta. Chúng ta đang tiến hành điều tra về một vụ giết người có liên quan đến một trong những bố già mafia được biết đến nhiều nhất của San Antonio hy vọng thế. Chấm hết.

- Tôi sẽ thận trọng.

- Tốt. Tôi tin tưởng tuyệt đối vào sự phối hợp giữa cô và Brannon. Hãy cố gắng điều tra cả Marsh nữa... Người nhanh nhất sẽ là người tốt nhất, - Ông nói và nở một nụ cười gượng gạo. - Bởi vì nếu Phil Douglas còn phải đảm đương công việc của cô và kiêm cả công việc của cậu ta nữa thì chắc tôi sẽ phát điên mất.

- Phil là một chàng trai tốt và là một chuyên gia vô song về tội phạm công nghệ cao. - Cô bênh vực đồng nghiệp của mình.

- Cậu ta là một chuyên gia tin học đầy phức cảm tự tôn. Cậu ta làm tôi sắp phát điên lên đấy.

- Ông là tổng chưởng lý, - cô nói, - Ông chỉ cần gửi anh ta đi thực tập ở đâu đó.

- Ý kiến hay đấy. Tôi luôn tự hỏi hệ thống thông tin của Sở cảnh sát trung tâm ở Mala Suerte hoạt động như thế nào.

- Simon! - Cô kêu lên vì bị bất ngờ. - Đa số dân ở Mala Suerte đều không nói được tiếng Anh. Còn Phil thì đâu có nói hai ngoại ngữ.

Vì thấy Simon cười nên Josette giơ tay đầu hàng.

- Thôi, tôi xin chịu ông. Tôi đi đây. Tôi sẽ báo cáo công việc với ông thường xuyên.

- Vậy nhé.

Cô đồng ý và thu dọn lại tài liệu của mình rồi ra khỏi phòng.

Khi đã ở trong đại sảnh, nụ cười của cô vụt tắt. Cô không chắc đôi chân mình có thể đưa mình về tới phòng làm việc của mình nữa hay không. Cuộc gặp không được chuẩn bị trước giữa cô và Brannon đã khuấy động trong cô những việc mà cô muốn quên. Đã hai năm rồi cô không gặp lại người mà sau vụ kiện đó cô coi là kẻ thù xấu xa nhất. Khi nhìn thấy anh, mọi sự căng thẳng của cô lại bùng lên, làm cho cô trở nên yếu đuối. Cô chỉ muốn được về nhà ngay, tháo bỏ giày, thu mình lại trên tràng kỷ với con mèo của mình và xem một bộ phim đen trắng. Nhưng than ôi, cô sắp phải thu dọn hành lý và đi đến San Antonio để đối mặt với những bóng ma của quá khứ, trong những tình tiết lắt léo của cuộc điều tra được báo trước là rất khó khăn.

Khi sắp bước qua ngưỡng cửa phòng làm việc của mình, cô bỗng đứng khựng lại. Marc Brannon đang ở đây, trước mặt cô. Chiếc mũ cao bồi Stetson của anh để hờ hững trên lưng ghế, còn anh thì đang ngồi trên ghế bành xoay, chân đặt lên trên bàn làm việc, vẻ ngạo mạn đến cực độ... Lần thứ hai trong vòng

chưa đầy một tiếng đồng hồ, Josie cảm thấy tim mình đập loạn xạ, như một fan hâm mộ đứng trước thần tượng của mình vậy. Ngay lập tức cô tự trách bản thân mình.

Làm sao mà sự kháng cự yếu đuối của cô có thể chống lại con người đã hủy hoại cuộc đời cô được đây? Tại sao anh không buông tha cô, chửi rủa hay lăng nhục cô ?

- Anh đang làm gì ở đây? - Cô hỏi và đóng cửa lại. - Tôi nhớ là tôi đã không mời anh đến phòng làm việc của tôi.

- Tôi không can phải được mời vì giờ chúng ta là cộng sự mà.

Vẫn cái giọng kéo dài ra ấy, vẫn đôi mắt màu xám long lanh như kim loại và mãnh liệt ấy...

- Tôi không có cùng quan điểm với anh, - cô đáp lại rồi dằn mạnh tập tài liệu của cô xuống gần đôi ủng được đánh xi một cách hoàn hảo của anh.

Anh vẫn không thay đổi. Vẫn gương mặt đó, vẫn đôi chân dài như của vận động viên đó, vẫn những cơ bắp ấn tượng đó. Josie đã từng nhìn thấy anh cưỡi ngựa hay đuổi theo bầy gia súc trong trang trại của anh; mỗi lần như vậy anh đều làm cô say mê. Chỉ khi ngắm nhìn anh kỹ, cô mới nhận thấy chỉ có ít tóc ở thái dương của anh là hơi bạc đi một chút.

- Cô nghĩ rằng Bibb Webb đã trả tiền cho ai đó để khử Jennings? - Anh nói mà không cần mào đầu.

- Tôi nghĩ rằng có ai đó đã cùng tham gia vào vụ giết người này, đúng thế, nhưng tôi chưa nói là ai.

- Vậy sao ? Cô muốn nói bóng gió gì? Chẳng nhẽ cô cho là tôi ? - Anh đáp lại và nhìn cô.

Trông cô giống như một cô gái già với chiếc sơ mi cổ cao, áo vét rộng lụng thụng che đậy những đường cong trên ngực. Đường cong trên hông của cô đã bị che mất bằng chiếc váy rộng. Tóc cô buộc lại thành búi trông khắc khổ, nhưng vài lọn tóc xoăn mỏng mảnh vẫn bị xổ ra. Cô không hề trang điểm, nhưng chắc chắn là đôi môi và gò má kia đều ửng hồng tự nhiên.

- Không cần phải đánh giá những lợi thế của tôi. Chúng không phải để bán.

Đối với anh, câu nói đó dường như chứa đựng một chút hài hước, mặc dù Josie tỏ vẻ rất thản nhiên.

- Tôi vừa mới trình bày lập luận của mình với Simon.

- Cô có muốn cho tôi biết không ?

- Với điều kiện là anh hãy nhấc đôi ủng bẩn thỉu của anh ra khỏi bàn làm việc của tôi và anh phải xử sự với một thái độ biết tôn trọng tối thiểu.

Anh nhếch mép cười và làm theo lời cô. Anh đã biết trước phản ứng của cô sẽ như vậy. Anh đứng lên, đẩy cái ghế lùi lại, tỏ vẻ cung kính, sau đó đi vòng quanh cái bàn. Anh thả mình xuống một cái ghế đối diện với cô.

Josie thở dài ngồi xuống. Một ngày đối với cô thật dài và mệt mỏi, và cô chỉ mong được về nhà sớm. Niềm hy vọng đó của cô cứ giảm đi từng giờ từng giờ.

- Bất cứ lúc nào cô muốn.

Cô ngồi vào ghế của mình và bắt đầu nói:

- Mẹ của Dale Jennings đã gặp những vấn đề rất phiền toái về tài chính. Bà ấy sáu mươi ba tuổi, điều đó có nghĩa là bà chưa đủ tuổi để xin trợ cấp của chính phủ. Cách đây không lâu, một kẻ lừa đảo đã mạo danh là nhân viên thu thuế đã làm cho bà ấy tin là mình còn nợ chính phủ một khoản tiền lớn. Kết quả là bà ấy đã đưa cho hắn tất cả số tiền trong sổ tiết kiệm của mình để hoàn trả khoản nợ của mình.

- Thật ngu xuẩn. - Anh lẩm bẩm, giận dữ.

Trước những lời nói ấy, cô thấy mình rùng mình, cảm động.

Mặc dù có những tính xấu nhưng Brannon luôn có lòng trắc ẩn đối với những kẻ yếu đuối nhất. Cô đã thường nhìn thấy anh đi gặp bọn trẻ con đường phố, thậm chí còn đề nghị giúp đỡ những kẻ phạm tội trẻ tuổi mà chính anh đã bắt giữ... Bối rối vì những ký ức đó, cô tự bắt mình không nhìn vào cái thân hình lực lưỡng đang yên lặng ngồi trong phòng cô - một cuộc chiến đấu thường xuyên chống lại sức hấp dẫn không thể cưỡng lại được mà anh tác động lên cô.

- Khi bà Jennings phát hiện ra là bà ấy không nợ nần gì chính phủ cả thì đã quá muộn. - Cô nói tiếp. - Một vài người đúng là rất cả tin. Theo tôi hiểu thì bà ấy đã không yêu cầu bất kỳ một thứ giấy tờ chứng minh nào hết

Marc nhăn mặt.

- Bà ta còn thời hạn trả nợ trên căn nhà không?

- Bà ấy còn gần một năm nữa mới trả xong nợ. Nhưng vì đã hai tháng nay bà ấy không thể trả tiền nữa nên ngân hàng đã tịch biên căn nhà. Bà Jennings hiện đang sống tạm ở trung tâm người vô gia cư.

Cô nghỉ một chút và nhìn anh.

- Anh hãy đặt mình vào địa vị của Dale. - Cô nói tiếp. - Anh sẽ làm như thế nào nếu anh đang ở trong tù và không có cách nào để giúp mẹ anh?

Marc mím môi trong khi hình ảnh mẹ anh hiện lên trong tâm trí. Mẹ của anh cũng nhỏ bé, yếu ớt, tàn tật. Anh đã mất mẹ. Còn Josie, người biết rõ Brannon từ nhiều năm trước thì biết là anh đã hiểu.

- Cho đến lúc này, tôi chưa buộc tội ai cả. - Cô nói tiếp mà không để cho anh có thời gian suy nghĩ lâu. - Tôi chỉ nói là có ai đó - chắc chắn là kẻ chủ mưu của vụ giết người - đã giúp Dale trốn tù vì anh ta đang nắm giữ một dấu hiệu, một bằng chứng buộc tội rõ ràng. Dale hẳn là đã nghĩ rằng việc đe dọa tố giác người này có nhiều cơ hội thành công. Giả thiết này không cho chúng ta biết anh ta định hành động như thế nào khi anh ta ở ngoài nhà tù, vì anh ta đã bị sát hại.

- Trong bất kỳ nhà tù nào, người ta đều có thể tuyển được những tên giết người thuê trong số những kẻ bị giam giữ, thậm chí ngay cả những kẻ cai tù. - Marc bác bẻ. - Không cần phải giúp một tù nhân vượt ngục để rồi lại giết hắn.

- Đúng thế, nhưng có thể là hung thủ đã giăng bẫy Dale, cho dù chỉ để chắc chắn là anh ta thật sự có được bằng chứng đó.

Cô nghiêng người về phía trước, tay tì lên bàn.

- Hoặc có thể anh ta chắc chắn có bằng chứng đó nhưng anh ta bị lừa.

- Cảnh sát không tìm thấy gì ở cái xác cả. Không có giấy tờ căn cước, thậm chí cả một con dao nhíp cũng không. Nếu không có thông báo truy tìm tù vượt ngục của nhà tù ở Floresville và việc nói đến hình

xăm của anh ta thì có lẽ hiện giờ chúng ta vẫn đang đi tìm tên của hắn.

- Vậy, trong hai điều thì một là, - cô tóm tắt một cách trịnh trọng, - hoặc là kẻ giết người có bằng chứng, hoặc là Dale đã giấu bằng chứng đó ở đâu đó. Trong cả hai trường hợp thì cuộc điều tra còn lâu mới kết thúc.

Marc cau mày.

- Chết tiệt, nếu đúng như vậy thì hung thủ vẫn đang phải tìm bằng chứng.

- Điều đó có nghĩa là hắn sẽ lùng sục khắp nơi, hỏi han mọi người... Và, nếu cần, hắn sẽ loại bỏ những ai biết quá nhiều về bằng chứng đó.

- Cô đã học được quá nhiều trong hai năm.

- Simon đã dạy tôi nhiều thứ, - cô trả lời một cách trung thực. - Ông ấy đã bắt đầu làm việc như một điều tra viên trước khi học xong trường Luật, ông ấy rất giỏi.

- Cô vẫn còn chưa nói gì về Bib Webb.

- Tôi đã nói rằng tôi không biết ai là kẻ giết người, và đó là sự thật. Tôi muốn bỏ ngỏ với tất cả những tình huống có thể xảy ra. Trong khi điều tra, tôi sẽ thông báo những thông tin tôi có được cho văn phòng ở San Antonio, và tôi cũng có ý định thẩm vấn tất cả những nhân chứng mà tôi cho là quan trọng. Trước tiên, tôi muốn gặp mẹ của Dale, các kỹ thuật viên của Trung tâm căn cước tư pháp và giám đốc nhà tù ở Floresville... Không loại trừ những kẻ cùng bị giam giữ với Dale hay đã cùng trao đổi thư từ với anh ta. Đặc biệt là những người thành thạo về tin học.

Anh nhìn cô chăm chú trước khi hỏi một cách sỗ sàng:

- Cô cố ý ăn mặc như một cô gái già vậy sao?

- Tôi ăn mặc như một nhân viên của văn phòng tổng chưởng lý, - cô đáp lại một cách khô khan. - Còn anh, anh định làm gì ?

- Gặp bà Jennings, rồi cố gắng xác định kẻ giết thuê.

Cô nhướn mày, vẻ mỉa mai.

- Anh chỉ việc hỏi những phái viên mật của Jake Marsh mà thôi. Chẳng phải anh biết một vài kẻ đấy hay sao? - Cô nói, cố tình bắt chước một cách cái giọng kéo dài ra của anh.

Anh đứng dậy.

- Tôi có những thông tin riêng của tôi.

- Cảnh sát đã thẩm vấn Marsh về xác chết được phát hiện gần hộp đêm của ông ta chưa?

- Ngay từ ngày đầu tiên, ông ta hiện giờ đang đi nghỉ, những người cộng tác với ông ta thì có vẻ bị sốc. - Anh nói nhưng có vẻ hơi thiếu tính thuyết phục.

Anh thấy khó khăn khi không ngắm nhìn cô. Một xung động bất ngờ như đẩy anh lại gần bàn làm việc của cô, trong khi anh đang chuẩn bị ra sân bay. Đã hai năm rồi! Đã hai năm trôi qua mà hình ảnh cô vẫn luôn ám ảnh anh. Liệu cô có căm ghét anh không? Theo Gretchen thì không. Nhưng làm thế nào để biết được? Rõ ràng là Josie đã học được cách che đậy tình cảm của mình kể từ cuộc gặp cuối cùng của họ.

Anh muốn bất ngờ ôm lấy cô, bắt buộc cô phải chống cự lại anh. Nhưng anh không thể. Phản ứng hiện tại của cô không phải là điều mà anh mong chờ, hy vọng...

Anh nhìn cô đang đứng lên, với dáng vẻ yêu kiều yểu điệu đã làm nên tính cách của cô khi cô mới chỉ là một thiếu nữ. Cô không đẹp theo ý nghĩa ước lệ của cái từ ngữ đó, nhưng vẻ quyến rũ của cô mới thật chắc chắn. Cô còn quyến rũ hơn vì được trời phú cho một trí thông minh sắc sảo và vẻ dịu dàng rất tự nhiên... Dịu dàng rất tự nhiên! - Anh nghĩ và hồi tưởng những lời buộc tội ghê tởm mà cô đã chống lại Bibb Webb.

Cô đi vòng quanh bàn. Gương mặt của Brannon đã trở nên dịu dàng nhưng cô nhìn anh mà không hề tỏ ra dao động.

- Anh nghe đây, tôi không hề có chút thành kiến nào cả. Điều đó có nghĩa là anh cũng thế. Tôi biết cái đó quan trọng với anh đến mức nào. - Cô vừa nói vừa chỉ vào chiếc phù hiệu cảnh sát đặc nhiệm trên ngực anh. - Tôi cũng thế, tôi cũng tự hào về công việc của tôi. Nếu chúng ta phải hợp tác với nhau thì hãy bắt đầu ngay lập tức. Nếu anh cũng muốn thế thì sẽ không suy nghĩ gì về quá khứ cả. Chúng ta có nhiệm vụ phải làm sáng tỏ một vụ giết người, chứ không phải nhắc đi nhắc lại những mối thù oán trước đây. Quá khứ là quá khứ. Nó đã vĩnh viễn kết thúc.

Anh nheo mắt. Ánh mắt sáng của anh, bị che khuất bởi vành mũ cao bồi, chìm đắm một lúc trong bóng tối. Trước khi gặp lại cô, anh đã không nhận ra rằng hai năm qua cuộc sống của mình cô độc biết bao. Chính anh đã vứt bỏ mọi thứ. Và anh vẫn đang tiếp tục. Còn cô thì vẫn giữ lòng oán hận anh, mà anh không thể trách cô.

Josie đang quan sát anh, trong mắt cô dâng đầy sự oán trách. Ai có thể thù oán anh chứ? Cô có mọi lý do để có thể oán hận anh.

- Đồng ý. - Anh trả lời.

Cô lắc đầu.

- Tốt Tôi sẽ cho anh biết những phát hiện của tôi, còn anh đối xử với tôi một cách lịch sự.

- Lịch sự! - Anh thầm thì, ngập ngừng trong miệng. - Cái gì vậy? Một khái niệm mới à?

- Đối với anh thì đúng là như thế.

Anh tin chắc là đã đọc được một hàm ý trêu chọc trong mắt cô.

- Tôi biết là Sở mật vụ đã suýt nữa thì bắt anh sau chuyến viếng thăm gần đây nhất của em gái anh ở Jacobs ville, vì anh đã tấn công hai nhân viên của họ trong trang trại của anh.

- Chỉ là hiểu lầm thôi mà. Tôi chỉ cần đề cập đến quan hệ họ hàng của tôi với ông tổng chưởng lý là đủ làm sáng tỏ tình hình.

Có vẻ như là anh đã giành lại được một phần hay mỉa mai trong con người anh. Cô cố kiềm chế để không bật cười.

- Simon đang dùng người anh em họ có quan hệ thông gia mới của mình, ngài Sếc[1] vùng Qawi, để đe dọa mọi người.

[1] Thủ lĩnh của những vùng đất tại các nước Ả rập.

- Tôi cũng thế. - Anh thú nhận với một tiếng cười lớn. Một nụ cười rạng rỡ và tự nhiên, một nụ cười của Brannon ngày xưa mà cô đã từng yêu biết bao... Cảm thấy bối rối, cô cũng cười lại với anh. Và gương mặt cô biến đổi, trở nên tươi tắn đến mức mà anh cảm thấy cổ họng bị nghẹn lại.

- Thôi, - cô nói tiếp, - nếu tôi phải gặp những người không muốn hợp tác, thì tôi tin chắc là tôi sẽ vẫn dùng cái mẹo đó. Dù sao thì, ngài Sếc cũng là anh em họ đằng xa của tôi.

Nghiêng đầu sang một bên, anh nhìn cô chằm chằm.

- Tôi quên mất là chúng ta cũng có quan hệ gia đình đấy.

- Quan hệ gia đình khá xa, không có quan hệ huyết thống. Cô tiễn anh ra cửa văn phòng và nói như để kết thúc cuộc nói chuyện:

- Chiều mai tôi sẽ đi gặp bà Jennings.

Anh thoáng nhìn cô lâu hơn mức cần thiết. Anh thấy cô khi mới 15 tuổi, run rẩy trong tấm chăn, rồi sau đó cô 22 tuổi, nhiệt tình, nóng bỏng và mê say trong vòng tay của anh. Đột nhiên, ký ức về những lời nói, những tiếng nguyền rủa mà anh đã ném vào mặt cô bỗng hiện ra. Anh thấy ghê sợ khi phải nghĩ đến điều đó biết bao...

Josie không quay mặt đi, cho dù cô nhận thấy sự cay đắng, nỗi oán hận nơi anh.

- Tôi cũng thế, tôi cũng không chịu đựng được anh, kể cả khi anh có hỏi tôi đi chăng nữa thì tôi vẫn nói thế.

- Chuyện đó không làm tôi cảm thấy phiền, - anh nhún vai đáp trả. Một lời nói dối trơ trẽn...

- Thế thì càng tốt.

Sau những lời đó, anh gật đầu chào cô rồi bước qua cửa văn phòng và đóng cửa lại. Còn cô đứng giữa căn phòng, căng tai lên để lắng nghe tiếng bước chân xa dần trong hành lang. Chỉ đến khi cô không còn nghe thấy tiếng bước chân của anh nữa thì cô mới nhận ra rằng tim mình đang hoảng hốt.

Quay trở lại bàn làm việc, cô nhìn chằm chằm vào tập tài liệu mà không hề để tâm đến nó. Cứ mỗi khi trái tim cô có nguy cơ nổ tung là cô đều tìm thấy một cách giải tỏa trong công việc. Ít ra thì cô cũng có công việc để mà làm.

***

Tối hôm đó, cuộn tròn trên tràng kỷ, tay đặt lên lưng con mèo Barnes đang kêu gừ gừ, cô cố gắng xem một bộ phim trinh thám nhưng không tập trung được. Cô không thể để tâm vào bộ phim. Cô bắt đầu vuốt ve con mèo một cách uể oải, khiến cho nó càng kêu to hơn. Cô thường gửi nó đến bác sĩ thú y mỗi khi cô vắng nhà. Việc đó không làm nó thích nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác.

Cô nhớ lại bữa tiệc định mệnh mà Dale Jennings phải trả giá bằng tự do của mình.

Cô đã gặp anh ta trong một quán cà phê, không xa trường đại học Luật nơi cô đăng ký học. Dale có một chiếc xe hơi thể thao cũ khá lạ mắt, và anh ta trông điển trai và quyến rũ. Anh ta cũng quen biết Bib Webb, và đang tích cực ủng hộ ông này trong cuộc tranh cử vào chức phó thống đốc hạt San Antonio, nơi anh ta cư ngụ.

Một số lượng lớn cử tri có thế lực và những người có địa vị cao trong xã hội đã được mời đến dự bữa

tiệc của Webb để tổng kết hai tháng trước cuộc bầu cử, cô nhớ lại. Và Dale đã mời cô đi cùng anh ta đến buổi tiệc.

Ngay từ đầu, cô không nghĩ rằng một người lạ lùng như anh chàng trẻ tuổi này, vừa đang có khó khăn trong chi tiêu vừa không có bằng cấp gì, lại có thể có tên trong danh sách khách mời. Thế nên cô đã hỏi thẳng anh ta vì sao anh ta được mời đến buổi tiệc của Bib Webb. Dale đã phá lên cười: anh ta là lái xe và cũng là vệ sĩ cho ông Garner, và chính bà Silvia Webb là người đã ký thiếp mời. Cả hai rất vui nếu anh ta dẫn theo một cô bạn gái, - anh ta còn khẳng định như vậy.

Silvia Webb đối với cô không phải là không quen biết. Josie đã có dịp gặp Silvia trong cùng quán cà phê mà cô đã gặp Dale, và biết cô ta như là biết chồng của cô ta. Cô cũng biết là Bib Webb có hợp tác với Henry Garner, một thương nhân đã kiếm lời lớn trong việc buôn bán vật tư nông nghiệp, và Webb cùng ông ta cùng chia sẻ một trang viên bên hồ San Antonio. Người đàn ông già, cô đơn và không có gia đình này có vẻ như đánh giá cao mối quan hệ hợp tác này.

Nếu Josie đã chấp nhận lời đề nghị của Dale thì đó chỉ là vì cô muốn trông thấy Marc Brannon ở đó và có thể vênh vang trước mặt anh khi cô đi cùng một anh chàng đẹp trai. Sau khi họ chia tay, cái tôi bị tổn thương của cô cần được khôi phục. Nhưng khi cô cùng Dale đến trang viên đó thì Brannon đã thắng thế bởi sự vắng mặt của anh.

Bù lại, Josie đã được bà chủ nhà đón tiếp rất nồng nhiệt. Silvia lúc nào cũng rất vui vẻ, nhiệt tình, lịch sự với hết người này đến người khác trước khi ân cần giới thiệu Josie với chồng cô. Bib đã đón tiếp cô với một nụ cười ngạo nghễ và một câu hỏi dễ làm mất lòng. Anh ta đã hỏi cô liệu cô có phải là một nhà truyền giáo hay không. Josie đã phải kiềm chế để không tát cho anh ta một cái thích đáng. Chắc chắn là chiếc váy dạ hội của cô trông quá nghiêm túc, gần như bảo thủ, nhưng dù sao thì cũng chưa đến mức đó! Hẳn là Webb đã uống nhiều rượu. Một cô gái nhỏ nhắn tóc nâu đứng cạnh đó, đang nhìn anh ta một cách trìu mến. Silvia phớt lờ cô ta.

Dale cười với Bib Webb trước khi Silvia lôi họ về phía một ông già vận trang phục đen đang cầm trên tay một lon bia gừng.

- Henry Garner, đây là Josette Langley. - Trong lúc Josie chào đáp lễ thì Silvia đã kéo Dale ra giữa đám khách mời.

Garner là một ông già có mái tóc bạc và nhanh nhẹn. Để làm tan bầu không khí dè dặt Josie kể cho ông ta nghe một vài câu chuyện về tuổi thơ của cô và nó làm cho ông ta cười. Cô cảm thấy vui vì tìm thấy một sự giải khuây cho nỗi thất vọng của cô khi không trông thấy Marc ở bữa tiệc. Cô rất muốn cho anh biết cô thoát ra khỏi khó khăn mà không bị tổn thương gì, cho dù điều đó là không đúng.

Garner và cô cuối cùng cũng ngồi riêng ra một chỗ để yên tĩnh nói chuyện, trong khi xung quanh họ, những sự kiềm chế bắt đầu biến mất. Chỉ trong một chốc, Josie trông thấy Bibb Webb đang nhảy với cô gái tóc nâu của anh ta. Trái với vẻ bình tĩnh của Bib Webb, cô bạn nhảy của anh ta lại tỏ ra rất hiếu động. Anh ta nhìn khắp lượt một vòng, rồi kéo cô ta lại gần. Và họ tiếp tục ôm ghì lấy nhau, mắt nhắm chặt, má kề má...

Vừa hướng sự chú ý của mình về bạn nhảy của Bib Webb, Josie vừa quay trở về cuộc nói chuyện với Garner. Cô nói chuyện chẳng đâu vào với đâu. Khi cô đề nghị đi lấy thêm rượu punch thì ông ta đã từ chối một cách lịch sự. Ông ta không bao giờ uống rượu, trừ một chút bia gừng. Thế rồi cô rời ông ta để đi về phía quầy bar. Khi lại gần thùng rượu punch, cô trông thấy Garner tiến lại gần Bib và bạn nhảy của anh ta rồi thì thầm với họ điều gì đó. Cặp đôi sau đó rồi nhau ra với một nụ cười tiu nghỉu.

Josie cảm thấy một cảm giác kỳ lạ, cứ như thể là cô vừa thoát khỏi một điều gì đó vậy. Có lẽ đó là vì Garner đã to tiếng với Bib? Chà, có quan trọng gì đâu!...

Cô nhận ra Dale ở đằng xa, gần một cánh cửa kính. Anh ta đang đứng một mình và có vẻ lo lắng. Cô không có thời gian để tự hỏi thêm nữa. Một giọng nói phá lên khiến cô phải quay đầu lại. Silvia đang cãi cọ với chồng. Không hề giấu giếm, cô ta đang chỉ tay vào cô gái xinh đẹp tóc nâu lúc này đang trốn ở một góc trong căn phòng.

Vì người phục vụ rượu ở quầy bar đưa cho cô một ly đầy chất lỏng màu đỏ có thêm một vài viên đá nên Josie dựa lưng vào bàn rồi bắt đầu nhấm nháp từng ngụm một và nói chuyện với một vị khách. Chẳng phải đợi đến lúc uống hết ly rượu cô mới phát hiện ra rượu punch đã bị pha thêm vodka.

Là người không uống rượu mạnh nên cô gần như cảm nhận được ngay là mặt mình nóng bừng lên. Hơi bị mất thăng bằng một chút, cô đưa mắt tìm Dale nhưng không thấy. Cô hơi bị đau đầu, và cảm thấy hơi chao đảo. Hai người đàn ông đứng tuổi nhìn cô tỏ vẻ không tán thành, trong khi, như một con thuyền con giữa cơn bão, cô bước đi tìm bạn của mình. Nhưng Dale đã biến mất. Thay vào chỗ đó là Bib Webb, uể oải ngồi trên ghế, hai vai trĩu xuống như phải chịu một gánh nặng không thể chống đỡ nổi. Cô gái tóc nâu đang nắm tay anh và nói điều gì đó một cách quả quyết. Josie gật đầu chào cô ta, sau đó đi về đám đông. Mỗi phút trôi qua cô đều cảm thấy khó chịu hơn... Còn Dale thì đã biến mất khỏi đám đông! Chợt nhớ ra là Henry Garner không uống rượu, cô quyết định đến nhờ ông ta đưa cô về nhà. Cô chỉ có một mong muốn là được trở về nhà ngay lập tức. Cô đi xuyên qua đám đông một cách khó khăn để tìm ông ta nhưng vô ích. Để phòng xa, cô hướng về phía đại sảnh. Cánh cửa nhìn ra một cổng lớn có xây thêm hai lượt cầu thang nữa. Ở cuối con đường nhỏ trong khu vườn, người ta có thể nhận thấy bờ hồ, một con đường nhỏ và tối trên mặt hồ sáng loáng như gương. Henry Garner chắc chắn là không có ở đây, - Josie tự nhủ và chuẩn bị quay ngược trở lại con đường. Khi quay lại, cô bỗng mặt giáp mặt với Silvia Webb, người vợ xinh đẹp của Bib. Tóc của người đàn bà trẻ này hơi bị xổ ra, như thể là một cơn gió đã làm rối mái tóc kiểu cách của cô ta vậy.

- Cô làm gì một mình ở đây? - Silvia hỏi, một câu hỏi ngu ngốc, nếu có thể cho là như vậy.

- Tôi phải thú nhận là tôi không biết được trong rượu punch có cồn. Tôi đang đi tìm Dale hay ông Garner để nhờ họ đưa tôi về nhà, nhưng tôi không tìm thấy.

- Đừng lo. Tôi sẽ đưa cô về nhà. Tôi mới chỉ uống có một ly chardonnay thôi. Tôi vẫn hoàn toàn có thể lái xe được.

Người phụ nữ trẻ đưa cô ra chiếc xe Mercedes màu bạc, chỉ cho cô thấy xe của Garner đỗ ở lối đi. Cô ta còn nói rằng cô ta nghe thấy Garner nói với Bib là ông ta sẽ đi mua xì gà. Sau đó cô ta còn vẫy tay với một người nào đó mà cô không nhìn thấy.

Về đến nhà, cô nằm luôn xuống giường mà không kịp thay quần áo. Một vài giờ sau, cô tỉnh dậy và cảm thấy bị đau nửa đầu ghê gớm. Không thể ngủ lại được nữa, cô bật tivi lên xem. Chính lúc đó cô mới biết tin người ta đã tìm thấy Henry Garner, một thương nhân giàu có đã bị chết đuối trong hồ của tòa nhà mà ông ta là đồng sở hữu với ông bà Webb. Một chiếc máy bay trực thăng của đài truyền hình đã bay bên trên căn nhà, quay phim cái hồ, xe cứu thương và xe cảnh sát. Có thể là một tai nạn, - phát thanh viên kết luận, - Vì ông già có uống một chút rượu.

Vẫn còn chếnh choáng, nhưng trí óc đã đủ sáng suốt, Josie nhảy ngay đến chiếc điện thoại và bấm số của cảnh sát Henry Garner không hề uống một giọt rượu. - Cô báo với cảnh sát như vậy. - Ông ấy chỉ uống bia gừng mà thôi, điều đó chứng tỏ ông ấy không hề bị say. Cô cũng nói rằng Bib và ông ấy đã có một cuộc cãi nhau, sau đó Garner đã biến mất khỏi bữa tiệc. Bị thuyết phục bởi lời khai của cô, văn

phòng chưởng lý địa phương đã tiến hành cuộc điều tra theo hướng này.

Giữa lúc đó, tại hiện trường vụ án, nơi cảnh sát vẫn còn giữ những khách mời ở lại, những chi tiết tiếp theo đã làm cho tình tiết vụ án thêm bi kịch. Người ta đã tìm thấy một cây gậy ngắn vấy máu trong xe của Dale Jennings và, bất chấp sự kháng nghị của Bib Webb, một cuộc khám nghiệm tử thi đã được tiến hành - một thói quen đơn giản cũ kỹ trong những vụ án chết người không thể giải thích hay chết bất đắc kỳ tử. Bác sĩ pháp y không tìm thấy một dấu hiệu nào của rượu trong xác chết, nhưng lại phát hiện ra vết chấn thương sọ não ở sau đầu của ông ta.

Chỉ trong vài giờ đồng hồ, giả thiết về một vụ tai nạn nhanh chóng bị loại bỏ, nhường chỗ cho một vụ giết người đầy tính giật gân.

Bib Webb vội vàng cho tổ chức một cuộc họp báo, có một luật sư giỏi nhất của thành phố tham dự, và Marc Brannon được lệnh khẩn cấp rời FBI trở về San Abtonio để giúp điều tra vụ mưu sát. Cuộc điều tra đã bị kết thúc ngay trước khi nó được bắt đầu. Cây gậy nhỏ bị coi là hung khí gây án, và Dale Jennings bị buộc tội giết người cấp độ một và bị bắt. Phải nói rằng lời khai của Silvia Webb cũng chỉ rõ Dale là thủ phạm, không những cô ta đã trông thấy Dale đứng gần bờ hồ trong buổi tối hôm đó, mà cô ta còn khẳng định là đã trông thấy cây gậy nhỏ trong xe của kẻ bị tình nghi sau khi đưa Josette Langley về nhà. Còn về Jennings, anh ta không nói một lời nào. Anh ta không nhận tội cũng không kêu oan. Người bảo vệ quyền lợi cho anh ta, một luật sư được chỉ định, đã biện hộ anh ta vô tội. Nhưng điều đó không đủ để thuyết phục ban bồi thẩm. Trong vụ kiện, công tố viên đã đưa ra nhiều chi tiết chống lại Dale (trong đó có cuộc cãi vã của anh ta với Garner) và đã buộc Josie phải công nhận rằng cô không biết anh ta ở đâu vào thời điểm được coi như xảy ra vụ án mạng. Dù sao thì cô cũng có thể xác nhận là cô chưa bao giờ nhìn thấy chiếc gậy ngắn đó khi cô đến buổi tiệc cùng xe với anh ta, và cô còn nói thêm là theo ý cô, Bib Webb có một mục đích còn nghiêm túc hơn nhiều là mong cho ông già đó bị chết, và chính anh ta cũng đã cãi cọ với Garner vào buổi tối hôm xảy ra án mạng.

Tốn công vô ích. Ngay ngày hôm sau, Bib chỉ bằng một lời nói đã hạ gục lời khai của)osie khi tiết lộ quá khứ của cô cho luật sư biết. Năm 15 tuổi, cô đã trèo tường để đến một cuộc liên hoan khiêu vũ được tổ chức tại nhà một cô bạn thân trong lớp của cô. Buổi tiệc đó đã trở nên ồn ào đến mức hàng xóm đã phải gọi điện báo cảnh sát. Josie đã bị tố cáo là đã sử dụng ma túy và bị hãm hiếp bởi một sinh viên lớn tuổi hơn. Thật không may cho cô, bác sĩ cấp cứu khám cho cô tối hôm đó đã tuyên bố không có vụ hãm hiếp nào cả: vì cô vẫn còn trinh. Khi bố mẹ cô đệ đơn kiện gã trai đó, luật sư đã bào chữa cho bị cáo được trắng án, chính là nhờ vào sự làm chứng của bác sĩ và của viên cảnh sát đã bắt gã thanh niên đó, - một Marc Brannon nào đó.

Một khi câu chuyện cũ đã bị nhắc lại thì lời khai của Josie tỏ ra đáng bị nghi ngờ dưới con mắt của quan tòa và bồi thẩm đoàn. Làm sao có thể tin tưởng vào lời khai của một cô gái đã từng dựng lên cả một câu chuyện mình bị hãm hiếp? Thêm vào đó, ai đã uống quá nhiều?

Yếu tố giật gân của vụ kiện chỉ làm cho những kẻ tò mò bị kích động thêm. Cánh nhà báo đổ xô về Jacobsville, và những bài báo thuật lại cả hai vụ kiện luôn xuất hiện gần nhau. Jennings đã bị kết tội và lần thứ hai, chỉ vì Brannon mà Josie bị coi là một kẻ chuyên mang đến những rủi ro, bất hạnh. Cô đã phải trả giá đắt cho lỗi lầm duy nhất trong cuộc đời cô. May mắn thay, sự từng trải đã làm cho cô dạn dày hơn.

Khi nghĩ đến Brannon, cô luôn thấy luyến tiếc đau đớn thế nào ấy. Marc, người đàn ông duy nhất mà cô đã từng yêu... Cô thở dài khi nhớ đến những tuần lễ mà họ hầu như không rời xa nhau. Những chuyến tham quan thành phố, những bài tập tổng kết (Marc giúp cô trong những bài thi tại trường đại học), rồi những cuộc dạo chơi trên lưng ngựa trong trang trại của anh, những cuộc nói chuyện điện thoại tưởng chừng như không dứt... Khi mối quan hệ của họ bị rạn nứt, Josie tưởng mình đã chết. Nhưng cô vẫn còn

sống, - chí ít là cho đến lúc này. Việc Brannon quay trở lại cuộc sống của cô đồng nghĩa với việc cô sẽ phải hàng ngày đối đầu với những con quỷ ngày xưa của cô.

Có hề chi đâu! Cô cũng muốn chịu đau khổ với điều kiện là anh cũng phải chịu đau khổ như vậy. Cô sẽ làm cho cuộc sống của anh trở nên rất khó khăn. Nếu ai đó phải chịu hình phạt này thì chắc chắn người đó sẽ là anh. Cô sẽ cố gắng chứng minh là Jennings không giết Garner. Và làm như vậy, cô sẽ cho Brannon một bài học mà anh sẽ phải nhớ đến suốt đời.

Thở dài một cách thỏa mãn, cô vuốt ve bộ lông mượt của con mèo Barnes.

- Mày biết không, - cô thì thầm, - nếu như tất cả mọi người đều giống như loài mèo thì sẽ chẳng có chiến tranh đâu nhỉ. Bởi vì bọn mèo chỉ nghĩ đến việc ăn rồi ngủ suốt ngày mà thôi, đúng không? Và bọn mày chẳng đi giày hay đội mũ cao bồi gì cả.

Bames hé một con mắt màu xanh của mình. Nó trả lời cô bằng một tiếng "meo" nho nhỏ.

Josie lại tập trung vào màn hình tivi. Như một sự cố ý, phim đang chuyển sang một cảnh trong tòa án. Bị can đã cướp được vũ khí của cảnh sát trong phòng xử án và bắt đầu bắn vào bồi thẩm đoàn.

Josie nhún vai.

- Thật đáng tiếc là nhà biên kịch chưa bao giờ trông thấy một phòng xử án thật sự cả. Khi một kẻ định sờ tay vào một khẩu súng thì hắn ta đã bị gẫy tay từ lâu rồi.

Chương 4

Trên đường ra sân bay, Marc ghé qua nhà của gia đình Web. Họ sống ở Austin trong tuần nhưng cuối tuần lại về nghỉ tại căn nhà ở San Antonio.

Hai vợ chồng Webb đang dùng rượu khai vị với những người bạn thì bếp trưởng thông báo Marc đến. Silvia tươi cười hớn hở đón tiếp anh. Với mái tóc vàng, dáng nhanh nhẹn, xinh đẹp, cô là hiện thân của vẻ đẹp mà nhiều đàn ông thèm muốn. Trừ Marc. Anh chỉ đánh giá sắc đẹp của cô ở mức trung bình, là một người quá hung hăng, cố chấp, nhưng anh vẫn thừa nhận cô là một sự bổ sung hoàn hảo cho Bib, người dịu dàng một cách tự nhiên hơn.

- Marc! - Cô kêu lên, tay cầm một ly Martini. - Tôi không biết là anh đang ở trong thành phố đấy.

- Tôi đang điều tra theo yêu cầu của Simon Hart, - anh trả lời rồi hôn lên má cô. - Trông cô lúc nào cũng đẹp, Silvia thân mến của tôi ạ.

- Còn anh thì lúc nào cũng quyến rũ như thế.

Dựa vào người anh, cô mời anh uống một ly nhưng anh từ chối. Anh bắt tay Bib và chào hỏi mọi người - toàn những người giàu có của Austin.

- Thế nào, cuộc điều tra sao rồi? - Silvia hỏi, vẻ đỏm dáng. - Có chuyện gì vậy?

- Một vụ giết người.

- Thật vậy sao? Có phải là ai đó mà chúng tôi cũng biết không? Hy vọng là không.

- Đó là Dale Jennings.

Anh thấy cô run rẩy đến mức suýt đánh rơi ly rượu. Chắc chắn là cái tên Jennings đã gợi lại cho cô những kỷ niệm đau buồn. Cô hốt hoảng nhìn anh.

- Jennings! Con người tồi tệ đó... Bib! Có người đã giết Jennings ở trong tù!

- Không, không phải ở trong tù. - Marc đính chính.

Cô chau đôi lông mày đã được xăm một cách hoàn hảo.

- Xin lỗi, sao cơ?

- Hắn đã trốn tù, sau đó bị đánh chết.

Silvia há hốc miệng, rồi ngồi xuống thành bộ salon mà chồng cô đang ngồi.

- Hắn đã giết Henry. - Bib lạnh lùng nói. - Hắn xứng đáng với những gì hắn đã gây ra.

- Nhưng làm thế nào mà hắn trốn tù được?

- Chúng tôi vẫn chưa biết.

Im lặng lại bao trùm khi gia đình Webb tiếp nhận những thông tin mới này.

- Anh ở lại đây tối nay chứ? - cuối cùng thì Bib cũng lên tiếng.

- Không, sáng mai tôi phải đi San Antonio. Tôi phải hợp tác với cảnh sát địa phương. Hart sẽ cử người trong văn phòng của ông ấy đến đó.

- Tại sao chứ? - Silvia hỏi. - Gã Jennings đó chỉ là một kẻ chẳng đáng gì. Vì sao mà cả đội đặc nhiệm và ngay cả ông tổng chưởng lý đều phải quan tâm đến vụ này?

- Jennings không phải chỉ là một kẻ không đáng gì đâu, Sil ạ, - chồng cô nói. - Hắn đã giết Henry Garner, một thành viên có thế lực trong công ty của chúng ta. Marc, còn chuyện gì khác nữa đúng không?

Marc gật đầu đồng ý.

- Có thể là vụ giết người do bọn trộm cắp gây ra. Chính xác hơn là do Jake Marsh.

- Marsh! - Bib thầm thì, răng nghiến lại. - Nếu kẻ vô lại này là kẻ chủ mưu thì một lần nữa vụ này lại lên trang nhất của báo chí đấy.

- Như nó đã từng như thế.

Marc đọc được sự lo lắng và kinh tởm trên những nếp nhăn đều đặn của bạn anh. Về phần Silvia, có vẻ như cô đang đờ đẫn cả người. Cô luôn ghét những tin xấu.

- Đừng lo, Bib. - Anh trấn an. - Kiểu tin riêng đặc biệt này của báo chí sẽ kéo dài không quá một tuần đâu.

- Hy vọng là thế. Trời ơi, tất cả những chuyện này đều bắt tôi nhớ đến những chuyện kinh khủng trước đây...

- Những chuyện đã thuộc về quá khứ. - Silvia nói với một một nụ cười nhạt.

Ánh mắt lạnh lùng, cô đứng lên rất nhanh - gần như là vội vã.

- Thôi, Marc, chúc anh đi vui vẻ. Hãy cho chúng tôi biết tin diễn biến vụ điều tra nhé.

- Ồ, tất nhiên rồi, - anh nói, ngạc nhiên vì cô quá vội chia tay anh. - Bib, anh tiễn tôi chứ?

- Tôi cũng sẽ tiễn anh. - Silvia nói.

Rồi cô xin lỗi khách khứa và đi theo hai người đàn ông ra đại sảnh, vẫn còn một phần trong tính cách của Silvia mà anh chưa nhận ra. Silvia bám vào tay chồng như là một cây dây leo bám vào thân cây sồi vậy. Chưa bao giờ cô rời chồng mình nửa bước, và cứ như thế kể từ lúc cô quyến rũ Webb khi mới 16 tuổi, cô đã thoát ra khỏi cảnh khốn khổ. Silvia chưa bao giờ kể gì về thời kỳ đó của mình, nhưng Marc biết là bố của cô đã chết khi bị ngã xuống một cái giếng, không lâu sau khi con trai của ông chết trong một tai nạn. Nhưng cả hai đám tang đó dường như không có vẻ quá đỗi tác động lên người phụ nữ trẻ. Bất chấp quá khứ đau thương của mình, cô dường như vô cảm trước nỗi khổ một cách lạ lùng.

- Anh chưa nói hết cho chúng tôi phải không? - Bib nói, khi cả ba đã ở ngoài, dưới cánh cổng.

Marc cho tay vào vào túi áo.

- Nhân viên điều tra sẽ đảm bảo liên lịạc với văn phòng của Simon Hart trong suốt cuộc điều tra là một phụ nữ, - anh nói. - Có thể anh chị vẫn còn nhớ cô ấy đấy. Josette Langley.

- Khốn kiếp! - Silvia kêu lên, má ửng đỏ.

Bib quay về phía vợ.

- Thôi nào em yêu, bình tĩnh nào...

- Cô ta đã buộc tội anh giết người! Anh nghĩ là em có thể quên được cô ta ư? Cô ta có khả năng làm những chuyện còn tồi tệ hơn nữa đấy, Bib ạ. Cô ta sẽ lại khuấy động tất cả những chuyện này; cô ta sẽ không ngại bịa ra những lời khai giả dối, rồi nói với truyền thông, rồi... rồi...

Giọng của cô trở nên dữ dội.

- Thôi nào, - Bib thì thầm và đặt tay lên sau gáy của cô, - bình tĩnh lại đi em. Hít thở sâu vào. Nào Sil, anh xin em đấy.

Cô nghe theo lời anh, nhưng mắt vẫn còn đờ đẫn và có vẻ như dần dần lấy lại được tinh thần. Bib lấy một viên kẹo bạc hà trong cái bát pha lê để trên chiếc bàn trong vườn và đưa cho cô. Kẹo bạc hà có tác dụng làm cho cô dịu bớt ngay lập tức, đến nỗi mà có lúc người ta nghĩ rằng cô bị bệnh đái tháo đường. Nhưng kết qủa xét nghiệm máu đã phủ nhận những nghi ngờ này. Thế thì chỉ còn lại vấn đề tâm lý không ổn định... Bất chấp những lời khuyên của chồng, Silvia vẫn khăng khăng không chịu đi khám bác sĩ tâm lý. Cô thường phải chịu đựng những cơn đau nhức nhối mà đôi khi nó làm cho cô trở nên nguy hiểm. Ví dụ như cái ngày mà cô đánh con chó yêu quý của mình đến chết, về một phương diện nào đó, Bib cảm thấy may là họ không thể có con: Silvia là người không thể lường trước được.

Sau khi đã trấn an vợ. Bib quay sang với Marc.

- Cô Langley đã nói chuyện với Henry ngay trước khi ông ấy bị sát hại. Cô ấy là một phụ nữ bình tĩnh, không phải là kiểu người ham vui tiệc tùng. Nhưng tôi không hiểu cô ấy làm cái gì với Dale Jennings nữa, - anh nói với giọng cay đắng. - Còn hắn thì đúng là một tay chân của Jake Marsh, chắc chắn là như vậy. Bằng chứng là tôi đã gặp phiền toái với những người mà hắn đã giới thiệu với tôi cho chiến dịch tranh cử... Nói tóm lại, tôi muốn nói là, tôi tin chắc là Marsh đã mua Jennings với mục đích là để giết Garner.

- Nhưng chuyện đó chưa từng được chứng minh. - Silvia nói, giọng êm dịu. - Em luôn nghĩ rằng hắn hành động một mình. Theo ý em, hắn không liên quan đến Marsh.

- Vậy thì tại sao xác hắn lại được phát hiện gần nhà Marsh? - Marc nói.

- Những tên lưu manh đó có thể bị giết ở bất kỳ đâu. Tôi sẽ không bao giờ tốn một xu vào một cuộc điều tra như thế này. Dale Jennings là một kẻ bất lương.

Không để ý đến vợ, Bib quay về phía Marc.

- Người mà tôi nhắc đến với cậu đã gợi lại một vụ bê bối cũ để buộc đối thủ của tôi phải từ bỏ cuộc tranh cử. Anh ta đã giấu tôi khi làm chuyện đó. Tôi chắc chắn rằng chính vì thế mà ứng cử viên kia đã rút lui sau vòng một nhưng tôi không thể tìm ra được bằng chứng... Cậu đã biết vì sao tôi không hề muốn trông thấy Jennings quanh quấn cạnh Henry. Tôi đã nói chuyện đó với ông ấy trước buổi tiệc, sau khi đã cân nhắc mọi lẽ. Chúng tôi đã cãi nhau.

Bib nhăn mặt rồi nói tiếp:

- Tôi ghê sợ khi cãi nhau với ông ấy. Cậu biết ông ấy thế nào không, ông ấy quá tự phụ.

- Thế cho nên chúng ta mới bị giết trong thế giới hiện đại! - Silvia chế nhạo. - Bởi vì chúng ta quá tự phụ!

Vẫn không để ý đến vợ, Bib nhìn chòng chọc vào Marc.

- Jennings bị chết như thế nào?

- Bị một viên đạn vào đầu.

Sau câu trả lời đó, Marc thấy Bib cố nén hơi thở.

- Lạy Chúa!

- Chuyện hắn ta bị chết như thế nào có ảnh hưởng gì đến anh chứ? Đó là một tên sát nhân. Em không hề thương xót hắn đâu. - Silvia nói với giọng vừa thỏa mãn vừa uể oải. - Chẳng lẽ vì thế mà ông chưởng lý quyết định nhúng mũi vào vụ này hay sao? Chắc là vì vụ giết người có bóng dáng một vụ hành hình phải không?

Marc không trả lời ngay.

- Đúng như vậy, và còn vì Marsh có dính dáng đến hàng loạt những việc trái phép nữa. Chính vì thế mà Hart đang cố gắng vạch mặt ông ta từ lâu rồi. Nếu cuộc điều tra về cái chết của Jennings được tiến hành một cách đúng đắn thì chúng tôi có cơ hội thành công.

- Ngoài chuyện ông Hart cho phép con ranh Josette Langley được một lần nữa can thiệp vào chuyện này. Thật ngu ngốc! - Silvia nói, vẻ khinh bỉ.

- Cô ấy có bằng về tội phạm học và làm việc cho ông ấy từ hai năm nay rồi. - Marc đáp lại, dù không muốn nhưng anh vẫn bảo vệ Josie.

- Cũng có thể, nhưng cá nhân cô ta đã bị liên lụy trong vụ kiện Jennings, giống như anh đấy thôi. Không ai trong hai người phải điều tra vụ này cả.

Cô quay sang nói với chồng:

- Anh yêu, hãy gọi cho chỗ quen biết của anh và loại bọn họ ra khỏi vụ này đi!

Marc giật nảy mình, cảm thấy bị chạm tự ái. Như có một tia chớp đi xuyên qua đôi mắt màu xám thép của anh.

- Anh chị cứ làm điều đó đi, và cá nhân tôi sẽ cho báo chí biết chuyện này. Rồi tất cả mọi người ai cũng sẽ biết vì sao tôi bị gạt ra khỏi cuộc điều tra.

Silvia ngơ ngác nhìn anh.

- Sao vậy? Thế mà tôi vẫn coi anh là một người bạn!

- Tôi là bạn của cô, - anh nói mà không nhìn cô, mắt anh nhìn chằm chặp Bib. - Nhưng luật pháp là luật pháp. Và tôi không chấp nhận bất kỳ sự lẫn lộn nào trong chức trách của mình, nhất là trong một vụ quan trọng như thế này.

Silvia nhìn anh chăm chú một lúc, rồi đột ngột cô ném chiếc ly xuống đất cho nó vỡ tan tành và quay

về phía chồng mình, mặt đỏ lên vì tức giận.

- Đồ hèn nhát! - Cô gầm lên. - Anh chỉ là một kẻ xẹp hơi, không đủ khả năng để có lấy một ý kiến tối thiểu gì cả.

Sau khi ném vào mặt Bib một tràng những lời lăng nhục, cô quay gót và bước vào nhà, rồi đóng sầm cánh cửa một cách thô bạo. Cô ấy không được bình thường. - Marc lại một lần nữa nghĩ như vậy.

Bib lắc đầu.

- Bảy năm với nỗi khổ dai dẳng, - anh thì thầm với vẻ chán nản. - Ôi, cô ấy thật hoàn hảo trong vai phu nhân của một chính trị gia, cô ấy rất thích những bài phỏng vấn trên truyền hình và thú ăn chơi của xã hội thượng lưu. Nhưng nhiều lúc tôi chỉ mong muốn một người vợ - nói thế nào nhỉ - Ít bùng phát hơn. Tôi sợ làm cô ấy thất vọng. Nếu tôi mà không giàu có thì có lẽ cô ấy đã bỏ tôi từ lâu rồi.

- Cô ấy yêu anh. - Marc nói, vẻ không chắc chắn.

Bib nở một nụ cười trống rỗng.

- Tôi thuộc về cô ấy, thế thôi. Thôi, tốt hơn là tôi quay trở lại với khách mời. Họ đã hứa với tôi là sẽ ủng hộ chiến dịch tranh cử của tôi. Marc, cậu sẽ bầu cho tôi chứ?

- Không đời nào! Anh quá tham nhũng đấy.

- Chúng ta ai cũng thế mà thôi... Vụ án này có thể khó khăn đối với cậu. Tôi chắc chắn là cậu đã từng có quan hệ với Josette Langley.

Vì thấy Marc không trả lời, Bib nhún vai.

- OK, tôi không nói nữa. Cuối tuần này tôi sẽ ở San Antonio. Nếu cậu có thời gian thì qua nhà tôi chơi... Silvia dự định đi mua sắm ở Dallas, như thế chúng ta có thể ở một mình. Chúng ta có thể ních đầy bụng món bánh rán ở quán cà phê cuối phố.

- Tại sao chứ? Anh không có quyền ăn trước mặt vợ mình à?

Bib vỗ vỗ vào cái bụng phẳng của mình.

- Ôi không! Tôi cần phải đẹp và mảnh khảnh trên các áp phích cổ động bầu cử. Tôi tự cấm mình ăn đồ ngọt. Lạy Chúa, chăm sóc hình ảnh bản thân mới khó làm sao!

- Anh là một chính trị gia tuyệt vời. - Marc nói. - Anh lại còn có lương tâm và một tấm lòng nữa.

- Đơn giản chỉ là một điều cam kết thôi, ông bạn của tôi ạ. Có vẻ như tôi thiếu tính hung hăng. May mà Silvia có thừa tính cách đấy cho cả hai chúng tôi. Thôi, chúc anh đi San Antonio may mắn!

- Bảo trọng nhé, Bib. Chúng ta không biết được tình hình tiến triển ra sao đâu. Anh có vệ sĩ không?

- Có. T.M Smith. Thành viên cũ trong Bộ tham mưu của quân đội trong chiến tranh vùng Vịnh. Ngoài việc anh ta có thể vô hiệu hóa một tiểu đội bằng tay không, thì anh ta là một nhà vô địch về bắn súng.

- Cứ giữ anh ta bên cạnh anh. Đề phòng trường hợp...

Marc nở một nụ cười, để làm dịu bớt những điều có thể trở thành một mệnh lệnh cứng nhắc.

Bib bắt tay anh.

- Anh chẳng bao giờ tiếc nhớ ngày xưa cả, cái thời hai chúng ta cùng nhau đi tán gái ấy.

- Tôi chỉ tiếc nhớ một đêm ngon giấc mà thôi. - Marc vừa cười vừa nói. - Hẹn gặp lại.

Anh ngồi vào xe, nổ máy và lên đường. Trên đường ra sân bay, nụ cười thường trực trên môi của anh đã biến mất. Thái độ của Silvia làm anh bị bất ngờ. Chắc chắn là cô không thiếu những đức tính tốt và là một trong những con át chủ bài của Bib. Nhưng anh vẫn không thể quên được phản ứng thô bạo của cô khi cô biết anh đang điều tra về cái chết của Dale Jennings, và cả lời khai của cô đã góp phần làm cho Jennings bị kết tội giết Henry Garner. Vào thời gian đó, Marc cảm thấy mình quá quan tâm đến những cáo buộc của Josie chống lại Bib nên không khách quan. Anh đã tốn rất nhiều công sức để nói những điều ngược lại với cô, để làm tiêu tan những lời khẳng định của cô, đến mức đã để mặc cho Bib nhắc lại vụ án hiếp dâm bẩn thỉu. Tất cả chỉ để phơi bày cô ra công chúng cùng với những lời mỉa mai cay độc của báo chí. Sau khi vụ kiện kết thúc, anh đã muốn xin lỗi cô nhưng cô đã nhìn anh như thể cô căm ghét anh, chắc là đúng như vậy. Vì vậy anh đã rời khỏi phòng xử án mà không một lời giải thích.

Trước khi vụ kiện của Jennings xảy ra, anh đã rất yêu cô. Và sự ác tâm của anh đối với cô, đối với tình yêu đã qua của anh đã kết thúc bằng việc quay lại chống lại anh. Anh đã phán xét sai lầm về cô, anh đã không hiểu cô đến mức anh đã từ bỏ Texas để đến làm việc cho FBI trong hai năm đau khổ.

Giờ đây, anh đang trên đường quay trở về và những điều ám ảnh anh lại bắt đầu. Rõ ràng là Josie không hề có một chút nào mong muốn được gặp lại anh. Chẳng lẽ anh chưa đọc được sự căm thù và thái độ khinh bỉ trong mắt cô hay sao? Ôi, anh không oán trách cô. Cô có đủ mọi lý lẽ để có thể coi anh như kẻ thù tồi tệ nhất của cô... Hơn nữa, anh chính là người như vậy đối với cô. Anh biết rằng cô sẽ làm tất cả để bắt Bib Webb phải ngồi vào ghế bị cáo trong khi anh sẽ cố gắng để ngăn việc đó lại. Cả anh và cô luôn ở vào hai phe đối lập nhau.

Anh dừng xe trước một trụ đèn đỏ để cho một cô gái trẻ qua đường. Chiếc váy hoa của cô gái làm anh nhớ lại cuộc gặp cuối cùng của anh với Josie. Ngày hôm đó, anh đã tham dự buổi lễ trao bằng tốt nghiệp của cô. Và buổi tối hôm đó, anh đã mời cô đến một nhà hàng đang nổi tiếng hợp thời. Cô mặc một chiếc váy hoa bằng tơ mịn, và mái tóc dài màu vàng của cô được búi thành một búi sau gáy... Trông cô thật tuyệt vời.

Sau bữa tối, anh đã đưa cô về nhà anh. Cho đến lúc đó, họ vẫn chỉ trao nhau những nụ hôn ngắn, những ve vuốt vụng trộm mà thôi. Cả hai không hề nghĩ đến cái kết cục không thể tránh khỏi đó. Marc vẫn thường không tin một lời nào trong câu chuyện bị hãm hiếp của cô, cho dù anh có nhiều cơ hội để nhận thấy cô ghê tởm những lời nói dối.

Việc cô dễ dàng theo anh về căn hộ của anh đã củng cố thêm suy nghĩ của anh. Cô không hề có một lời phản kháng, cho dù chỉ là hình thức. Sau điệu slow, anh lại mời cô nhảy và, khi anh ôm chặt lấy người cô, anh cảm thấy một sự rung động dịu dàng nơi bầu vú của cô truyền đến ngực của anh. Cô không mặc áo lót.

Sự hưng phấn đã thắng anh và, thay vì buông lỏng cô ra, anh đã cho cô biết con người anh. Cho đến tận bây giờ, anh vẫn còn nhớ rất rõ phản ứng của cô: cô run rẩy, với một sự ngạc nhiên trong đôi mắt to sẫm màu của cô. Cô đã muốn nói điều gì đó, nhưng anh đã cúi xuống đôi môi cô mà ngấu nghiến uống trọn những lời nói của cô.

Một nụ hôn chậm rãi, cháy bỏng, tự tin. Tuổi trẻ của Josie là một bức tường thành mỏng manh trước nhiều năm kinh nghiệm tình trường của anh. Và chỉ trong khoảnh khắc, anh đã kéo chiếc váy của cô đến

tận bụng cô và đè ngửa cô ra trên tràng kỷ. Trong khi anh hôn bầu vú cô một cách đam mê, bàn tay của anh đã lần xuống phía dưới váy của cô, rồi đến chiếc quần lót bằng vải coton. Chỉ trong một lúc, những cái vuốt ve của anh dường như đã chinh phục được cô. Bằng chứng là ánh mắt cuồng đắm của cô, cái cách mà cô bấu vào người anh... Đến lượt anh cởi áo vét rồi đến áo sơ mi, rồi anh ôm ghì lấy cô.

Đã hàng tháng trời rồi anh ham muốn gần gũi cô, đến mức mà anh không đụng vào bất kỳ người phụ nữ nào khác khi anh và cô đi chơi cùng nhau. Lúc này đây, mọi giác quan của anh sau một thời gian dài bị kiêng nhịn bỗng trỗi dậy, và anh không thể kiềm chế được.

Cô phản ứng một cách yếu ớt khi anh cởi khuy quần dài của anh, nhưng anh làm cô không nói được gì bằng nụ hôn của anh đang gắn chặt vào môi cô và len lỏi đầu gối của anh vào giữa đùi của cô. Anh cảm thấy cô đờ đẫn trong chốc lát, và anh cũng cảm thấy ngạc nhiên khi phần đàn bà của cô cứng đờ. Thế nhưng, toàn bộ cơ thể của cô đang phản bội cô. Làn da của cô nóng bỏng đam mê, bàn tay của cô đang vuốt ve lưng của anh, những tiếng rên rỉ của cô, miệng cô run rẩy khi gắn chặt vào môi anh.

- Ôi, anh muốn em, - anh thì thầm bên môi cô. - Anh muốn em quá... Đừng, em yêu, đừng chống cự anh.

Cô bỗng kêu lên sợ hãi khi anh đang cố gắng áp sát vào người cô.

- Nhanh quá phải không em? Anh sẽ cẩn thận hơn. Đã lâu rồi em chưa làm tình đúng không?

Cô khẽ khàng thổn thức.

- Ôi, Marc, em chưa bao giờ...

Anh cười dịu dàng. Chắc chắn là cô đã từng làm tình. Có thể cô đã đi đến tận cùng với gã thanh niên mà sau đó cô đã tố cáo hắn tội hãm hiếp kia, và từ đó đến giờ chắc là cô đã phải từng làm tình rồi.

Những cái vuốt ve của anh trở nên chính xác hơn, cẩn thận hơn. Anh tháo ủng và cởi quần dài trong khi môi anh vẫn khám phá vùng bụng của Josie. Anh muốn đốt cháy cô, khơi dậy dục vọng của cô. Anh muốn kết thúc những phản ứng yếu ớt của cô, kết thúc những lời nói dối của cô.

Cô run rẩy như một chiếc lá trong gió, vừa van xin anh tiếp tục. Cuối cùng, anh đưa người vào giữa cặp đùi dài của cô và nhìn thẳng vào mắt cô.

- Anh sẽ vào sâu trong em, - anh nói, - vào rất sâu trong em. Josie, ngay bây giờ đây..., Đúng. Ngay lúc này đây...

Sau mỗi cử động của phần háng của anh là những hơi thở đầy khoái cảm lan tỏa trong cơ thể anh. Nhưng anh không thể xâm nhập vào cô. Josie khóc lóc, rên rỉ, cuống cuồng van xin anh tiếp tục.

- Chết tiệt! - Anh nhăn nhó, cảm thấy khó chịu bởi ham muốn xác thịt đang giày vò.

Anh vẫn cố đẩy mình thêm một lần nữa bằng tất cả sức lực của mình.

Cô kêu lên một tiếng rồi ngồi dậy trên ghế sofa và đẩy anh ra một cách mãnh liệt. Mắt cô như mờ đi, không phải vì khoái lạc mà là vì nỗi đau đớn thực sự không hề giả tạo. Còn anh, phải mất đến vài giây anh mới hiểu ra. Tinh thần của anh ham muốn nhưng cơ thể anh thì không thể. Đột nhiên, anh bỗng hiểu tại sao.

Anh nhẹ nhàng chạm vào người cô, và thấy rõ một rào cản, một vật cản có thể cảm nhận được đến mức nó làm anh sững sờ.

- Em vẫn còn trinh. - Anh thì thầm, cảm thấy bàng hoàng.

Cô lắc đầu, cảm thấy rối loạn. Ngó xuống hạ bộ đang cương cứng của anh, cô rùng mình run rẩy. Rõ ràng là cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông trong tình trạng như vậy.

- Đồ đĩ! - Anh giận dữ kêu lên. - Ra chỗ khác mà nhìn!

Anh tách người ra khỏi cô, không thèm để ý đến sự thô bạo của mình. Rồi anh tức giận mặc lại quần áo, lờ mờ nhận thấy là cô đang khóc, chiếc váy phủ trước người cô như một tấm khiên.

- Trong tất cả những điều lăng nhục mà người ta có thể nhục mạ một người đàn ông thì đây chính là điều lăng nhục tồi tệ nhất! Cô còn tồi tệ hơn một con đĩ! Ít nhất thì bọn đĩ cũng không khêu gợi đàn ông để rồi sau đó bỏ rơi họ. Hãy mặc quần áo vào! - Anh ra lệnh cho cô một cách khô khan rồi ra khỏi phòng.

Anh đứng đợi trong phòng bếp trong lúc cô mặc lại quần áo. Anh bị hụt hẫng vì ham muốn không được thỏa mãn. Anh không thể suy nghĩ một cách tỉnh táo được. Trong tâm trí anh, Josie đã lừa bịp anh. Bởi vì cô biết rằng - cô chắc chắn phải biết - là cô không thể thuộc về anh. Chỉ cần một phẫu thuật là có thể giải quyết được tận cùng vật trở ngại đó. Đúng, cô chắc chắn phải biết điều đó.

Chính lúc đó anh mới biết sự thật: Josie vẫn còn trinh. Đúng, điều đó là chắc chắn.

Đột nhiên, anh hiểu ra là gã thanh niên đó đã nói dối trước tòa. Rằng hắn đã rất muốn hãm hiếp cô, nhưng rào cản đó đã ngăn hắn lại. Vẫn chính rào cản đó đã ngăn cản anh làm việc đó với cô, đúng, chính nó đã ngăn cản anh, tối hôm đó.

Một hồi còi giận dữ kéo anh về với thực tại. Đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh nhưng Marc vẫn còn dừng xe ở đó. Anh cáu kỉnh tăng tốc. Chiếc xe nhảy chồm lên phía trước.

Một lần nữa anh lại trông thấy khuôn mặt của Josie hiện lên trong đầu. Đầu của cô cúi xuống, mặt cô đẫm nước mắt. Không có một lời nào có thể xóa sạch nỗi xấu hổ, nhục nhã mà anh đã gây ra cho cô. Lúc đó anh đã im lặng. Anh đã nói quá nhiều về chuyện đó. Làm sao có thể giải thích được cho cô hiểu vì sao anh nổi giận, vì sao anh dồn dập ném vào cô những lời trách mắng tồi tệ đến như thế? Một sự tước đoạt, sự ham muốn không được thỏa mãn... Chắc chắn là cô không bao giờ muốn nhìn thấy anh hay nghe anh nói nữa. Và anh chưa bao giờ nói lời xin lỗi.

Phải chăng sự ân cần vồn vã, sự hăng hái của anh đã gợi lại cho Josie quá khứ đau buồn nhất trong cuộc đời cô? Anh đã không còn tỉnh táo, một chuyện chưa bao giờ xảy đến với anh. Ấy thế mà cô đã để cho anh cởi bỏ quần áo của cô, cô đã xử sự như thể là cô vội vàng dâng hiến cho anh. Bởi vì cô không biết. Cô không hề biết rằng không có người đàn ông nào có thể có được con người cô. Kinh nghiệm đau thương duy nhất khi cô 15 tuổi không đủ để làm cho cô hiểu ra điều đó...

Chính sự hổ thẹn đã khiến anh im lặng khi cô mặc lại quần áo trước cửa phòng bếp.

Anh đã đưa cô về nhà cô trong sự im lặng nặng nề. Anh đã muốn xin lỗi cô vì đã giúp luật sư của kẻ hiếp dâm tuyên bố hắn vô tội. Anh đã muốn xin lỗi cô vì đã không tin cô.

Những lời chửi rủa mà anh đã trút lên đầu cô làm cho anh cảm thấy đau đớn. Cô vẫn còn trinh nguyên và anh đã đối xử với cô như một tên tội phạm. Đáng lẽ anh phải đoán ra được là cô không dối trá! Vì lẽ rằng cô chưa bao giờ nói dối anh trong suốt những tuần lễ mà tình bạn xen lẫn tình yêu đó. Trong thời gian đó họ đã vui vẻ bên nhau biết bao. Lúc này đây, hẳn là cô phải cảm thấy tội lỗi khủng khiếp khi đã để anh đi quá xa đến thế. Sự khát khao tự nhiên, sự dâng hiến bản năng đã phản bội cô. Marc đã muốn nói với cô là anh không trách cô vì những chuyện đã xảy ra. Đáng tiếc thay, anh đã không nói được một lời

nào.

Khi đến trước căn hộ của cô, anh tắt máy, nhưng cô đã quay sang anh trước khi anh có thể nói lên lời.

- Em không muốn nhìn thấy anh nữa. Không bao giờ.

Cô ngập ngừng, giọng ngắt quãng, nhưng dù sao cô vẫn đủ sức nói tiếp.

- Về tình dục. Đó chính là cái mà anh muốn trong suốt mấy tuần vừa rồi. Anh nghĩ rằng tôi là một đứa con gái dễ dãi, rằng tôi đã dễ dãi khi mới 15 tuổi.

Lúc đó anh nhìn chằm chằm vào cô với một cảm giác bị tước đoạt xen lẫn tức giận.

- Cô đã làm tôi thất vọng, Josie. Cô đã cho tôi hy vọng có được thứ mà cô không thể cho tôi. Và cô trả thù tôi bởi tôi không tin vào câu chuyện bị hãm hiếp của cô khi ở Jacobsville.

- Nhưng chính anh là người đã bắt đầu! - Cô kêu lên, má ửng đỏ.

- Nhưng cô đã không chống cự nhiều, đúng không? Ôi, cô không hề lo lắng. Tôi sẽ không bao giờ quay trở lại. Tôi không còn một chút ham muốn nào với cô nữa. Cô chưa đủ là người phụ nữ mà tôi muốn.

Anh đã để cô đứng đó, bằng những lời nói lạnh lùng, tàn nhẫn của mình, và cho xe chạy đi trước khi cô kịp đến trước cửa nhà mình.

Anh đã uống rượu suốt buổi tối hôm đó. Và, vài ngày sau, anh rời đội cảnh sát đặc nhiệm và bỏ đi khỏi Texas.

Anh biết quá rõ những gì xảy ra sau đó. Josie đã cùng Dale Jennings đến buổi tiệc của Web. Và không lâu sau đó, vụ kiện đã xảy ra - một vụ kiện được làm qua quýt, chóng vánh, vì lẽ Bib đã được coi như một phó thống đốc bang tương lai.

Một lần nữa, Josie bị coi như một kẻ nói dối, bởi lỗi của Bib chứ không phải lỗi của Marc. Nhưng cô vẫn nhìn anh với thái độ khinh bỉ vì anh đã phủ nhận chi tiết sai lệch đó cũng như không dám xin lỗi. Một lần nữa, anh rời bỏ thành phố. Một sự chạy trốn vô ích, vì lẽ Josie đã đến sống ở Austin.

Giờ thì, những vết thương lòng của họ vừa mới thành sẹo thì số phận lại bắt họ phải đối mặt với nhau.

Marc quyết định cố hết sức mình che đậy vẻ quyến rũ mà anh luôn nhận thấy ở nơi cô. Anh băn khoăn tự hỏi từ sau khi vụ kiện kết thúc, cô đã có mối quan hệ với Jennings hay với một người đàn ông khác hay không. Cô tỏ ra rất tự tin, rất chuyên nghiệp, rất đàn bà. Ấy vậy mà... Anh đã nghe thấy cô kiềm chế hơi thở của mình khi anh lại gần cô hay đó chỉ là do anh tưởng tượng ra? Chắc chắn cô vẫn còn rất bấp bênh, ngay cả khi cô vờ như thờ ơ.

Anh tự hỏi liệu cuộc điều tra mà cả hai người đang phải tiến hành cùng nhau có làm cho họ xích lại gần nhau hay không? Không thể được, - anh nghĩ ngay như vậy và lắc đầu. Một lần nữa cả hai người lại đứng về hai phe thù địch.

Anh hướng suy nghĩ của mình về Bib. Có cố cũng vô ích để biết bạn của anh không thuộc kiểu người làm hại thanh danh của mình trong một vụ giết người hay một vụ tham nhũng, và làm thế nào để thuyết phục Josie? Cô không hề có ý định từ bỏ những thành kiến của mình, mà trái lại, chuyện đó rất chính đáng. Silvia không ngần ngại ném cô cho những tay nhà báo chuyên sục sạo những vụ scandale như một miếng mồi ngon, đồng thời không ngừng đả kích "cô nàng Langley chuyên bịa chuyện" và đòi giữ những

thông tin này cho chồng mình. Đúng là một cách hay để làm cho người ta chống lại Josie thay vì chống lại Bib. Sau một chút suy nghĩ, Marc tự hỏi liệu Silvia có quá đáng quá không.

Silvia là một người đàn bà đầy tham vọng và vụ lợi. Chính cô đã buộc Bib phải cưới mình với cái cớ cô đưa ra là cô đã có mang (mà sau đó không lâu đã sảy thai). Chính cô cũng là người đã khuyến khích Bib liên kết với Henry Garner, một người đàn ông góa vợ và không con cái. Cũng chính cô là người đưa Bib đến vị trí phó thống đốc bang. Cô cũng còn là người thuyết phục anh phát động chiến dịch để trở thành nghị sĩ, trong khi, theo lời xác nhận của chính Bib thì anh không hề muốn chuyện đó.

Hạnh phúc đối với Bib có thể được tóm gọn trong hai việc: bán vật tư nông nghiệp và nuôi ngựa trong trang trại của mình. Anh yêu trang trại của mình như yêu thiên nhiên vậy. Anh tự coi mình là một gã cao bồi hơn là một chính trị gia. Tiếc thay, tính thiếu tham vọng của Bib không phù hợp với những ham muốn của Silvia. Cô muốn những chiếc váy thời trang cao cấp, nữ trang, rượu sâm banh nhập khẩu, những buổi tiệc tùng trong giới thượng lưu... Chắc chắn rằng cuộc sống của Bib sẽ hoàn toàn khác nếu như anh lấy một phụ nữ khác. Nhưng người ta không thể quay ngược lại thời gian. - Marc nghĩ như vậy. Người ta không thể thay đổi được quá khứ.

Bởi vì nếu việc đó có thể xảy ra thì chắc chắn anh đã không phạm phải lỗi khi cố gắng quyến rũ Josette Langley trên tràng kỷ trong nhà anh.

***

Marc lái chiếc xe đi thuê của mình vào bãi đỗ xe của sân bay, trước khi bay đến San Antonio. Thật may là máy bay trống đến gần nửa số ghế. Anh ngồi một cách thoải mái và để chiếc mũ sang ghế bên cạnh. Thế đấy, anh không sẵn lòng nói chuyện với một người xa lạ tuyệt vời.

Máy bay lao mình trên đường băng, rồi ngóc đầu lên trên bầu trời quang đãng, một màu xanh trong mờ.

Marc ngả đầu vào lưng ghế, mắt lim dim. Thật kỳ lạ vì phần lớn những hồi ức của anh đều gắn với Josie và gia đình của cô. Là một cảnh sát trong đội tuần tra ở Jacobsville, anh đã quen biết ông Langley khi ông định tìm việc cho một người lái xe hay phạm luật trong một trung tâm cai nghiện tư. Người lái xe này là người thuộc giáo xứ của linh mục Langley và được ông che chở. Marc và ông đã quen biết và làm bạn với nhau, và phát hiện ra giữa họ có rất nhiều điểm chung, ông Langley đã bắt đầu sự nghiệp của mình trong ngành cảnh sát trước khi cảm thấy khuynh hướng trở thành mục sư. Vì thế mà ông đã ra xin khỏi ngành để vào học tại một trường dòng. Marc thường xuyên đến thăm ông cùng gia đình ông. Vào thời gian đó, anh chỉ coi Josie như một cô bé xinh xắn và tinh nghịch, cho đến buổi tối tiền định hôm đó, khi anh trông thấy cô hoàn toàn trần truồng cùng với một gã thanh niên chưa cởi hết quần áo.

Gã trai trẻ đó tỏ ra còn hơn cả sức thuyết phục. Hắn đã giải thích cho anh hiểu là Josie đã bí mật gặp gã, rằng cô đã khêu gợi gã, rồi giãy giụa, vật lộn khi gã cố tình làm chuyện đó. Cô đã kêu lên là mình bị hãm hiếp trong khi cô chấp nhận chuyện đó. Đứng trước sự hổ thẹn, nhục nhã đó, Marc đã tin hắn. Thậm chí anh còn thấy thương hắn nữa. Chính vì thế mà mặc dù rất quyến luyến với bố của Josie nhưng anh vẫn đứng về phía kẻ được coi là có tội hiếp dâm. Phải nói thật là các tình tiết không có lợi cho Josie lắm. Khoa nội của bệnh viện nơi cô đã được đưa đến khám đã gửi một bản khai được đánh máy cho biết rõ không có một tí dấu vết nào của một vụ hiếp dâm. Bản lời khai đó không cho biết vì sao không có sự xâm nhập vào người cô. Điều đó đã làm cho anh bị thuyết phục và tin là Josie đã nói dối. Chắc chắn là cô sợ làm cho cha mẹ cô đau khổ khi biết sự thật. Suy cho cùng thì đó cũng là một phản ứng bình thường. Chính anh cũng đã từng biết một trường hợp giống như thế: một cô gái khi đứng trước tòa đã nức nở trong nước mắt thú nhận lỗi của mình và xin lỗi cậu thanh niên mà cô đã tố cáo khi không có chứng cứ nào cả. Marc, được củng cố với sự tin chắc như vậy, đã làm chứng có lợi cho gã thanh niên đó. Anh ta

đã được xử trắng án trong khi Josie bị biến thành một con bé nói dối trong con mắt của tất cả mọi người trong phiên tòa hôm đó. Bố mẹ cô đã phải chịu đựng nỗi nhục nhã ghê gớm. Và khi Josie quay trở lại lớp học, bạn bè của cô đã lên án cô, công kích cô nhiều đến mức cô phải chuyển trường. Vì vậy mà gia đình cô đã đến sống ở San Antonio, trong một nhà thờ xứ không quan trọng lắm. Và từ đó Marc không gặp họ nữa.

Một thời gian sau, Marc được tuyển vào làm tại đội cảnh sát đặc nhiệm của San Antonio và thường hay giảng dạy trong các tiết học vẽ tố tụng hình sự tại trường đại học. Vô tình mà Josie cũng là một trong số sinh viên trong lớp. Lúc đó cô đã 22 tuổi và đã trở thành một thiếu nữ rất quyến rũ.

Lúc đầu, cô không nói chuyện với anh. Cô chưa thể quên những chuyện không may, những đau đớn của mình. Và cô không tha thứ cho việc anh đã làm chứng chống lại cô.

Bất chấp sự ác cảm rõ ràng của cô, Marc vẫn cảm thấy bối rối trước vẻ quyến rũ của cô. Thế cho nên anh đã cố gắng làm mọi cách để cô lại tin anh. Và dần dần, họ lại là bạn của nhau, bất chấp sự phản đối của bố mẹ cô. Đương nhiên là với tư cách một tín đồ đạo Tin lành, họ đã tha thứ cho anh từ lâu, nhưng họ đã không còn tin anh kể từ sự phản bội của anh trong vụ kiện đó. Họ chưa bao giờ nghi ngờ đức tin của con gái mình.

Marc không để ý đến việc bố mẹ cô không đồng ý. Anh vẫn đưa Josie đi cắm trại, đi xem nhà hát, đến những hộp đêm... Anh tặng cô nhiều món quà nhỏ, gọi điện cho cô rất muộn vào buổi đêm. Và rồi anh nhận thấy cô không dửng dưng trước những cố gắng của anh. Chính anh cũng thấy khó cởi nút sợi dây tình cảm của mình.

Sau buổi lễ trao bằng tốt nghiệp mà anh có tham dự và ngồi xa gia đình Langley, anh đã đưa Josie đến buổi dạ hội. Một buổi tối mãi mãi làm cuộc sống của họ mất thăng bằng... Việc đổ vỡ của họ làm anh chìm đắm trong đau khổ. Anh đã viết cho cô một bức thư dài trong đó, anh không tiếc lời xin lỗi cô, nhưng anh đã không gửi bức thư đó.

Vài tuần sau đó, vụ Henry Garner bị giết, rồi sau đó là phiên tòa xử Dale Jennings diễn ra, chỉ làm cho mối quan hệ của họ thêm trầm trọng.

Khi các phương tiện thông tin phát hiện ra vụ hiếp dâm, Marc vứt bỏ lá thư xin lỗi của mình. Thật vô ích khi gửi bức thư đó cho cô vào lúc này, chắc chắn Josie sẽ xé bỏ trước khi đọc nó. Anh biết rằng cô oán giận anh về vụ scandale mới này, vì cô cho rằng anh đã tố giác cô với báo chí.

Sau khi Jennings bị kết án, anh đã chạy trốn. Anh cảm thấy có lỗi khi đã hai lần phá hoại cuộc sống của Josie.

Vì sai lầm thời niên thiếu của mình, cô đã bị phơi bày trước những lời mỉa mai cay độc của công chúng, trong khi kẻ hiếp dâm thì thoát khỏi khó khăn mà không phải chịu một lời buộc tội nào. Không bằng lòng với bản thân vì đã góp phần vào việc bôi nhọ thanh danh của cô, Marc lại xuất hiện trong cuộc sống của cô để lần thứ hai đối chọi với cô và gián tiếp tố cáo cô đã làm chứng dối trá.

Tiếp theo những sai lầm đó, anh đã hành động theo hướng có lợi cho người bạn thân của anh. Bibb Webb không sát hại Henry Garner, anh đã bị thuyết phục về chuyện đó. Bib yêu quý ông già đó như yêu người bố đã bỏ anh mà đi. Đúng thế, năm 17 tuổi, anh chỉ còn lại một thân một mình với cô em gái út. Bố anh đã bỏ đi, bỏ mặc anh em họ cho số phận. Là người đàn ông duy nhất trong gia đình từ đó đến nay, Bib đã phải chăm sóc mẹ và em gái của mình, cô bé đã chết khi mới 18 tuổi vì dùng thuốc quá liều... Cuộc sống của Bib sau đó chỉ là một chuỗi những điều thử thách liên miên cho đến ngày anh gặp Henry Garner, người đã đùm bọc che chở cho anh.

Không, chắc chắn là Bib không thể có chuyện liên quan gì đó trong vụ ân nhân của anh bị giết. Vì lẽ rằng anh còn cần sự hiện diện đầy thân tình ấy bên cạnh mình. Cuộc hôn nhân của anh với Silvia đã bị suy sụp vào thời điểm đó. Phải công nhận rằng vợ anh rất giống em gái của anh, giống một cách đáng ngạc nhiên - một tâm hồn bị lạc hướng, một kiểu thiếu nữ chưa đủ độ chín, sống phụ thuộc vào chồng một cách thảm hại. Sau khi kết hôn, mái tóc của Bib đang từ màu nâu chuyển sang gần như hoa râm màu xám. Giờ trông anh như thể già hơn Marc đến 10 tuổi vậy.

Cô tiếp viên đẩy chiếc xe đồ uống đến gàn Marc. Vì thấy anh ra hiệu từ chối nên cô hơi chăm chú nhìn anh. Anh cố nén một nụ cười. Chiếc phù hiệu cảnh sát đặc nhiệm rất có khả năng thu hút sự chú ý của phụ nữ. Bộ đồng phục lôi cuốn cô ta, - anh nghĩ, không hề có chút ảo tưởng. Cũng khá lâu rồi anh không còn ngắm nhìn phụ nữ nữa, cho đến khi anh gặp lại Josie. Khi nhìn cô, anh cảm thấy mình vẫn đầy những ham muốn như trước kia. Rõ ràng là anh nhận thấy bao giờ cô cũng luôn quyến rũ đối với anh.

Marc buông tiếng thở dài mệt mỏi. Anh cần phải sắp xếp lại những suy nghĩ của mình theo trật tự. Dù sao thì anh cũng đang có một vụ điều tra phải làm. Một vụ điều tra phức tạp. Một vụ điều tra chắc chắn sẽ làm hỏng nhiều cuộc đời? Chắc chắn là các phương tiện thông tin sẽ vồ ngay lấy vụ việc này. Và Bibb Webb, Josie và mẹ của Jennings nữa sẽ phải chịu đựng sự tọc mạch nguy hiểm của báo chí cũng như của công chúng. Nhiệm vụ của anh là khám phá ra sự thật mà không để mình bị ảnh hưởng bởi tình cảm hay những phút yếu lòng xưa cũ của mình.

Anh tự hỏi Josie nhìn nhận như thế nào sự hợp tác của cô với anh - một người đàn ông mà cô có đủ mọi lý do trên đời để căm ghét Anh rất lấy làm tiếc cho cô, và cả cho anh nữa.

Cách hai hàng ghế, một người phụ nữ trẻ đang vuốt ve một đứa bé con. Một đứa trẻ lùa những ngón tay mũm mĩm của nó vào trong mái tóóc của mẹ nó, miệng bập bẹ nói. Hoạt cảnh đó làm anh bỗng bật cười không chủ ý. Anh nghĩ đến đứa cháu trai của anh mà anh chỉ biết mặt nó qua những tấm ảnh Gretchen gửi cho anh. Anh rất muốn gặp mặt nó và được ẵm bế nó. Ngay cả khi ở xa, anh vẫn có thể hình dung ra được Gretchen và chồng của cô dành nhiều thời gian để ngắm nhìn đứa con bé bỏng thiên thần của họ hơn là ngồi xem ti vi.

Anh muốn có những đứa con của riêng mình. Nỗi cô đơn bắt đầu đè nặng lên anh. Một lần nữa, những suy tư của anh lại hướng về Josie. Anh tự hỏi liệu cô có nghĩ đến việc có con hay không. Anh nhăn mặt. Chẳng có gì chắc chắn điều đó cả. Nỗi chán ghét mà cô công khai bày tỏ với tất cả những gì thân mật, ấm cúng chắc chắn không làm cho cô có ý muốn xây dựng một gia đình. Thật đáng tiếc vì cô rất có khuynh hướng làm mẹ. Có một lần, trong khi đang dạo chơi trong công viên, họ bắt gặp một cậu bé con đang khóc vì đầu gối của bé bị xước. Josie đã ngồi xổm trước mặt đứa bé, lấy bông băng trong túi của cô ra và băng cho thằng bé. Lúc bố mẹ của thằng bé hốt hoảng tìm thấy nó, thì nó đang vừa cười vừa nắm tay Josie và liếm láp những viên kem mà cô mua cho nó.

Marc chau mày. Anh căm ghét những kỷ niệm xảy ra vào trước cái đêm dạ hội đó. Đó là ngày hạnh phúc cuối cùng của họ. Cơ hội cuối cùng của anh, cơ hội mà anh không biết nắm giữ.

Mỗi lần nhớ lại những năm tháng đau đớn đốó là anh đều phải cố kìm nén sự bất mãn. Chết tiệt, phải chăng anh cứ mãi bị quá khứ ám ảnh? Chắc chắn là đúng như vậy, nhất là vào lúc này đây khi quá khứ đang quay trở lại, và nó đang gắn kết với hiện tại một cách rối rắm.

Josie và anh phải tìm ra được tên giết người trước khi hắn giết thêm người khác. Và họ phải nhanh chóng tìm ra hắn.

Chương 5

Khi đến San Antonio, Josie nhận thấy thành phố này đã trở nên rộng lớn hơn nhiều so với thành phố trong ký ức của cô. Cô đã học tập tại thành phố này. Chính tại nơi đây lần đầu tiên cô đã biết yêu và đã bị phụ bạc. Bây giờ cô lại quay trở lại nơi đây, để phối hợp thực hiện một cuộc điều tra cùng với người đàn ông đã là nguyên nhân của những nỗi đau khổ vô hạn của cô.

Mặc dù cô biết nhiều tình tiết trong vụ Jennings, là những thông tin cho phép cô đi trước cảnh sát địa phương trong vụ điều tra này, nhưng không vì thế mà cô có ý định lấn quyền họ. Cô cần phải rất thận trọng vì vụ giết người này có thể đụng chạm đến nhiều nhân vật cao cấp trong chính phủ. Do vậy công việc này đòi hỏi sự hợp tác và năng lực nhận thức tuyệt đối của các bên tham gia.

Cuộc điều tra báo hiệu rất nhiều khó khăn, - cô nghĩ. Dale đã trốn thoát khỏi trại giam nơi mà anh ta phải thụ án vì tội ám sát người cộng tác với Bib Webb. Làm thế nào anh ta có thể trốn khỏi trại giam và tại sao anh ta lại là nạn nhân của một vụ án mạng? Đó là những gì cô cần phải khám phá.

Cô nhìn bao quát phòng làm việc của chưởng lý hạt với nụ cười trên môi. Bàn làm việc chất đầy giấy tờ và những chồng tài liệu khác nhau làm cô nhớ đến bàn làm việc của mình. Đó là một căn phòng rộng và hiện đại, bộc lộ rõ nét dấu ấn nghề nghiệp. Một cánh cửa bên mở ra, một phụ nữ thanh lịch với mái tóc đen xuất hiện ở cửa ra vào. Cô ra hiệu mời Josie vào trong căn phòng kề sát bên cạnh; căn phòng này cũng chất đầy tài liệu và những tủ gỗ sắp xếp tài liệu.

- Tôi là Linda Harvey, trợ lý của chưởng lý. - Cô nói. - Chính tôi đã đề nghị cô giúp đỡ, cô Langley ạ. Chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại rồi.

- Rất vui được gặp cô. - Josie vừa nói vừa bắt tay cô gái. - Tôi đang ngắm sự ngăn nắp trong căn phòng này. Nó làm tôi nhớ đến văn phòng của tôi ở Austin.

Linda lắc đầu cười.

- Chắc là người ta sẽ phải chôn tôi với một bó tài liệu trên tay mất. Nếu cô muốn uống cà phê thì có một cái máy pha cà phê ở hành lang đấy.

- Không, cảm ơn. Sáng nay tôi đã uống hai tách rồi. Thêm một tách nữa thì chắc tôi sẽ phải trèo lên ri đô mất.

Linda nở một nụ cười thẳng thắn.

- Tôi biết rồi! Mời cô ngồi. Simon Hart đã cho tôi biết là về mặt cá nhân cô cũng có liên quan đến vụ án này phải không?

- Còn hơn là tôi muốn thế ấy chứ. Jennings đã đưa tôi đến buổi tiệc đó, nơi mà anh ta bị cho là đã giết Henry Garner. Tôi không thể cung cấp bằng chứng ngoại phạm cho anh ta được nhưng tôi chưa bao giờ nghi ngờ sự vô tội của anh ta.

- Vâng, tôi có theo dõi hồ sơ. - Linda bình thản trả lời. - Lúc đó, những nghi ngờ của cô đều xoay xung quanh Bib Webb.

Josie nhăn mặt

- Và tôi đã phải trả giá đắt. Tôi chỉ đơn giản cho rằng Webb là người mà tên giết người nhằm vào nhiều nhất, đó là một chuyện. Báo chí đã xuyên tạc những lời nói của tôi và làm cho những nghi ngờ của tôi trở thành, như cô nói đấy, những lời buộc tội mở. Đó là một khối thuốc nổ thật sự vì lẽ rằng lúc đó, Webb đang khát khao cái ghế phó thống đốc bang.

- Đúng... Đối thủ cạnh tranh của anh ta rút lui vào phút cuối cùng, để lại chiến trường chỉ còn một mình anh ta. Lúc nào tôi cũng thấy sự trùng hợp này rất có lợi có anh ta, nhất là khi số lượng người ủng hộ Webb đã giảm theo những cuộc thăm dò.

Linda mỉm cười trước khi nói tiếp:

- Nếu tôi còn nhớ thì luật sư chính đã không nể nang gì cô cả, khi cô làm chứng theo hướng có lợi cho Jennings.

- Ông ta đã moi ra vụ hiếp dâm mà tôi đã khởi kiện chống lại một người khi tôi mới 15 tuổi. Chuyện này cũng có trong hồ sơ của tôi. Kẻ khốn nạn đó thật sự đã cố hãm hiếp tôi. - Josie nói và nghiêng người về phía trước. - Chỉ mãi sau này tôi mới hiểu hắn đã bỏ cái gì đó vào cốc của tôi. Có thể gọi là một dạng ma túy gì đó.

- Tôi cũng nghi ngờ điều đó. Cảm ơn cô đã nói chuyện thẳng thắn với tôi. Thật ra, tôi đã tiến hành một cuộc điều tra nhỏ về vấn đề này. Tôi đã gặp lại ông chưởng lý đã điều tra vụ này. Lúc đó, ông ta còn trẻ. Gia đình gã thanh niên đó quen biết nhiều nơi lắm. Người ta đã nói đến kẻ hiếp dâm như là một nạn nhân và ông ta đã tin hắn. Khi chúng tôi tranh cãi về chuyện này, ông ấy hầu như đã rất lấy làm tiếc.

- Ông ấy mới thật tử tế làm sao! - Josie nói giọng chế giễu. - Chỉ muộn có chín năm thôi mà!

- Đúng là phụ nữ thường không có một vai trò nào cả. Dù sao đi chăng nữa, kẻ hiếp dâm cô giờ đã không còn có thể làm hại ai được nữa. Cách đây một năm, hắn đã hãm hiếp và gần như đã bóp cổ một phụ nữ ở Victoria. Hắn đã tự sát trong xe khi cố chạy trốn cảnh sát.

Josie bật cười.

- Tôi biết. Tôi đã nhận được rất nhiều cú điện thoại của người dân ở Jacobsville sau vụ đó. Có cả ông chưởng lý của hạt, người đã đưa kẻ hiếp dâm ra tòa nữa. Ông ấy đã nói với tôi rằng ông luôn tin tôi nói thật, ngay cả khi bản án đã được tuyên.

- Ít ra là cô đã được minh oan. - Linda nói. - Dù sao thì cô cũng đã thoát khỏi những chuyện đó.

Josie nhún vai.

- Tất cả chỉ là vấn đề động cơ mà thôi. Tôi muốn tránh nỗi nhục nhã này cho những nạn nhân vô tội khác.

- Và cô đã trở thành một điều tra viên xuất sắc. Nhưng tại sao cô không làm việc cho văn phòng chưởng lý của hạt? Hay còn tốt hơn nữa, tại sao cô không là chưởng lý nhỉ? Ngày nay có rất nhiều phụ nữ đang thử vị trí đó. Chúng ta đang có một người phụ nữ như thế, ở ngay đây.

- Tôi biết, tôi sẽ bỏ phiếu cho cô ta, nếu như còn ở San Antonio.

- Đó là một con hổ cái. Cả tôi nữa. - Linda nói. - Nào, điều gì đã thúc đẩy cô cống hiến tài năng cho nhà nước?

Không thể không trả lời câu hỏi, - Josie nghĩ ngợi trước sự nằn nì của cô trợ lý. Cô mỉm cười.

- Vụ kiện của Jennings. Tôi bị mất tín nhiệm từ vụ đó, và bị mang tiếng xấu là kẻ chuyên nói dối và hay bịa chuyện. Không ai muốn tuyển dụng tôi, trừ Simon Hart, ông ấy là người duy nhất cho tôi một cơ hội.

- Ồ, tôi lấy làm tiếc. Nếu có lúc nào đó mà cô đổi ý, chúng tôi rất vui được dành cho cô một vị trí ở đây.

- Cảm ơn, tôi sẽ ghi nhớ điều này.

- Tôi rất vui khi người chịu trách nhiệm vụ điều tra này là cô. Nếu cô cần điều gì thì đừng ngại nói với tôi.

- Có lẽ tôi sẽ hỏi cô nhiều hơn là cô muốn làm cho tôi đấy. - Josie nói, giọng ung dung. - Vụ này rất tế nhị. Nó liên quan đến một thành viên trong chính phủ. Không phải ngẫu nhiên mà Marc Brannon cũng tham gia vụ này. Nhờ một chút ít may mắn, chúng tôi đang nhằm vào Jake Marsh, một ông trùm mafia ở địa phương. Nhưng cũng có thể chúng tôi còn phải điều tra một người nào đó... có chức vụ rất cao.

- Ở đây không ai sợ những vụ tiêu cực đâu.

Cô buông tiếng thở dài sảng khoái.

- Đó chính là điều mà tôi muốn nghe đấy. Cảm ơn.

- Cô sẽ chung văn phòng với Cash Grier. - Linda thông báo cho Josie khi đứng lên. Rồi cô sẽ biết, đó không phải làm một anh chàng xấu, cho dù Marc có nói chuyện gì với cô đi chăng nữa. Họ đã từng làm việc cùng nhau mà.

- Tôi sẽ không quên điều này. Cảm ơn cô vì đã giúp đỡ.

- Không có gì. Tôi chỉ làm công việc của mình thôi.

Cho đến cuối ngày hôm đó, Josie đã làm quen với tất cả thành viên trong đội và cảm thấy rất thoải mái trong môi trường làm việc mới của mình. Cô vẫn còn chưa gặp cả Grier lẫn Brannon - thật là một sự sảng khoái thật sự! Có thể Marc làm việc ở bên ngoài. Cô còn không biết làm thế nào mà cô có thể ngày nào cũng làm việc gần anh mà lại không phải chịu đựng những cơn xúc động.

Lúc trở về khách sạn Madison, cô đã gặp anh. Anh đang đợi cô trong chiếc xe mui trần có gắn một cái ăng ten ở trên của mình. Cô bước ra khỏi xe của mình và đứng yên tại chỗ, tay xách túi, và chờ xem anh sẽ làm gì. Khi anh đóng cửa xe và tiến về phía cô, cô đã phải cố gắng tỏ ra dửng dưng. Không việc gì khó bằng việc đó, vì ở tận đáy lòng, con tim cô đang hoảng hốt

Khi đến gần cô, Marc uể oải dựa người vào xe của cô và nhìn cô với vẻ ngạo nghễ vốn có của anh. Anh là người đàn ông quyến rũ nhất mà cô chưa bao giờ gặp trước đó. Cô nghĩ, đó là một cái nhìn dâm dục rụt rè mà anh dành cho cô sau khi đã cân nhắc tính toán. Anh biết những tình cảm của cô đối với anh trước khi họ chia tay. Và anh đang đùa giỡn với nó.

- Tôi cứ tưởng cảnh sát đặc nhiệm đều có xe công?

- Tôi thích lái xe của mình hơn. Ngày làm việc đầu tiên của cô thế nào?

- Tôi đã gặp trợ lý của ông chưởng lý. Còn anh làm việc bên ngoài phải không?

Anh gật đầu mà không nói một lời nào.

- Anh đã nhận được tập hồ sơ tôi gửi cho anh chưa?

Một lần nữa, anh lại gật đầu mà không nói năng gì cả.

Cô nghiêng đầu sang một bên, mắt ánh lên một vẻ châm chọc.

- Tôi cũng nói được tiếng của người vừa câm vừa điếc đấy, nếu anh muốn như thế.

- Cô vẫn không thay đổi gì cả. - Anh nói rồi bật cười.

Cô đẩy cặp kính gọng vàng lên sống mũi thanh mảnh của mình.

- Ồ, cố chứ. Tôi đã thay đổi, Brannon ạ. Chẳng qua là vì tôi cố không biểu lộ ra đó thôi. Còn bây giờ, nếu anh muốn bàn đến cuộc điều tra thì...

- Tôi rất muốn, nhưng không phải trong phòng nghỉ của khách sạn như thế này, - anh nói, cảm thấy bối rối vì vẻ lạnh lùng của cô.

Thái độ điềm tĩnh của Josie làm anh cảm thấy khó chịu. Dường như cô quá tin chắc vào bản thân...

- Tốt thôi. Tôi chỉ xem tôi có tin nhắn hay không thôi, rồi tôi sẽ đi ngay.

Anh nổi cáu, nhìn chằm chằm vào mặt cô. Không thể làm cho cô bực mình được. Vả lại, tại sao anh lại muốn làm điều đó chứ? Tại sao anh lại có ý muốn làm cô nổi giận như vậy chứ?

Làm ra vẻ không biết gì, cô quay gót và đi lên phòng mình rồi gọi điện cho lễ tân. Không có tin nhắn nào cho cô hết. Cô thoa sơ một chút phấn rồi lại ra khỏi phòng.

Đứng dựa vào xe mui trần của mình, Marc ngạc nhiên nhìn cô tiến lại gần.

- Năm phút. Một kỷ lục đối với một phụ nữ.

- Một kỳ công đối với một người đàn ông, - cô nói với vẻ khô khốc. - Chúng ta có thể gặp nhau ở một nơi nào đó. Anh muốn đi đâu?

- Đừng có ngớ ngẩn như thế!

Vì thấy anh mở cửa xe của mình bên phía hành khách nên cô liếc nhìn vào trong với vẻ thận trọng.

- Làm thế nào mà vào được bên trong? Trèo vào bằng thang à?

- Thôi nào! Đâu có cao gì đâu!

Cô leo lên xe một cách yêu kiều nhất có thể. Marc đóng cửa lại, vẻ nhẫn nại một cách quá đáng. Sau đó anh ngồi vào sau tay lái, thắt đai an toàn. Trước khi nổ máy, anh còn kiểm tra xem đai an toàn của Josie đã được thắt chưa. Chỉ ít phút sau, họ đã hòa vào dòng người trên đường phố. Marc lái xe rất tốt: thoải mái và tự chủ. Cô liếc nhìn bàn tay rám nắng của anh đang nắm vô lăng và không thể ngăn mình nghĩ ngợi về bàn tay của anh.

Cảm thấy khó chịu, cô chuyển sang mải mê ngắm cảnh xung quanh. Họ đã ra khỏi thành phố và đang đi xuyên qua những bãi chăn thả súc vật được tô điểm thêm bởi những giếng dầu và những chiếc tháp khoan trông giống như những chiếc máy xén cỏ. Xung quanh những giếng dầu là một đàn gia súc đang

gặm cỏ một cách hững hờ.

- Những cái bể này thậm chí còn chưa đầy được một nửa nữa, - cô nói và đưa tay trỏ những bể chứa bằng bê tông để hứng nước mưa.

- Hạn hán đã thử thách sức chịu đựng của vùng này quá lâu rồi. Khi người ta không mong có mưa thì trời cứ mưa suốt.

Anh liếc nhìn chéo qua cô, mắt anh bị vành mũ che mất.

- Hôm nay tôi đã nói chuyện với chưởng lý. Có vẻ như tất cả mọi người trong văn phòng đều đánh giá cô rất cao.

- Anh thấy lạ à?

- Tôi không muốn nói ý đó.

Cô thản nhiên quay đầu về phía anh.

- Vậy anh muốn nói với tôi về chuyện gì? - Cô hỏi.

- Tại sao một tên giết người lại được phép tham gia lao động công ích?

Cô chau mày. Chính cô cũng đã tự hỏi mình câu hỏi này. Thông thường, không ai cho phép những kẻ bị kết tội giết người tham gia vào những việc như quét rác trên đường phố.

- Còn một chuyện nữa, - anh nói tiếp. - Wayne Correctional Institute không phải là một nhà tù liên bang mà là nhà tù quốc gia. Nhưng mà trước đó quan tòa đã gửi Jennings đến nhà tù liên bang.

- Thế thì anh ta đã làm cái quái gì ở Wayne?

Marc rời khỏi đường cao tốc và rẽ về hướng một nhà hàng bên đường.

- Cà phê và hamburger nhé? Tôi không thể bao cô được tốt hơn cho đến ngày lĩnh lương.

- Tôi sẽ trả phần của tôi, anh không phải lo. Anh đã nói chuyện với giám đốc trại giam chưa?

- Chưa. Nhưng chắc chắn là có ai đó đã giật dây để Jennings được đưa đến trại giam đó.

- Ra vậy...

Cô thong thả huýt sáo.

- Tôi đang đợi đấy. - Anh nói.

- Đợi gì cơ?

- Kết luận theo hướng điều tra xem liệu phó thống đốc bang Texas có mối quan hệ đặc biệt nào đó để thực hiện vụ chuyển trại giam này không.

- Tại sao lại phải kết luận một sự việc hiển nhiên như vậy?

- Bib không giết cả Henry Garner lẫn Dale Jennings! - Marc hăng hái tuyên bố.

- Ít ra thì người ta cũng không thể trách anh phản bội bạn bè được. Nhưng tôi đang cố giữ cho tinh

thần của mình được thoải mái dễ chịu, nên anh cũng nên làm như thế. Cả hai chúng ta đều có thành kiến về những người vô tội, hoặc chúng ta đều tin là họ vô tội. Chúng ta cần phải nâng cao cảnh giác trước khi đưa ra những cáo buộc mới.

- Thực tế là, với một người đã sống trong những gì mà cô đã sống, thì cô có một đầu óc rất minh mẫn. Đó là một lời khen ngợi. - Anh nói. - Đơn giản là tôi không thể hiểu nổi cô.

- Anh không cần phải cố hiểu. Chúng ta phải làm việc cùng nhau, chấm hết. Sau khi chúng ta tóm cổ được hung thủ, tôi sẽ quay trở lại Austin, ở đó tôi sẽ lại bắt đầu làm những việc mà tôi làm tốt nhất.

- Như là những việc gì?

- Giữ liên lạc giữa văn phòng của Simon Hart với các văn phòng chưởng lý địa phương. Tôi thấy rất dễ chịu khi làm việc, đầu cúi xuống tập hồ sơ và tai thì nghe điện thoại.

- Nhưng đó không phải là những gì người ta dạy cô ở trường.

Cô nhún vai.

- Tôi không phải là người phải đến hiện trường, thế thôi. Giờ thì nếu chuyện đó làm anh chán thì chúng ta đi ăn và bàn công việc. Tôi thấy mệt và muốn trở về sớm. Ngày hôm nay thật dài.

Anh đỗ xe trước cửa nhà hàng mà không nói năng gì và ra khỏi xe sau khi tắt máy. Cô để ý thấy anh không mở cửa xe cho cô. Điều đó thật là lạ, nhất là khi anh là người được giáo dục hoàn hảo. Cô biết rõ là anh luôn xử sự rất lịch thiệp, nhất là đối với phụ nữ. Do vậy anh đã cố ý khi để cô tự mở cái cánh cửa xe nặng trịch đó một mình. Giả tảng như không biết sự cố ý đó, cô đẩy cửa xe để ra ngoài.

Anh đi trước cô vào nhà hàng và hướng cô về phía một chỗ còn trống ở cuối phòng. Một cô phục vụ xuất hiện gần như ngay lập tức. Trẻ trung, xinh xắn, thấy rõ là cô rất vui khi có một khách hàng như Marc.

- Tôi có thể giúp gì cho anh chị? - Cô phục vụ hỏi với vẻ hào hứng.

Marc cười với cô phục vụ. Josie nhận thấy chuyện đó làm cho gương mặt anh trở nên lạ lùng. Đột nhiên, anh trở lại là người đàn ông mà cô đã yêu, tinh nghịch và quyến rũ.

- Cà phê kem, bít tết thịt băm còn lòng đào với một quả trứng Ốp lết bên trên, xà lách trộn nước xốt Thousand Island[4].

[4] Một loại nước xốt mayonnaise, có thể thêm dầu ôliu, chanh và cam, mù tạt, dấm, tương ớt, tương cà chua... (chú thích của Nxb Trẻ).

- Sẽ có ngay. Thế còn cô?

Cô phục vụ quay sang hỏi Josie với một nụ cười rõ ràng là đã kém nồng nhiệt hơn.

- Cho tôi cà phê đen, xalát, nước sốt.

- Cảm ơn. Tôi sẽ mang cà phê đến ngay.

Rõ ràng là cô phục vụ trẻ đã bị Marc chinh phục. Cô ta bẽn lẽn cười với anh trước khi quay đi.

- Ngôi sao bạc luôn quyến rũ bọn họ. - Josie nói và hướng về phía chiếc phù hiệu của anh.

Anh ngửa người ra lưng ghế, cánh tay đặt trên chỗ tì tay của ghế bằng vinin, và vuốt phẳng áo sơ mi làm cô cảm thấy nhớ bộ ngực rắn chắc của anh một cách da diết.

- Nếu phụ nữ mà không yêu đàn ông nữa thì thế hệ tiếp theo sẽ bị gặp nguy hiểm, - anh nói. - vẫn còn may là không phải tất cả phụ nữ đều chạy theo một cách mù quáng những trào lưu vận động bảo vệ nữ quyền. Những nụ cười không được trang điểm son phấn, với những luật lệ chống giống đực hoàn toàn yếu ớt, - anh nói tiếp với hy vọng làm cô nổi khùng.

- Một vài người đàn ông đã khiến cho phụ nữ phải làm những cuộc cách mạng, Brannon ạ.

- Tôi không biết. Không muộn hơn ngày hôm qua đâu, tôi đã đóng cánh cửa ngay trước mũi một phụ nữ đấy.

Anh mỉm cười, rõ ràng là đang chờ một phản ứng từ phía cô.

Cô cố gắng không nhún vai. Anh không có vẻ thích trò này, nhưng anh lại rất giỏi trong lĩnh vực này. Cô trông thấy anh đang được đám thanh niên bao quanh trong một trận bóng chày diễn ra tại khu ký túc xá của trường đại học hay lúc anh đang ném những mẩu gỗ cho chú chó của anh khi ở trong trang trại. Trông anh cũng nhiều mưu mẹo, cũng tinh ranh như đám thợ chăn bò trẻ tuổi của anh. Chao ôi, chỉ còn lại rất ít dấu vết của con người mà anh đã từng như thế trước đây. Bây giờ, anh chỉ tìm cách chọc tức cô. Này, hãy đợi đấy. Nếu anh nghĩ cô sẽ hùa theo anh trong những cuộc tranh cãi khiêu khích chẳng ra gì này thì anh đã nhầm to rồi. Anh cứ đi mà giữ những thành kiến của anh chàng nhiều tuổi mà chưa có vợ cho đến lúc lông mọc đầy trong tai đi.

- Tôi rất muốn biết làm thế nào mà Jennings đã có thể thoát khỏi khu vực được giám sát an ninh cao nhất của nhà tù liên bang ấy, - cô bắt đầu nói. - Và tại sao, sau khi được chuyển đến nhà tù quốc gia, anh ta lại có thể được xếp vào nhóm lao động công ích. Kẻ đứng đằng sau tất cả những chuyện này chắc hẳn phải hưởng lợi nhiều chứ không chỉ là một sự giúp đỡ đơn giản. Tiền, chắc chắn là như vậy. Rất nhiều tiền.

- Còn tôi thì vẫn cố tìm ra ai có thể có lợi trong việc loại bỏ anh ta.

Chết tiệt, tại sao cô không nổi cáu? Anh ghét cái giọng nói bình tĩnh, ung dung dửng dưng của cô. Người phụ nữ mà anh đã từng biết hai năm trước đây, một cô gái trẻ với quá khứ đau thương nhưng lại là hiện thân của niềm vui sống, hạnh phúc và vô tư lự. Trước kia, ánh mắt của cô chứa đầy tình yêu. Giờ đây, ánh mắt đó trống rỗng, như những cánh cửa sổ buông kín rèm.

- Tìm ra bằng chứng thì chúng ta sẽ lần ra thủ phạm, - cô đáp lại.

Cô phục vụ đặt xuống bàn hai tách cà phê còn đang bốc hơi rồi cười ngây ngô với Marc. Anh mỉm cười với cô phục vụ kèm theo một cái nháy mắt. Cô phục vụ đỏ mặt, bật ra một tiếng rúc rích, rồi rút lui và tiến đến gàn bàn bên cạnh của một đôi khác. Josie hít một hơi dài. Trông anh ta đang ve vãn con bé phục vụ bàn kìa! Cô mặc kệ, hoàn toàn không để ý đến.

Marc rót kem vào tách cà phê của mình với vẻ thích thú, thêm đường rồi khuấy cho đến khi đường hòa tan trong cà phê. Không tỏ ra vội vàng, anh thưởng thức cà phê sau khi hờ hững đặt chiếc thìa lên chiếc khăn ăn bằng giấy.

- Động cơ rất rõ ràng, - anh vừa nói vừa đặt tách cà phê lên môi. - Jennings nắm giữ một điều gì đó có thể buộc tội được ai đó.

- Đúng thế.

Đến lượt mình, Josie nhấm nháp tách cà phê mà cô rất thích vị đậm đà và đầy hương thơm của nó. Rất nhiều nhà hàng phục vụ cà phê chán như là nước giặt tất vậy. Cô mỉm cười khi tưởng tượng ra anh đầu bếp đang vắt một chiếc tất...

- Có gì lạ à? - Brannon hỏi.

Cô quên mất là anh là người rất hay quan sát. Không một chi tiết nào thoát khỏi đôi mắt màu xám của anh. Dù sao thì anh cũng đã có hơn mười năm để theo dõi mọi người, cả người có tội lẫn người vô tội.

- Không, chẳng có gì cả. Cà phê thôi.

Cô giải thích với anh.

- Chính vì thế mà tôi thích đến ăn ở đây, - anh nói. - Thức ăn có thể không thật ngon nhưng cà phê thì luôn tuyệt vời.

Anh nuốt một ngụm cà phê rồi đặt tách xuống.

- Hôm nay tôi đã gặp bà Jennings. - Anh nói tiếp. - Bà ấy đang sống trong trung tâm nuôi dưỡng tại khu Downtown. Bà ấy thậm chí còn chẳng có cái gì để có thể gọi điện nữa.

Anh bộc lộ một thái độ trịnh trọng, thậm chí còn buồn nữa. Cho dù có những khuyết điểm, anh vẫn là người có trái tim nhạy cảm.

- Liệu Dale có gửi gắm cho bà ấy giữ một cái gì đó không?

- Một câu hỏi hay đấy. Bởi vì nhà của bà ấy đã bị cháy ngay trước khi nó được đem bán. Nhân viên trợ giúp xã hội, người đã đưa bà ấy vào sống trong trung tâm đó, đã đưa bà ấy về nhà để thu dọn đồ đạc. Nhưng khi họ đến nơi thì chẳng còn gì ở trong nhà cả.

Josie cau mày.

- Kẻ giết người đã xóa bỏ mọi thứ để đề phòng hắn bị quên thứ gì đó. Kết quả là nếu có một bằng chứng có thể nguy hiểm cho hắn thì nó cũng đã tan theo khói rồi.

- Tôi không nghĩ là hắn biết chứng cứ nằm ở đâu. Trái lại, ngay cả khi bà Jennings không có bằng chứng trong tay, vẫn có thể là bà ấy biết nó đang ở đâu. Tôi đã hỏi bà ấy nhưng bà ấy không muốn nói điều gì với tôi. Lửa không phải là cách tốt nhất để thuyết phục ai đó hợp tác. Tôi đã nói chuyện với cảnh sát trưởng và đề nghị ông ta để mắt tới trung tâm trợ giúp xã hội. Đáng tiếc là ngân sách quá eo hẹp. Ông cảnh sát trưởng không thể trông coi bà ấy cả ngày được, ông ấy thậm chí còn không có đủ tiền cho nhu cầu cơ bản nữa.

- Ở đâu cũng thế thôi. Nếu chúng ta dành 2% trong số viện trợ tài chính mà chúng ta cam kết giúp đỡ các nước nghèo và chống nghèo đói ngay tại đất nước chúng ta thì chắc là không còn tội phạm nữa.

- Và sẽ không còn đứa trẻ nào bị đói nữa.

Ánh mắt họ giao nhau, nhưng anh không cười.

- Đói nghèo, chúng ta đã trải qua rồi, cả hai chúng ta.

Cô tán thành.

- Đúng. Phải nói rằng bây giờ Gretchen gần như là một bà hoàng...

- Nó không còn phải chịu đựng đau khổ nữa. - Anh thở dài và nói. - Tiền bạc và quyền lực không làm nó thay đổi. Nó thường giúp đỡ những người khó khăn ở Qawi. Mới đây, Liên hợp quốc đã đề nghị nó giúp quyên góp vốn cho các tổ chức từ thiện.

- Ồ, cô ấy là một người lý tưởng cho những công việc kiểu này.

Marc im lặng một chút. Việc Josie biết nhiều chuyện về gia đình anh làm anh cảm thấy khó chịu. Chắc hẳn cô cũng biết việc bố anh uống rượu như hũ chìm và khái niệm "công việc" của ông thì không hơn gì một con cóc. Chỉ nhờ cái chết sớm của ông trong một bãi quây gia súc mà gia đình anh tránh được một nguy cơ phá sản rõ ràng. Giữ một điều bí mật nào đó ở Jacobsville bang Texas ở điều không thể.

- Chúng ta phải làm gì với bà Jennings? - Cô nói. - Bà ấy là một cái bia ngắm bắn nếu như một hay nhiều kẻ giết người không tìm thấy cái chúng cần tìm.

Anh lắc đầu.

- Nếu tôi mà là tên giết người, tôi sẽ có cách để bà ấy phải mở miệng.

- Anh không đáng gờm lắm. Anh có ý nào khác ngoài việc chỉ theo dõi căn hộ của bà ấy không?

- Rất vui vì cô đã hỏi. Chúng ta có thể đưa bà ấy đến sống trong khách sạn của cô trong 15 ngày tới. Như thế, lúc nào cô cũng để mắt được đến bà ấy.

- Ý kiến hay đấy. Nhưng ai sẽ trả tiền cho việc đó? Ngân sách của chúng ta cũng bị hạn chế như các khoản chi tiêu của cảnh sát.

- Cô chỉ việc thuyết phục Grier giải trình cho lý do của cô trước thẩm phán mà thôi. Anh ta luôn nhận được những thứ anh ta yêu cầu một khi anh ta chịu khó làm việc đó.

- Grier? - Cô nói và cố nhớ lại xem Marc đang nói đến người nào.

- Cash Grier. Chuyên gia về tội phạm công nghệ cao trong văn phòng thẩm phán. Cô vẫn chưa gặp anh ta?

- Chưa. Tôi phải ngồi chung văn phòng với anh ta, đó là những gì mà tôi biết. À đúng rồi, - cô nhớ ra, - hình như không nên tin những gì người ta nói về anh ta... Dù sao thì anh ta cũng không ở văn phòng cả ngày.

- Ồ, cô sẽ nghe thấy những chuyện ngồi lê đôi mách về anh ta thôi! Anh ta đã làm việc cho chúng tôi được một thời gian. Nhưng anh ta không ăn ý với chỉ huy trưởng. Thế là anh ta đã xin thôi việc.

- Giống như anh. - Cô buột miệng nói mà không thể ngăn được mình.

Anh không nói cho cô biết lý do vì sao Grier xin thôi việc. Buller là một nguyên nhân. Khi chỉ huy đội cảnh sát đặc nhiệm, Buller là người bị cả đơn vị ghét nhất.

- Buller đã gây thù chuốc oán quá nhiều. Khi Grier và tôi lần lượt ra đi, cấp trên của Buller đã muốn biết vì sao lại có hai người bỏ nhiệm vụ. Nhân viên đã báo cáo lại. Buller không bị thải hồi, nhưng người ta đã làm cho anh ta hiểu rằng nếu như anh ta không xin thôi việc thì anh ta sẽ phải hối tiếc vì điều đó.

- Ồ. Chắc hẳn anh ta phải có nhiều việc đáng hổ thẹn.

- Buller là một thành viên xấu duy nhất mà chúng tôi chưa từng có trong đơn vị. - Marc nói pha chút

tự hào. - Trong vòng hai tháng, anh ta đã vứt bỏ mọi thứ. Nhưng chúng ta bao giờ cũng có những chuyện xấu xa phải che đậy. - Anh nói và tránh ánh mắt của cô.

Marc uống nốt tách cà phê của mình. Ngụm cà phê cuối cùng để lại trên đầu lưỡi anh một vị đắng dễ chịu.

- Một số người luôn có chuyện xấu phải che đậy - Jennings nhận xét, - và nếu chúng ta không khám phá ra chuyện này, thì Dale Jennings sẽ có nhiều bầu bạn ở thế giới bên kia.

- Tôi đã gọi điện cho Jones ở phòng thí nghiệm. Cô ấy có một đống xác chết trong ngăn kéo của mình. Cả đội đang làm thêm giờ, nhưng theo cô ấy cho biết thì vẫn cần phải đợi 24 tiếng đồng hồ trước khi bác sĩ pháp y có thể tiến hành mổ khám nghiệm tử thi khách hàng của chúng ta... Có nghĩa là chúng ta sẽ chưa thể có kết quả ngay trước sáng mai.

- Jones. - Josie thì thầm. - Alice Jones, ở Floresville?

- Cô biết cô ấy?

Gương mặt Josie sáng lên.

- Cô ấy học cùng khoa với tôi. Một cô nàng ăn chơi "đáng ghét".

- Cô ấy không thay đổi gì nhiều.

Món xalát và bít tết được đem ra. Cả hai không dùng món tráng miệng, nhưng đều gọi thêm cà phê. Họ cùng ăn trong im lặng.

- Tôi tin là vụ Jennings bị giết có liên quan đến vụ Garner. - Josie nói.

- Tại sao?

- Vì những khoản tiền có liên quan.

- Làm ơn đừng nói đến Bib!

- Thôi đi! - Josie kêu lên, cảm thấy bực mình. - Tất cả mọi người đều bị tình nghi. Vậy nên, anh hãy gắng xử sự như một điều tra viên thực thụ đi. Anh không có quyền có những người được ưu tiên. Ở vị trí của anh, anh không có quyền đó.

Suýt nữa thì anh nghiến răng kèn kẹt vì tức giận, nhưng anh buộc phải công nhận là cô nói có lý.

- Thôi được, đồng ý, - anh nhượng bộ.

Cô ngước nhìn anh, ánh mắt đã có phần dịu dàng hơn.

- Tôi biết Bib là bạn của anh. Và anh sẽ không làm gì có thể làm tổn hại anh ta.

- Cô không hiểu anh ta như tôi hiểu. Bib rất yêu quý Henry Garner. Trong mắt anh ấy, Garner như là bố của anh ấy. Tôi đã từng kể với cô là bố đẻ của anh ấy đã bỏ rơi anh ấy khi anh ấy mới được 17 tuổi đúng không? Bib đã phải chu cấp cho những nhu cầu cuộc sống của mẹ và em gái mình, trong khi anh ấy còn chưa học xong trung học. Sau khi mẹ anh ấy qua đời, anh ấy đã phải chăm sóc em gái cho đến khi đến lượt nó cũng bị chết vì dùng thuốc quá liều. Không ai giúp đỡ anh ấy ngoài Henry Garner. Anh ấy thậm chí còn không đủ sức để dự đám tang nữa.

Josie lắc đầu. Về chuyện này thì cô biết rõ, nhưng cô vẫn giữ ý kiến về tính chất phạm tội của Bib.

- Cánh nhà báo không biết anh ấy, - Marc nói tiếp, - nhưng tiếp theo những bi kịch đó, Bib đã dùng nhiều thuốc an thần.

- Vì những đau khổ của anh ta ?

- Chết tiệt, không phải vậy! Bởi vì anh ấy bực tức. Vì anh ấy chỉ nghĩ đến việc trả thù. Anh ấy luôn tin chắc như đinh đóng cột rằng Jennings là kẻ giết người. Anh ấy biết là Jennings có quan hệ với giới trộm cắp, và Jennings đã nhiều lần liên tiếp cãi nhau với Garner. Nếu có thể thì Bib đã bóp cổ Jennings bằng chính bàn tay của mình rồi. Anh ấy đã phải tiêm hai mũi Valium thì mới bình tĩnh trở lại được. Khi tỉnh dậy, anh ấy đã khóc lóc suốt cả hai ngày trời. Anh ấy thù ghét Jennings.

Josie cố tránh ý nghĩ rằng nỗi căm hận này sẽ mang lại cho Webb một lý do tuyệt vời để mong muốn kẻ thù của ông ta bị chết. Đột nhiên, một hình ảnh hiện lên trong trí nhớ của cô. Silvia Webb ở đám tang, rất tuyệt vời trong bộ đồ màu đen hiệu Versace, mỉm cười với những người xung quanh.

- Bà Webb có nhiều sở thích xa xỉ nhỉ, - cô nói mà không nghĩ ngợi gì.

- Cô ấy đã mất bố và anh trai trước khi quen biết Bib. Cô ấy phải sống ở đường phố, trong cảnh khốn khổ cùng cực nhất. Lúc Bib cưới cô ấy, cô ấy mới chỉ 16 tuổi.

- Cô ta còn quá trẻ để kết hôn, đúng thế không?

- Bib cứ nghĩ là cô ấy đã 20 tuổi. Dù sao thì cô ấy cũng đủ tuổi chửa đẻ.

Rõ ràng là Marc không nể nang gì bà Webb cả.

- Tôi không biết là họ có một đứa con.

- Họ không có con. Silvia có thai được hai tháng thì bị ngã cầu thang. Cô ấy bị sẩy thai. Các bác sĩ cho biết cô ấy không thể có con được nữa.

“Thật tiện làm sao!” - Josie nghĩ, cố gắng không để ý nghĩ đó bật ra thành lời. Cô cảm thấy chán nản với Marc và không muốn cảm thấy chán nản hơn. Thật vậy, cô thấy khó mà có thể hình dung ra Silvia trong vai một người mẹ: cô ta quá ích kỷ.

- Cô ta có tính rất muốn sở hữu, phải không? - Cô nói, vẻ lơ đễnh. - Buổi tối hôm diễn ra bữa tiệc, cô ta không rời mắt khỏi chồng mình đến một giây.

- Cô ấy là như thế. Tôi cho là cô ấy đã ở bên cạnh ông chồng suốt cả buổi tối, đúng thế không?

- Thực tế là không. Cô ta có đi ra ngoài với Dale, và tôi đã không trông thấy họ trong một lúc. Họ quay trở lại riêng rẽ từng người một. Dale có vẻ lo lắng và Silvia, ồ, trông cô ta tóc tai hơi rối bời. Tôi nhớ là anh bạn Bib của anh đang nhảy với một cô gái nhỏ nhắn tóc nâu. Silvia đã cãi nhau với họ.

- Becky Wilson, - anh thì thầm.

Anh nhớ rất rõ về Becky, cô trợ lý của Bib. Bib mời cô đến tất cả những buổi tiệc, bất chấp ý kiến không hài lòng của vợ mình.

- Chuyện đó diễn ra trước hay sau cuộc nói chuyện giữa cô với Garner?

- Sau. Tôi đi kiếm một cốc punch và đã nói chuyện vài lời với một vị khách nữ. Chính vào lúc tôi

uống hết cốc của mình thì tôi mới phát hiện ra trong rượu punch có vodka. Tôi cảm thấy rất khó chịu. Lúc ấy, tôi đã đi tìm Dale, rồi đến Garner, với hy vọng là một trong hai người có thể đưa tôi về, nhưng tôi không tìm thấy ai cả. Chính vào lúc đó thì Silvia đã đề nghị đưa tôi về... Tôi rất yêu quý ông Garner, - cô buồn rầu nói tiếp. - Đó là một người đàn ông trung thực và dịu dàng. Chúng tôi đã nói chuyện về Bib và về cuộc sống khó khăn mà anh ta đã trải qua. Ông ấy tỏ ra quyến luyến rất sâu sắc với anh ta.

- Đó là mối quan hệ hai chiều. Nhưng tại sao cô lại nói chuyện với ông Garner lâu đến thế? Chẳng phải Jennings mới là người tùy tùng đi cùng cô hay sao?

Ngay từ đầu, chuyện đó đã làm anh cay mũi. Khi anh biết là cô đi chơi với Dale Jennings chỉ vài ngày sau khi họ chia tay, Marc đã cảm thấy mình bị hạ nhục.

- Dale chỉ là người bạn quen biết mà thôi. Cậu ta muốn có một bạn nhảy đi cùng. Tôi đã đến đó, chỉ là để lấp đầy chỗ trống. Cậu ta là một chàng trai khá dễ thương. Tôi không biết những mối quan hệ của cậu ta với giới tội phạm. Chính Garner đã cho tôi biết chuyện đó.

Marc ngẩng đầu lên.

- Chính xác thì ông ta nói gì với cô ?

- Rằng ông ta cố ý định sa thải Dale vì một vụ trộm xảy ra tại nhà ông ta, trong két sắt.

Marc không thể ngăn mình bật ra tiếng kêu.

- Thôi đúng rồi. - Anh kêu lên.

Chương 6

- Tôi không hiểu. - Josie chau mày nói.

Marc nhoài người ra phía trước, trên tay cầm tách cà phê trống rỗng.

- Cô với nói là Garner sẽ tống Jennings ra khỏi cửa vì ông ta nghi ngờ hắn ăn trộm. Thế nếu Garner không bị sát hại vì của cải của ông ta mà là vì ông ta nắm giữ những chứng cứ phạm tội thì sao? Nếu như hung thủ đã giết ông ta vì hắn không tìm thấy chứng cứ đó thì sao?

- Tôi thấy sởn gai ốc vì chuyện đó đấy.

- Chi tiết đó mang lại một điều quan trọng khác làm sáng tỏ vụ việc. Có thể cả hai chúng ta đang đi chệch hướng trong vụ án của Jennings.

- Tôi không tin anh ta là hung thủ. - Josie dằn từng tiếng.

- Còn tôi thì không tin thủ phạm là Bib.

Marc chau mày. Vẻ cứng rắn lộ ra trong mắt anh có vẻ mờ nhạt đi.

- Có thể cả hai chúng ta đều có lý, - anh nói.

Cô lắc đầu, thoạt tiên thì chậm rãi, sau thì trở lên hăng hái.

- Đúng, cũng có thể.

- Thôi được. Cứ cho là Henry Garner có được cái chứng cứ kia đi. Và ông ta dọa sẽ đem nó trình báo với cảnh sát. Ông ta đã bị sát hại, nhưng tên giết người đã không thể có được bằng chứng đó bởi vì Jennings đã cuỗm mất nó, với mục đích là dọa tố cáo một hay nhiều thủ phạm thay vì đưa chúng ra pháp luật.

- Quá nhiều giả thiết. - Josie nói thầm. - Tôi nhắc lại với anh là Dale đã phủ nhận việc gây án mạng...

- Chỉ là lúc đầu thôi, - anh nhắc cho cô nhớ lại. - Sau đó, ngay lập tức, anh ta đã thay đổi lời khai. Tại sao lại như thế?

- Có thể có ai đó đã trả giá cho anh ta cái gì đó, - cô trả lời, mắt ánh lên sự kích động. - Tiền.

- Luôn là tiền. Chắc chắn là chúng ta cần phải bắt đầu từ tiền.

Anh xoay tròn cái tách cà phê đã hết bằng ngón tay, vẻ suy nghĩ.

- Nhưng nếu như có một khoản tiền móc ngoặc nào đó thì tại sao lại phải đợi đến hai năm mới khử Jennings?

- Mẹ của cậu ta! - Josie thốt lên. - Bà ấy đã bị tước mất quyền sở hữu khoản tiết kiệm và tài sản của mình. Có thể là Jennings đã gặp hung thủ và đòi nhiều tiền hơn. Cũng có thể lần đó cậu ta đã hứa trao cho hắn bằng chứng. Lúc đầu, cậu ta phải chấp nhận khoản tiền nhỏ trước khi bắt đầu đòi một khoản lớn hơn.

Tiền cho mẹ mình.

- Lập luận không tồi. - Marc tán thành.

Anh nhìn cô chăm chú, mắt ánh lên vẻ khích lệ dịu dàng mà anh đã từng có với cô trước khi họ trở thành kẻ thù.

- Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc mở một văn phòng thám tử tư à?

Cô nhún vai và nuốt ngụm cà phê cuối cùng.

- Tôi nghĩ là chúng ta đang đi đúng hướng. Chúng ta phải bắt đầu từ đâu?

- Bắt đầu từ đầu. Chẳng hạn như thử xem ai có liên lạc với Jennings trong khi anh ta đang chịu án trong tù, trừ luật sư của anh ta ra.

Josie rút một cuốn sổ trong túi xách của mình ra và bắt đầu lật giở các trang giấy.

- Tôi có danh sách những người mà Jennings đã gọi điện cho họ từ trong nhà giam. Tên, địa chỉ, số điện thoại.

Cô đưa cho anh cuốn sổ của mình. Marc thích thú nhìn vào cuốn sổ.

- Cô sẽ không thể trở thành một thám tử tư được, mà phải là bác sĩ. Chữ viết của cô không thể đọc được.

- Phê bình thì dễ lắm, - cô cãi lại và lấy lại cuốn sổ. - Tên đầu tiên trong danh sách là Jack Holliman, ông ta sống ở Floresville, gần hạt Wilson. Đó là bác của Jennings.

- Thật tiện khi sống rất gần một nhà tù như thế...

- Đương nhiên là quá tiện lợi. Nhưng cần phải bắt đầu bằng một ai đó chứ, đúng không?

Cô cầm lấy phiếu tính tiền của mình và đi về phía quầy thu ngân. Marc cũng làm theo cô. Mỗi người tự trả tiền bữa ăn của mình, rồi rời nhà hàng trong im lặng.

***

Một lúc sau, họ leo lên con đường khúc khuỷu của một trang trại chăn nuôi nhỏ. Hàng rào đổ nát, đường đi đầy ổ gà và bụi bặm... Marc cho xe dừng lại trước trang trại, một ngôi nhà nhỏ bẩn thỉu, tường nhà đã bị bong tróc, còn cánh cổng thì gần như sắp bị đổ ập xuống.

Họ bước ra khỏi xe. Khi cả hai bắt đầu bước lên những bậc tam cấp thì bất ngờ một tiếng súng nổ ra và tạo thành một lỗ thủng trên cánh cửa, ngay sau đó là tiếng kêu khô khan của búa kim hỏa. Josie bước lùi lại, nhưng Marc thì không.

- Cảnh sát đặc nhiệm Texas đây! - Anh kêu to và vẫn tiến lên phía trước. - Nếu các anh bắn, các anh sẽ không còn sống lâu để mà hối tiếc chuyện dại dột này đâu.

Nòng súng biến mất. Họ nghe thấy những tiếng lách cách của ổ khóa, sau đó cánh cửa hé mở. Một ông già, lưng còng xuống vì thời gian, dò xét chiếc áo sơ mi của Marc bằng đôi mắt đã mờ.

- OK, phù hiệu nghiêm. Anh không định lừa tôi.

Ông ta nép mình để cho họ vào bên trong. Bên trong ngôi nhà trông cũng ảm đạm như bên ngoài vậy. Mùi hấp hơi thuốc lá lạnh lùng, cùng với mùi mồ hôi và mùi gỗ cháy bão hòa trong không khí. Cho dù bầu không khí trong phòng rất ngột ngạt nhưng ông già vẫn không có vẻ gì là phải chịu đựng cả. Ông ta ngồi lên trên một cái ghế xích đu được tô điểm thêm bằng một cái gối dựa thêu và một cái gối kiểu Afghanistan đã bị sờn màu, và ra hiệu mời khách ngồi xuống hai chiếc ghế bằng mây tre đan đánh vecni có kê thêm những cái gối dựa cáu ghét bẩn thỉu.

- Chúng tôi tìm Jack Holliman. - Marc nói và nghiêng người về phía trước, khuỷu tay chống lên đầu gối.

- Tôi đây. Tôi đoán chắc là về Dale. - Ông già nhăn nhó trả lời. - Giá mà nó không phải chết khốn khổ như thế! Nó bị hạ như một con chó ở ngoài đường. Tôi chẳng còn ai thân thích cả, ngoài em gái tôi.

- Dale là cháu trai duy nhất của ông phải không? - Josie hỏi.

- Duy nhất, đúng thế. Nó cũng là đứa con trai duy nhất của em gái út của tôi. Bố nó chết khi nó mới được 10 tuổi. Bà mẹ đáng thương của nó không bao giờ biết rõ được những gì bố nó đã làm với thằng bé. - Đôi mắt ông ta cúi xuống tấm thảm đã sờn rách. - Bố nó luôn luôn gặp những chuyện rắc rối, cho đến tận ngày ông ta chết. Chính bố nó đã dạy nó vi phạm pháp luật.

- Ông có biết ai có thể muốn giết cháu trai của ông không?

Câu trả lời bật ra ngay.

- Không. Cảnh sát nói nó đã giết ông Garner, nhưng tôi không bao giờ tin điều đó. Đúng là Dale đã sử dụng séc không có bảo chứng và đã ăn cắp thẻ tín dụng để giúp đỡ mẹ nó. Nhưng nó không thể làm hại đến cả một con ruồi. Nó là một thằng bé tốt bụng: nó đưa những con vật ốm về nhà để nuôi, đưa chúng đến bác sĩ thú y và thanh toán bằng tiền túi của mình.

- Tôi biết - Josie nói mà không nhìn Marc. - Tôi biết Dale. Tôi cũng thế, tôi chưa bao giờ tin cậu ta phạm tội. Tôi rất muốn tìm ra kẻ giết cậu ấy. Nếu một lúc nào đó mà ông nhớ ra được điều gì đó thì đừng ngại gọi điện cho chúng tôi.

Ông già mím môi và lắc đầu.

- Tôi đã viết thư cho nó khi nó ở trong tù. Nó không thích viết thư nhưng dù sao thì nó cũng đã viết cho tôi mấy chữ vào tháng trước. Đợi đã, tôi sẽ đi tìm nó cho anh chị.

Ông già đứng dậy một cách khó nhọc, bước đi khập khiễng đến một cái bàn nhỏ có chân bị cập kênh rồi mở ngăn kéo bàn ra. Ông lấy ra một chiếc phong bì có đề tên ông và đưa nó cho Josie.

Trong phong bì là một tấm bưu thiếp. Một cảnh thiên nhiên. Mặt sau có một vài chữ viết rất xấu. Dale hỏi thăm tin tức của ông bác già của mình. Anh ta nhắc đến một cuộc đi chơi bằng ngựa mà cả hai bác cháu đã đi chơi vào mùa xuân.

- Lúc nào nó cũng nói về chuyến đi chơi đó, - Ông già buồn rầu nhớ lại. - Nó đã mang theo yên ngựa của nó... Anh chị biết không, từ khi tôi bị khèo, tiền bạc làm ra ít ỏi. Tôi có hai con ngựa nhưng chỉ có một bộ yên. Thế là Dale đã mang theo bộ yên của nó. Một bộ yên tuyệt vời, đinh được đóng bằng tay, có hai chiếc túi nhỏ bằng da gắn hai bên yên. Nó rất thích nông thôn nhưng nó vẫn ở thành phố để chăm sóc mẹ nó. Nó luôn luôn lo lắng cho mẹ nó, anh chị biết đấy. Tôi sẽ để lại cho nó trang trại này nếu nó còn sống. Tuần vừa rồi, tôi đã bán lũ ngựa đi. Tôi nghĩ là tôi cũng sẽ bán bộ yên. Ở đây chẳng còn ai cần đến chúng nữa.

Marc xoay tấm bưu thiếp giữa những ngón tay của mình, rồi trả nó cho Josie.

- Tôi không có tin tức gì của em gái mình. - Holliman nói tiếp. - Không có tin tức gì kể từ lúc cô ấy báo cho tôi biết tin là Dale đã bị chết. Tôi muốn đến đám ma của nó nhưng không tìm được ai đưa tôi đi cả. Mẹ nó đã hứa là sẽ gọi điện cho tôi nhưng cô ấy đã không làm như thế. Còn tôi thì tôi cũng không thể gặp được mẹ nó. Điện thoại của cô ấy đã bị cắt. Cô ấy vẫn khỏe chứ?

Marc và Josie nhìn nhau trao đổi.

- Bà ấy vẫn khỏe. - Josie nói. - Một vụ hỏa hoạn đã thiêu rụi căn nhà của bà ấy nhưng bà ấy vẫn khỏe. Bà ấy đã đến sống trong... trong một ngôi làng dưỡng lão xinh xắn. Tôi sẽ hỏi số điện thoại của bà ấy hay số của những người sống xung quanh cho ông.

- Cảm ơn cô, cô bé ạ, - Ông già nói, thả lỏng người với vẻ chán chường. - Tất cả cuốn xéo hết đi! Tuổi già là một sự trừng phạt của Chúa. Con người ta phải chịu đựng ở mọi chỗ, người ta không thể làm gì một mình được…

Đôi mắt màu xanh nhạt của ông bắt gặp ánh mắt của Josie.

- Cuộc sống trôi qua như một tia chớp. Cô hãy tận dụng thời khắc hiện tại, trong lúc cô vẫn còn có sức khỏe.

- Tôi sẽ cố gắng.

Marc lại cầm lấy tấm bưu thiếp.

- Ông có biết bạn bè của Dale không? Hay đồng nghiệp của cậu ta chẳng hạn?

- Đồng nghiệp thì chắc chắn là không rồi. Thằng bé chưa bao giờ làm việc cho ai ngoại trừ lão già đã bị sát hại đó. À, nó rất tự hào về công việc đó. Còn nữa, lần cuối cùng nó đến đây, nó đã nói với tôi điều gì đó rất lạ...

Ông ta nhíu mày và cố nhớ lại.

- Nó đã nói: “Bác ơi, cháu đã làm một việc dại dột”. Nó còn nói thêm là nó muốn bảo vệ ông già ấy khỏi một sự đe dọa nào đó. Và nó hy vọng là đã hành động đúng. - Ông già thì thào trước khi nhìn chăm chú vào họ. - Anh chị có hiểu gì không? Liệu điều đó có thể là gì chứ?

- Chưa. - Marc trả lời và đứng dậy. - Rồi chúng tôi sẽ sớm biết điều đó, tôi hứa với ông. Ông cũng không cần phải lo lắng cho em gái của mình đâu. Bà ấy vẫn khỏe.

Holliman chầm chậm đứng dậy trên đôi chân già nua của mình.

- Cảm ơn vì đã đến đây... Và xin lỗi vì vụ bắn súng nhé. Dale đã bảo tôi phải cảnh giác đề phòng: “Bác hãy đóng kín cửa lại và đề phòng người lạ”. Tôi không biết tại sao nhưng tôi vẫn làm theo lời khuyên của nó.

- Ông làm thế là đúng đấy. Ông không cần phải tiễn chúng tôi đâu, tôi sẽ đóng cửa. Ông có điện thoại không?

Holliman chỉ khẩu súng.

- Úi chà! Tôi sẽ không có thời gian để gọi điện nếu như có kẻ tấn công tôi, đúng không nào? May mà

tôi còn có khẩu súng này đây.

Marc ngước nhìn ông già.

- Ông có nuôi chó chứ?

- Không, tôi không thể chăm sóc bọn chúng được.

- Vậy thì ông hãy giữ súng ở bên cạnh mình và khóa kín cửa lại. Tôi sẽ yêu cầu ông cảnh sát trưởng thỉnh thoảng điều một chiếc xe tuần tra trong khu này.

Holliman mỉm cười với Marc.

- Cảm ơn, con trai!

Bàn tay đặt lên trên quả đấm cửa ra vào, Marc quay người lại nói:

- Ngày mai lúc 14 giờ, Dale sẽ được an táng. Tôi có thể đưa ông đến đó, nếu ông muốn.

Ông già nuốt nước miếng một cách khó nhọc.

- Anh muốn giúp một người lạ sao ?

Marc chỉ tay lên khẩu Colt và bao đựng súng bằng da đã sờn treo trên tường, và cả ngôi sao bị xạm đen của đội cảnh sát đặc nhiệm gắn phía trên.

- Chúng ta không phải là những người lạ.

Holliman đồng ý.

- Trong trường hợp này thì tôi đồng ý. Cảm ơn anh.

- Không có gì. Tôi sẽ qua đón ông lúc 13 giờ 30.

- Cảm ơn vì đã đón tiếp chúng tôi, ông Holliman. - Josie nói.

- Chính tôi mới phải cảm ơn. Tôi chẳng có ai để nói chuyện cả, thế nên...

Cô đi ra ngoài, rồi dưới cánh cổng đổ nát, cô đứng đợi Marc đang đóng cửa phía sau lưng anh.

- Tôi không nhận ra khẩu súng, - cô thổ lộ. - Anh thật hay quan sát.

- Vì lẽ nó đã giúp đỡ tôi, - anh đáp lại bằng giọng dịu dàng.

Josie làm ra vẻ như không hiểu.

- Anh thật sự tin là có người nào đó muốn làm hại ông già này hả? - Cô hỏi trong lúc họ ngồi vào xe.

- Một tên sát nhân đã giết người hai lần sẽ không bị những sự đắn đo làm chùn bước. Dù sao thì, ngay cả khi hắn do dự thì hắn sẽ không chỉ hành động có một lần. Ngay lúc này, tôi tin chắc là hung thủ đang tìm kiếm cái bằng chứng đó. Bất kỳ ai có quan hệ với Jennings đều gặp nguy hiểm. Và tôi vẫn tiếp tục cho rằng Jake Marsh có dính dáng đến vụ này.

Josie khoanh tay trước ngực trong khi Marc cho xe quay lại.

- Hy vọng là bà Jennings không bị gặp nguy hiểm gì. Nhà của bà ấy đã bị cháy, và nếu như cái bằng chứng đó có ở trong nhà thì nó cũng đã bị cháy theo căn nhà. Tên sát nhân không còn lý do nào nữa để mà quấy rầy bà ấy nữa.

- Hắn sẽ không tự kiềm chế mình đâu nếu như hắn nghĩ rằng bà ấy biết vài điều gì đó. Và đó rất đúng với kiểu của Marsh, nếu cứ đặt giả thiết hung thủ là hắn.

- Trời ơi! - Cô thầm kêu lên, giọng khàn khàn và nhìn ra cửa kính. - Thật đáng sợ khi là một người già và không thể tự vệ!

- Chúng ta đang sống trong một xã hội mà tuổi già bị trừng phạt.

- Đúng thế, - cô nói với một nụ cười buồn.

- Thật đáng xấu hổ khi một người như Holliman, người đã cống hiến cuộc đời mình để phục vụ người khác, nay lại sống trong những điều kiện thảm hại như thế. Có hàng trăm người như ông ấy, và không chỉ ở mỗi bang Texas. Những người đã cống hiến toàn bộ thời gian của họ cho cộng đồng, và khi trở về thì họ được trả như thế nào. Một khoản tiền trợ cấp không đủ để mua một ổ bánh mì, và bảo hiểm xã hội không giúp họ thanh toán được tiền thuốc men.

- Xin anh, đừng bắt tôi phải đả kích nhiều những bất công trong xã hội, nếu không thì chúng ta không ra khỏi được trang trại đâu.

Sau khi rồi khỏi con đường khúc khuỷu của trang trại, Marc đi vào đường về San Antonio.

Im lặng nặng nề bao trùm giữa họ. Cảm thấy đờ đẫn vì mệt mỏi, Josie thấy khó mở được mắt. Đã hai hôm rồi cô không ngủ.

- Chúng ta sẽ đến thăm bà Jennings vào ngày mai, sau đám ma con trai bà ấy. - Marc đề nghị. - Trong lúc đó, tôi sẽ đến gặp giám đốc nhà tù quốc gia.

- Anh có nghĩ rằng ông ấy biết ai đã dàn dựng để Jennings đã có thể được chuyển đến đó không?

- Không, nhưng cố thể ông ấy có những mối quan hệ có thể giúp tôi tìm ra manh mối. Vụ này rất mập mờ. Tôi không hiểu làm thế nào mà người ta có thể đột nhập vào một hệ thống vững chắc như thế. Dù gì thì cũng không thể tin được một kẻ bị giam giữ, bị kết tội giết người lại có thể có được một sự hài lòng đến như thế.

- Là vì tiền. - Josie thì thào và nhắm mắt lại.

Anh ngước mắt nhìn cô, nhìn những nếp nhăn trên gương mặt cô. Tất cả những buồn phiền trong cuộc đời cô đều hiện lên trên gương mặt. Chắc chắn là sai lầm duy nhất của cô khi cô trèo tường trốn khỏi nhà lúc mới 15 tuổi để đến buổi tiệc vẫn luôn làm cô đau khổ. Và anh đã không giúp đỡ cô. Làm sao anh có thể gây cho cô nhiều đau khổ đến thế? Chết tiệt, anh đã trông thấy cô, ở bữa tiệc, trần truồng ở trong chăn, đang khóc nức nở và hoảng sợ, run bần bật. Anh đã làm được gì thêm cho cô? Cô quá khiếp sợ đến nỗi hầu như không thể suy nghĩ mạch lạc được nữa. Anh vẫn còn thấy căm ghét bản thân mình vì cái cách mà anh đã đối xử với cô sau đó.

- Đã bao giờ cô biết được cái chất mà kẻ xấu đó đã bỏ vào cốc của cô chưa, lúc cô 15 tuổi ấy? - Đột nhiên anh hỏi cô.

- Một chất bột không màu không vị mà ngày nay người ta gọi là ma túy hiếp dâm.

Cô trả lời bằng một giọng dửng dưng, không mở mắt. Anh cứng người lại.

- Trong tất cả những sai lầm mà tôi đã phạm phải, có sai lầm đó là tôi thấy đáng tiếc nhất. Đáng ra tôi đã phải để ý đến...

- Chuyện xưa rồi, Brannon, - cô cắt lời anh, vẻ thản nhiên.

- Chúng ta không thể thay đổi được gì cả.

- Không, tôi đã xét đoán cô sai lầm và quá vội vàng. Tôi đã làm hại cuộc đời cô.

- Tôi đã ở đó vì một điều gì đó. Tôi nhắc lại với anh là chính tôi đã trèo tường, vào buổi tối hôm đó, để đến buổi tiệc nơi mà tôi biết rõ là có một lũ điên rồ... Nhưng tôi còn quá trẻ và quá ngây thơ để có thể tự bảo vệ mình trước bọn con trai, ma túy và rượu. Tôi cũng thế, tôi đã phá hủy cuộc sống của cha mẹ tôi. Cha tôi đã phải từ bỏ giáo phận của mình để đến một nơi khác, ít danh tiếng hơn. Tôi chắc chắn là vụ tai tiếng đó đã làm cho cái chết tìm đến với ông nhanh hơn. Tất cả những chuyện đó chỉ vì tôi đã vô kỷ luật...

Anh nghiến chặt răng lại. Anh cũng cảm thấy tội lỗi giống như cô. Cũng có thể là lúc đó cô còn quá trẻ. Nhưng cả anh cũng thế. Vừa mới bước chân vào nghề cảnh sát, anh chưa có đủ kinh nghiệm lẫn sự nhạy bén được mài giũa để có thể phát hiện ra những kẻ thật sự nói dối - trong trường hợp này - là kẻ đã tấn công Josie.

- Tôi đã tự trách mình rất nhiều, - anh lặp lại, bàn tay nắm chặt lấy vô lăng. - Nếu người đó mà là Gretchen thì tôi sẽ không bao giờ tin bất cứ một lời biện hộ nào của kẻ hiếp dâm.

- Em gái anh sẽ không bị rơi vào bẫy đâu. Cùng tuổi đó nhưng Gretchen đã khôn ngoan hơn. Có lẽ cô ấy chín chắn nhanh hơn vì mẹ của anh bị bệnh...

- Khi căn bệnh ung thư của bà trở nên trầm trọng hơn, nó đã từ Qawi trở về. Nó đã chăm sóc bà đến tận phút cuối. Lại một lần nữa tôi thấy tội lỗi... Lúc đó tôi đang làm ở FBI; tôi vừa mới trở về nhà.

- Tôi vẫn không hiểu vì sao anh rời bỏ đội đặc nhiệm. Dường như anh rất thiết tha yêu quý nó như thể con ngươi trong mắt vậy. Thế rồi, ngay trước hôm ngày thăng chức, anh đã ném ngay đơn từ chức vào mặt cấp trên. Anh đừng có nói với tôi là đó chỉ là do chỉ huy của anh... Buller phải không?

- Tôi từ chức là vì cô.

Tưởng là mình nghe không rõ, cô lại mở mắt.

- Gì cơ?

- Cho đến lúc chúng ta chia tay nhau, tôi đã có những nghi ngờ về vụ việc của cô... Tôi luôn coi cô như một người trung thực, nhưng tôi không thể ngăn mình nghĩ rằng cô đã tố cáo một thằng con trai một cách bất công, bởi vì cô sợ bố mẹ cô.

Anh dừng xe trước một đèn đỏ và quay đầu về phía cô.

Ánh mắt anh lóe sáng trong bóng che của vành mũ.

- Và sau đó tôi đã làm tình với cô.

Josie cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Cô không nhận thấy là mình đang nắm chặt bàn tay.

- Chính lúc đó tôi mới đã hiểu ra, - anh nói tiếp. - Tên khốn đó đã không thể hãm hiếp cô, ngay cả khi hắn đã cố.

Cô quay sang phía khác.

- Làm ơn nói chuyện khác được không?

- Tôi đã hiểu ra là sự phán xét của tôi đối với cô là sai lầm, - anh nói tiếp, vẻ điềm tĩnh. - Tôi cũng đã hiểu ra là mình đã giúp cho luật sư của bị cáo đóng chặt chiếc đinh cuối cùng vào quan tài của cô, trong khi cô mới thực sự là nạn nhân. Tôi phải chịu trách nhiệm về nỗi nhục nhã mà cô và cha mẹ cô đã phải chịu đựng. Khi nhận ra điều đó, tôi thấy mình cần phải ra đi.

- Và anh đã làm nhục tôi thêm một lần nữa khi gọi tôi bằng tất cả những từ ngữ xấu xa có thể có và bỏ đi không nói một lời. Lương tâm của anh đã không ngăn anh làm nhục tôi thêm lần thứ ba, - cô lạnh lùng nói tiếp. - Chính vì anh mà trong vụ xử Jennings, luật sư chính đã coi tôi như một kẻ nói dối.

- Ông ta đã có thái độ đó là vì Bib, người mà tôi từ lâu đã rất tin tưởng. Tôi chưa bao giờ sử dụng một vũ khí như vậy để chống lại cô. Càng hơn thế vì tôi biết sự thật. Tôi không biết là Bib đã nói chuyện đó với luật sư của mình. Tôi chỉ biết điều đó, cũng giống như cô, ở tòa án. Nhưng đã quá muộn để can thiệp.

Đèn chuyển sang màu xanh. Marc cho xe chạy từ từ, bồi hồi nhớ lại nỗi khổ tâm mà anh đã phải chịu đựng lúc ấy.

- Sau tất cả những chuyện đó, cô đã tránh mặt tôi. Tôi không trách cô. Vì tôi đã làm tổn thương cô nhiều. Thêm một lý do nữa để tôi trốn bỏ San Antonio.

- Đáng lẽ anh nên ở lại. Vì tôi và cha mẹ mình đã dọn đến sống ở Austin.

- Đúng, một sự bắt đầu mới, một công việc mới... Mẹ của cô đã không chịu đựng được.

- Cuộc sống là như thế, Brannon ạ, - cô thả lỏng người và thở dài. - Nếu bà không chết vì chuyện đó thì bà cũng sẽ chết vì chuyện khác. Cha tôi luôn nói những con đường đến với Chúa trời là không thể hiểu được, và rằng Chúa trời đang thử thách chúng ta, rằng đôi khi những thử thách khác chỉ là phương tiện của Chúa trời mà thôi. Tôi không oán hận anh. Bây giờ tôi không oán hận anh nữa.

Marc im lặng. Anh biết anh không xứng đáng với sự khoan dung đó. Làm sao mà cô còn có thể quan tâm đến anh sau những gì anh đã gây ra cho cô?

Họ đi nốt chặng đường còn lại trong im lặng. Khi đến trước khách sạn của Josie, Marc tắt máy.

- Ngày mai cô có muốn đến đám tang của Jennings không?

- Có, - cô trả lời ngay, không chút chần chừ. - Có thể tôi sẽ biết được ai đó.

Anh mỉm cười.

- Chính vì thế mà tôi cũng muốn đến đó.

- Tôi cũng nghĩ thế. Vậy hẹn gặp lại ngày mai.

- Tôi sẽ qua đón cô trước khi đến chỗ ông Holliman.

Có vẻ như cô còn ngần ngại. Cô lơ đễnh di ngón tay trên chiếc cặp đựng tài liệu bằng da của mình.

- Hãy suy nghĩ logic đi, Josie, - anh nằn nì. - Chúng ta phải hợp tác với nhau.

- Tôi biết rồi. Tôi sẽ đợi anh ở sảnh lúc 13 giờ.

- Rõ. Hy vọng là từ đây tới đó tôi sẽ tìm ra một con đường mới.

Cô mở cửa xe và bước xuống.

- Đừng quên là phải có một ai đó cực kỳ khỏe mới có thể tạo ra một cái chết như cái chết của Dale được.

- Tôi không ngốc đâu. Cô có vũ khí không?

- Không, với lại tôi cũng không muốn. Trong túi tôi lúc nào cũng có một vật nhỏ bé tuyệt vời bằng điện có thể phóng ra một chấn động vào một kẻ tấn công nào đó. Với tôi thì thế cũng là đủ rồi.

- Một khẩu súng lục thì vẫn có ích hơn.

- Với điều kiện là phải thích súng. Còn tôi thì tôi lại ghét chúng. Đừng lo, Brannon, tôi biết cách tự bảo vệ mình.

- Tôi hiểu rồi.

Anh nhìn dõi theo cô khi cô bước về phía khách sạn. Anh thấy cô mỉm cười thân thiện với người gác cổng trước khi bước vào khách sạn. Josie là như thế. Dịu dàng, ân cần, đầy lòng trắc ẩn.

Anh nổ máy và cho xe lùi lại. Anh định đến văn phòng nhưng lại đổi ý. Anh quyết định đến chỗ ông giám đốc nhà tù quốc gia. Rút điện thoại ra, anh bấm số của Wayne Correctionnal Institute. Ông giám đốc cho anh biết là ông ta sẽ rảnh suốt cả buổi chiều. Marc thông báo một cuộc hẹn và cho xe chạy vào đường đến Floresville.

Khi đã về đến phòng, Josie liền buông mình xuống một trong hai chiếc giường. Quá mệt mỏi, cô nghĩ việc tắm nước nóng có thể làm cho những cơ bắp bị đau nhức của cô được thư giãn. Cô đứng lên, rút bỏ các cặp tóc trên búi tóc của mình. Mái tóc của cô xổ xuống, dài đến tận hông. Nếu chỉ có mình cô là người xinh đẹp thì mái tóc của cô chắc chắn sẽ làm cho cô giống như một nàng tiên cá... Những suy nghĩ đó làm cho cô mỉm cười. Tốt hơn là không nên phiêu lưu trong trường hợp tế nhị này, nhất là khi người đàn ông duy nhất mà cô chưa bao giờ có ý định quyến rũ lại là Marc Brannon.

Đứng soi mình trước gương, cô lấy tay ôm lấy cổ và nhắm mắt lại. Đã hai năm qua rồi mà cô vẫn còn cảm nhận được bờ môi của Marc, dịu dàng và ấm nồng vương trên cổ của cô. Nhịp đập của trái tim cô vẫn cứ tăng dần. Cô đã cố quên đi, nhưng kỷ niệm vẫn cứ tràn về, dai dẳng không dứt. Mở mắt ra, cô ngắm nhìn mình trong gương. Cô có đôi mắt to và dịu dàng. Đôi môi mềm mọng. Dáng vẻ gợi tình...

Cô không nhìn mình trong gương nữa. Để làm gì kia chứ? Brannon không muốn cô. Anh đã nói rất rõ ràng: "Cô chưa đủ là người phụ nữ theo sở thích của tôi". Chắc chắn là cô không bao giờ có thể quên được sự hắt hủi đó. Thế tại sao cô không thể không nghĩ đến anh? Trong hai năm qua, cô đã gặp nhiều người đàn ông khác nhưng không ai làm cô quan tâm cả. Không phải là cô không cố gắng. Nhưng cứ mỗi lần thử là cô lại nhận ra là những cố gắng của mình chỉ tốn công vô ích: con tim cô đã thuộc về người khác, nó không còn chỗ cho một người nào khác ngoài người đã làm cho cô quá đau khổ.

Cô cởi quần áo và bước vào phòng tắm. Khi quay trở lại phòng ngủ với áo choàng, khăn tắm quấn trên đầu, cô thấy đèn hiệu màu đỏ của điện thoại bàn nhấp nháy. Cô ngồi xuống giường và gọi lễ tân. Nhân

viên lễ tân báo là cô có một cuộc điện thoại từ thư ký văn phòng chưởng lý.

Cô gọi điện lại.

- Cô Langley phải không? - Một giọng nói dễ chịu ở đầu dây bên kia. - Linda đã nhờ tôi báo cho cô địa chỉ mới của bà Jennings. Nhân viên trợ giúp xã hội đã thu xếp cho bà ấy ở trong một căn hộ nhỏ xinh xắn ở Pioneer Village, gần Elmendorf, trong lô dành cho người về hưu.

- Vậy thì tốt rồi. - Josie nồng nhiệt khen ngợi. - Tôi rất lo cho bà ấy. Bà ấy hoàn toàn không có khả năng tự chăm sóc cho bản thân, phải không?

- Đúng thế. Dù sao đi chăng nữa thì bà ấy rất vui vì nơi ở mới của mình. Cô có gì để viết không?

- Có, đợi một chút, - cô nói và lục trong túi một quyển sổ và cây bút chì. - Đây rồi.

Cô chép lại địa chỉ.

- Bà ấy có điện thoại không?

- Bà ấy chưa có điện thoại, nhưng bà Danton hàng xóm của bà ấy đã đề nghị nhận tin nhắn giúp. Tôi sẽ cho cô điện thoại của bà ấy.

Cô ghi lại số điện thoại.

- Cảm ơn. Brannon và tôi sẽ đến đám tang của Dale vào sáng mai, cùng với anh trai của bà Jennings. Tối nay tôi sẽ gọi cho bà Danton để hỏi bà ấy xem liệu bà Jennings có muốn chúng tôi đến đón bà ấy không. Anh trai bà ấy rất lo lắng. Ông ấy không thể đến gặp bà ấy được.

- Ông Holliman phải không? Grier còn giữ một đống hồ sơ về ông ấy. Có vẻ như ông ấy đã từng là một cảnh sát đặc nhiệm tốt nhất trong vùng trong những năm 50, 60.

- Tôi sẽ rất vui nếu được đọc tập hồ sơ đó. - Josie mỉm cười nói. - Cảm ơn cô về những thông tin vừa rồi.

- Không có gì. Hẹn gặp lại cô.

Sau khi gác máy, Josie cất cuốn sổ vào túi xách. Ý nghĩ của cô lúc này xoay quanh đám tang của Dale sẽ diễn ra vào ngày mai. Cô thật sự không muốn tham dự vào đám tang đó. Khi cha mẹ cô lần lượt qua đời cách nhau hai năm, cô đã phải đứng ra lo tang lễ. Đáng tiếc là đến dự đám tang ngày mai lại là một nhiệm vụ. Đó là một phần công việc của cô.

Chương 7

Tại nhà tù Wayne Correctional Institute, Marc bước vào văn phòng của giám đốc. Don Harris, giám đốc nhà tù, là một người đàn ông oai nghiêm và trầm mặc. Sau khi mời Marc ngồi, ông giám đốc cũng ngồi xuống một cái ghế bành và lắng nghe Marc nói mà không ngắt lời anh. Khi Marc đã nói xong, ông ấn nút trên máy điện thoại nội bộ.

- Jessie, cô làm ơn mang cho tôi hồ sơ của Dale Jennings.

- Ông có thể tìm thấy ngay hồ sơ đó trong máy tính của mình, - một giọng phụ nữ khẽ vang lên trong máy.

- À... đúng rồi, thôi được... tôi sẽ tự tìm lấy.

Ông gác máy, gõ mật khẩu trên bàn phím máy tính bằng một ngón tay.

- Tôi rất ghét những cái máy khó chịu này, - Ông lẩm nhẩm.

- Hy vọng có một ngày, có một kẻ điên nào đó bấm nút, và thế là vĩnh biệt nền văn minh.

- Ông nói thế nào ấy chứ! - Marc tán thành rồi cười.- Không phải bỗng dưng mà tôi thường có một bản in cho mỗi trường hợp, và tôi thường giữ chúng một cách cẩn thận bất chấp cánh kỹ thuật viên tin học của tôi vẫn hay chế giễu tôi.

Một nụ cười làm rạng những đường nét trên gương mặt ông giám đốc - nụ cười đầu tiên của ông kể từ đầu buổi nói chuyện.

- Anh có lý đấy, - Ông nói, mắt vẫn dán vào màn hình. - À đây rồi. Jennings đã được chuyển đến chỗ chúng tôi cách đây hai tuần. Anh ta đến từ nhà tù quốc gia ở Austin.

- Từ nhà tù quốc gia? Không, chắc là một nhầm lẫn!

Marc chồm người dậy, đi vòng qua bàn làm việc, cúi sát người xuống qua vai của Harris.

Hồ sơ của Jennings vẫn hiện trên màn hình. Hồ sơ đã bị sửa chữa, vì phần buộc tội giết người không được hiển thị. Theo những dữ liệu trong hồ sơ thì Jennings bị kết án một năm tù vì tội đánh nhau và làm bị thương người khác.

- Hồ sơ này là giả. - Marc nói nhanh mà không cần suy nghĩ. Trước đây Jennings đã được gửi đến một nhà tù liên bang.

Gương mặt ông giám đốc xám ngoét hẳn đi.

- Anh muốn nói là tôi đã cho phép một tù nhân bị buộc tội giết người tham gia lao động công ích?

Marc vỗ vai ông giám đốc.

- Không phải lỗi của ông. Rõ ràng là hồ sơ này đã bị giả mạo. Và thế là vụ đào tẩu của Jennings đã được tổ chức một cách cẩn thận. Chúng ta có việc cần giải quyết với một kẻ sát nhân chuyên nghiệp,

kiêm chuyên gia tin học - hay ít nhất là được trợ giúp về tin học.

- Tính cả tin của tôi đang bị đem làm trò đùa, và có thể là vị trí của tôi nữa...

- Tôi bảo đảm với ông là không. Tôi làm việc cho Simon Hart, tổng chưởng lý. Tôi sẽ báo cáo cho ông ấy biết những chuyện đã xảy ra. Ông không thể xem xét tỉ mỉ hồ sơ của từng phạm nhân được.

- Đây là nhà tù của tôi. - Harris kêu lên, mặt tái mét. - Đáng lẽ tôi phải kiểm tra.

- Không ai trong chúng ta không thể mắc sai lầm. Tôi muốn có một bản copy của hồ sơ này, nếu như ông không thấy bất tiện.

- Ồ, tất nhiên rồi.

Ông ấn mạnh vào nút "in" và máy in bắt đầu nuốt giấy. Harris thu tập giấy lại và dàn chúng ra cho phẳng.

- Hãy tìm cho ra kẻ đã làm những chuyện này, - Ông nói.

Marc trỏ vào chiếc phù hiệu của mình.

- Ông thấy không? Cảnh sát đặc nhiệm không bao giờ chịu bó tay.

Harris cười gượng.

- Cảm ơn.

- Chúng tôi sẽ giải quyết vụ này. Cảm ơn ông.

Marc ra khỏi văn phòng ông giám đốc với tập tài liệu trong tay.

***

Trời đầy nắng trong đám tang của Jennings. Một ngày đẹp trời ấm áp chan hòa bộc lộ rõ vẻ đẹp của mình. Marc và Josie chạy xe về hướng nghĩa trang trong dòng xe cộ giao thông lưu thông dễ dàng. Ngồi ở ghế sau là ông Holliman, ăn mặc đẹp và đầy mùi băng phiến.

Khi đến nơi, Marc giúp ông già ra khỏi xe rồi đi cùng ông đến ngôi mộ, theo sau là Josie.

Có rất ít người đến đám tang: cảnh sát trưởng, cảnh sát trưởng khu vực, hai cảnh sát mặc đồ dân sự. Mẹ của Jennings dang đứng đó chờ đợi. Bà chống gậy một cách nặng nề, dáng người nhỏ nhắn, gầy gò, già trước tuổi. Bà mặc một chiếc váy dùng trong tang lễ quá rộng, rõ ràng là váy đi mượn. Khi Josie gọi bà để đề nghị đi cùng bà, bà đã cho cô biết là ông cảnh sát trưởng sẽ đi cùng bà.

Có thể đoán được ngay là đám tang do quỹ công chi trả. Không hề có một vòng hoa hay một bó hoa nào dành cho tang lễ. Chỉ có một cái huyệt và một chiếc quan tài rẻ tiền.

Lặng ngắm những tấm ván bằng gỗ thông, Josie nhớ lại đám tang của cha mẹ cô. Vào thời điểm đó, công ty bảo hiểm chịu mọi chi phí cho buổi lễ tôn giáo, từ việc vận chuyển đến đá lát mộ. Trong khi Dale chỉ có mỗi một cái huyệt là nơi an nghỉ cuối cùng. Đột nhiên cô nhớ lại hình ảnh Dale lúc anh ta còn sống: cao to, tóc vàng, hay khoe khoang đôi chút, kém cô bốn tuổi. Bản tính cục cằn, hợm hĩnh khiến cho anh ta không có nhiều bạn bè. Tuy nhiên, Josie đã phát hiện một vài điểm dễ ưa nào đó trong cái vỏ tính cách của Dale. Tất nhiên, cô không đến nỗi quá ngây thơ để có thể coi anh ta như một con bồ câu trắng. Sự thiếu đứng đắn, vẻ tinh quái của anh ta lộ rõ trên mặt. Cô đã do dự khi anh ta mời cô đến buổi tiệc nhà

Webb. Và cô chỉ đồng ý khi tự nhủ rằng có thể Marc Brannon cũng có mặt trong số khách mời. Chắc chắn là buổi tiệc đã kết thúc theo một cách khác nếu như Marc có mặt ở đó.

Cô nhìn chiếc quan tài một cách buồn rầu. Thật là rối ren! Nếu như Dale vẫn ở lại trong tù... Tính tham lam hám của của anh ta, cho dù nó xuất phát từ một tình cảm tốt, đã bắt anh ta phải trả giá bằng mạng sống của mình. Cô nghĩ việc đe dọa tố giác ai đó thật là ghê tởm, cho dù với bất kỳ mục đích nào đi chăng nữa. Dale đã tỏ ra quá khinh suất, và anh ta đã phải trả giá.

Cô nghĩ đến cha cô, ông mục sư tốt bụng Langley, hiện thân của lòng trung thực, một con người chưa bao giờ làm hại bất kỳ ai... Rồi cô lại nghĩ đến Dale nằm một mình trong cái huyệt mộ đó. Những phu đào huyệt đang lấp mộ bằng đất ẩm lạnh và gắn trên nấm mộ một tấm thẻ đơn giản màu trắng lồng trong một khung có nhựa bao quanh. Năm tháng trôi đi, tấm thẻ đó sẽ úa vàng; cái tên viết trên đó sẽ mờ dần cho đến khi nó biến mất, như thể là Dale Jennings ở San Antonio, Texas chưa từng tồn tại vậy.

Một cử động ở bên cạnh làm cô phải chú ý. Ông Holliman tiến lại gần em gái của mình và ôm lấy bà.

- Ôi, Jack, bọn chúng đã giết con của em rồi! - Bà Jennings rên rỉ, nước mắt ướt đẫm đôi má xanh xao của bà.

- Anh biết, anh biết, - Ông thì thào, tay vỗ vỗ vụng về vào lưng bà. - Anh rất lấy làm tiếc...

Hai người đàn ông đứng ở hai đầu quan tài. Người đầu tiên, râu ria cạo nhẵn, trang phục sẫm màu, có lẽ là nhân viên nhà đòn. Người thứ hai, trẻ tuổi hơn, mảnh khảnh, mái tóc mịn và thưa, tay cầm quyển kinh - chắc chắn là mục sư. Nhân viên nhà đòn bắt đầu tỏ ra thiếu kiên nhẫn. Josie quay sang nhìn hai anh em ông Holliman đang ôm ghì lấy nhau. Không ai nghĩ đến việc dựng một tấm bạt để che nắng, và cũng chẳng hề có cái ghế nào để làm cho những đôi chân bị viêm khớp được nghỉ ngơi cả.

Đám tang diễn ra ngắn gọn, nhẹ nhàng nhưng căng thẳng. Viên mục sư, người chưa bao giờ gặp Dale, nói vài lời làm rạng danh cho người chết, rồi đọc một đoạn văn trong quyển kinh thánh. Cuối cùng, anh ta gấp cuốn sách được đóng bằng da lại và bày tỏ vài lời chia buồn với bà Jennings và ông Holliman. Một tia nắng mặt trời chiếu sáng chói trên chiếc nhẫn bằng vàng của anh ta.

Anh chàng mục sư dũng cảm chắc là đã phải xin xỏ để được đọc thuộc lòng những bài kinh đó, - Josie nghĩ bụng.

Đầu cúi xuống để che giấu nước mắt, cô bắt đầu lục tìm trong túi của mình đồ cúng lễ. Đã quá muộn. Viên mục sư đang bỏ đi xa với những sải chân dài. Cô trông thấy Marc đưa cho anh ta một tờ giấy bạc ở lối đi, và quay đầu sang hướng khác. Tính hào phóng là một phần trong những tính cách nghĩa hiệp nhất của anh.

Cô hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh, sau đó bắt đầu quan sát đám người ít ỏi đang tập trung quanh ngôi mộ. Không ai trong số họ có vẻ đáng ngờ cả. Tên sát nhân không có mặt trong số họ. Hắn đã không phạm phải sự khinh suất đó.

- Trừ phi là cô nghĩ rằng ông cảnh sát trưởng là hung thủ, còn không thì chúng ta đang mất thời gian. - Marc thì thầm vào tai cô.

- Tôi không muốn mình già đi và không muốn chết trong nghèo đói như thế này. - Cô trả lời, giọng dịu dàng.

- Còn tôi, tôi tin chắc là tôi rồi sẽ kết thúc như Holliman. Túi áo nhét đầy băng phiến, đón khách đến thăm bằng một khẩu súng và luôn quên mất là mình đã để bộ răng giả ở đâu.

- Đừng nghĩ vớ vẩn như thế. - Cô rì rầm, cố nhịn cười.

Giờ không phải là lúc để pha trò đùa cợt.

- Thêm nữa, viên mục sư không đứng quá gần ông ấy. Mùi băng phiến quá nhiều. - Anh nói trước khi trịnh trọng hỏi cô. - Chuyện này không quá khó chịu với cô à?

Cô nhún vai.

- Anh cũng thế, anh cũng mất cha mẹ rồi mà. - Cô nói.

Anh lặng lẽ nhìn cỗ quan tài, gương mặt lộ rõ vẻ chịu đựng.

- Đúng, nhưng cha mẹ tôi mất không quá gần nhau. Và bố tôi chết không làm cho tôi thấy đau khổ gì cả.

Đây là lần đầu tiên anh nói đến bố mình kể từ khi cô biết anh. Ở Jacobsville, ai cũng biết những đứa trẻ nhà Brannon đều đã có một cuộc sống khó khăn với bà mẹ luôn ốm đau và ông bố nghiện rượu.

- Anh không yêu ông ấy à? - Tự nhiên cô hỏi.

- Không.

Chỉ một tiếng thôi, nhưng đầy sự mỉa mai, cay độc. Cô vẫn còn chờ anh nói thêm nhưng anh không hề nói thêm gì nữa.

Quay về phía mẹ của Jennings, anh nói:

- Bà Jennings, tôi đưa bà về nhé. Như vậy ông cảnh sát trưởng sẽ không phải đi đường vòng.

Chỉ còn mỗi việc trở về nhà. Ông cảnh sát trưởng và các nhân viên cảnh sát đến chào bà Jennings, rồi sau đó Marc đến giúp những vị khách già nua leo lên chiếc xe của mình. Josie ngồi vào ghế trước. Chỉ một lúc sau, họ đã dừng lại trước ngôi nhà mà bà Jennings đã được tạm trú. Ngôi nhà trông khá xinh xắn, và căn hộ của bà Jennings nằm ở tầng trệt. Nhân viên trợ lý xã hội đã làm tốt công việc của mình, - Josie nghĩ thầm.

- Không phải là khách sạn hạng sang, - bà Jennings vừa nói vừa lôi chiếc chìa khóa ra khỏi túi xách. - Nhưng dù gì thì tôi cũng có được một mái nhà.

Bà mở cửa và mời mọi người vào trong nhà.

- Tôi có thể mời mọi người một tách cà phê không?

- Ồ, bà đừng bận tâm. - Josie trả lời. - Chúng tôi sẽ tự lo lấy.

Kéo Marc ra một chỗ, cô dúi vào tay anh một tờ 10 đô la.

- Anh làm ơn đi mua hộ món gà kèm rau và cà phê.

Anh dúi trả lại tờ 10 đô vào tay cô.

- Giữ lại tiền của cô, thưa quý cô thiên thần hộ mệnh. Tôi sẽ đi. Trong khi chờ đợi, hãy cố gắng làm cho bà ấy tiết lộ thông tin nhé. Hẹn lát nữa gặp lại.

Josie nhìn dõi theo anh trong khi anh đi xa dần. Hơi thở cửa cô trở nên ngắt quãng, dấu hiệu của việc Marc ở gần cô luôn làm cho cô cảm thấy bối rối. Thật phiền.

Vài phút sau, bà Jennings, người xuất hiện rất lặng lẽ trong đám tang, òa khóc với nỗi tuyệt vọng tột độ. Josie đưa cho bà chiếc khăn giấy.

- Nó là thằng bé tử tế, - bà khóc nức nở, giọng run rẩy. - Cho dù những việc nó làm có là gì đi chăng nữa thì nó vẫn là đứa con ngoan.

- Cậu ấy không giết ai cả, bà Jennings ạ. Và nhất là cậu ấy không giết Henry Garner. - Josie nói, giọng dứt khoát. - Tôi chưa bao giờ có một chút nghi ngờ về chuyện này. Nhưng đáng tiếc là tôi không thể thuyết phục được mọi người. Có quá nhiều bằng chứng chống lại cậu ấy.

- Nó chưa bao giờ có cây gậy ngắn ấy. Chưa bao giờ. Nó rất ghét bạo lực.

- Chắc chắn thế rồi, - Ông Holliman khẳng định. - Khi nó còn trẻ, tôi đã dạy nó bắn súng. Nhưng nó ghét vũ khí.

- Tôi biết là nó đã làm những việc dại dột - bà Jennings vừa nói vừa hỉ mũi. - Nhưng nó không bao giờ giết một ông già.

- Tôi cũng tin như thế. - Josie nói, - Bà Jennings, liệu Dale có nhờ bà giữ một cái gì đó không?

Ông Holliman cựa quậy trong chiếc ghế của mình. Bà Jennings chau mày, tránh cái nhìn của Josie.

- Có một lần nó nói là nó phải để một cái gì đó ở một nơi chắc chắn, đúng, nhưng nó chưa hề đưa cho tôi một cái gì cả.

- Liệu cậu ấy có nói đó là cái gì không?

- Không. Nó chỉ nói là người đàn bà ấy muốn cái đó.

- Người đàn bà nào cơ? - Josie bình tĩnh hỏi.

- Tôi không biết nữa. Nó đã nói về cô ta một hai lần gì đó, nói là cô ta giúp đỡ nó trong công việc mới của nó, nhưng nó chưa bao giờ giới thiệu cô ta với tôi. Có vẻ như cô ta quá rụt rè. Theo nó thì cô ta muốn nó đưa cho cô ta một cái gói gì đó, nhưng nó đã từ chối. Tôi đã hỏi nó gói đó là cái gì, nhưng nó không trả lời. - Bà Jennings nói tiếp rồi nhìn Josie.

Một tình tiết mới, - Josie thầm nghĩ, cảm thấy phấn khích. Nếu như ngõ cụt lại có thể là một hướng điều tra đúng thì sao?

- Cậu ấy có nói cô ta sống ở đâu không? Hay cô ta làm gì chẳng hạn?

- Không. Nhưng nó đã gặp cô ta trước khi nó có được công việc ở San Antonio. Theo tôi nghĩ thì đó là một phụ nữ người ở đây... À đúng rồi! Cô ta rất thích ăn kẹo bạc hà nhập khẩu từ châu Âu. Cứ mỗi lần Dale đi mua thuốc cho tôi là nó thường mua kẹo bạc hà cho cô ta.

Kẹo ngoại nhập. Người bạn gái bí hiểm của Dale không có cùng sở thích... Josie lấy cuốn sổ và bút chì ra khỏi túi xách rồi ghi thông tin này lại.

- Có bao giờ cậu ấy nhắc đến Jake Marsh không? - Cô hỏi.

Bà Jennings nhìn ông Holliman trao đổi trước khi lắc đầu.

- Không, nó chỉ nói với tôi về người phụ nữ đó.

- Một người phụ nữ không tốt có thể làm hư hỏng một người đàn ông trung thực, - Ông Holliman buồn bã nói.

- Đúng thế, chắc chắn là như thế. - bà Jennings tán thành.

- Bà không còn nhớ được chuyện gì khác nữa à?

- Tôi đã nói với cô rồi, nó không nói nhiều về cô ta với tôi, thậm chí nó còn không nói trông cô ta như thế nào. Nhưng chắc là cô ta rất dẹp. Dale của tôi sẽ không bao giờ để ý đến một người phụ nữ xấu.

- Tôi cũng nghĩ như thế.

Josie tự hỏi tại sao Dale lại mời mình đến buổi tiệc ở nhà Webb. Cô có gương mặt trông bình thường, thêm vào đó, cô lại còn đeo kính. Thật lạ là cô chưa từng tự hỏi mình sớm hơn.

- Viên mục sư là ai vậy? - Ông Holliman hỏi. - Em có biết anh ta không?

Bà Jennings lắc đầu.

- Em đã nhờ ban tang lễ tìm giúp một linh mục. Họ đã không phải mất nhiều thời gian vì người mục sư trẻ tuổi này nhận làm tình nguyện. Anh ta có vẻ rất tử tế...

Holliman định nói điều gì đó thì cửa ra vào mở ra. Marc bước vào, trên tay anh là một túi đồ ăn và một hộp đựng đầy cốc cà phê. Cuộc nói chuyện đã bị ngắt trong lúc họ ăn nhẹ.

***

Marc đưa ông Holliman về nhà trước khi đưa Josie về khách sạn. Trên đường về, anh kể với cô về buổi nói chuyện giữa anh với ông giám đốc trại giam.

- Chúng tôi có một người có thể giúp được anh, - cô nói. - Đó là Phil Douglas. Cậu ta đã làm Simon bực mình, vì nhiệt tình quá mức, nhưng về loại tội phạm công nghệ cao thì cậu ta là người không thể đánh bại.

- Đã có một nhóm làm việc làm việc đó, nhưng tại sao lại không chứ? Thực ra là tôi đang cần một chuyên gia. Trình độ tin học của tôi không cho phép tôi có thể xâm nhập vào những hồ sơ được bảo vệ.

- Tôi cũng thế, - cô nói trước khi quay đầu lại phía anh. - Còn một điều này nữa. Theo bà Jennings, Dale có liên lạc với một người phụ nữ khi ông Garner bị chết. Tôi không biết là họ có dan díu với nhau không, nhưng chắc là họ gặp nhau khá thường xuyên. Dale có một gói gì đó mà có vẻ như người phụ nữ kia rất quan tâm. Đấy, thông tin chỉ có vậy thôi. Đáng tiếc cho chúng ta là bà Jennings chưa bao giờ nhìn thấy cái gói đấy, và cả người phụ nữ kia.

Marc đỗ xe trước cửa khách sạn. Anh tắt máy và dựa lưng vào ghế, khoanh tay lại.

- Một người phụ nữ. Liệu bà ấy có thể miêu tả cô ta cho cô được không?

- Không. Dale tỏ ra rất kín tiếng về chuyện này..., ngoại trừ việc người phụ nữ này thích ăn kẹo nhập khẩu.

- Tôi biết rồi. Lại là một ngõ cụt.

- Tôi cũng nghĩ thế.

Cô cuộn cái quai túi xách quanh ngón tay.

- Anh thật là tốt bụng khi tặng tiền cho viên mục sư. Tôi cũng định làm như thế nhưng anh ta đã đi mất. Một người đàn ông dễ gần...

- Không phải là quá khó khăn trong công việc của anh ta, hoặc đó là một công việc mới trong nghề nghiệp của mình. Cuốn sách kinh của anh ta mới toanh.

- Anh ta đã rất khéo xoay sở trong bài thuyết giáo của mình, nhất là đối với người chưa từng biết Dale.

Marc nhìn cô bằng ánh mắt dò xét.

- Tôi rất ghét đám ma.

- Tôi cũng thế. Nhưng chúng ta đã tham gia vào nhiều đám ma. Mẹ và bác của Dale làm tôi thấy rất thương hại.

- Những con người dũng cảm. Nhiều khi, những tên tội phạm nguy hiểm lại sinh ra từ những gia đình rất tốt.

- Đúng, tôi rất biết điều đó bằng chính những kinh nghiệm của mình.

Anh nhìn cô không hề giấu giếm.

- Ngày mai, tôi sẽ đến ngân hàng của Jennings để xem xem anh ta có gửi vào tài khoản của mình một khoản tiền lớn nào hay không. Cô có thể gọi điện về văn phòng của mình và cho chuyên gia tin học của cô biết công việc.

- Đồng ý. Cảm ơn vì đã đưa tôi về.

Anh nhún vai.

- Cảm ơn. Tôi không thấy thoải mái với những người khác.

- Tôi thấy rồi. Anh lúc nào cũng như thế. May là anh biết kiểm soát mình.

Cô thấy gương mặt anh trả nên nghiêm nghị.

- Tôi đã không biết tự chủ khi còn là một cậu bé con. Cha tôi vẫn thường bảo phải làm những gì, đi đâu, hít thở như thế nào. Gretchen thì quá nhỏ để có thể hiểu được mọi chuyện. Nhưng tôi thì không thể. Ngay cả mẹ tôi cũng không có quyền phản đối. Tôi đã giữ nó cách xa ông ấy. Nó không bao giờ biết được ông ấy nguy hiểm đến mức nào.

- Ít ra thì ông ta cũng chưa bao giờ có dịp đánh cô ấy. - Josie thì thầm và nhớ lại rằng đó không phải là trường hợp của Cristabel bạn cô.

Marc gật đầu tán thành.

- Cô đang nghĩ đến Cristabel phải không? Bố cô ấy đã suýt nữa thì giết cô ấy khi cứ đánh đập cô ấy. Cái ngày mà mọi người đưa cô ấy đến bệnh viện, cô ấy bị rách bươm da ở cổ. Cô ấy chịu đựng tất cả những chuyện đó chỉ vì cô ấy muốn ngăn cản bố mình đánh đập một con ngựa. Judd Dun đã tống ông ta vào tù sau chuyện hôm đó.

- Họ vẫn là vợ chồng chứ? - Cô hỏi.

Cô biết là Judd là một người bạn rất thân của Marc và cũng là một cảnh sát đặc nhiệm.

- Ừ, - anh vừa trả lời vừa cười. - Nhưng họ không sống cùng nhau. Xem nào, cô ấy bây giờ đã gần 21 tuổi rồi.

- Cô ấy mới 16 tuổi khi anh ấy cưới cô ấy, để cô ấy có thể chăm lo cho bản thân và mẹ mình. - Josie nhớ lại. - Vừa mới ra khỏi tù là bố cô ấy lại tiếp tục nốc rượu, ông ta bị tai nạn xe hơi và qua đời. Judd cảm thấy cô đơn, có trách nhiệm với cả gia đình và trang trại. Bây giờ, anh ấy có thể giao cả trang trại cho Cristabel và yêu cầu hủy hôn. Tôi biết là có một người đàn ông khác muốn kết hôn với cô ấy.

- Ừ. Judd không đồng ý với sự chọn lựa của cô ấy. Theo tôi thì cô ấy không có một chút hy vọng gì có được sự hủy hôn.

Josie đã tự hỏi mình câu hỏi đó. Cô còn nhớ là trong bức thư của mình, Cristabel có nói với cô là cô ấy thật sự yêu Judd và sẽ làm như thế nào đó để Judd cũng yêu mình. Nếu cô ấy thất bại, cô ấy định thuyết phục anh ấy trả tự do cho mình. Chắc hẳn là rất thú vị khi biết được đoạn cuối của câu chuyện.

Quay sang phía Brannon, cô nhận thấy anh lúc nào cũng nhìn cô. Đôi mắt nhợt nhạt của anh chạy dọc suốt thân thể cô, sượt qua hết chiếc váy dài đến nửa bắp chân của cô, rồi sau đó lại ngược lên chiếc áo sơ mi trắng mà cô mặc trong áo vét.

- Cô lúc nào cũng có thói quen cài khuy kín cổ áo, - anh nhận xét. - Và lúc nào cũng mặc váy quá dài. Josie, chắc là cô vẫn cứ tiếp tục cái thói quen ấy của mình. Chắc chắn là cô sẽ không thay đổi.

- Cuộc sống của tôi đã bị phá hủy vì tôi đã thử thay đổi.

Một lời nói chứa đựng đầy cay đắng và oán hận. Mắt nhíu lại, anh đặt tay lên lưng ghế của mình.

- Cô không cần phải hy sinh những nguyên tắc của mình. Rất nhiều phụ nữ muốn sống một mình và họ không ngại phải nói đến điều đó. Tình dục có thể là nguy hiểm. Ngay cả đàn ông cũng suy nghĩ rất nhiều trước khi dấn mình vào những cuộc phiêu lưu tình ái không biết đến ngày mai.

- Tôi đoán anh cũng như thế? - Cô đáp lại, nhìn chằm chằm vào kính chắn gió.

Ngay lúc đó cô thấy hối tiếc về câu hỏi đó.

- Tôi cũng thế, - anh đáp lại không chút do dự. - Tôi không hề muốn bị mắc một căn bệnh lây truyền qua đường tình dục.

- Không phải đàn ông nào cũng có suy nghĩ như anh.

Vì anh vẫn nhìn cô chăm chú nên cô cảm thấy bối rối bắt đầu đỏ mặt.

- Cô không thường xuyên đi lại với cánh đàn ông, đúng không?

Cô định chối, nhưng rồi lại thôi. Ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt của Marc.

- Không, không thường xuyên. Tinh thần của đàn ông là ẩn ngữ đối với tôi. Cách suy nghĩ của họ vượt ra khỏi tôi. Và do ngờ vực, tôi cũng kiêng nhịn... Tôi không muốn bị coi là... gái giang hồ.

Cô nói toạc ra những nói lời đó, như thể là nó có vị đắng vậy.

Đến lượt Marc ngoảnh đầu đi. Những lời chửi rủa của chính anh quay trở lại trong tâm trí. Anh nghiến chặt hàm răng.

- Anh còn nhớ không? - Cô nói tiếp, ngón tay nắm chặt vào quai túi xách. - Anh đã rất hùng hồn trong bài phát biểu của mình chống lại những phụ nữ mà..., anh đã nói như thế nào nhỉ?... là khêu gợi đàn ông, sau đó bỏ rơi họ.

Anh nhăn mặt, một tay đặt trên vô lăng, mắt nhìn thẳng về phía trước.

- Đúng thế, tôi biết. Tôi đã bị sốc, và giận dữ. Trong nhiều năm trời, tôi đã tin là mình có lý khi để tên khốn nạn bẩn thỉu đó thoát khỏi khó khăn. Và, bất ngờ tôi thấy mình đối diện với chứng cứ rõ ràng là chính cô mới là nạn nhân thật sự. Lúc đó, tôi thấy mất thăng bằng..., nhưng...

Anh ngừng lời và kéo vành mũ xuống.

- Nhưng tôi đã sai lầm khi lăng mạ cô, khi rồi bỏ cô mà không nói một lời nào trong khi chúng ta đã đi chơi với nhau trong một thời gian dài.

- Chúng ta không đi chơi cùng nhau, - cô cải chính bằng một giọng đơn điệu. - Chỉ có anh dẫn tôi đến những nơi khác nhau. Không hơn.

- Cho đến buổi gặp gỡ cuối cùng của chúng ta thì có lẽ là thế, - anh thì thầm, lòng ngập tràn một cảm giác kỳ lạ. - Tôi không muốn mắc sai lầm.

- Tất cả mọi người ai cũng có thể phạm sai lầm, tất nhiên là trừ anh, - cô nói thêm, giọng mỉa mai. - Anh chưa bao giờ phạm sai lầm, đúng không? Với anh, chỉ có người tốt hoặc người xấu, đen hoặc trắng, không hề có màu xám, cũng không hề có sắc thái trung gian.

- Tôi làm việc trong ngành cảnh sát từ năm 18 tuổi. Luật pháp là luật pháp. Chỉ có người tôn trọng pháp luật hay kẻ vi phạm pháp luật mà thôi.

Cô thở dài.

- Đúng, anh có lý. Thôi, tôi đi đây. Tôi sẽ gọi cho anh vào chiều mai.

- Tôi sẽ vắng mặt hầu như suốt cả ngày.

- Như vậy thì tôi sẽ nhắn tin cho anh. - Cô nói và mở cửa xe.

Anh nhìn cô lần cuối và nhận thấy những quầng thâm dưới mắt cô.

- Cô nên nghỉ ngơi đi.

- Tôi vẫn khỏe, Brannon. Không cần phải lo cho tôi.

Cô đóng cửa rồi quay gót, bước về phía khách sạn. Người gác cổng khách sạn vội vàng mở cửa cho cô. Josie bước vào bên trong mà không hề nhìn lại phía sau.

Marc cho xe chạy trên phố, trong đầu rối lên vì rất nhiều kỷ niệm. Josie. Vị ngọt đôi môi của cô. Làn da mượt mà của cô. Tấm thân mềm mại của cô khi ở trong vòng tay anh. Ma thuật của buổi tối cuối cùng đó trước khi con đường họ đang đi cùng nhau bỗng tách đôi... Anh không thể nào quên được. Có nhiều phụ nữ đến với anh, nhưng chỉ có Josie, chỉ có cô là anh say mê.

Anh lại nghĩ đến cha của mình, đến những đòi hỏi không ngớt của ông đã làm cho anh quá bất hạnh.

Anh lại nghĩ đến những lời phê phán gắt gao của ông, sự mỉa mai cay độc của ông. Anh nghĩ đến những đòi hỏi bất thường ngay cả khi rất đạm bạc của ông. Marc rất ghét ông, ghét bạo lực, ghét những trận đòn không nhân nhượng của ông. Sự sai lầm có thể được che đậy dưới nhiều dạng khác nhau, kể cả dạng thức của chính động từ đó. Josie đã trách anh chỉ nhìn mọi việc với hai màu đen trắng mà không nghĩ đến những sắc thái màu xám của sự việc. Đúng như vậy. Pháp luật là pháp luật.

Khi lái xe về căn hộ của mình, anh xem xét lại vấn đề dưới một góc độ khác. Trừ Josie ra, anh chưa bao giờ nói với ai về tuổi thơ bất hạnh của mình, kể cả với em gái của anh. Gretchen đã lớn lên một cách yên ổn, được bao bọc bởi sự âu yếm trìu mến của mẹ và anh trai. Gretchen chỉ giữ được một kỷ niệm rất mờ nhạt về ông bố bạo lực và nát rượu của họ. Đến khi Gretchen đã đến tuổi biết suy nghĩ thì anh mới yên tâm được một chút. Sau đó bố anh chết, về phần Marc, những kỷ niệm về bố của anh còn đau buồn hơn. Và về một phương diện nào đó, chính những ký ức đó đã hình thành nên tính cách con người anh ngày hôm nay.

Josie có thể hiểu được những nỗi đau khổ đó. Bởi vì cô đã từng trải qua những ngày tháng đau khổ đó. Cuộc sống của họ xen lẫn vào nhau, được tạo nên bởi những điều phức tạp và thử thách không ngừng. Những vấn đề mà cô gặp trong cuộc sống của mình dĩ nhiên là do lỗi của anh. Nhưng cả hai đều phải chịu đựng những điều bất hạnh do hoàn cảnh mang lại.

***

Ở một mình trong phòng, Josie cũng có những suy nghĩ giống anh. Rất nhiều cảm xúc của một ngày thật dài, và cuộc nói chuyện với Brannon đã vắt kiệt sức lực của cô. Cô nhấc điện thoại lên, bấm số của bộ phận phục vụ tầng và gọi một bữa ăn nhẹ.

Bước ra khỏi phòng tắm trong bộ đồ tắm, cô lau khô tóc bằng một chiếc khăn tắm và ngồi một cách thoải mái trên giường để đọc nhanh tập tài liệu của mình.

Cô cần rất nhiều thời gian để có thể tập hợp tất cả các dữ liệu và in chúng. Cần phải nghiên cứu chúng một lần nữa, từng chi tiết một, trước khi trả lại cho cảnh sát.

Tập hồ sơ về Dale Jennings, tập hồ sơ dày nhất, bao gồm rất nhiều dữ liệu liên quan đến Jake Marsh. Chính Dale đã thuyết phục Bib Webb tuyển một người bạn của Marsh cho chiến dịch của Bib. Người bạn này đã bị Bib đuổi việc trước buổi dạ tiệc hôm đó. Liệu có phải Bib đã quyết định loại tất cả những ai có thể đã nghe phong thanh về việc gian lận được dựng lên bởi bạn của Marsh?

Cô nhăn mặt khi nhớ lại những lời kể của Brannon về chuyến đến thăm trại giam của anh. Nếu Phil Douglas có thể cởi nút những khó khăn về mặt tin học thì có thể họ sẽ khám phá ra tên của người đã đưa Dale Jennings ra khỏi nhà tù liên bang. Cô viết vội vài nhận xét vào cuốn sổ của mình sau suy đoán ấy.

Một giờ sau, cô sắp xếp lại đống tài liệu và dựa lưng vào gối. Một loạt suy nghĩ chen chúc trong đầu cô; cô không còn buồn ngủ nữa. Cô bật ti vi lên, nhưng chẳng có gì thú vị, trừ một tin về chính trị, một tin cập nhật trong giai đoạn bầu cử này.

Cảm thấy phát chán, cô tắt tivi. Chúa ơi, cô đang làm cái gì trong cái khách sạn xa nhà cô thế này? Cô nhớ con mèo của mình. Lúc nào nó cũng cuộn tròn nằm trong chăn và ngủ cùng cô. Cô thấy thương con mèo Barnes của mình khi thấy nó ở nhà một mình, ngồi trên cửa sổ, và cô tự hỏi không biết liệu Brannon có còn nuôi con mèo già của Gretchen, con mèo vẫn thường ngủ gật trong của bếp của anh nữa hay không. Anh đặt tên cho con mèo của mình là John, theo tên của một anh hùng trong serie phim truyền hình Cảnh sát đặc nhiệm cô đơn. Qua Gretchen mà cô biết được là trước đây Marc luôn mong muốn trở thành một cảnh sát đặc nhiệm. Anh đã học gạo bộ Luật hình sự và làm việc liên tục trước khi có được vị

trí mong muốn trong đại đội D của San Antonio - một đại đội chỉ gồm 15 trung úy cho 41 hạt. Tất nhiên là họ có phối hợp với nhiều đơn vị khác, nhưng quyền hạn của họ không bị giới hạn. Một cảnh sát đặc nhiệm có thể được điều động đến bất kỳ đâu của bang Texas, thậm chí ra nước ngoài để chống lại những tội ác có tổ chức.

Cô tự hỏi liệu niềm đam mê đó của anh có phải là xuất phát tuổi thơ của anh mà ra. Từ khi còn là đứa trẻ, anh đã phải chịu đựng uy quyền của người cha mà không thể phản đối, không thể tự bào chữa, ông già Brannon có thể không ngược đãi con trai mình, nhưng ông tỏ ra rất trái ngược với với anh về tính hung dữ đến nỗi mà ông đã làm cho anh bị tổn thương tinh thần.

Gia đình nhà Brannon nuôi ngựa và gia súc trong một trang trại ở Jacobsville. Nhờ đó, Marc đã trở thành một chuyên gia về ngựa trước khi chiếc phù hiệu hình ngôi sao lấp lánh trên ngực áo anh. Là một kỵ binh vô song, anh rất giỏi trong việc điều khiển ngựa đứng bằng hai chân hoặc vừa nhảy lên trên vừa xoay tròn dây thòng lọng. Josie nhớ đến chuyến cưỡi ngựa dạo chơi của họ trong những ngày tình tứ của họ trước hôm Henry Garner bị chết

Một kỵ binh ưu tú, một người đàn ông hiệp nghĩa và tử tế. Và là một người bạn của mèo... Nghĩ đến đó là cô lại cười. Hiển nhiên là, Brannon có mọi khả năng để làm cô vui, chưa kể đến sự quyến rũ tự nhiên và những ưu điểm về mặt hình thể không thể chối cãi được của anh...

Tự nhiên thấy không thoải mái nữa, cô nằm dài ra giường mà quên mất tóc mình còn đang ướt. Cô định đi tắt đèn ngủ đầu giường thì đúng lúc đó có tiếng gõ cửa phòng cô.

Chương 8

Lại có tiếng gõ cửa lần nữa, lần này còn sốt ruột hơn. Tim đập hoảng hốt, cô nhón chân bước lại gần cánh cửa và nhìn qua lỗ kính ngắm trên cánh cửa. Là Brannon...

Cô thở dài bình tĩnh trở lại rồi mở cửa và nép mình để cho anh vào phòng. Cô không khỏi giật mình khi phát hiện ra con mắt anh bầm tím và môi thì dính đầy máu.

- Lạy Chúa! Chuyện gì xảy ra với anh thế này? - Cô kêu lên.

Anh lau những vệt máu đang chảy dài xuống cằm.

- Có người tấn công tôi phía dưới căn hộ của tôi. - Anh lẩm nhẩm, vẻ mặt dữ dằn. - Không biết liệu hắn có đến gây chuyện với cô hay không nên tôi đã đến đây.

- Anh có thể gọi điện mà.

- Cũng chẳng giúp ích được gì nhiều nếu như hắn đã đột nhập vào phòng cô.

Anh có vẻ thật sự lo lắng. - Cô nghĩ thầm và thấy cảm động. Cô giúp anh ngồi xuống và xem xét vết đứt ở môi dưới của anh. Anh thấy mình run rẩy khi cô lướt nhẹ ngón tay mình qua bàn tay anh.

- Không nghiêm trọng lắm. Chúng có mấy người?

- Hai.

- Anh có biết chúng không?

Anh lắc đầu:

- Không. Lúc đó trời quá tối. Vả lại bọn chúng còn mặc áo choàng có mũ nữa.

- Theo anh thì tại sao chúng lại tấn công anh?

- Chắc chắn là vì chúng ta đang tiến gần đến một điều gì đó mà chúng lại muốn giữ bí mật...

Anh ngước mắt nhìn cô và nhướn mày, ngạc nhiên.

- Cô đi ngủ khi tóc còn đang ướt như vậy sao?

- Ồ, tôi đang ngồi trên giường để đọc lại những ghi chép của mình, thế là quên mất phải sấy tóc.

Giá mà anh biết rằng chính anh là người đã choán hết suy nghĩ của cô...

Để chiếc mũ Stetson lên ghế ngồi, anh đi ra cửa cài lại chiếc xích an toàn. Rồi anh nắm lấy tay Josie và dẫn cô đến phòng tắm.

Cô không hỏi anh vì sao. Với tay lấy chiếc găng tay vệ sinh, cô để nó dưới nước nóng và thêm một chút xà phòng vào đó. Anh ngồi trên thành của bồn tắm, lặng im chờ đợi. Josie lơ đãng mỉm cười. Cảnh tượng đó làm anh nhớ đến lúc anh đến trú ẩn ở nhà cô sau một vụ đánh nhau, để cô băng bó vết thương

cho anh. Lúc đó, cô cảm thấy vừa vui thích vừa được tôn trọng.

- Tôi không có thuốc khử trùng. - Cô vừa nói vừa lau vết thương ở môi anh.

- Tôi có thuốc khử trùng ở nhà. Cảm ơn.

Anh rửa tay, lau mặt, sau đó quay về phía cô, cầm lấy một đầu chiếc khăn tắm đang quấn trên đầu cô.

- Anh định làm gì vậy? - Cô phản đối.

Anh rút chiếc khăn tắm ra khỏi đầu cô và cắm chiếc máy sấy tóc vào ổ cắm.

- Ngày nay, tất cả các khách sạn đều trang bị những vật dụng cần thiết cho khách. Thật tuyệt vời. Nào, để tôi làm cho.

Cô để anh chăm sóc cô như anh nói. Dù sao thì anh đã để cho cô chăm sóc vết thương cho anh. Giờ đến lượt cô được nâng niu chiều chuộng - mặc kệ, nếu như chuyện đó có kỳ cục đến mấy đi chăng nữa! Marc luôn luôn là một người đặc biệt đối với cô. Và điều đó chưa hề thay đổi.

Cho dù cảm giác của những ngón tay dài của anh lùa trong mái tóc của cô có gì đó làm yên lòng và dịu dàng ru ngủ, nhưng cô không thể ngăn mình cảm thấy đôi chút khó chịu. Chắc chắn đó là vì sự gần gũi của cơ thể... Đã một thời gian rất lâu rồi họ không gần nhau đến như thế. Những kỷ niệm chợt ùa đến: bàn tay của Marc trên da thịt của cô, mùi hương cơ thể anh, bộ ngực trần của anh... Có quá nhiều chi tiết thân mật và gây xáo trộn trong cô. Được an ủi bằng những hình ảnh dịu dàng ấy, cô nhắm mắt lại, và một lần nữa, cô lại sống trong buổi tối cuối cùng của họ, trước khi anh bước ra hoàn toàn khỏi cuộc sống của cô.

Vào thời điểm đó, cô tin rằng những tình cảm của Marc đối với cô là chân thành. Anh chưa bao giờ là một kẻ chuyên lừa tình phụ nữ cả. Trái lại, anh thường giữ thái độ giữ gìn ý tứ với phụ nữ. Anh chỉ biểu lộ tính cách trìu mến, dịu dàng của mình với những người đáng tin tưởng - số người này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Về chuyện này thì cô không hiểu anh. Sự trung thành của Marc đối với người bạn ngày xưa của anh đã cướp anh đi khỏi sự tin tưởng nơi cô.

Nhất định không được quên chuyện đó, - cô nghĩ. - Phải dừng lại ở sự tự hào của anh, ngay cả khi anh quyến rũ cô như một người tình.

Anh đứng rất gần cô, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được sức nóng cơ thể anh. Cô muốn bỏ mặc anh, muốn quên đi quá khứ biết bao...

- Trông em có vẻ nhỏ nhắn hơn sáng nay, - anh nhận xét khi so sánh thân hình họ.

- Sáng nay, tôi đi giày cao bốn phân.

- Anh cũng thế.

Cô cúi nhìn đôi ủng cao bồi của anh và cười.

- Đúng, nhưng anh đi ủng thường xuyên, trong khi tôi đang chân trần.

Anh làm cho tóc cô bù xù dưới khí nóng của máy sấy tóc.

- Anh thích tóc dài.

- Thì anh hãy để cho tóc của mình tự mọc đi, - cô đáp lại.

- Đâu có giống nhau.

Anh xoay người cô để sấy tóc phía sau gáy. Phía trên đầu của cô, mắt anh nhìn vào mắt cô ở trong gương.

- Anh lại trông thấy em khi 15 tuổi, - anh chậm rãi nói. - Em không già đi nhiều lắm.

Mặt ửng đỏ lên, cô quay đầu lại.

- Tôi không thích quãng thời gian đó.

- Anh đã từng kể cho em là trước vụ kiện, anh đã thấy một người đàn ông vào tù vì tội hiếp dâm mà anh ta không phải là thủ phạm chưa?

- Sao cơ?

- Anh ta là một mẫu người dũng cảm, một người đàn ông trung thực, không có điều tiếng gì. Trợ lý mới của anh ta tỏ ra không thể chê trách vào đâu được, nhưng vào một ngày đẹp trời, khi trở về nhà mình, cô ta đã gọi cảnh sát báo là ông chủ của cô ta đã hãm hiếp cô ta.

- Có thật như vậy không?

- Không. Cô ta muốn vị trí của anh ta. Và cô ta đã có được nó, vì anh ta đã bị kết tội.

- Thật không công bằng! - Josie kêu lên.

- Đúng. May mắn là cô ta đã phạm phải một sơ suất. Cô ta đã khoe khoang về sự dối trá của mình với một người bạn, và người này ngay lập tức đã báo cảnh sát. Thế là đã có một vụ kiện mới, và người được cho là kẻ hiếp dâm kia đã được xử trắng án. Về phần cô trợ lý, đương nhiên là cô ta đã bị cho thôi việc. Nhưng người đàn ông kia đã không còn là chính mình nữa... Anh ta nói là anh ta sẽ không bao giờ tin phụ nữ nữa.

- Tôi biết rồi... Không lấy gì làm ngạc nhiên là anh đã không tin tôi vào cái đêm hôm đó. Có một vài người còn tồi tệ hơn cả loài rắn, đúng không hả Brannon?

Anh lại nhăn nhó khó chịu khi vẫn phải nghe cô gọi anh bằng tên họ.

- Em không gọi anh là Marc như trước đây nữa.

- Chúng ta là đồng nghiệp, - cô biện luận và tránh cái nhìn sắc bén của anh. - Tôi muốn quan hệ của chúng ta chỉ ở mức nghề nghiệp.

- Anh biết có hàng tá đồng nghiệp vẫn gọi nhau bằng tên đấy thôi.

Cô không trả lời. Trong một vài phút sau đó, họ chỉ nghe thấy tiếng vù vù của máy sấy tóc. Cuối cùng, Marc tắt máy và cất nó vào kệ.

- Cảm ơn, - Cô nói.

Trước khi cô có thể đi ra xa khỏi anh, anh còn lùa bàn tay vào mái tóc dày của cô, nắm lấy một lọn tóc và kề vào môi anh. Anh nhắm mắt và chau mày, như thể anh đang chịu đựng một nỗi đau nhói vậy.

Cảm thấy khó chịu, cô gạt cổ tay anh ra, nhưng anh đã tóm lấy bàn tay cô để đưa nó về ngực anh. Cô

cảm thấy từ lòng bàn tay mình một sự tiếp xúc lạnh buốt với ngôi sao gắn trên túi ngực trái áo sơ mi của anh. Mùi hương dầu gội đầu riêng của cô hòa lẫn với mùi nước hoa Cologne của anh.

- Anh đã nhầm trong vụ việc của em, Josie, - anh thì thầm vào tai cô. - Anh đã sai lầm. Thậm chí anh không thể xin em tha thứ. Có thể anh giống bố anh đến nỗi anh không muốn chấp nhận điều đó...

Những lời nói cứ thì thầm bên môi cô trong lúc anh nhẹ nhàng ôm cô. Anh kéo cô lại sát người anh và ôm ghì cô trong vòng tay rắn chắc của anh. Cô im lặng uỡn người ra trước sức nóng của vòng tay ôm ghì của anh.

Nào, phải chống lại, - đột nhiên cô tự nhủ như vậy. Hãy tỏ ra đúng mực! Ấy thế mà, thay vì đẩy anh ra xa thì cô lại nắm lấy áo sơ mi của anh bằng cả hai tay. Một hình ảnh thoáng qua tâm trí cô: Marc nằm sóng soài trên lối đi, với một viên đạn trong đầu hệt như Dale... Quá hoảng sợ, cô nép sát người vào ngực anh. Anh cúi xuống, bế cô lên và đưa cô đến chiếc giường đơn đầu tiên, đặt ngửa cô lên và đè lên người cô bằng cả sức nặng cơ thể của mình.

- Không. - Cô thì thầm, hơi thở bị ngắt quãng.

- Có chứ! - Anh lại hôn cô, vòng tay siết chặt lấy cô. - Anh biết em. - Anh thầm thì bên miệng cô. - Cả hai chúng ta đều biết là anh không thể có được em, ngay cả khi anh muốn điều đó. Vậy hãy thư giãn đi em.

Trời ơi, thật khó chịu làm sao khi anh biết hết chuyện về cô - hoặc anh tin là anh biết hết mọi chuyện...

Chắc chắn là anh đã đọc được những suy nghĩ của cô, bởi vì anh đang mỉm cười.

- Anh biết tất cả về em, từ lâu rồi.

Anh gạt tóc cô khỏi mắt mình và chống người dậy bằng khuỷu tay để nhìn cô rõ hơn.

- Anh rất ghét quãng thời gian của mình khi làm việc ở FBI, - anh thú nhận.

- Vậy thì tại sao anh lại ở đó trong hai năm?

- Vì anh nghĩ rằng khi rời xa Texas, anh có thể quên. Nhưng anh đã nhầm.

- Em biết. Những kỷ niệm thường theo người ta đi khắp nơi...

Anh thở dài.

- Em có vẻ mệt mỏi, - anh vừa nói vừa vuốt ve mái tóc của cô.

- Đúng thế. Trong suốt 12 ngày vừa qua, em đã làm việc ngày đêm với một dự án mới của Simon: một cơ sở dữ liệu có thể ghi hết tất cả những tội phạm có thể.

- Anh nghĩ là em không thành thạo về tin học.

Cô mỉm cười trả lời anh.

- Đúng thế. Phil Douglas mới đúng là một thần đồng thật sự. Cậu ta đã thực hiện tất cả các cuộc tìm kiếm và đưa chúng vào trong một tập tin. Còn em thì lo về mặt pháp lý.

- Em có thích công việc của mình không?

- Có. Em cũng được trả lương khá cao.

- Anh cũng thế. Nhưng anh sẽ chẳng thể trở thành triệu phú được. Trừ khi là giá thịt bò tăng trong khi giá thức ăn cho bò giảm.

- Hạn hán đã làm rất nhiều trang trại gặp khó khăn.

Anh gật đầu tán thành.

- Đúng thế, thật đáng tiếc. Nhưng anh chịu đựng được. Anh muốn trang trại vẫn là của gia đình.

- Tại sao? Anh không có con cháu họ hàng thừa kế...

- Có chứ, Gretchen đấy. Con trai nó giờ đã gần hai tuổi rồi.

- Có thể. Nhưng nó sẽ thừa kế ngai vàng của Qawi. Thật thà mà nói thì em sẽ rất ngạc nhiên khi con cái của Gretchen một ngày nào đó lại muốn đến sống ở một nơi tận cùng của Texas như vậy.

Nhận xét của cô làm anh cảm thấy không vui. Anh ngửa người ra và nằm bên cạnh cô.

- Có thể có ngày rồi anh cũng có những đứa con của riêng mình.

- Ồ..., nếu như có những con cò nào đưa chúng đến nhà anh, - cô lẩm bẩm.

Anh nhướn lông mày.

- Thế thì đó thật sự là một chuyện không hay.

- Không hề như vậy. Em nhắc lại những gì anh thường nói với em. Rằng anh không muốn kết hôn.

- Anh đã 33 tuổi, rồi sẽ 34. Hai khoản thu nhập sẽ có giá trị hơn một khoản chứ. Anh có thể trả tiền một con bò mộng khỏe để có thể đảm bảo việc tái sinh sản cho đàn gia súc của mình.

- Và sẽ mặc kệ đội đặc nhiệm?

- Có một sư đoàn lính đặc nhiệm ở Victoria, - anh giải thích.

- Judd Dunn cũng thuộc số đó. Trước đây bọn anh là đồng đội và có thể lại là đồng đội.

- Victoria. Có phải ở gần Jacobsville không ?

- Đúng thế. Còn em, em muốn có con không?

- Em không nghĩ thế, - cô thì thầm và quay lưng lại. - Nhưng tại sao anh lại hỏi thế?

- Trước tiên em cần phải vượt qua được những kỷ niệm buồn của mình, và em cần tìm được cho mình một người đàn ông mà em có thể hoàn toàn tin tưởng vào người đó. Anh chắc rằng em chưa tìm thấy người đó, nhất là khi em còn chưa làm phẫu thuật.

Đột nhiên cô cảm thấy một cơn nóng giận. Chỉ có duy nhất một người đàn ông trên trái đất này là cô muốn lấy làm chồng. Và dù gì đi chăng nữa thì cô không chịu thú nhận việc cô đã làm sau cuộc hẹn hò thảm hại ấy của họ...

- Theo bác sĩ tâm lý thì em vẫn chưa giải quyết được những rắc rối trong quá khứ của mình.

- Cô ấy có lý, - anh nói và lắc đầu. - Em cần phải tiếp tục điều trị.

- Em không muốn nhớ lại một vài chuyện.

- Anh cũng thế. Nhưng chúng ta không thể xóa bỏ quá khứ. Đôi khi, làm sống lại những kỷ niệm đó lại giúp quên được chúng đi.

- Những kỷ niệm của em thật sự rất kinh khủng.

- Anh biết... Em có bao giờ có ý định ngủ với Jennings không?

- Không. - Cô trả lời một cách thẳng thắn. - Em gặp cậu ta trong một quán café gần khu học xá. Bọn em biết rất ít về nhau. Không có gì hơn. Em không biết vì sao cậu ta lại mời em đến buổi tiệc tối hôm đó.

- Dù thế nào đi chăng nữa thì anh biết vì sao em đồng ý đến bữa tiệc đó. Anh vừa mới bỏ rơi em như một kẻ thô lỗ. Anh hình dung là em muốn gặp anh ở bữa tiệc đó, để anh trông thấy em đi với Jennings.

Cô hơi nhăn nhó một chút, rồi phá lên cười.

- Đúng thế, em rất muốn trông thấy anh. Rõ ràng là em rất dễ bị đi guốc trong bụng.

- Kinh nghiệm của sự duy diễn thôi. - Anh nói và vỗ vỗ vào chiếc phù hiệu của mình.

Cô nhìn anh mạnh mẽ.

- Hãy dừng việc đọc ý nghĩ của em đi.

- Lúc đầu, anh cũng nghĩ là Jennings là thủ phạm vì những mối quan hệ của cậu ta với giới tội phạm. Bây giờ thì anh bắt đầu nghi ngờ rồi.

- Còn em thì em tin sự vô tội của Dale và khả năng phạm tội của anh bạn Bib của anh. Nhưng chúng ta càng tiến xa hơn trong cuộc điều tra thì em càng tin rằng không chỉ có Bib là thủ phạm.

- Anh cũng nghĩ như vậy về Jennings. Những kết luận vội vã thường nhầm lẫn.

Cô sờ tay lên cái trán đang bị thương của anh.

- May là anh có cái đầu rất cứng!

- Đã từ lâu rồi anh đánh mất khả năng tươi cười với những kẻ tấn công anh. - Anh vừa nói vừa rầu rĩ. - Nghe này Josie, khi anh đi thì hãy khóa cửa hai vòng nhé. Và đừng mở cửa cho bất kỳ ai, với bất kỳ lý do gì. Em có hiểu không?

- Vâng, thưa người bảo hộ mạnh mẽ.

Anh làm cho tóc cô rối bù lên.

- Còn hơn là chỉ huy mà lại thiếu nhân viên. Anh không thể giải quyết mọi việc một mình được Và vì có rất ít cơ hội để mà người ta cử những đồng nghiệp khác đến cho anh...

- Nên anh ở đây để phối hợp với em.

Cô choàng tay lên cổ anh. Thật không tin được là cô cảm thấy dễ chịu đến như thế khi nằm dài như thế bên cạnh anh, trong khi cô chưa bao giờ như thế với đàn ông.

- Đúng như thế trong cả hai nghĩa. - Anh chọc ghẹo cô.

- Giờ thì anh phải cẩn thận đấy. Phải mở to mắt ra, - đến lượt cô khuyên anh. Đó chính là bản năng của người mẹ đấy.

Anh cầm một lọn tóc của cô đưa kề vào miệng và đặt lên đó một nụ hôn.

- Ngay cả khi em có mọi lý do trên đời này để căm thù anh, anh vẫn rất vui khi em đã tha thứ cho anh, Josie ạ.

- Em chưa bao giờ căm thù anh.

Anh nhẹ nhàng buông lọn tóc ra và ôm lấy cô. Anh đang hôn cô đắm đuối. Josie tự hỏi có phải là anh đang "đốt cháy" cô hay không. Cô từng mong muốn biết nhiều hơn về tâm lý đàn ông.

Đôi môi cô hé mở dưới nụ hôn của anh, những nụ hôn nồng nàn nhưng nhẹ nhàng. Đôi bàn tay to của anh, nóng bỏng như một nắm cát đang đốt cháy đôi má cô. Miệng của anh đang hôn nhè nhẹ lên cổ của cô, rồi đến cổ họng. Cô ngửa đầu ra, hơi thở bị nghẹn lại.

Marc ngừng lại. Cô không còn sợ anh nữa, anh biết điều đó. Anh nghe thấy hơi thở vội vã của cô. Ngực anh cảm nhận được nhịp đập rộn ràng của tim cô, cảm nhận được sức căng của cơ thể mềm mại của cô đang cuộn mình trong vòng tay anh. Cô đã sẵn sàng. Anh cũng thế. Nhưng vẫn còn sớm. Anh đã rút ra được bài học từ lần thử cuối cùng của họ, lúc anh không muốn nghe thấy những kháng cự của cô. Lần này, anh sẽ tiến chầm chậm; anh sẽ xử sự với cô như đối với một kho báu quý giá, rất âu yếm, dịu dàng. Đúng, lần này, anh sẽ không làm cô xấu hổ bởi vì cô cũng ham muốn anh. Niềm đam mê khoái cảm của cô làm cho anh thích thú. Anh ngạc nhiên khi thấy cô vẫn còn muốn gần gũi anh sau những gì đã xảy ra. Đúng, anh tỏ ra rất trìu mến... Và kiên nhẫn. Rất kiên nhẫn, cho dù ngọn lửa dục vọng đang nung đốt anh.

Rất nhẹ nhàng, anh buông cô ra và đứng dậy, tựa như một con ác thú. Bây giờ cô có vẻ thất vọng. Vô cùng thất vọng. Tốt lắm anh nghĩ.

- Anh định đi hả? - Cô hỏi và chống khuỷu tay lên. - Anh định đi bây giờ sao?

Anh vuốt lại chiếc áo sơ mi bị nhàu, chỉnh lại cà vạt và cầm lấy chiếc mũ.

- Anh không thấy lợi ích khi ở lại. - Anh vui vẻ trả lời. - Anh không có bất kỳ một sự bảo vệ nào trong túi cả. Ngay cả khi anh có chúng đi chăng nữa, nếu chúng ta làm điều mà em đang nghĩ đến lúc này, chúng ta sẽ kết thúc trong phòng cấp cứu!

Cô làu nhàu nũng nịu khiến cho anh bật cười. Anh nháy mắt tinh nghịch với cô.

- Tất nhiên, chúng ta có thể chạy ngay tới bệnh viện để xem có bác sĩ phụ khoa nào làm tiểu phẫu cấp cứu không?

Hiểu được ẩn ý của anh, cô đứng dậy, tay nắm chặt trong túi áo choàng tắm.

- Anh chỉ là một kẻ bị ám ảnh, - cô nói, vẻ kiêu kỳ. - Em không ngủ với người mới gặp lần đầu, cho dù có bác sĩ phụ khoa hay không. Và em không sợ bị coi là một cô gái già!

- Đó chính là điều anh vẫn luôn khâm phục nhất ở em. Em không bao giờ chạy theo mốt cả.

- Cha em, người dám nói những điều mà người khác không dám nói, đã dạy em nói những điều không

chấp nhận được bằng một cách lịch sự.

Marc mỉm cười. Đúng là ông mục sư Langley rất khác người ở tính kỳ quặc trong những quan điểm của mình.

Một sự im lặng bao trùm.

- Cảm ơn anh vì đã đến. - Josie nói.

Tiến lại gần cô, anh nâng cằm cô lên. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt cô hơi mờ đục khi cô không đeo kính.

- Em có nhìn thấy anh không? - Anh hỏi.

- Có, hơi mờ mờ.

- Trông em quá yếu đuối như lúc này... Khi anh trông thấy em trong phòng với tên khốn nạn đó, điều đầu tiên mà em nói với anh là "Em rất sợ vì em không trông thấy rõ khi không đeo kính". Khi chúng ta bắt đầu đi chơi cùng nhau, em cũng không đeo kính.

Cô mỉm cười.

- Em thấy dễ chịu hơn khi không mang kính. Đáng tiếc là em không chịu được kính áp tròng. Em hay bị nhiễm trùng. Em không được cẩn thận lắm.

- Thị lực của anh rất tốt đúng không?

- Cho đến lúc này thì tốt. Khi anh già đi, chắc là anh sẽ phải đeo kính để có thể đọc được...

- Rốt cuộc thì, - cô ngắt lời anh, đột ngột thay đổi chủ đề, - anh đã yêu cầu cảnh sát giám sát nơi ở của ông Holliman chưa?

Anh nhăn mặt

- Anh đang định làm nhưng nhiều việc quá.

Anh bước vội đến điện thoại, bấm số và ra những yêu cầu. Sau đó, sau khi cảm on người đối thoại, anh gác máy và quay về phía Josie:

- Ông cảnh sát trưởng sẽ làm việc này. Khi anh yêu câu ông ta để mắt đến bà Jennings, anh đã quên mất ông Holliman.

- Chắc là anh còn bị vướng bận vì nhiều vấn đề khác.

- Chuyện đó chẳng biện hộ được gì cả. Thôi, sáng mai anh sẽ qua đón em. Chúng ta sẽ ăn sáng cùng nhau. Sau đó chúng ta sẽ đi thẩm vấn một vài người mà Jennings đã trao đổi thư từ khi anh ta còn trong trại giam.

- Rõ rồi... Anh phải cẩn thận khi trở về nhà đấy nhé.

Anh búng nhẹ lên mũi cô.

- Còn em cũng phải thận trọng đấy. Đừng quên những lời anh dặn đấy.

- Anh đừng lo.

Anh mở cửa và đứng đợi ngoài hành lang cho đến khi trông thấy cô khóa cửa lại thì anh mới đi.

Khi những bước chân của anh biến mất trong hành lang, Josie vội vàng đến bên cửa sổ. Cô nhận ngay ra dáng người cao to của Brannon đang đi về phía chiếc xe của mình. Chỉ đến khi chiếc xe rời xa thì cô mới buông mành xuống. Cô lo cho anh. Chắc chắn là hai kẻ tấn công anh đã bị thất bại, nhưng chẳng có gì ngăn cản tên giết người lại không cử một bọn khác đến để chống lại anh.

Cô nằm dài trên giường, giữa đống tài liệu mà Marc đã làm cho trở nên lộn xộn. Tim cô đập càng lúc càng mạnh. Một lần nữa, ngọn lửa đam mê đã lại bùng lên trong cô, đầy nóng vội, đòi hỏi. Cô vẫn luôn yêu anh - điều đó chứng tỏ cô sống không chỉ để nhìn thấy anh, nghe được giọng nói của anh qua điện thoại, mong được anh vuốt ve...

Cô nhắm mắt lại. Con đường khổ ải đó, cô sẽ không dám đi vào lần thứ hai. Anh đã từng rời xa cô mà không một lần nhìn lại phía sau. Anh có thể sẽ lại làm như vậy. Chắc chắn rằng cô không thể chịu được việc bị bỏ rơi lần thứ hai! - Cô nghĩ như vậy và lắc đầu.

Đầy quả quyết, cô hứa với mình sẽ nhớ đến những đau khổ nhiều như nhớ đến những ham muốn mà người đàn ông này mang lại cho cô.

***

Ngày hôm sau, cô gọi điện cho Simon Hart và thông báo vắn tắt cho ông những bước tiến trong cuộc điều tra. Khi cô báo cho ông biết máy tính của trại giam đã bị xâm nhập, ông tổng chưởng lý kêu lên:

- Tôi không thích chuyện này! Không thích chuyện này một tí nào hết.

- Chúng ta có kẻ trộm đột nhập, Simon ạ. - Cô nói. - Phil Douglas sẽ giải quyết vấn đề này trước buổi trưa. Cậu ấy là chuyên gia về tội phạm công nghệ cao tốt nhất của chúng ta.

- Tôi đã điều cậu ta đến Mala Suerte rồi, cô không nhớ sao?

- Ông hãy bảo cậu quay lại ngay! Cậu ta sẽ không tốn đến một tiếng đồng hồ để có thể khám phá ra ai đã giả mạo hồ sơ với mục đích chuyển Dale đến Floresville.

Hart yên lặng một lúc trước khi nói tiếp:

- Chúng ta còn có những chuyên gia tin học khác nữa.

- Simon, ông thật có ác ý!

Ông húng hắng trong cổ họng.

- Thực sự ra là FBI đã tuyển dụng Phil vào làm việc tạm thời cho một vụ việc.

- Tôi đã làm việc chỗ ông từ hai năm nay, và chưa bao giờ ông điều tôi đến FBI cả. Còn Phil, cậu ta mới làm việc ở đây được tám tháng.

- Đúng thế, nhưng tôi đâu có muốn tách rời khỏi anh chị đâu. - Ông chống chế trước khi chịu đầu hàng. - Thôi được, tôi sẽ yêu cầu họ gửi trả cậu ta về.

- Rồi ông sẽ thấy, cậu ấy sẽ làm ông hài lòng.

- Thực ra là tôi làm thế để trả thù Russell.

Chắc chắn là cô không hiểu ông đang nói gì.

- Gì cơ?

- Russell, tay điệp viên này đã làm chúng ta rất khó chịu về chuyện của Jake Marsh.

- Có phải gã Russell mà Marc Brannon suýt nữa đã đánh cho một trận nhừ tử trong trang trại của anh ta khi em gái anh ta cùng chồng là đức ông Qawi đến thăm anh ta không?

- Đúng. Gã Russell chuyên quấy rầy này đã nghe phong thanh chuyện gì đó về vụ Jennings. Gã đã lao vào như một con bò tót trong trường đấu, với cái cớ là giúp chúng ta chứng tỏ Marsh có dính dáng trong vụ này. Thêm nữa, gã cũng cố gắng gán cho ông ta hai vụ giết người mà chúng ta chưa giải quyết xong.

- Đúng là Jake Marsh là kẻ bị tình nghi chính của chúng ta.

- Cô nói. - Nhưng rất khó tìm ra ông ta. Vả lại, cho dù phòng thí nghiệm và các kỹ thuật viên đã rất cố gắng nhưng chúng ta vẫn chưa có gì nhiều cho cuộc điều tra cả. Tất cả những gì chúng ta biết, chỉ là vũ khí gây án là một khẩu 9 ly.

- Thật khốn khổ... Nếu cô có những bằng chứng chắn chắn, tôi sẽ để cô gặp Russell. Gã cần một chuyên gia có khả năng truy nhập được vào hồ sơ chủ và thực hiện việc kiểm kê những lời buộc tội trước đây chống lại Marsh và Jennings. Tôi đã lợi dụng chuyện này để điều Phil đến cho gã.

- Ông đã nhường lại cho gã một mỏ vàng đấy. Chúng ta cần những người có năng lực, Simon ạ. Tôi thật sự muốn biết ai đã tổ chức vụ chuyển Jennings vào nhà tù quốc gia.

- Nghe này, tôi sẽ yêu cầu FBI điều người trong phòng xét nghiệm của họ ngay lập tức. Nếu họ có thể mượn người của chúng ta thì chúng ta cũng có thể mượn người của họ. Dù sao thì đây cũng là một vụ án nghiêm trọng.

- Cảm ơn Simon. Chúng ta sẽ thông tin cho nhau, đồng ý chứ?

- Trong lúc đó tôi sẽ nói qua với Hội đồng nhà nước. Họ có thể mở một cuộc điều tra pháp lý về việc trả tự do cho Jennings.

- Một ý kiến hay đấy.

Cô gác máy, cảm thấy bàng hoàng. Như vậy là FBI cũng đã tham gia vào cuộc điều tra. Rõ ràng là vụ việc bắt đầu làm cho nhiều người quan tâm. Quá nhiều người quan tâm đến vụ này...

Nhưng rõ ràng là khi cái tên của một trong số những tay anh chị trong giới trộm cắp xuất hiện thì không ai có thể thờ ơ được. Giá mà chỉ mình Brannon và cô có thể thực hiện công việc...

***

Ngày hôm sau, Marc đến tận phòng đón cô. Họ sẽ phải đi xe đến Floresville để thẩm vấn một trong số những người đã có thư từ với Dale. Khi bước xuống cầu thang, Josie kể với anh cuộc nói chuyện giữa cô và Simon Hart.

- Ừm, lúc nào cũng là Jake Marsh, - anh thầm thì, nhíu mày. - Hart cũng giống chúng ta, ông ấy cũng nóng lòng muốn tóm được Jake.

- Vâng, cả anh bạn cũ Russell của anh nữa.

Ánh mắt của anh bỗng trở nên nghiêm khắc.

- Anh không hiểu anh ta làm gì trong vụ này nữa. Lần cuối cùng anh có việc với anh ta là lúc anh ta làm trong Sở mật vụ.

- Theo Simon cho biết thì anh ta được FBI cử đến. Chắc là một lần nữa anh ta đã phải thay đổi công việc. Dù sao đi chăng nữa thì anh ta cũng căm ghét Marsh.

- Vậy là tất cả chúng ta đều nghĩ là Marsh là kẻ chủ mưu trong vụ giết Jennings, vấn đề là chúng ta vẫn chưa có được bằng chứng.

- Trừ thông tin cho rằng hai người này có quan hệ với nhau, cũng như những mưu toan của Dale. Nếu đúng là Dale có nắm giữ một bằng chứng phạm pháp cụ thể thì chúng cùng lúc có cùng một động cơ có thể chấp nhận được.

- Quả nhiên là như vậy, - anh nói.

Khi đã ở bên ngoài khách sạn, cả hai đi về phía chiếc xe mui trần của anh. Cả Marc và Josie bỗng trông thấy một đứa bé con mặc quần jean, áo sơ mi dài tay và giày tennis đang đi lang thang giữa một hàng dài vô tận toàn xe ô tô. Đứa bé đang khóc sướt mướt.

- Này cháu bé! - Marc dịu dàng gọi đứa bé.

Anh bước lại gần đứa nhỏ và nhấc nó lên khỏi mặt đất.

- Có chuyện gì vậy cháu?

- Cháu bị lạc mất mẹ.

Đứa bé lau mắt bằng đôi bàn tay nhỏ bé mũm mĩm của mình.

- Thôi nào, rồi chúng ta sẽ tìm được mẹ của cháu. - Anh vừa nói vừa cười.

Josie cảm thấy tìm mình thất lại khi chứng kiến hình ảnh cảm động ấy. Marc hoàn toàn trìu mến với trẻ con. Một người bảo vệ pháp luật khắt khe, nổi tiếng với những thay đổi tính tình và tính khí sục sôi bỗng chốc trở thành một người bố lý tưởng. Ngay lập tức người ta có thế thấy anh đối xử với đứa con của chính mình như thế nào. Một người cha tốt bụng, luôn mang lại cảm giác an toàn. Và rất dịu dàng. Cô tiến lại gần, lau nước mắt cho đứa bé và vuốt ve mái tóc mượt của nó.

- Nó thậm chí còn chưa đến bốn tuổi, - cô đoán. - Cháu tên là gì hả cháu yêu?

- Jeffrey. Cháu ba tuổi rồi. - Đứa bé nói thêm và xòe bốn ngón tay ra.

Marc và Josie nhìn nhau vẻ thích thú.

Cùng lúc đó, những tiếng kêu vang lên ở cửa khách sạn.

- Nó vừa mới ở đấy chỉ mới có một giây thôi! - Người phụ nữ kêu lên. - Em vừa mới quay lưng lại thì...

- Cô không bao giờ để ý trông con gì cả! - Giọng một người đàn ông cắt ngang. - Cô thậm chí còn không thèm gác lại cú điện thoại của mình để chú ý đến con nữa!

- Có ai bị lạc mất con hả? - Marc lên tiếng hỏi.

Đôi vợ chồng quay lại. Người chồng mặc bộ quần áo của công nhân trại chăn nuôi, còn cô vợ thì vận bộ áo liền váy cùng một loại vải. Người phụ nữ nhảy bổ về phía đứa bé, cánh tay giang rộng.

- Jeffrey! - Người phụ nữ kêu lên trong tiếng khóc thổn thức. - Tạ ơn Chúa, con ở đây. Nếu mà nó đi lang thang ra đường lớn thì... Ôi, cảm ơn. Cảm ơn!

Người phụ nữ bế đứa con trai của mình vào lòng và hôn tới tấp vào mặt nó. Còn ông bố thì bình tĩnh nhìn Marc:

- Xin cảm ơn.

- Bọn trẻ con trốn thoát khỏi chúng ta nhanh hơn chúng ta tưởng nhiều. - Marc nói với người phụ nữ bằng giọng khô khan.

Người phụ nữ nuốt nước miếng và ngước mắt nhìn chồng mình.

- Tôi biết. Tôi rất lấy làm tiếc. Chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu. Chúng ta về thôi.

Người chồng lắc đầu một cách lễ phép trước khi theo gót vợ mình. Anh ta làm người khác nghĩ đến một cơn dông sắp xảy ra.

- Những mặt trái của hôn nhân. - Marc nói giọng triết lý khi nhìn theo đôi vợ chồng đang đi xa. - Đôi khi có rất nhiều khoảng cách.

- Chỉ là do thiếu hiểu biết lẫn nhau thôi.

Anh quay lại phía Josie.

- Đó chính là điều xảy ra giữa hai chúng ta. Đáng lẽ chúng ta đã phải tỏ ra hoàn toàn trung thực với nhau. Nếu chúng ta đã làm được điều đó thì bây giờ chúng ta đã là bạn mà không chỉ là đồng nghiệp trong công việc.

Cô nhìn anh chăm chú.

- Anh thật sự yêu thích trẻ con, đúng không?

Anh mỉm cười.

- Anh rất thích trẻ con.

- Em cũng thế.

Anh nắm lấy tay cô. Ngay lập tức anh truyền cảm giác run rẩy vì vui sướng của anh sang cô.

- Chúng ta đi thôi. - Cô nói.

Cả hai lại bước đi trên con đường ra chỗ đỗ xe. Marc không buông tay cô ra và cô cũng không định rút tay mình khỏi tay anh. Có thể anh sẽ làm cô quên cách xử sự thô bạo của anh, - anh nghĩ, lòng tràn đầy hy vọng. Với điều kiện là anh phải tiến chầm chậm thôi, nhất là không được đối xử thô bạo với cô.

Ở bên cạnh cô, anh thấy mình như được sống lại. Và đó là một cảm giác tuyệt vời.

Chương 9

Sandra Gates ở vào khoảng độ tuổi với Marc. Trông cô khá xinh xắn với mái tóc vàng đã khử màu và móng tay sơn màu tím. Chiếc xe moóc cắm trại cũ kỹ của cô, nằm cạnh hai chiếc xe moóc trông cũng cũ kỹ thê thảm như vậy, đỗ tại một bãi đất cắm trại bẩn thỉu ở vùng ngoại ô của Floresville. Rõ ràng là cô không thích việc họ bất ngờ đến chỗ cô. Chỉ đến khi Marc đưa ra lệnh khám xét thì cô mới chịu mời họ vào.

Họ ngồi trên ghế sofa rải đầy quần áo, báo chí và giấy gói kẹo. Trong khi Marc thông báo với cô về mục đích chuyến viếng thăm thì Josie lén lút giấu một vài mẩu giấy gói kẹo trong suốt vào túi mình.

Sandra thả mình xuống ghế, trề môi dưới tạo thành cái bĩu môi hờn dỗi.

- Tôi chỉ là một người bạn của Dale, thế thôi. - Cô khoát tay một cách uể oải và nói.

Một viên kim cương to sáng chói trên ngón tay đeo nhẫn ở bàn tay phải của cô. Một chiếc nhẫn mà chắc chắn cô ta không thể có được từ một chiếc túi thần kì.

- Tôi chẳng có chút liên quan nào đến cái chết của Dale cả. Không một tí liên quan nào cả. - Cô nói.

- Nhưng chúng tôi có buộc tội cô đâu, cô Gates. - Josie trấn an. - Chúng tôi chỉ muốn biết liệu Dale có viết thư từ gì cho cô nói về việc anh ta được chuyển đến nhà tù Wayne Correctional Institute không.

Người phụ nữ trẻ chau mày. Cô nhìn ra phía cửa sổ trước khi quay trở lại với những vị khách. Cô trả lời nhưng không nhìn thẳng vào những người đối diện:

- Tất nhiên là tôi biết anh ấy được chuyển đi. Anh ấy có viết cho tôi một bức thư.

- Trong thư anh ta có nhắc đến cách mà anh ta được chuyển đi không? - Marc hỏi, giọng ngây thơ.

Sandra nhìn anh một chút, vẻ lo lắng.

- Ý anh muốn nói gì?

- Wayne Correctional Institute là nhà tù quốc gia. - Anh giải thích. - Vậy mà cho đến khoảng một tuần trước khi chết, thì Jennings vẫn ở trong nhà tù liên bang ở Austin. Chúng tôi băn khoăn làm thế nào mà anh ta có thể được chuyển đến Wayne và có thể tham gia lao động công ích.

Sandra khoanh tay trước ngực và nhìn anh một cách lạnh lùng.

- Anh ấy không nói gì với tôi cả. Tất cả những gì tôi biết chỉ là sẽ dễ được gặp anh ấy trong nhà tù mới... Ý tôi muốn nói là sẽ dễ gặp anh ấy hơn nếu như anh ấy không bị giết.

- Thưa cô, chúng tôi biết là cô có biết anh ta trước khi anh ta bị kết án. Và cô có đến thăm anh ta ở Austin, cũng như ở San Antonio.

Sandra bắt tréo chân, bắt đầu đung đưa bàn chân, tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn.

- Đúng thế. Vậy thì sao?

Làm ra vẻ không để ý đến câu hỏi, Marc đưa mắt nhìn xung quanh. Đôi mắt nhạt màu của anh dừng lại trước chiếc máy tính cổ trang bị thêm một chiếc máy in. Bộ máy tính có vẻ như rất đáng giá, rất đáng ngạc nhiên nếu như đánh giá nó ở phần trang trí.

- Cô thích máy tính đúng không? - Anh hỏi với giọng nhẹ nhàng, khéo léo đổi chủ đề. - Tôi không phải là fan của máy tính, nhưng chúng tôi buộc phải dùng máy tính trong công việc, cũng như trong tất cả các văn phòng khác của mọi đơn vị.

Sandra có vẻ thư giãn.

- Ồ vâng, tôi say mê tin học. Tôi đã theo học nhiều khóa lập trình trong một trường kỹ thuật.

Cô chỉ lên tấm bằng của mình được treo trên tường, phía trên một tấm ván đặt trên những cái giá đỡ được dùng để làm bàn làm việc. Marc đứng dậy để có thể nhìn tấm bằng và nhân tiện có thể nhìn chiếc máy tính gần hơn. Đúng là một chiếc máy tính model mới nhất và có rất nhiều cải tiến. - Anh nhận xét khi nghiêng người về đống đĩa CD rải rác xung quanh. Một trong số đĩa đó là phần mềm của PAO.

- Thật ấn tượng! - Anh kêu lên và quay về chỗ ngồi. - Cô đã theo học trong bao lâu?

- Một năm rưỡi. Tôi tự trả kỳ thực tập bằng khoản tiền bo của tôi. Tôi làm phục vụ trong một nhà hàng bên đường cao tốc gần San Antonio.

- Tôi cũng thế, tôi cũng đã làm phục vụ bàn khi 17 tuổi. - Anh nói, liến thoắng như khi anh nói về trời mưa và về thời tiết đẹp vậy. - Đúng là nếu không có tiền bo thì chúng ta chẳng nhận được là bao.

- Đúng thế! Tôi đã chán ngấy cảnh nghèo khổ rồi... Giờ tôi không thật sự giàu có, nhưng tôi kiếm được cũng khá. Tôi làm những phần mềm trò chơi. Phần mềm mới nhất của tôi đã nhận được giải thưởng của một tạp chí chuyên về tin học. Tôi đến từ xa, anh chị biết đấy. - Cô nói, không phải là không có phần hãnh diện.

- Vâng, có thể thấy rõ điều đó. Chiếc máy tính này đáng giá nghìn vàng ấy chứ. Thuộc hàng xịn đấy.

Cô gái trẻ lắc đầu, vẻ cảnh giác.

- Cũng cần phải có công cụ tốt để kiếm ăn chứ.

Cô thôi bắt tréo chân và đứng dậy.

- Thôi, - cô nói và nhìn nhanh vào đồng hồ đeo tay. - Xin lỗi anh chị, nhưng không thì tôi sẽ bị trễ mất.

Đến lượt cả hai người đứng dậy.

- Không sao, - Marc lịch sự nói. - Cảm ơn sự giúp đỡ của cô, cô Gates.

- Tại sao cơ? Tôi có biết gì đâu.

- Tôi thấy buồn cho Jennings. Nói thật là tôi không nghĩ anh ta giết ông Henry Garner.

Sandra chợt đỏ mặt, cô cắn môi. Gương mặt cô trở nên im lìm.

- Dale chỉ là một kẻ thua cuộc. Một kẻ ngu ngốc đáng thương.

- Anh ta không phải là xấu. - Josie nói. - Anh ta cũng có nhiều đức tính tốt.

- Để dành cho những kẻ đã lợi dụng anh ta... Xã hội đầy rẫy những kẻ chỉ lợi dụng người khác và thoát ra một cách tuyệt vời.

Josie định hỏi những gì cô ta nghe được đâu đó thì Marc đã cầm tay cô và kéo cô ra ngoài, sau khi chào tạm biệt Sandra.

Khi quay ra xe, Josie muốn biết vì sao Marc lại muốn cô đi đột ngột như thế.

- Bởi vì em sắp sửa hỏi cô ta là kẻ nào lợi dụng những người khác. Điều đó sẽ là một sự vụng về. Người phụ nữ này không đáng tin cậy. Nếu cô ta nhận được nhiều tiền như cô ta khoe khoang thì cô ta không phải sống trong một cái xe moóc cắm trại bị hoen gỉ và sẽ không phải đi đôi giày cũ đến ba năm như vậy. Viết những phần mềm trò chơi trên máy tính không thể giải thích được viên đá quý mà cô ta đeo trên ngón tay, cũng như cái máy tính và máy in của cô ta. Một số cái đĩa trong đống đĩa CD của cô ta đáng giá đến hơn 600 đôla.

- Anh cho là chính Dale là người tặng cô ta chiếc nhẫn đó?

- Nếu viên kim cương là thật - thì theo ý anh, trong trường hợp này - có thể như vậy. Anh nghĩ là chính cô ta là người đã đột nhập vào máy tính để chuyển Jennings đến Floresville.

- Em cũng dồng ý với anh. Nhưng chúng ta vẫn chưa có được bằng chứng.

- Chúng ta vẫn chưa có bằng chứng. Bằng mọi giá phải báo cho các chuyên gia về tội phạm công nghệ cao của thẩm phán, cũng như cho anh bạn Douglas của em. Anh cá là cô Gates này rất có kinh nghiệm trong việc đột nhập vào máy tính và chính cô ta đã xóa mọi dấu vết của công việc của mình trên đĩa cứng. Nhưng chúng ta vẫn chưa biết được.

- Dù sao đi chăng nữa thì có ai đó đã trả tiền cho cô ta trong việc di chuyển Dale. Chắc chắn là cô ta không làm việc đó chỉ để vừa lòng mình.

- Hoàn toàn đúng. Cô ta có vẻ như rất thích tiền. Chắc chắn Jennings không phải là người duy nhất tặng quà cho cô ta. Anh hoàn toàn tin là cô ta có thể phục vụ cho một đống phân nếu như nó mang lại lợi cho cô ta.

- Theo bà Jennings cho biết thì người phụ nữ mà Dale gặp rất thích kẹo bạc hà. Em đã lấy trộm được cái này.

Cô chìa cho anh xem cái giấy gói kẹo.

- Ừ, - anh nói, - kẹo nhập khẩu. Cô ta có những sở thích xa xỉ, với một người sống trong một chiếc xe moóc cắm trại cũ kỹ như cô ta.

- Cái này không ngăn cản được cái kia.

- Em nói là bạn của Jennings thích kẹo đắt tiền. Bà Jennings có nói thêm điều gì không?

- Không. Đó gần như là thông tin duy nhất của bà ấy.

- Không sao. Mỗi một chi tiết, ngay cả những chi tiết không đáng kể nhất cũng có tầm quan trọng của nó.

- Tại sao anh không muốn cô ta nghi ngờ?

- Bởi vì anh định yêu cầu cảnh sát trưởng theo dõi đường dây điện thoại của cô ta. Có rất nhiều dấu hiệu có khả năng chứng tỏ là Sandra Gates có dính dáng đến vụ này. Và nếu điều đó là đúng thì cô ta sắp tàn đời rồi. Kẻ giết người sẽ không muốn cô ta nói những gì cô ta biết với nhân viên điều tra.

- Như vậy là cô ta đang gặp nguy hiểm?

- Chính xác.

Josie lôi ra một tập tài liệu trong túi của mình và bắt đầu giở trang.

- Còn một người khác mà chúng ta còn phải thẩm vấn... Một người hùn vốn với Jake Marsh, - cô nói và nhíu mày. - Hắn ta tên là Jonny York. Hắn có một tập hồ sơ dài như cánh tay nhưng mới chỉ bị bắt có một lần. Hắn bị nghi ngờ là đã giết người, sau đó được thả vì không đủ bằng chứng. Hiện hắn đang trong giai đoạn thử thách. Theo những gì chúng ta biết thì hắn có sở thích là chơi billard. Có thể chúng ta sẽ tìm thấy hắn đang chơi ở câu lạc bộ Mesquite Street.

- Chắc chắn là không phải vào lúc này rồi.

Đỗ xe dọc theo vỉa hè, Marc bật chiếc máy tính cá nhân, đợi hệ thống khởi động, sau đó gõ mật khẩu, theo đó là cái tên York. Sau một vài giây, một biểu tượng xuất hiện. Anh nháy vào biểu tượng đó.

- Chính là tập tin mà chúng ta cần. - Josie vui mừng kêu lên.

- Anh biết. Anh không làm được chuyện gì mà lại không có nó.

Một tập tin với các dữ kiện dài hiện ra trên màn hình, cùng với ảnh của kẻ bị tình nghi. York trông giống với bất kỳ ai, với mái tóc mịn và thưa, mắt nhỏ. Một dáng vẻ thân thiện một cách lạ thường, - Josie nghĩ.

Marc cho xổ ra những thông tin. Cuối cùng thì địa chỉ của York cũng hiện ra.

- Tuyệt quá phải không? - Anh kêu lên, giọng hoan hỉ. - Thế mà trước đây, chúng ta đã phải mất hàng giờ để thẩm vấn mọi người trước khi biết hắn sống ở đâu.

- Đúng, chúng ta đã mất một khoảng thời gian ngớ ngẩn.

- Hắn sống cách đây sáu khu nhà. Chắc hẳn là hắn đang yên trí kê cao gối mà ngủ. Chúng ta sẽ đánh thức hắn dậy.

Cho dù mật độ giao thông buổi sáng khá dày đặc, nhưng họ mất không hơn năm phút để đến địa chỉ cần đến. Khi bước xuống khỏi xe mui trần, họ thấy một chiếc ri đô động đậy sau cửa sổ của tầng trệt. Sau một giây rùng mình, một cánh cửa đóng sập lại sau căn nhà.

- Hắn đang định chuồn! - Marc kêu lên. - Josie, dừng lại ở sau. Có thể hắn có vũ khí.

Anh rút khẩu colt của mình ra khỏi bao và đi dọc theo ngôi nhà về phía sau.

Tim đập loạn xạ, Josie đi vòng sang mặt bên của ngôi nhà. Marc đang cố gắng một mình tóm cổ tên tội phạm mà không cần chi viện. Tuy nhiên, cô không phải là cảnh sát, nhưng cô cũng hy vọng nếu cô bắt gặp kẻ bỏ trốn, cô sẽ làm hắn bị bất ngờ đủ để hắn phải chạy vòng lại phía của Marc. Ngay cả khi hắn có vũ khí, hắn cũng sẽ không bắn vào một phụ nữ vô hại.

Một tiếng súng làm cô bật khỏi những suy nghĩ của mình. Brannon! Không suy nghĩ gì nữa, cô lao ra

về phía sau của căn hộ, và trông thấy một người đàn ông nhỏ bé trán hói. Một hình dáng rất quen thuộc… nhanh nhẹn quay lại sát gần cô. Đột nhiên cô thấy đau dữ dội ở cánh tay, ngay trước khi nghe thấy tiếng súng nổ. Thật kỳ lạ, cánh tay của cô trở nên rất nặng nề.

Lại có một tiếng súng nữa. Người đàn ông chầm chậm quay lưng lại, đánh rơi súng của mình. Marc lao vào tấn công như một con ác thú và quật ngã hắn xuống đất đồng thời vắt tay hắn lên trên cổ. Nhanh như trở bàn tay, anh đã khóa tay hắn lại. Đã từng trông thấy anh bắt những con bò bằng dây thòng lọng nhanh như một luồng ánh sáng nên Josie thấy cảnh này có gì đó rất giống với một cuộc biểu diễn chế ngự dã thú. Không ai sánh được bằng anh trong việc bắt lũ gia súc… Quái quỷ, cô đang nghĩ gì vậy? Nhưng tại sao đột nhiên cô lại cảm thấy yếu ớt thế này?

Marc nhìn cô lo lắng. Một vết máu loang lổ trên áo vét màu be của cô, và hình như cô đang sắp ngất đi.

Lầm bầm nguyền rủa, anh đút khẩu colt vào trong bao, rồi lao về phía cô. Rút điện thoại di động ra, anh bấm 911, thông báo địa chỉ họ đang ở và yêu cầu gọi cứu thương cùng viện trợ.

Anh đỡ lấy Josie đúng lúc cô đang quỵ xuống và đặt cô xuống đất. Rất nhanh chóng, anh tháo cà vạt, sau đó vén tay áo vét lên, anh buộc garô quanh vết thương của cô.

Cô không cử động được. Cô cảm thấy toàn thân mình, từ đầu đến chân đang run rẩy.

- Em cảm thấy rất kỳ lạ. - Cô thì thào, miệng hé cười.

- Em đừng nói gì nữa.

Anh xé tay áo vét của cô bằng một động tác dứt khoát để kiểm tra vết thương. Tạ ơn Chúa, xương không bị ảnh hưởng. Viên đạn đã đi vào bắp tay và xuyên qua đầu bên kia. Anh chặn một cái bút bi vào giữa nút buộc và xoay nó để siết chặt nút buộc garô với hy vọng cầm được máu. Sau đó, anh ấn mạnh xuống vết thương.

- Bọn họ đang làm cái quái gì vậy?- Anh cáu gắt.

Không hề có tiếng còi báo động nào cả.

Cảm giác đau nhói xuyên qua người cô, ở chỗ mà ngón tay của Marc đang ấn vào. Mặt đường lát đá giăm dưới lưng cô lạnh lẽo. Những viên sỏi nhỏ làm trầy da cổ của cô. Cô mở mắt nhìn Marc, có cảm giác như là cô đang ở bên ngoài hoạt cảnh này vậy.

- Bị ở động mạch phải không?

Giọng cô thì thào một cách kỳ lạ bên tai anh. Cô nói lúng búng và không thể nào nói rõ thành tiếng được.

- Đúng.

Anh tiếp tục ấn mạnh xuống vết thương. Máu bắn ra dưới bàn tay anh. Máu cũng dính ở khắp nơi. Trên mặt đường rải nhựa, một chất lỏng màu đỏ nhớt dính tạo thành những vũng máu nhỏ. Cô cảm nhận thấy mùi của nó. Mùi của kim loại…

- Vì tất cả những điều dại dột trong cuộc đời của em, Josie, em hãy cố chịu đựng! - Anh lẩm nhẩm. - Lạy Chúa, cái xe cứu thương trời đánh ấy đâu rồi?

Bất chấp những nỗ lực của anh, dòng máu vẫn cứ phun ra. Anh biết rõ rằng nếu anh không cầm được máu thì Josie sẽ có thể bị chết.

Cô lặng lẽ ngắm nhìn anh, đôi mắt cô như bị một làn sương mù che phủ. Cô trông thấy một tia chớp của cơn giận dữ bất lực lóe lên trong mắt anh.

- Marc, - cô thì thào, như thể đang bị giày vò bởi sự bàng hoàng. - Vì sao anh không nói một lời chia tay với em?

Tiếng còi cứu thương rất nhỏ đã vọng lại từ xa.

- Sao cơ?

Anh vẫn tiếp tục ấn vào vết thương, bỏ mặc kẻ bị tình nghi bị còng tay đang nằm cách họ hơi xa một chút.

- Không một lá thư, không một cuộc điện thoại... Anh đã ra đi mà không nhìn lại một lần... Em đã muốn chết..

Đột nhiên, cô quặn người lại.

- Dừng lại đi! - Cô kêu lên. - Anh làm em đau!

- Cố chịu đựng còn hơn là phải chết! - Anh nói rít qua kẽ răng.

Cuối cùng thì xe cứu thương cũng đến nơi. Tỏ ra rất giận dữ, Marc bắt đầu lớn tiếng kêu la những nhân viên cấp cứu. Josie mỉm cười. Rõ ràng là anh sẽ không bao giờ thay đổi. Cô nhắm mắt lại, không cảm thấy sự ồn ào bên cạnh mình nữa. Cứ thế, cô để cho mình chìm vào cơn đau đớn.

***

Nằm trên băng ca, Josie cảm thấy người ta đang đẩy cô vào một căn phòng nhỏ. Marc vẫn luôn ở bên cạnh cô. Cô đang ở trong bệnh viện. Cô cảm thấy mình hoàn toàn mất thăng bằng. Chắc chắn là người ta đã tiêm cho cô thuốc giảm đau.

Một lúc sau, một bác sĩ bước vào phòng, ông ta kiểm tra vết thương và thông báo rằng phải xử lý ngay lập tức. Liền ngay sau đó, các cô y tá đã vây lấy xung quanh để gây mê, và thêm thuốc kháng sinh vào bình tiếp thuốc nhỏ giọt. Khi ông bác sĩ bắt đầu khâu miệng của vết thương, Marc nắm lấy tay Josie và giữ chặt trong tay mình.

- Anh đã tóm được hắn rồi đúng không? - Cô hỏi, giọng buồn ngủ.

- Ừ. Hắn đã được chuyển đến đây cùng lúc với em. Chắc là hắn đang được làm hồi sức, trong khi chờ được gắp bỏ viên đạn. Hắn sẽ phải chịu đau nhiều hơn em nhiều, tin anh đi.

- Anh luôn là một tay súng giỏi. Anh rút súng ra nhanh hơn bất kỳ ai. Thế mà anh không giữ một kỷ lục nào ư?

- Em gặp may đấy. - Anh nói, giả tảng như không nghe thấy lời tán dương của cô. - Từ giờ cho đến cuối cuộc điều tra, em có nguy cơ còn được biết nhiều điều về vết thương vì đạn đấy.

- Đúng là cô ấy đã rất gặp may, - Ông bác sĩ cắt ngang. - Cô sẽ bị đau trong một vài ngày. Tôi sẽ kê cho cô thuốc kháng sinh. Cô có ai có thể ở cạnh cô tối nay không?

- Không, - cô khẽ nói.

- Có, - gần như cùng lúc đó, Marc nói luôn.

Ông bác sĩ húng hắng ho.

- Nếu không, chúng tôi sẽ cho cô nhập viện.

- Tại sao chứ? - Cô hỏi lại. - Chỉ là một vết xước thôi mà.

- Cô sẽ không nói như thế đâu khi thuốc giảm đau hết tác dụng.

Bác sĩ quay sang phía Marc.

- Anh cần phải điền vào một tờ khai về viên đạn này.

- Josie làm việc trong văn phòng của chưởng lý. Cô ấy là một điều tra viên đã được rèn luyện, nhưng cô ấy không được phép mang súng. Vả lại, đáng lẽ cô ấy phải nghĩ đến điều đó trước khi lao đến cứu tôi, trong khi tôi đang cố gắng hạ kẻ bị tình nghi... Đừng làm như thế nữa nhé Josie. - Anh nói, giọng rất dịu dàng.

- Em sẽ không làm như thế nữa đâu. Anh đừng lo, em sẽ chịu đựng được. Và rồi em sẽ có vài chuyện thú vị để viết trong hồi ký của mình nữa chứ.

- Tất cả là lỗi của anh, - anh tự trách mình, không để ý đến vẻ hài hước của cô. - Anh đã làm cho em bị nguy hiểm. Theo lẽ thì anh sẽ phải chăm sóc em cho đến khi em có thể đi lại được.

Anh cắt ngang sự phản kháng của cô và giơ tay lên.

- Em cũng sẽ làm như vậy nếu như người đó là anh.

Cô thở dài.

- Thôi được.

***

Trong khi cô chờ đơn thuốc của mình thì Marc đi dọc theo hành lang về phía phòng phẫu thuật nơi mà người ta đã đưa tù nhân của anh đến. Anh nhận ra viên cảnh sát trẻ tuổi đang đứng đợi trước cửa. Anh ta là phụ tá của cảnh sát trưởng hạt Bexar mà phạm vi xét xử của ông ta trải dài cho đến tận rìa phía Nam hạt Wilson. Thoạt trông thấy Marc, anh ta mỉm cười.

- Anh làm hay quá, cảnh sát đặc nhiệm! - Anh thốt lên và chìa tay ra với Marc. - Đã vài tháng rồi chúng tôi chạy theo tên khốn này. Chúng tôi đã làm cho hắn phải nhận là đã tấn công nghiêm trọng - hắn đã suýt bắn chủ một cửa hàng bán rượu. Hắn say mèm khi lái xe nhưng cũng đã vượt được chúng tôi.

- Hắn đã bắn vào cộng sự của tôi. - Marc tức giận nói với anh cảnh sát. - Cô ấy không có súng.

- Ái chà! Không phải là một người có thể bắt được York. Hắn có thể bán cả cha mẹ mình chỉ để đổi lấy ba xu. Chúng tôi đang nghi ngờ hắn là một trong số tay chân của Jake Marsh. Cảnh sát tư pháp của San Antonio hẳn là sẽ rất vui bắt giam hắn vì vụ giết Jennings, nhưng vẫn thiếu bằng chứng.

- Hãy cho chúng tôi một ít thời gian.

Marc ngập ngừng trước khi nói tiếp.

- Hình như tôi đã trông thấy hắn ở đâu đó.

- Hôm qua anh có đến dự đám tang của Jennings không?

- Có, nhưng...

- Anh có nhớ viên mục sư không?

Anh cố giữ hơi thở.

- Viên mục sư! Thật chó má! Thế mà tôi đã nghĩ là hắn bị căng thẳng là do đứng trước đám đông... Hắn làm cái quái gì ở đám tang đó?

- Có thể hắn đang tìm cách chuẩn bị cho nạn nhân mới của mình. Chỉ có Chúa mới biết là ai.

Marc nắm chặt tay trong túi quần. Anh đang suy nghĩ. Nếu như tên mục sư giả kia là một kẻ giết thuê thì việc hắn tham dự vào đám tang của Jennings cho thấy hắn đã biết ai sẽ là nạn nhân tiếp theo. Và nếu Josie và anh không quyết định đến hỏi thăm hắn vào cùng buổi sáng hôm ấy thì có thể hắn đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi.

Nhiệm vụ bây giờ là tìm ra là ai là mục tiêu mới của hắn. Và tại sao?

***

Marc luôn nghĩ đến câu hỏi đó khi anh đến đón Josie. Quãng đường đi diễn ra trong im lặng. Cô vẫn còn yếu để có thể nói được. Sau khi đỗ xe trước cửa nhà mình, anh ôm cô vào lòng và bế cô đến bên thang máy, dưới con mắt của những người hiếu kỳ. Khi đã lên đến tầng nhà mình, anh gặp một trong số những nhân viên an ninh.

- Bill, cậu làm ơn lấy chìa khóa của tôi và mở cửa giúp tôi.

- Tất nhiên rồi, - người kia nói rồi nhìn anh và Josie một cách tò mò.

- Cô ấy vừa ra viện.

- Một nơi kỳ quặc để tán tỉnh đấy Marc ạ. - Bill nói đùa với anh. - Tất nhiên là nếu đó là cách duy nhất để có thể tìm thấy một cô nhân tình...

- Thôi đi! Cô ấy bị trúng đạn. Tôi không thể để cô ấy ở lại một mình. Cô ấy không có gia đình...

- Bị trúng đạn à?

Bill mở cửa trước khi trả lại cho Marc chùm chìa khóa. Lúc ấy anh ta mới nhận ra cánh tay bị băng bó của Josie sau tay áo bị rách.

- Có lẽ cô ấy sẽ tốt hơn nếu ở bệnh viện, đúng thế không?

- Chỉ hơi đau một tí thôi. - Cô nói nhỏ.

Đầu áp vào ngực Marc, cô nghe thấy rõ tiếng đập của trái tim anh. Chiếc phù hiệu của cảnh sát đặc nhiệm, cứng và lạnh, cọ vào má cô và làm cô đau, nhưng cô không còn đủ sức để cử động nữa.

- Anh ấy không định làm tôi bị thương, - cô nói một cách khó khăn.

- Bây giờ cậu còn bắn cả vào phụ nữ nữa hả Marc? - Bill hỏi anh, hai mắt anh ta mở to ngạc nhiên.

- Đương nhiên là không rồi, đồ ngốc ạ! Một kẻ khả nghi đã bắn trượt. Còn tôi thì bắn vào hắn. Hiện giờ thì hắn đang được phẫu thuật.

- Xin lỗi cô. - Bill nói với Josie, còn cô thì đang khép hờ mắt nhìn anh ta. - Khi nào cô bình phục, hy vọng là người ta sẽ cho hai người đến chào hỏi kẻ tấn công đó một chút.

- Ồ vâng. Cùng với hai khẩu súng lục, mỗi tay một khẩu. - Cô thì thầm. - Ôi Marc, em thấy buồn ngủ quá.

- Này, chúng ta đi thôi. Cảm ơn Bill.

- Không có gì.

Nhân viên an ninh đẩy cánh cửa và nở một nụ cười tươi với Josie, sau đó anh ta nháy mắt với Marc.

- Thực là vẫn còn có người gặp may!

Dứt lời, anh ta đã quay đi trước khi Marc có thể kịp đáp lời.

***

Anh bế Josie vào phòng dành cho khách và nhẹ nhàng đặt cô nằm ngủ trên tấm phủ giường màu be và hạt dẻ có hoa văn hình học. Sau đó anh tháo giày cho cô, cởi váy, áo vét và áo sơ mi dính đầy máu của cô. Khi trên người cô chỉ còn lại quần áo lót, Marc cố gắng không nghĩ đến tấm thân ngọc ngà chỉ còn lại một chút quần áo và mùi hương hoa hồng của cô.

Anh nâng cô dậy, kéo tấm ga trải giường ra rồi đặt cô lên giường và đắp chăn cho cô. Sau đó, anh lùi lại, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt cô. Một vài lọn tóc bị xổ ra khỏi búi tóc của cô. Marc tháo bỏ cặp kính của cô rồi đặt lên trên bàn ngủ. Anh định nhẹ nhàng sửa lại mái tóc cho cô, rồi, không thể cưỡng lại một sự thôi thúc đột nhiên bùng phát, anh tháo tung những chiếc cặp tóc của cô ra. Thế là những lon tóc như những diềm xoắn mạ vàng của cô rủ xuống bàn tay anh.

- Ôi, không, - cô lúng búng thì thào. - Em sẽ không thể gỡ rối được chúng đâu.

- Cứ để thế đi em. Em có mái tóc đẹp nhất mà anh chưa từng thấy.

Nói đến đó, anh bỗng xổ hết tóc của cô ra. Mái tóc của cô như một vầng hào quang bao quanh gương mặt nhỏ nhắn đang tái xám của cô. Một nụ cười dịu dàng nở trên môi anh.

- Em mệt phải không?

- Rất mệt... Xin lỗi vì đã làm phiền anh.

- Em không làm phiền anh. Anh sẽ quay trở lại văn phòng, và sẽ trở về khoảng bảy giờ rưỡi. Em hãy nghỉ ngơi đi. Ngay khi em thấy khỏe hơn, chúng mình sẽ lại cùng nhau làm việc.

- Đồng ý.

Cô ngước mắt nhìn anh.

- Không phải lỗi của anh. - Cô thì thầm.

Gương mặt của Marc bỗng trở nên trầm tư.

- Đáng lẽ anh phải nghĩ ra là em muốn làm anh hùng.

- Anh có ở đó cũng không làm được gì.

- Nhưng em là người bị thương. Đáng lẽ anh phải ở vào chỗ của em mới đúng.

Cô mỉm cười.

- Anh ghen à?

- Anh á? - Anh giả vờ tức giận. - Em mê sảng rồi.

- Sẽ ổn thôi...

- Tất nhiên là sẽ ổn thôi. Nhưng em cần phải nghỉ ngơi một hoặc hai ngày gì đó. Em mất quá nhiều máu.

Anh cúi người xuống và nhẹ nhàng hôn lên má cô.

- Hãy ngủ ngon đi, em yêu. Anh sẽ gặp lại em sau. Em có muốn uống gì không?

Anh ấy vừa nói "em yêu" phải không? - Cô tự hỏi mình, lòng cảm thấy bối rối. Chắc là không phải...

- Có... Một cái gì đó lạnh một chút...

- Nước cam nhé? - Anh hỏi, vì đã biết món đồ uống yêu thích của cô.

Mắt của Josie sáng lên.

- Ồ vâng!

Anh quay đi. Khi anh quay trở lại thì cô đã ngủ say.

Anh đặt bình nước cam trên bàn ngủ và đứng lại một lúc để lặng ngắm cô, lòng dâng trào một cảm xúc kỳ lạ. Ánh chưa bao giờ đưa một người phụ nữ về nhà mình. Và anh không thể giải thích vì sao anh lại cảm thấy mình có trách nhiệm với tất cả những gì liên quan đến Josie. Cô cần được chăm sóc, - anh nghĩ, cảm thấy bối rối. Kể từ khi mẹ anh mất và em gái anh đi lấy chồng, anh thấy mình trở nên vô dụng. Anh cảm thấy thiếu thốn một cái gì đó, muốn chăm sóc một ai đó. Nhưng anh không muốn thú nhận tình cảm này với cô...

***

Cơn đau nhói và ngấm ngầm kéo Josie về thực tại. Cô thấy cánh tay mình rất nặng nề. Cô cảm thấy cả nhịp đập của con tim trong vết thương của mình. Một cảm giác khó chịu.

Khi đã tỉnh ngủ, cô ngồi dậy một cách khó nhọc trên giường. Cô mỉm cười khi phát hiện ra bình nước cam và cái cốc mà Marc để lại trên bàn ngủ. Anh cũng đặt bên cạnh đó mấy viên thuốc. Mỗi một loại thuốc cô uống một viên cùng với nước cam. Cảm thấy hơi khỏe lại, cô áp cái cốc lạnh lên trán nóng của mình. Có lẽ là cô đang bị sốt, - cô nghĩ như vậy và tự hỏi liệu Marc có để thuốc hạ sốt ở đâu đó không.

Cô đi về phía nhà tắm và thấy có một lọ thuốc hạ sốt trong tủ thuốc. Cô đổ hai viên thuốc vào lòng bàn tay và quay trở về phòng rồi nằm lên giường.

Một lúc sau, cô lại mở mắt và ngồi dậy. Một cảm giác kỳ lạ khiến cô không thể nằm tiếp được nữa cho dù cô vẫn còn mệt... Cô nhìn một vòng quanh căn phòng với hy vọng tìm thấy quần áo của mình. Nếu chẳng may một cảnh sát nào đó vào phòng và trông thấy cô trong bộ đồ lót thì chắc danh tiếng của Marc sẽ bị tổn thương.

Nhưng quần áo của cô không còn trong phòng nữa. Mở tủ treo quần áo ra, cô thấy một vài bộ quần áo cũ của Marc. Một cái quần jean mài và một chiếc sơ mi trắng kẻ sọc màu vàng bị thiếu một túi áo. Cô mặc bộ đồ đó vào người và bước vào phòng tắm. Không còn kim cài tóc trên đầu nữa. Không còn cách nào khác, cô giữ tạm tóc bằng chiếc lược của Marc, sau đó giữ cánh tay bằng một chiếc khăn đeo chéo qua cổ để cho nó khỏi bị lủng lẳng.

Cuối cùng, cô vào phòng bếp. Cô nhất định phải sửa soạn một bữa ăn thật ngon. Thật may là tủ lạnh nhà anh chứa đầy đồ ăn dự trữ. Cô sẽ làm món bánh kẹp cùng với thịt gà bỏ lò, và chuẩn bị rán khoai tây.

***

Món bánh kẹp không mất quá nhiều thời gian để chín, ngược lại với món gà bỏ lò. Nhưng khi chuông đồng hồ điểm 19 giờ 30 thì mọi thứ đã sẵn sàng và bàn ăn đã được dọn ra.

Marc về đến nhà hơi muộn một chút... Với một con gà quay mua sẵn trên tay. Anh đứng bất động trước cửa bếp, mắt dán vào bàn ăn.

- Thịt gà hả? - Anh vừa hỏi vừa hít hơi. - Mùi thơm quá!

- Gà quay hương thảo. Xin lỗi. Em không biết là anh sẽ mua cái gì đó về.

Anh đặt cái túi giấy to màu nâu lên trên bàn làm bếp và tiến lại gần bàn ăn.

- Ừm, bánh kẹp nhà làm! - Anh kêu lên, rõ ràng là rất vui.

- Em không cần phải mất nhiều công như thế, Josie ạ... Anh rất thích tài nấu ăn của em... Anh phải thú nhận với em là anh đã không hề có một bữa tối thật ngon kể từ khi chúng ta..., kể từ khi chúng ta chia tay nhau. Anh thường đến nhà em để ăn sáng, em còn nhớ không?

- Em vẫn còn nhớ.

Nét mặt cô trở nên hơi sa sầm lại một chút. Lúc đó, cô cứ tin chắc như đinh đóng cột là họ sẽ sống cùng nhau. Marc thường hay chọc ghẹo cô, nói rằng anh rất nóng ruột mong cô dọn đến sống ở nhà anh để hàng sáng anh được ăn một bữa sáng thật thịnh soạn.

- Anh xin lỗi, - anh thì thầm. - Anh thật là ngu ngốc. Anh không muốn làm em nhớ lại những kỷ niệm không vui.

- Đó không phải là những kỷ niệm không vui. Thôi anh ngồi xuống đi. Và quết bơ lên bánh của anh trước khi nó bị nguội mất.

Họ cùng nhau ngồi vào bàn. Trong khi anh gắp đầy đĩa của mình bánh kẹp, gà và khoai tây rán thì cô chỉ lấy cho mình một chiếc cánh gà.

- Em không đói à? - Anh lo lắng hỏi.

- Không, em không thấy đói lắm. Em vẫn còn cảm thấy hơi buồn nôn... Hy vọng là món bánh kẹp này ngon. Em đã cuộn bánh chỉ bằng một tay thôi đấy.

Anh nuốt một miếng bánh.

- Ừm, tuyệt vời!

- Thế thì tốt. Trước đây, anh không bao giờ dành thời gian để ăn uống gì cả. Anh cứ ăn mãi món bánh mì tay cầm.

- Thậm chí anh còn không nhớ được bữa ăn tối cuối cùng mà anh không bị quấy rầy nữa.

Anh cắm dĩa vào một miếng gà và từ từ đưa vào miệng, như thể anh đang tận hưởng miếng thịt vậy.

- Anh thấy hài lòng khi làm việc ở đội đặc nhiệm chứ? - Cô hỏi.

- Anh yêu đội đặc nhiệm. Từ rất lâu rồi. Anh sẽ làm việc cùng với họ cho đến khi nghỉ hưu. Tất nhiên là anh vẫn còn có trang trại của mình, nó mang lại một khoản thu nhập không nhỏ. Thực ra là anh có rất nhiều nguồn thu khi không làm việc nữa. Lãi của trang trại có thể cho phép anh mua lại được đàn gia súc và trang thiết bị. Phần còn lại thì anh để đầu tư. Anh đã đầu tư được một số chỗ khá tốt...

- Em không thể hình dung ra anh là một ông chủ trang trại hào hoa phong nhã, sống một cuộc sống bình lặng trong khi những người khác thì làm việc vất vả.

- Em hiểu hết mọi chuyện đấy... cố uống một chút nước cam đi em. Anh cấm em đi rửa bát đấy nhé. Anh sẽ làm. Tối mai, anh sẽ làm bếp.

- Anh biết nấu ăn hả?

- Anh không phải là một đầu bếp giỏi, nhưng anh khá thành công với món chả thịt.

- Ôi, đấy là một trong những món mà em rất thích...

Anh nhìn cô, cảm động.

- Anh chưa quên đâu, - anh nói rồi vừa cười vừa liệt kê những món ăn mà cô thích. - Chả thịt này, bánh nhân đào này, bánh kếp và sữa đánh sôcôla này.

Anh im lặng, đột nhiên cảm thấy buồn.

- Josie, anh muốn quay ngược lại thời gian quá.

- Cứ nhắc lại quá khứ chẳng ích gì đâu, - cô đáp, và tránh cái nhìn của anh. - Kể cho em biết anh đã ở đâu với kẻ đã bắn trượt em thì hơn. Anh có phát hiện ra được điều gì không?

Anh cho cô biết là Johnny York và viên mục sư đã làm chủ lễ đám tang của Jennings chỉ là một người.

- Khốn kiếp! - Cô kêu lên. - Đúng là em thấy hắn ta có vẻ căng thẳng, nhưng em cứ nghĩ là do lần đầu hắn làm công việc này. Hắn muốn làm cái gì ở đó?

- Có khả năng hắn đang chuẩn bị cho nạn nhân tiếp theo của mình.

Chương 10

Josie cố nín thở.

- Vậy thì có thể chính hắn là người đã giết Dale?

- Cũng có thể, nhưng chúng ta vẫn chưa biết được gì thêm. Chúng ta không biết được bằng chứng cũng như đồng bọn của hắn. Ai là người mà Jennings dọa tố giác và bằng cái gì? Cuộc điều tra của chúng ta chưa có nhiều kết quả.

- Em biết. Chỉ có mỗi một điểm tích cực là hiện giờ York không thể làm hại được ai nữa.

- York cũng giống như Marsh mà thôi: hắn vuột khỏi tay chúng ta. - Marc nói. - Hắn sẽ lại bắt đầu ngay khi có cơ hội. Rõ ràng là hắn nghĩ hắn được trả hậu để chấp nhận mạo hiểm như vậy. Có lẽ là hắn đã phải có thẻ căn cước giả cũng như là vé máy bay để có thể biến mất luôn ngay khi thực hiện xong hợp đồng, hoặc nhiều hợp đồng. Phi vụ này là một cái giếng không đáy, - anh nói tiếp. - Cứ mỗi lần chúng ta nghĩ là tiến được một bước là mỗi lần chúng ta lại gặp một ẩn số khác. Dù sao đi chăng nữa, một kẻ có nhiều thứ để mất luôn sẵn sàng gạt bỏ tất cả những ai hay quấy rầy hắn.

- Bà Jennings đã là một cái đích ngắm bắn. Nếu kẻ chủ mưu có cảm giác là bà ấy biết nhiều chuyện hơn những gì bà ấy nói, - và theo ý em, điều đó rất có khả năng như vậy, - thì bà ấy lúc nào cũng gặp nguy hiểm. Và nếu không phải là York thì sẽ là một tên giết thuê khác.

Anh ngắm nhìn cô.

- Em có vẻ mệt đấy. Hãy đi ngủ đi, anh sẽ dọn bếp.

- Cảm ơn. Đúng là em cảm thấy không được khỏe... Ngày mai sẽ khá hơn.

Anh tỏ vẻ không tin tưởng lắm.

Để anh lại một mình trong bếp, cô đi về phía phòng ngủ một cách khó nhọc và thả mình xuống giường. Cô cảm thấy bồn chồn. Một phút sau, Marc xuất hiện với cái áo pyjama còn mới trên tay.

- Lúc nào anh cũng có một bộ, đề phòng trường hợp anh tỉnh dậy ở trong bệnh viện, - anh nói. - Còn không, thì anh không mặc.

Đỏ mặt, cô cầm lấy chiếc áo pyjama. Chắc chắn là nó sẽ dài đến tận đến đầu gối của cô, vì vóc dáng của cô nhỏ bé.

- Anh sẽ mặc quần trong lúc em ở đây. Ngày mai, anh sẽ đi lấy quần áo của em ở khách sạn. Anh sẽ bảo lễ tân giữ phòng cho em.

- Cảm ơn anh.

- Bây giờ thì em phải đi ngủ đi. Chúc em ngủ ngon.

- Chúc anh ngủ ngon.

Anh bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Josie mặc chiếc áo pyjama vào người và chui vào chăn. Một lúc sau, cô chìm ngay vào giấc ngủ. Đáng tiếc là giấc ngủ không kéo dài được lâu. Đột nhiên cô tỉnh dậy, người nóng bừng vì lên cơn sốt, và sợ hãi.

Cửa phòng lại mở ra. Marc tiến lại gần giường, đặt tay lên trán nóng bỏng của cô.

- Em nóng quá, - cô thì thào bằng giọng khàn khàn. - Rất nóng.

Anh bật đèn ngủ ở đầu giường lên, rồi vào phòng tắm lấy ra một chiếc khăn ướt. Anh lau mặt và cổ cho cô trước khi nâng đầu cô lên để cô có thể uống thuốc hạ sốt. Sau đó, như thể là anh sợ để cô lại một mình, anh chui vào chăn và ôm lấy cô trong vòng tay. Cô co mình lại, răng va vào nhau lập cập.

- Ôi, Marc... - cô lẩm bẩm trong cơn mê sảng. - Marc, vì sao anh bỏ đi?

Anh thấy hàm răng của mình đang nghiến chặt lại. Cô đang cựa quậy, đang sống trong buổi tối định mệnh đó, cái buổi tối đã phá vỡ mối quan hệ của cô với anh. Cô bắt đầu khóc và run lập cập, cho đến khi thuốc hạ sốt phát huy tác dụng. Chỉ sau lúc ấy cô mới ngủ lại được, gương mặt vẫn còn đẫm nước mắt

Khi tỉnh dậy, cô thấy người không đỡ hơn nhiều lắm. Cánh tay cô đau ghê gớm, và cơn sốt thì vẫn cứ dai dẳng không dứt. Marc đã dậy và mặc quần áo, đang mang bữa sáng cùng mấy viên thuốc đến cho cô.

Suốt cả ngày anh không rời cô lấy một phút. Anh lau mặt và cổ cho cô, cho cô uống thuốc... Khi cô có vẻ khá hơn một chút, anh lại nằm ngủ cạnh cô.

- Anh đã từng bị thương chưa? - Cô hỏi khi gối đầu lên ngực anh.

- Đã hai lần rồi. Một lần ở chân, may là viên đạn không đi vào xương, và một lần khác ở vai.

- Ai đã chăm sóc cho anh?

- Anh.

- Gretchen có biết không?

- Không. Nói chung thì anh không cho nó biết những tin kiểu như thế. Thêm nữa, lúc đó con bé đã phải chịu đựng đủ thứ lo âu về mẹ bọn anh và về trang trại rồi. Em biết đấy, căn bệnh của mẹ anh đã làm cho nó khổ ghê gớm. Khi mẹ anh mất, anh đã cho Gretchen đi nghỉ. Chính vì thế mà nó đã gặp chồng nó hiện giờ.

- Lúc nào em cũng quý em gái anh.

- Nó cũng rất quý em.

- Còn York thế nào rồi?

Marc khẽ mỉm cười.

- Chắc chắn là hắn đang ở trong một căn phòng được canh gác cẩn mật, và đang bị Grier thẩm vấn liên tục. Ngay cả anh cũng không mong có một cuộc hỏi cung như thế cho kẻ thù tồi tệ nhất của anh đâu.

- Em vẫn chưa gặp Grier.

- Em không bỏ lỡ ai đâu. Anh ta thuộc loại người có một cái phù hiệu được thêu trên quần lót của

mình và một huy hiệu được xăm trên mông.

- Nhưng không phải là cái phù hiệu của đội đặc nhiệm, - cô nói, giọng buồn ngủ.

- Những cái phù hiệu đó rất xứng đáng. Còn anh ta thì không còn huy hiệu nào từ hai năm nay rồi.

Ánh vuốt mái tóc đang rủ hờ những tỏa hương hoa hồng của cô. Cô rất dễ bị tổn thương, - anh suy nghĩ, lòng tràn dâng cảm xúc, - một cảm giác thanh thản, một cảm giác mà anh chưa từng cảm thấy với một người phụ nữ khác. Anh thích ôm cô trong vòng tay của mình khi cô ngủ.

- Hãy ngủ tiếp đi em, - anh nhẹ nhàng nói.

Nhưng khi anh vừa mới cựa mình thì cô đã bám lấy áo sơ mi của anh.

- Anh đừng đi!

Cô cảm thấy quá lo sợ, quá đau đớn nên không thể vờ tỏ ra dũng cảm. Anh lại nằm cạnh cô và suy nghĩ vẽ những điều cô đã nói với anh đêm qua lúc cô mê sảng. Những lời nói đáng bị quên thì hơn.

Anh thấy cô cựa quậy, rồi sau đó nằm im trong vòng tay che chở của anh. Cảm giác hoàn toàn thoải mái, cô nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi ngay. Marc nằm im trong bóng tối. Và một lần nữa, anh lại phải chống chọi lại ham muốn dục vọng không ngừng làm anh bứt rứt từ hai năm nay...

Khi những tia nắng ban mai đầu tiên rọi qua cửa sổ, anh mới ra khỏi giường và đi về phòng mình.

***

Sáng hôm sau, Josie là người đầu tiên thức dậy. Sau khi tắm rửa xong, cô mặc quần áo rồi đi chuẩn bị bữa sáng. Khi Marc vừa ngáp vừa bước ra khỏi phòng mình thì bữa sáng đã sẵn sàng.

Vẫn còn ngái ngủ, anh đứng sững người nhìn cô đang để bơ lên trên bàn ăn.

- Anh đã nói với em là ở lại trong giường rồi cơ mà, - Anh cằn nhằn và bước lại gần cô.

Cô buộc phải tập trung vào dáng vẻ của anh. Tóc tai bù xù, cởi trần, trông anh gợi cảm như một diễn viên điện ảnh. Đương nhiên đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh như vậy, nhưng cô không thể ngăn mình thấy bối rối trước tấm thân trần cơ bắp với lông rậm xuống tận thắt lưng của anh. Cô đã từng sờ mó, vuốt ve, ôm ấp tấm thân đó...

Cảm thấy má nóng bừng, cô quay mặt đi.

- Em cảm thấy khỏe hơn rồi, - Cô nói. - Em chỉ hơi đau một tí thôi. Em hết sốt rồi.

- Cho anh xem nào.

Cô run rẩy khi anh sờ vào má cô. Còn anh thì thấy da mình nóng lên và tim anh đập mạnh trong lồng ngực. Cũng thấy mình bối rối, anh nhẹ nhàng lướt ngón tay cái lên môi cô, trong im lặng, chỉ nghe thấy tiếng lách tách của thịt hun khói đang nóng trên vỉ nướng.

- Thịt hun khói! - Đột nhiên cô kêu lên.

Anh nhìn cô thăm dò trước khi rút tay lại. Đôi mắt to màu nâu của cô làm tim anh nghẹn ngào. Có cố làm cô phải đau đớn vì quá khứ cũng vô ích. Dường như cô vẫn còn yêu anh. Anh tự hỏi không biết phản ứng của cô như thế nào khi biết anh đã khám phá thân thể của cô khi cô đang ngủ. Điều đó đã giúp anh

có thể tỉnh táo đến sáng. May là anh có thói quen ngủ đêm rất ít và chỉ ngủ một ít vào buổi trưa để lấy lại sức.

Cô với tay lấy một con dao nhỏ và đặt thịt hun khói vào đĩa. Sau khi tắt lò nướng, cô đặt đĩa thịt hun khói gần đĩa trứng chưng và giỏ bánh kẹp nóng giòn. Cuối cùng, cô rót đầy cà phê vào tách của hai người.

- Em sẽ quay trở lại làm việc ngày hôm nay. - cô nói.

- Ôi, không!

Cô nhìn anh thách thức.

- Em không được trả lương để ngồi không thế này.

- Nhưng em có quyền có những ngày nghỉ ốm như tất cả những viên chức khác, - anh vừa nói vừa quết bơ lên bánh kẹp. - Anh dám cá với em là em chưa bao giờ dùng đến ngày nghỉ của mình kể từ khi em làm việc cho Simon Hart.

- Em không bao giờ bị ốm cả.

- Anh cũng thế, nhưng bị một viên đạn thì còn tồi tệ hơn là bị ốm đấy. Hôm nay, em sẽ ở lại đây.

Anh cầm lấy chiếc bánh kẹp mà cô đang định quết bơ chỉ bằng một tay, và thay cô quết bơ vào bánh.

Cô lắc đầu.

- Thôi được, đồng ý. Chỉ một ngày nữa thôi, không hơn.

- Rồi chúng ta sẽ xem xét.

Cô nhìn tấm thân trần của Marc trước khi quay người đi. Cơ bắp của anh không quá nổi cuồn cuộn, - cô nghĩ, - chỉ vừa đủ để tương ứng với những tiêu chí của vẻ đẹp đàn ông. Chỉ việc nhìn cách mà anh quật ngã Johnny York là cô có thể đoán được anh rèn luyện sức khỏe rất đều đặn.

Anh ăn xong món trứng với thịt hun khói và ngả người ra ghế, tách cà phê trên tay. Anh nhìn cô một lúc, thích thú khi thấy cô cố gắng không nhìn đến mình.

- Em có thể cởi áo sơ mi của em ra, nếu em muốn, - anh vừa nói vừa nhấp một ngụm cà phê. - Có như vậy thì chúng ta mới có thể so sánh những vết thương của mình.

- Anh đã thấy vết thương của em rồi, - cô giả vờ dửng dưng nhưng còn lâu cô mới làm được.

- Còn hơn thế nữa đấy, - anh nói và cười tinh nghịch.

Suýt nữa thì cô làm đổ tách cà phê của mình.

- Thôi đủ rồi, Brannon!

- Em lại thế rồi, - anh vừa nói vừa thở dài. - Em cho là chúng mình biết nhau chưa đủ để gọi nhau bằng tên hay sao?

Cô đặt tách cà phê của mình lên bàn và lau miệng bằng một chiếc khăn.

- Em lại đi ngủ đây.

Anh nhẹ nhàng đứng lên, chặn đường đi của cô. Bàn tay to và ấm của anh áp lên gương mặt cô.

- Em không thể chối được đâu. Em còn hận anh đã bỏ đi mà không một lời giải thích.

- Phải nói rằng có một vài kỷ niệm vẫn còn dai dẳng.

Giọng cô trở nên khàn khàn. Bàn tay mạnh mẽ của anh chạm vào má cô làm cho cô như bị tan chảy ra.

- Anh đã làm chứng chống lại em tại tòa án, - anh nói giọng lừng chừng. - Anh đã dựa vào những thông tin của gã thanh niên và lời khai nhân chứng của khoa nội đã khám cho em ở bệnh viện. Em có thể hình dung ra được anh đã cảm thấy như thế nào khi anh biết được, biết mà không hề nghi ngờ một chút gì, rằng em đã nói thật không?

- Chuyện đã qua lâu rồi.

- Nhưng không phải là với anh. Anh đã phạm một lỗi không thể tha thứ được. Thay vì ủng hộ em, anh đã góp phần tạo nên một sai lầm về mặt pháp luật. Em đã bị đối xử như thể em là tội phạm chứ không phải là nạn nhân. Anh đã hủy hoại em. Em vẫn còn mang những vết sẹo của vết thương này, còn sâu hơn nhiều vết thương trên cánh tay em.

- Em có thể sống với những vết thương của mình.

- Nhưng anh thì không thể! - Anh kêu lên, mắt rực sáng.

- Anh không thể chịu đựng được. Josie, em ăn mặc như một bà cô ấy! Em không chịu giao du với ai cả!

Vì thấy cô ngước mắt lên nên anh nói tiếp:

- Hart đã nói điều đó với anh. Ông ấy nói là em đuổi cổ bất kỳ người nào có ý định cười với em. Sau vụ bị hãm hiếp, em thậm chí còn không chịu điều trị đến cùng, với cái cớ là cha em không tin tưởng vào việc điều trị đó. Kết quả là ngày hôm nay, em đã 24 tuổi và chẳng có một tí cảm giác tình dục nào hơn cái ghế này cả. Chính là lỗi của anh! Đúng, là lỗi của anh, Josie!

Cô nhắm mắt lại. Chắc chắn là anh có lý... Cho đến tận giờ, cô đã không muốn nhớ về quá khứ, nhưng ngày hôm nay, quá khứ và hiện tại gắn bó mật thiết với nhau, trong một vòng quay quái quỷ.

Anh đặt tay lên vai cô.

- Anh căm ghét mình vì chuyện đó. Anh đã rời bỏ tất cả, nhưng chẳng thay đổi được gì cả. Anh đã mang theo mình nỗi hối hận, - anh nói, bàn tay anh vuốt xuống tấm thân mảnh mai của cô. - Gretchen đã cam đoan với anh là em không oán hận anh.

Cô lặng ngắm gương mặt rắn rỏi của anh, ngạc nhiên vì thấy ở đó bóng dáng của sự bấp bênh, chồng chềnh.

- Không đâu, - cô thì thầm. - Em đã vô tình gặp Gretchen ở Jacobsville lúc em đi bán miếng đất của cha em. Em gặp cô ấy ở ngân hàng. Bọn em đã nói chuyện với nhau... Cô ấy đã nói với em là không phải vì em tố cáo Bib tội giết Garner mà anh bỏ ra đi. Đó chỉ là những gì em nghĩ mà thôi. Em cứ nghĩ là anh oán giận em vì vụ kiện đó, rằng anh không thể gặp em được nữa...

- Chết tiệt!

Anh kéo cô vào lòng, thận trọng tránh vết thương ở cánh tay cô và hôn lên tóc cô.

- Mọi người luôn bất đồng ý kiến với anh. Không phải vì như vậy mà anh bỏ lại tất cả những gì mà anh yêu quý sau lưng đâu.

- Em sẽ ghi nhớ.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, để cảm nhận nhiều hơn sự êm dịu nơi cô.

- Anh bỏ đi bởi vì anh đã khinh bỉ em. Mặc cho những gì chúng ta đã có với nhau khi ở San Antonio, anh vẫn còn chút ngờ vực. Nếu như em có thể cáo buộc một người vô can về tội hiếp dâm thì... Đó chỉ là vấn đề về lòng tin mà thôi.

- Anh sợ hãi khi kết thúc trước tòa, - cô đáp lại với một nụ cười trống rỗng.

Không còn bị chắn đường nữa, cô đi về phía cửa.

- Anh không tin người khác, - anh nói gay gắt - Và như vậy từ lâu rồi. Mọi người chỉ tỏ ra tử tế khi họ muốn một cái gì đó thôi. Anh thấy em quá tốt để là người trung thực. Và khi anh nhớ đến quá khứ - hay nhớ đến những gì anh biết về em - thì cán cân lại nghiêng về phía thận trọng. Và sau đó, đêm hôm đó, đêm cuối cùng của chúng ta, anh đã hoàn toàn không còn tỉnh táo nữa.

Anh nhắm mắt lại, bị giày vò bởi nỗi đau riêng của mình.

- Sau khi anh đưa em về nhà, anh đã chạy xe lang thang hàng giờ liền. Anh bị ám ảnh bởi những đánh giá sai lầm của mình. Anh còn đợi bản án, khi kẻ làm hại em được xử trắng án một phần nhờ vào sự làm chứng của anh. Anh nhìn thấy em ngồi trên ghế, bình thản và tự phụ. Em thậm chí còn không hề khóc. Sau đó em bước ra khỏi phòng xử án, đầu ngẩng cao, đi theo bố mẹ em. Không bao giờ anh có thể quên được hình ảnh đó.

Anh mở mắt ra. Còn Josie thì đứng bất động ở ngưỡng cửa và nhìn anh.

- Chúng ta luôn luôn ở vào hai phe đối lập nhau, Brannon ạ. - Cô nói, không hề mỉm cười. - Anh chẳng tin được ai cả. Em cũng thế. Giờ thì không ai tin được ai nữa.

- Ít ra thì em cũng đã được trắng án khi kẻ rác rưởi đó đã bị chết sau khi hắn đã hãm hiếp và định bóp cổ một phụ nữ.

- Chẳng quan trọng gì cả. Em có một công việc tốt, đồng nghiệp đánh giá em rất tốt và em có một tương lai trong văn phòng của chưởng lý.

- Vậy sao? Thế em không muốn có một gia đình hay sao? Em không muốn có con cái hay sao?

- Em không muốn lấy chồng.

Marc cứng người lại. Anh vừa mới hiểu ra vì sao cô chấp nhận chịu đựng anh vào cái buổi tối đáng nguyền rủa ấy. Sau những gì cô đã sống từ thời thiếu niên, chỉ có mỗi một lý do giải thích vì sao cô đã chấp nhận trao thân cho anh: đó là vì tình yêu. Cô yêu anh - hay đúng hơn là cô đã từng yêu anh. Còn anh thì đã xử sự như một kẻ khốn nạn. Sau cú sốc vì bị tước đoạt, anh đã đối xử với cô như đối với một kẻ bị bệnh dịch hạch. Anh đã ra lệnh cho cô mặc quần áo lại, rồi đưa cô về nhà cô, để cô đứng chôn chân ở đó... Và, trừ một cuộc điện thoại ngắn gọn trong đêm để chắc chắn là cô không định tự tử, anh đã

không bao giờ liên lạc với cô nữa.

Gương mặt trở nên khắc nghiệt, anh giấu bàn tay trong túi quần bò.

- Đáng lẽ tối hôm đó chúng ta đã có thể giải quyết hết mọi sự hiểu lầm này. Chúng ta chỉ cần nói với nhau một cách thẳng thắn.

- Em thấy hổ thẹn.

- Không phải lúc nào cũng vậy, - anh nói chữa bằng một giọng đầy tiếc nuối.

Thấy mình bị đỏ mặt, cô quay gót, bước ra khỏi phòng bếp và đi nhanh về phòng ngoài.

Anh đi theo cô vào phòng.

- Em không muốn tranh cãi với anh, - cô nổi giận, mắt long lên. - Em bị đau. Hãy để em yên!

Anh bước một bước lên phía trước cô.

- Không, lần này em sẽ không thể bỏ đi được.

Cô giơ tay lên để đẩy anh ra xa và nhăn nhó vì đau đớn. Anh mỉm cười, ôm ghì lấy cô, áp cô vào tấm ngực trần của anh.

- Em vẫn còn yếu!

- Em không muốn anh ôm em! - Cô kêu lên.

- Buồn cười chưa kìa. Em đã ngủ trong vòng tay này hai đêm liền đấy.

- Sao cơ?

Anh gạt một lọn tóc buông trên má cô.

- Nếu anh là người bị thương thì em có thể sang ngủ phòng bên cạnh được không?

- Tất nhiên là không! - Cô trả lời mà không cần suy nghĩ.

- Anh cũng đã làm như thế.

- Đúng, nhưng... Đó chỉ là hoàn cảnh khách quan. - Cô ấp úng.

- Nhưng nó đã như vậy đấy. Ờ, phần lớn thời gian.

- Phần lớn thời gian?

Anh vuốt ve má cô, làm cho cô thấy hơi run rẩy.

- Đối với một người đàn ông thì rất khó để mà có thể lạnh lùng khi một phần trong thân thể anh ta cứng như đá.

Đôi mắt cô mở to nhìn kỹ anh, vẻ hoài nghi.

- Đó chính là sự trừng phạt dành cho anh. - Anh nói. - Và cũng chính là phần thưởng dành cho anh. Em vẫn hay vuốt ve anh, hôn anh, thì thầm bên tai anh rằng em muốn gần anh phát điên lên vậy... Josie,

anh không phải là gỗ đá.

- Em... không...

Anh nhìn cô, miệng nở một nụ cười lạnh nhạt. Trời ơi! Trông anh mới thật quyến rũ làm sao!...

- Không, không! - Anh trấn an cô. - Nhưng chắc hẳn là điều đó sẽ rất thú vị. Anh đã không có quan hệ với phụ nữ từ lâu rồi. Sự kiêng nhịn tình dục gây ra cho ta những ảo tưởng.

Ánh mắt họ giao nhau. Rất dễ dàng đoán được vấn đề mà cô không muốn nói đến. Anh ôm hôn cô một cách nhẹ nhàng...

- Hai năm rồi, Josie... Anh đã không có quan hệ tình dục đã hai năm rồi. Kể từ khi anh không còn tỉnh táo với em.

Anh luồn tay dưới lớp áo sơ mi của cô. Ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào nụ hoa của cô trong khi lưỡi của anh đang cố gắng làm môi cô phải hé mở. Cô cảm thấy nụ hoa của mình cứng lên, và cô ưỡn người thở hắt ra không thể kiềm chế.

- Đúng thế. - Anh thầm thì, nụ hôn của anh càng lúc càng mạnh hơn.

Bàn tay của anh đang nôn nóng lần cởi khuy áo sơ mi của cô. Anh cảm nhận được bầu vú với núm vú nhỏ nhắn cương cứng của cô đang áp vào ngực anh. Toàn thân Josie run rẩy.

Anh ôm ghì lấy người cô, cúi nhìn tấm thân cô đang rạo rực vì ham muốn.

- Ngay cả trong những giấc mơ của anh, em cũng không đẹp như lúc này...

Cúi người xuống, anh ngậm lấy một nụ hoa màu hồng của cô. Cô rùng mình run rẩy.

- Anh sẽ không cắn em đâu. Anh chỉ muốn thưởng thức em thôi.

Hơi thở của cô trở nên đứt quãng. Cô ngửa cổ ra đằng sau, cảm thấy một luồng hơi nóng đang truyền qua người. Ngón tay run rẩy của cô lùa vào tóc của Marc, trong khi anh đang kéo khóa quần jean của cô. Đột nhiên thấy sợ hãi, cô nắm lấy cổ tay anh.

Anh buông ra một tiếng thở dài nhưng không còn nằn nì nữa. Anh đứng thẳng người lên, kéo Josie lại gần anh và nhìn cô thăm dò.

- Như vậy là em chưa làm cái thủ thuật nhỏ mà chúng ta đã nhắc đến đó.

Cô thở gấp, nuốt nước miếng. Cô gần như đang khỏa thân trong vòng tay anh, và nơi dưới bụng của mình, cô cảm thấy một khoái cảm mà cô hằng ham muốn.

- Em... em đã nói với anh nhiều năm trước là... là em không có người tình... Em lúc nào cũng...

Anh lắc đầu. Tim anh đập mạnh, mắt anh sáng lên niềm đam mê.

- Em biết, em sống ở thời Trung cổ. - Cô nói tiếp, giọng cô trở nên mỉa mai như đang cố thoát ra.

- Em đừng chối. Đó là một trạng thái tinh thần mà anh tôn trọng.

Cô cúi nhìn ngực mình, nép mình vào tấm ngực trần của Marc.

- Điều đó thì rõ rồi!

Anh mỉm cười.

- Đó chỉ là một lời mào đầu nho nhỏ hoàn toàn có thể chấp nhận được, thậm chí là bởi những người còn trong trắng nhất.

Cô áp tay vào ngực anh và nhẹ nhàng đẩy anh ra.

- Để em yên.

Mặc dù không muốn nhưng anh vẫn tách mình ra xa khỏi cô, rồi anh nắm lấy hai vạt áo sơ mi của cô và khép chúng lại.

- Anh chưa từng thấy một bức tượng Hy Lạp nào có thể sánh được với em, - anh thì thầm và cài lại khuy áo của cô. - Vú của em đẹp nhất mà anh chưa từng thấy.

- Anh đừng nói nữa...

- Em cũng có thể khen ngợi lại anh mà.

Cô húng hắng ho.

- Nhưng anh không có vú.

Anh nở một nụ cười đầy dục tình.

- Anh còn có cái khác có thể làm em phải quan tâm.

Cô đẩy anh ra bằng tất cả sức của mình, gần như là thô bạo:

- Thôi đủ rồi!

Anh bật cười, thích thú khi thấy cô tức giận. Sau đó, anh bế cô lên rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

- Em không hỏi anh vì sao anh không hề làm tình từ hai năm nay à?

- Vì anh sợ mang bệnh.

- Không phải vậy.

Cô nhìn chòng chọc vào miệng anh. Một cái miệng thật đàn ông, và thật dịu dàng tuyệt vời làm sao...

- Em không cần phải thử thách anh khi em đang nằm dài thế này, Josie, - anh đùa cô và nghiêng người để ôm lấy cô.

Anh lấy lại vẻ nghiêm nghị của mình và đứng lên.

- Em hãy nghỉ ngơi đi. Anh sẽ đi một vòng. Anh sẽ trở về trước khi em có thể nghĩ là em nhớ anh. Anh sẽ khóa cửa. Em đừng mở cửa cho bất kỳ ai, rõ chưa?

- Vâng.

Anh đi về phía cửa.

Cô cuộn mình trên giường, thở gấp.

- Marc?

Anh quay người lại nhìn cô dò hỏi.

- Tại sao... anh không có quan hệ trong hai năm? - Cô hỏi giọng khàn khàn.

Anh nhìn cô.

- Anh tin là em biết vì sao, Josie.

Và anh đi khỏi phòng.

Một lát sau, anh nói "tạm biệt" trước khi khóa trái cửa lại. Ngồi một mình trên giường, Josie đang cố gắng giải mã ẩn ý này. Còn lâu cô mới tìm ra được câu trả lời, vì cô đang chìm vào cơn buồn ngủ.

Chương 11

Marc mang đến cho cô tập hồ sơ và vài bộ quần áo. Anh có thái độ rất lạ, vừa dễ mến vừa có vẻ xa cách. Phải chăng anh luyến tiếc những nụ hôn mà họ đã trao cho nhau? Josie không có cơ hội để hỏi anh vì anh quay đi gần như ngay lập tức.

Khi anh quay trở về vào khoảng 20 giờ thì cô đang ngồi trên giường, giữa một đống tài liệu rải rác khắp nơi, vừa nói chuyện điện thoại vừa ghi chú nguệch ngoạc vào một cuốn sổ tay. Cô đã thay chiếc áo pyjama bằng một bộ quần áo nghiêm túc với quần màu xám, áo sợi cổ lọ quá khổ. Mái tóc của cô một lần nữa lại được túm thành búi sau gáy.

Tò mò trước vẻ mặt rầu rĩ của Marc, cô ngước nhìn Marc mà không bỏ dở cuộc điện thoại. Anh đi về phía phòng bếp. Cô đi theo anh sau khi đã gác điện thoại.

Nghiêng người trên quầy bar, anh đang quết bơ vào lát bánh mì.

- Giăm bông, pho mát hay xúc xích? - Anh hỏi cô mà không quay người lại.

- Xin lỗi, nhưng em đã ăn rồi.

Anh lắc đầu.

- Em đã gọi cho Simon Hart, - cô nói tiếp, - Ông ấy đã điều Phil trở về. Em đã gọi cho cậu ta ở Austin và cho cậu ta biết thông tin về Sandra Gates. Cậu ấy sẽ làm những việc cần thiết... Sau đó, em đã gọi điện cho văn phòng chưởng lý. Trợ lý của ông ấy đã hứa điều chuyên gia tội phạm công nghệ cao làm việc với Phil. Chắc sẽ là Grier phải không?

Một lần nữa, anh gật đầu đồng ý.

- Anh có nghe em nói không đấy? - Cô nói, vẻ bực bội.

Anh đặt bánh mì kẹp vào đĩa trước khi quay lại nhìn cô.

Ánh mắt của anh trở nên khó chịu hơn bao giờ hết.

- Tất cả những chuyện đó là gì? Một bản kê khai phải không? - Anh sẵng giọng, hất cằm về phía cô.

- Một bản kê khai?

- Em ăn mặc luộm thuộm quá! Toàn loại quần áo phi giới tính.

- Vậy anh muốn gì? - Cô đáp lại. - Anh muốn em đợi anh với cái áo ngủ mỏng tang và luôn bực bội, sốt ruột phải không?

- Ồ không, không phải thế. Em tỉnh lại đi, chắc chắn là không phải thế rồi.

- Vậy thì vấn đề là gì?

- Em vẫn không thể quên được đúng không? - Anh nói, giọng mệt mỏi. - Em chưa bao giờ làm một

hành động nào khích lệ anh cả, thậm chí em không để tóc xoã ra nữa.

Cô lại cúi mặt vào cuốn sổ ghi chép của mình. Cô vừa tìm ra được vài từ. Cô cảm nhận được ánh mắt của anh, một ánh mắt buồn vô hạn.

Marc tì vào quầy bar và nhìn cô chằm chằm.

- Ngay cả một người đàn ông với cả cái tôi quái dị nhất vẫn cần lời động viên của một phụ nữ như em. Nhưng em không có lòng tin. Lúc nào em cũng nhìn anh như một gã đểu cáng đã bước ra khỏi cuộc đòi em mà không một lời giải thích nào cả.

- Cũng có thể đúng, - cô nói sau một chút im lặng. – Lòng tin không có trong bản liệt kê những tính cách của em. Nhưng không chỉ có mỗi lòng tin. Anh không cần một người phụ nữ, Marc ạ. Anh chỉ cần mỗi mình anh. Anh giữ gìn ngôi nhà của mình còn tốt hơn một bà nội trợ khó tính nhất. Anh là một người đơn độc bẩm sinh.

Cô nhún vai. Cánh tay bị thương của cô làm cô đau, khiến cho cô phải nhăn nhó.

- Em cũng thế, - cô nói tiếp,- em thích sống một mình, thích có không gian riêng của em, không phải tính toán sổ sách... Em... em không cần phải thay đổi cuộc sống của mình. Em đã quen sống một mình.

- Em biết gì về anh?

Một câu hỏi bất lịch sự mà cô không hiểu.

- Anh sinh ở Jacobsville. Anh đã bắt đầu với nghề cảnh sát, sau đó anh làm việc trong đội tuần tra. Anh trở thành cảnh sát đặc nhiệm khi 26 tuổi. Hiện giờ, anh đã 33 tuổi. Em gái anh đã kết hôn với một nguyên thủ quốc gia nước ngoài.

- Đúng thế. Em chỉ biết những sự việc bên ngoài.

Anh nhấp một ngụm cà phê.

- Em biết gì về loại nhạc mà anh thích? Em biết gì về thứ văn học anh đọc? Về những thứ mà anh thích nhất? Em biết gì về những mong ước của anh?

Đáng lẽ cô đã trả lời một số câu hỏi của anh, nhưng cô không làm như vậy. Thà chết còn hơn là lại bị ruồng bỏ một lần nữa...

- Em không biết. - Cô trả lời cộc lốc.

- Và em cũng không muốn biết.

Anh nhìn cô chăm chú một lúc lâu.

- Anh đã phản bội em một lần và em không thể quên chuyện đó.

- Anh đã phản bội em hai lần và em không thể quên chuyện đó. - Cô chữa lại lời anh.

Anh chau mày.

- Hai lần?

- Anh đã bán rẻ em cho luật sư chính trong vụ kiện của Dale.

- Không đúng như vậy. Anh đã nói với em là chính Bib đã khởi xướng chuyện đó mà không hỏi ý kiến anh.

- Có thể, nhưng anh đã kể với anh ta chuyện của em.

Về chuyện này thì anh không thể phủ nhận.

- Đúng, - anh nhượng bộ, quai hàm anh nghiến chặt lại. - Nhưng khi anh biết anh ấy đã đề cập đến chuyện đó thì anh đã nói sự thật cho anh ấy biết. Anh ấy đã bị đảo lộn, ít ra là cũng bị đảo lộn như em. Đáng tiếc là không thể làm gì được nữa. Đã quá muộn.

Họ nhìn nhau. Marc nhớ lại chuyện cô đã buộc tội người bạn thân nhất của anh tội giết người. Còn Josie nhớ lại những dòng tít trên báo chí và những lời bình luận cay độc của tác giả. Cô cứ nghĩ là những vết thương cũ của cô đã liền miệng. Nhưng cô đã nhầm. Chỉ cần một hành động, một lời nói là có thể khơi lại vết thương lòng đó. Không bao giờ cô có thể vượt qua được những đau đớn trong quá khứ. Đã quá muộn, đúng như anh đã nói.

- Không còn quan trọng nữa, Brannon ạ, - cô nói và quay đi chỗ khác. - Chúng ta hãy quay trở lại công việc được không? Còn hơn là cứ khơi lại chuyện quá khứ đã quá phức tạp. Em chắc chắn là anh có thể có được tất cả mọi phụ nữ trên trái đất này nếu anh muốn.

Cô bước ra phía cửa phòng một cách dứt khoát. Sau lưng cô, một tiếng đập khô khốc vang lên - tiếng nắm đấm nện xuống bàn. Cô không hề nhìn lại phía sau. Khi ở trong phòng của mình, cô đặt cuốn sổ của mình xuống và bắt đầu lật giở từng trang tập tài liệu.

Sự dàn hòa chỉ kéo dài được hai ngày: họ lại trở thành kẻ thù của nhau. Họ vẫn đối xử với nhau một cách lịch sự, với mối thân tình giữa những đồng đội, nhưng chẳng có gì hơn.

Ngày hôm sau, họ lại quay trở lại công việc. Josie vẫn còn đau ở cánh tay, nhưng cô cảm thấy đã khá hơn để tiếp tục cuộc điều tra. Cô quay trở lại khách sạn, sau khi đã cảm ơn Marc vì sự đón tiếp của anh. Anh hoàn toàn không để ý đến lời cảm ơn của cô.

Vào cuối ngày, cô cố gắng gọi cho bà Jennings nhưng không được. Cô cũng không thể gọi được cho viên cảnh sát chịu trách nhiệm trông coi bà ấy. Cảm thấy lo lắng, cô quyết định đến nhà bà Jennings mà không báo cho Marc biết. Cô nghĩ là bà ấy sẽ dễ dàng nói chuyện với phụ nữ hơn.

Cô thuê một chiếc xe và tự mình đi đến tận chỗ ở của bà Jennings.

Cô nhấn chuông cửa, chờ đợi... nhưng vô ích. Chẳng có ai mở cửa cả. Càng lúc càng trở nên lo lắng, cô đi đến căn hộ của bà Danton, người hàng xóm đã đề nghị nhận giúp những tin nhắn qua điện thoại cho đến khi đường dây điện thoại căn hộ bà Jennings hoạt động.

- Tôi không nhìn thấy bà ấy từ hôm kia rồi, - bà Danton cho biết. - Nhưng hôm qua, bà ấy có khách đến thăm. Một người đàn ông và một người phụ nữ ăn mặc rất sang trọng. Họ đến trên một chiếc xe hơi màu đen rất đẹp. Người phụ nữ đó tóc vàng, đội một chiếc mũ có mạng che mặt chấm tròn. Tôi nhớ rất rõ vì tôi thấy cái mũ đó rất đẹp. Tôi cũng muốn có một cái mũ như thế. Trước đây lúc nào tôi cũng đội mũ khi đi lễ nhà thờ...

Josie cảm thấy nỗi lo sợ xâm chiếm mình.

- Họ ở lại có lâu không? - Cô hỏi.

- Không, không lâu lắm. Nhiều nhất là một giờ. Họ ra về trên chiếc xe của họ. Chắc là họ là người cùng gia đình với bà Jennings, vì tôi thấy họ mang đi những đồ dùng của bà ấy.

- Đồ gì cơ?

- Một chiếc hộp bằng gỗ kích thước bằng hộp thuốc xì gà, một quyển sách... chắc là sách Kinh thánh. Người đàn ông cầm một điếu thuốc trên tay. Ông ta dụi điếu thuốc bằng gót giày trong lối đi trước khi họ leo lên xe. Đôi giày cũng rất đẹp. Cô biết đấy, giày đế thấp...

Cảm giác e sợ của Josie biến thành sự lo lắng. Quay trở lại lối đi sang nhà bà Jennings, cô tìm được một mẩu thuốc lá trên con đường rải sỏi. Cô ngồi xổm xuống, rút khăn mùi xoa trong túi ra, rồi dùng một cây bút gạt mẩu thuốc vào khăn. Cô giữ mẩu thuốc trong một chiếc hộp nhỏ và mang tất cả lên xe. Sau đó cô lấy chiếc điện thoại di động trong cốp trong ra và nhét nó vào trong túi áo vét.

Khi quay trở lại cản hộ của bà Jennings cùng với bà hàng xóm, cô cố nhìn vào nhìn vào bên trong xuyên qua tấm màn cửa nhưng không được. Cô đi vòng quanh căn hộ nhưng cũng không thể làm gì hơn. Chỗ không có màn cửa thì lại bị những tấm mành kiểu Ý chắn cửa sổ. Chỉ đến khi đến trước cửa phụ có lắp kính thì cô mới có thể phát hiện ra một cái gì đó, ở góc bếp. Chẳng có ai ở bên trong và đèn thì đã bị tắt. Nhận thấy một viên gạch bị vỡ, cô mới tiến lại gần. Một mùi hôi thối xộc vào mũi cô khiến cả hai người có thể nhận ngay ra đã có chuyện gì xảy ra.

Cô bật điện thoại di động và bấm số gọi trung tâm cấp cứu. Sau đó cô gọi điện đến văn phòng cảnh sát trưởng và yêu cầu một đội tuần tra cùng điều tra viên. Cuối cùng, cô gọi điện cho Marc. Người ta cho cô biết là anh đã đi ra ngoài. Cô đành phải gửi lại cho anh một lời nhắn.

- Cô nghĩ là bà ấy gặp chuyện gì đó à? - Bà hàng xóm lo lắng hỏi. - Ở đây là chuyện thường xuyên. Lúc nào cũng có một người nào đó bị ngã hay chết, và phải nhiều ngày sau người ta mới phát hiện ra. Thật bất hạnh khi người ta già cả và chẳng còn gì...

- Bà Danton, bà hãy trở về nhà mình đi. Cảm ơn sự giúp đỡ của bà, nhưng bà không cần ở lại đây khi chúng tôi vào căn hộ.

Bà Danton nhăn mặt. Khoanh tay trước ngực, bà ta quay trở lại và biến mất vào căn hộ của mình.

Josie đứng đợi bên ngoài cho đến khi chi viện đến nơi. Xe của cảnh sát trưởng đến đầu tiên. Cô tiến lại gần và giới thiệu mình với trợ lý cảnh sát trưởng.

- Với cái mùi này thì có thể thấy là bà ấy đã chết - Cô nói.

- Người phụ nữ này có mối quan hệ với một vụ việc mà tôi đang điều tra cùng với một thành viên đội cảnh sát đặc nhiệm và văn phòng chưởng lý ở San Antonio. Nếu bà ấy chết với cái mùi này thì đây là một vụ giết người.

- Cô có chắc không? - Viên trợ lý cảnh sát trưởng hỏi, rõ ràng là anh ta còn đầy nghi ngờ.

- Chắc chắn.

Họ phải phá cửa để vào bên trong. Mùi hôi thối xộc vào mũi họ ngay khi cánh cửa mở ra. Ở bên trong, không khí trở nên không thể thở được do không có điều hòa không khí và thông gió. Bà Jennings nằm dài trên tấm thảm trước cánh cửa phòng bếp, gần cây gậy của mình. Mắt bà mở to, miệng há hốc, cẳng chân và cánh tay có nhiều vết màu nâu. Một lỗ thủng ở phần thân trên chiếc váy vải coton. Không thấy có vũ khí bên cạnh xác. Viên cảnh sát chịu trách nhiệm theo dõi bà Jennings đã bị điều đi chỗ khác

cho một nhiệm vụ quan trọng nên không thể đến nhà bà Jennings trong vòng 24 giờ vừa qua. Tất nhiên đó chỉ là lời khai nhân chứng, nhưng nó không thể đưa ra một tí thông tin nào cả.

Vài phút sau, có tiếng lạo xạo của lốp xe lăn trên đường rải sỏi. Josie vừa bước ra khỏi bậc thềm thì đúng lúc trông thấy Marc đang dừng xe, theo sau là xe của phòng thí nghiệm. Anh bước ra khỏi xe của mình, ngay sau đó là Alice Jones, trợ lý của bác sĩ pháp y bước ra khỏi chiếc xe bên cạnh.

Josie gật đầu chào Marc, trước khi đến nói chuyện với Alice.

- Giờ thì cậu làm việc cho những tên giết người phải không hả Josie? - Alice vừa nói đùa vừa xách theo cái túi to đến tận cửa nhà.

- Còn cậu vẫn chuyên mổ xẻ người chết phải không?

Alice ôm lấy Josie và cười.

- Chẳng có nghề nào là điên rồ cả... ồ, nhưng mà anh Brannon đang ở đây. Anh ấy sẽ lại muốn mình ấn cái nhiệt kế vào mông xác chết trước mặt mọi người cho mà xem!

- Nhân danh Chúa, Jones, thôi đi. - Marc lẩm nhẩm, vẻ mặt trông phát chán.

- Ông bạn già ơi, anh chẳng bao giờ có tính hài hước cả. Không có gì là ngạc nhiên cả khi anh không phải là đội trưởng.

- Tôi vẫn chưa đủ tuổi. - Anh làu nhàu.

- Ngụy biện, - Cô vừa nói vừa đi về phía căn hộ của bà Jennings. Ngay lập tức cô đã tập trung vào nhiệm vụ của mình.

Trợ lý cảnh sát trưởng nháy mắt tỏ vẻ thích thú với Marc, rồi đi theo Jones vào bên trong căn hộ.

Phải nói là đã có một cơn bão càn quét trong căn hộ rất ít đồ đạc của bà. Chút đồ đạc ít ỏi của bà Jennings bị vứt tung toé trên đất, xung quanh cái xác bất động phủ bằng tấm ga trải giường chỉ thòi ra mỗi đôi giày của bà già. Josie nhớ lại vẻ trìu mến của bà đối với con trai mình, nỗi buồn rầu của bà khi ở nghĩa trang. Có thể lúc này hai mẹ con họ đang được ở gần nhau, - cô buồn rầu suy nghĩ.

Marc và Josie đứng đợi bên ngoài cùng với trợ lý cảnh sát trưởng và hai điều tra viên. Họ đang cố gắng giải tán đám đông những người tò mò khi Alice Jones bước ra khỏi căn nhà. Cô kéo họ ra một chỗ riêng.

- Mọi người sẽ có bản báo cáo khám nghiệm tử thi sau. - Cô nói. - Nhưng tôi đã có thể khẳng định là bà ấy bị chết ít nhất là đã được 24 tiếng và đã bị tra tấn trước khi bị chết.

- Những vết bỏng thuốc lá. - Josie thì thào.

- Chính xác.

Josie kêu lên, rồi ngay lập tức đi về phía chiếc xe, nơi cô cất chiếc hộp nhỏ của mình.

- Mình có cái này cho cậu, Alice. Mình tìm thấy nó trên đường trước căn nhà.

Cô quay lại với chiếc khăn mùi xoa chứa mẩu thuốc lá.

- Bill, lại đây xem này. - Alice kêu lên với một trong những kỹ thuật viên của phòng thí nghiệm.

Bill tiến lại gần. Anh ta mang găng tay bằng cao su. Josie nói với anh ta trong hoàn cảnh nào cô đã phát hiện ra mẩu thuốc lá, và miêu tả những "người khách" theo lời kể của bà hàng xóm. Kỹ thuật viên nhẹ nhàng lấy mẩu thuốc lá bằng một chiếc kẹp và cho nó vào trong một chiếc túi bằng nhựa sau đó khép kín miệng túi lại.

- Một sự khởi đầu tốt đẹp. - Alice nói, vẻ chuyên nghiệp. - Người ta có thể vẽ sơ đồ ADN cho 7% dân số nhờ vào những vết nước bọt. Chúng ta hãy cứ hy vọng.

Nói xong, cô quay lại vào trong nhà để yêu cầu mang cái xác đi. Còn lại Marc và Josie một mình.

- Làm tốt đấy. - Anh nói với Josie.

- Chỉ là gặp may thôi. Nếu như bà hàng xóm mà không nói thì có lẽ em đã dẫm lên mẩu thuốc đó mà không nhận ra nó... Nhưng em đã nhận ra một cái khác. Chính là cái nhãn hiệu thuốc lá bất thường.

- Anh cũng nhận ra điều đó... Mẹ kiếp, anh muốn bỏ tù hết bọn giòi bọ này. Anh không thể hiểu được bọn rác rưởi nào lại có thể đi hành hạ một bà già không có khả năng tự vệ như thế.

- Theo bà hàng xóm thì bọn chúng đã mang đi một cái hộp và một quyển sách, có thể là cuốn Kinh thánh. Chắc chắn là bà Jennings biết điều gì đó. Nhưng chúng ta sẽ không bao giờ biết được điều đó là gì.

- Thực ra thì anh có vài tin khác, - anh nói. - York đã trốn thoát khỏi bệnh viện sau khi đã đánh chết người bảo vệ.

- Tuyệt vời... Một tên giết thuê đang tự do và một mục tiêu mà chúng ta còn chưa biết tên. Trừ phi là...

Cô nhìn về phía căn nhà.

- Anh cho là...

- Lời miêu tả về người đàn ông không giống với York. - Anh nói. - Trái lại, theo những thông tin của anh thì Jake Marsh lúc nào cũng đi giày đế thấp.

- Ông ta có vợ hay nhân tình gì đó không?

- Anh nghe nói ông ta có hai vợ, - anh trả lời, lông mày dựng lên. - Nhưng cũng không chắc.

- Theo bà Danton thì người phụ nữ đi cùng hắn đội mũ có mạng che mặt rất đẹp.

- Đáng tiếc là điều đó vẫn chưa đủ.

- Em biết... Liệu đã có ai đó báo cho ông Holliman đáng thương chưa?

- Chưa. Có thể cả hai chúng ta sẽ làm chuyện đó, - anh đề nghị. - Dù sao thì chúng ta biết ông ấy rõ hơn những điều tra viên. Anh sẽ đi cùng với họ.

Nói xong, anh đi về phía trợ lý cảnh sát trưởng.

- Anh có nhận thấy là tất cả ngăn kéo của bà Jennings đều trống rỗng không? - Josie hỏi.

Ngồi trong xe của Marc, lúc này cả hai đang chạy xe đến nhà ông Holliman.

- Có.

- Em cho là vật mà bọn chúng tìm đủ nhỏ để có thể để vừa trong ngăn kéo.

- Lập luận hay.

- Em là một điều tra viên đã được tôi luyện, anh nghĩ sao?

- Và em không đòi hỏi thứ gì khác cho cuộc sống à? Em chỉ muốn làm rạng danh công lý cho đến khi nghỉ hưu hay sao?

Cô nhíu mày.

- Thế thì sao?

- Trước kia, em rất yêu trẻ con, - anh làm cô nhớ lại. - Khi chúng ta đến công viên cho chim bồ câu ăn, em vẫn thường nhìn bọn trẻ con chơi trên xích đu.

- Người ta không thể có con mà lại không có quan hệ tình dục.

- Quy luật của tự nhiên mà!

- Đó là thứ ngôn ngữ duy nhất mà anh có thể hiểu được, đúng không? - Cô đáp lời anh, tay khoanh lại trên chiếc áo vét màu xanh của mình.

Một lần nữa, cô lại mặc bộ quần áo rộng lụng thụng che hết những đường cong của cơ thể.

- Em có điều gì chê trách tình dục à? - Anh hỏi.

Cô rùng mình. Mỗi lần cô nghĩ về chuyện đó là những hình ảnh đó lại làm cô bối rối. Kẻ hiếp dâm cô. Hay chính là Marc... Marc và những cái vuốt ve vừa táo bạo vừa tuyệt vời của anh.

- Anh biết là ba mẹ em là những con chiên ngoan đạo. Và em được hưởng một nền giáo dục theo tôn giáo. Tuy nhiên không vì thế mà tình dục không thuộc về cuộc sống. Đó là một điều tuyệt vời giữa hai người yêu nhau.

- Nếu hai người đó kết hôn với nhau.

Anh cười nhẹ nhàng.

- Em là người phụ nữ duy nhất mà anh biết có những ý tưởng lạc hậu đến như thế.

- Em biết, em không hợp thời. Anh đã nói điều đó với em rồi.

- Nếu như em đã thực hiện cuộc phẫu thuật mà chúng ta đều biết đó thì em đã làm tình với anh rồi, - anh nói với một vẻ tự tin đầy phẫn nộ.

Cô nhắm mắt lại và ngả đầu vào ghế.

- Rồi cuối cùng thì anh cũng sẽ bị cuốn đi với những tình nhân mới của mình. Anh muốn quyến rũ em chỉ bởi vì anh không thể có được em.

Anh cười phá lên.

- Thật vớ vẩn!

Cô quay đầu về phía anh.

- Tại sao?

Anh rẽ vào con lộ dài đầy bụi dẫn đến nhà ông Holliman và nhìn Josie rất nhanh trước khi tăng tốc.

- Bởi vì anh đã có thể có được em nếu anh muốn, từ hai năm trước cơ.

- Đó là một...

- Nếu em định nói "một lời nói dối" thì em có thể không cần phí lời nữa. Chính anh là người đã kết thúc cuộc chơi nho nhỏ tối hôm đó. Em còn năn nỉ anh tiếp tục.

- Đủ rồi! - Cô gằn thành tiếng, răng nghiến lại.

- Tại sao em phải xấu hổ? Chúng ta là người lớn và đồng ý với nhau chuyện đó. Trong đầu em, làm tình là điều gì đó đồi bại.

Một lần nữa cô lại nhắm mắt lại, hy vọng không phải nhớ đến nỗi đau khổ đó nữa.

- Anh làm em vui, em làm anh vui, - anh nói tiếp. - Chưa bao giờ anh có ham muốn như vậy với người khác. Đó chỉ là một trò chơi trong trắng ngây thơ thôi...

- Ngây thơ!

- Ngây thơ. - Anh lặp lại.

Cô ngồi im, mặt lạnh băng như đá. Cô tránh ánh mắt xoi mói của anh.

- Sau chuyện em bị hại, tất cả mọi người ở Jacobsville đều coi em như kẻ có lỗi, - cô nói, giọng nhát gừng. - Em đã tố cáo một gã thanh niên tội hiếp dâm và hắn đã được xử trắng án bởi vì em nói dối. Không ai muốn đến gần em nữa. Em đã bị tai tiếng. Và khi gia đình em chuyển đến sống ở San Antonio, một đứa con gái có gia đình ở Jacobsville đã nghe phong thanh được vụ việc. Và thế là cô ta dã đi kể chuyện đó với tất cả mọi người...

- Josie...

- Em sống như một người ở ẩn. Em không bao giờ đi đến những đám hội, những chỗ đông người vì bọn con trai thường chế giễu em hoặc làm những việc ám chỉ đến quá khứ của em. Em không bao giờ tham gia vào bất kỳ hoạt động nào của nhà trường. Sau này, khi em vào đại học, em cứ nghĩ là nỗi khổ của em sẽ chấm dứt. Nhưng đáng tiếc là, trong trường em đã gặp lại một vài người bạn học trung học. Em chưa bao giờ có bạn trai cho đến ngày em bắt đầu đi chơi với anh.

Anh lặng lẽ ngắm nhìn cô, trong lòng chỉ muốn chui xuống đất. Anh nhớ lại quãng thời gian mà anh và cô còn đi chơi cùng nhau. Trong khi cô hầu như không có một chút kinh nghiệm nào trong chuyện này thì anh luôn làm mọi cách để cô yêu anh; anh không cho cô có thời gian để do dự hay suy nghĩ. Cô yêu anh chân thành đến mức cô đã có thể chấp nhận tất cả nếu như cô có thể.

- Gretchen không bao giờ nói với anh hay sao? - Cô hỏi, ngạc nhiên khi thấy anh im lặng.

- Bọn anh không nói chuyện về em, không nói gì về sau đêm hôm đó, cũng không nói gì về trước đêm đó cả. - Anh nói sau khi đã hít một hơi dài. - Đã quá muộn để xin lỗi em, Josie, nhưng anh rất lấy làm tiếc. Thật sự anh lấy làm tiếc.

- Không sao cả. Giờ thì không quan trọng nữa. Ngay từ đầu, mối quan hệ của chúng ta đã được xây

dựng trên một sự hiểu lầm...

Cô nhay móng tay một cách lơ đễnh.

- Marc, có phải anh sẽ... dừng lại trong những điều kiện... bình thường?

- Không... tiếc là không, - anh nói. - Điều đó thiếu sự lãng mạn nhưng đó là sự thật. Anh muốn em từ rất lâu rồi... Chúng ta chỉ có một mình khi ở nhà anh. Em đã đáp lại những cử chỉ của anh một cách nhiệt tình như thế mà anh không còn biết đó là tốt hay xấu nữa. Anh đã không kiểm soát được bản thân nữa. Chuyện đó chưa từng xảy ra với anh trước đó.

- Ôi...

- Và cũng không phải chỉ mình anh, - anh nói tiếp. - Em cũng thế, em cũng không thể kiểm soát được mình. Chính vì thế mà em không muốn đối mặt với sự thật. Em muốn gần gũi anh đến mức mà em đã khóc thổn thức. Em đã van xin anh tiếp tục, ngay cả khi anh biết được em vẫn còn trinh. Chỉ việc nghĩ lại đến vụ kiện là anh thấy ốm rồi.

Anh dừng xe trước một tấm biển báo hiệu, tại một ngã tư vắng vẻ, rồi ngoảnh đầu sang phía cô.

- Anh đã làm cho sai lầm của mình trở nên trầm trọng hơn khi bỏ đi mà không có một lời giải thích với em. Anh cảm thấy xấu hổ với bản thân mình, em có hiểu không? Xấu hổ vì đã quyến rũ em, không để ý đến quá khứ. Chết tiệt, anh đáng bị ăn đòn.

- Đó không hoàn toàn là lỗi của anh. Em... em...

Cô áp chiếc túi nhỏ của mình vào ngực, bỏ lửng lời nói câu nói của mình.

- Em muốn có anh, - anh nói thay cô. - Đó chẳng phải là một ý nghĩ thô tục, em có hiểu không? Thượng đế đã tạo ra nhục dục để duy trì nòi giống. Tình dục không phải là điều xấu xa.

- Xấu chứ! Nó xấu xa và khiến phụ nữ xử sự như bọn gái điếm.

- Gái mại dâm bán thân xác của mình, em yêu ạ. Khác nhau chứ, khác nhau nhiều lắm.

Anh nghiêng người, nắm lấy tay cô.

- Josie, việc anh muốn em không thể ngăn cản anh nuôi dưỡng những tình cảm cao quý nhất của em... Anh luôn cảm thấy khó khăn khi phải xa em. Anh đã viện ra hàng ngàn lý do để được vào khu học xá với hy vọng gặp được em. Anh đã bắt đầu đi lễ nhà thờ vào các ngày chủ nhật chỉ với mục đích là được gặp em.

Cô nhìn anh, mắt mở to.

- Em không để ý đấy thôi, - anh nối tiếp. - Nhưng cha em thì có. Chắc chắn là ông lo lắng về điều đó, vì ông nhớ đến những lời khai của anh trước tòa. Nhưng rồi dần dần, ông đã hiểu ra là sự lôi cuốn giữa anh và em không chỉ là về thể xác.

- Và... nó chưa từng là như vậy?

Anh bóp chặt ngón tay cô trong bàn tay của mình.

- Josie, em bị nhồi nhét quá nhiều tư cách. Em có một nỗi buồn như anh. Em là một người độ lượng. Em yêu quý mọi người xung quanh em, và họ đến với em vì họ cảm thấy điều đó theo cách mà em nhìn

họ, cách mà em nói chuyện với họ. Em là một người trung thực, em ghét sự dối trá. Em không bao giờ từ chối một công việc với cái cớ là công việc đó mệt mỏi hay nguy hiểm. Em rất lạ lùng. Anh rất muốn cùng em đi dạo trong công viên chỉ để ngắm nhìn em quan sát mọi người. Anh chưa bao giờ nghi ngờ rằng anh đối với em chỉ là vì ham muốn.

- Không phải thế chứ?

- Em đã biết điều đó rồi. Trừ phi là em còn ngần ngại tin tưởng anh. Em kết tội anh luôn sống trong quá khứ, nhưng chính em cũng luôn sống trong quá khứ. Nếu em không vượt qua được mối hận thù và cơn nóng giận của mình thì chúng ta sẽ chẳng bao giờ có thể tạo được một mối quan hệ nào tốt đẹp cả.

Cô cựa mình trên ghế.

- Chúng ta còn có thể duy trì được mối quan hệ nào chứ?

Anh vuốt ve lòng bàn tay cô.

- Mối quan hệ mà em muốn, - anh trả lời không hề giấu giếm. - Dĩ nhiên là anh muốn là người tình của em. Nhưng anh luôn sẵn sàng trao tặng cho em tất cả những gì làm em vui, ngay cả khi đó chỉ là tình bạn mà thôi.

Cô không trả lời. Đôi mắt sẫm màu của cô trở nên dịu dàng hơn.

- Anh không muốn thúc ép em, - anh nói thêm. - Anh chỉ muốn biết nhiều hơn về em.

Cô nuốt nước miếng.

- Làm thế nào được? Anh thì sống ở San Antonio, còn em thì ở Austin.

- Em hãy đến làm việc tại văn phòng chưởng lý ở đây. Họ cần những người như em. Hay là anh sẽ tìm một công việc trong đội đặc nhiệm ở Victoria, trong khi em sẽ được tuyển vào làm tại văn phòng thẩm phán ở Jacobsville.

- Tóm lại, là một kiểu... cam kết à?

- Đúng. Một sự cam kết.

Cô thở dài.

- Anh chờ đợi gì ở em hả Marc?

- Anh phải trả lời ngay bây giờ hay... muộn hơn?

- Ngay bây giờ.

Anh mỉm cười.

- Một người bạn gái đi cùng anh đến những buổi hòa nhạc, đến nhà hát, đi xem vũ ba lê. Trước đây, chúng ta đã cùng chung niềm đam mê âm nhạc.

Gương mặt cô trở nên rạng rỡ lên.

- Đúng thế... Em đã rất muốn đi chơi với anh.

- Còn anh, anh chỉ muốn ở gần bên em.

Anh kề tay cô lên miệng, rồi anh hôn vào bàn tay cô.

- Anh hứa với em là anh sẽ không làm gì để quyến rũ em đâu.

- Em không biết... Em cần phải suy nghĩ, - cô trả lời sau một chút im lặng.

Trống ngực cô đập thình thịch. Cô cảm thấy như tim mình sắp nổ tung.

Anh mỉm cười trước thái độ của cô.

- Em cứ suy nghĩ đi.

Anh nói lỏng bàn tay, rồi tiếp tục cho xe chạy. Một lúc sau, họ đã leo trên con đường ngoằn ngoèo dẫn đến nhà ông Holliman. Marc có cảm giác như có một sự khởi dầu mới. Và anh hy vọng lần này anh sẽ không vứt bỏ mọi thứ xuống đất.

Chương 12

Khi đến nhà ông Holliman, cả hai thấy ông già đang ngồi dưới cánh cổng đổ nát ông già nở nụ cười khi nhìn thấy họ, rồi bỗng chốc nét mặt ông tối sầm lại khi Marc và Josie tiến lại gần ông.

- Đã xảy ra chuyện gì đó đúng không? - Ông hỏi, những nếp nhăn lộ rõ vẻ lo lắng.

- Đúng vậy. - Marc trả lời. - Tôi rất lấy làm tiếc thông báo với ông là em gái ông đã bị sát hại.

Quá choáng váng, ông già nhìn chằm chằm hai người một lúc lâu mà không thể thốt ra được một lời nào.

- Bị sát hại? - Cuối cùng thì ông cũng nói được. - Như thế nào?

- Chúng tôi vẫn chưa biết được. Căn hộ của bà ấy đã bị lục lọi khắp nơi. Một hoặc nhiều hung thủ đã lấy đi hai vật mà chúng tôi vẫn chưa biết được liệu chúng có phải là những thứ mà bọn chúng đang tìm kiếm hay không. Chúng tôi cho rằng đó là những đồ vật của Dale. Cuộc điều tra sẽ cho biết chuyện đó.

Ông Holliman nặng nề buông mình xuống ghé.

- Bà ấy ở đâu? Trong bệnh viện à?

- Trong Viện y học hình sự. Bác sĩ pháp y sẽ phải mổ tử thi để điều tra. Sau khi có kết quả của phòng thí nghiệm, xác em gái ông sẽ được đưa tới nhà tang lễ. Ông có thể gọi điện cho Alice Jones nếu như ông có điều gì đó muốn hỏi cô ấy.

- Thôi được. Tôi sẽ gọi điện cho ban tang lễ. - Ông già vừa nói vừa lắc đầu. - Hai đám ma chỉ trong vòng một tuần... Trời ơi... Tôi là người cuối cùng trong gia đình còn sống sót, - Ông buồn bã nói thêm. - Đúng thế, người cuối cùng.

- Chúng tôi có thể giúp ông được gì không, ông Holliman? - Josie hỏi.

- Có. Cô hãy tóm cổ tên giết người. Và hãy bắt hắn phải nhận tội. Vì kẻ đã sát hại em gái tôi cũng chính là kẻ đã giết cháu tôi.

Họ im lặng trên con đường quay trở vè. Khi đến San Antonio, Marc đưa Josie đến văn phòng thẩm phán tọa lạc trong khuôn viên của Bộ Tư pháp. Cô bước ra khỏi xe và cúi mình nói qua cửa kính xe.

- Em đã suy nghĩ rồi. Nếu Jennings đã thuê một két an toàn tại một ngân hàng thì sao nhỉ?

Marc chầm chậm gật đầu tán thành.

- Cũng có thể. Anh sẽ tìm hiểu. Anh sẽ gọi em sau.

- Đồng ý.

- Còn một chuyện nữa. Nếu em cảm thấy đau thì hãy cho người đưa em đến nhà anh và gọi điện cho anh. Anh không thích thấy em sống một mình ở đây, với một tên sát nhân đang chạy khắp nơi trên đường phố.

Anh đang ám chỉ đến York. Josie nhìn anh, một nụ cười lý thú nở trên môi. Anh có một tính cách luôn che chở bảo vệ... Đáng lẽ cô phải phẫn nộ về điều đó, nhưng trái lại, cô lại thấy rất thích sự ân cần của anh.

- Đồng ý.

Anh mỉm cười với cô.

- Và đừng thử chuyện mạo hiểm nữa nhé.

Cô bắt chéo cánh tay qua vai.

- Chắc chắn là không phải ngay bây giờ. Hẹn gặp lại anh sau.

Cô đóng cửa xe lại và nhìn theo chiếc xe đang rồi xa dần.

Sau đó, cô bước vào văn phòng của Bộ Tư pháp. Một nhân viên giới thiệu cô với Grier, và Grier mời cô vào trong văn phòng của mình.

Cash Grier 38 tuổi, vóc dáng cao to, gương mặt hốc hác với đôi mắt màu đen và mái tóc dài màu nâu buộc túm sau gáy. Anh mặc quần jean và áo T-shirt màu đen, bên ngoài là áo khoác bằng vải bò không ra một hình thù gì cả, chân đi ủng đen. Josie kín đáo quan sát anh, cảm thấy khá thích thú. Có vẻ như viên cảnh sát đặc nhiệm đã biết hối lỗi này không thích chiếc mũ cao bồi Stetson màu trắng và những kiểu tóc ước lệ giống như các đồng nghiệp của mình. Trông anh chẳng hề giống với hình ảnh viên cảnh sát điều tra bảo thủ mà cô đang mong đợi cả.

Grier nở nụ cười tươi, phô hàm răng trắng bóng chào đón Josie. Là một chuyên gia tin học, anh ta có phong cách thẳng thắn hoàn toàn chuyên nghiệp. Rõ ràng là anh hiểu rất rõ công việc của mình.

- Đúng là Sandra Gates đã tổ chức vụ chuyển Jennings đến nhà tù quốc gia. Và cô ta đã lo vụ này cho đến khi Jennings được đi lao động công ích, - anh nói thẳng không hề úp mở. - Tôi đã sàng lọc tất cả những giao dịch của cô ta, tất cả những mối quan hệ của cô ta trong vòng ba tháng gần đây, kể cả những giao dịch ngân hàng. Cô ta nhận được nhiều khoản tiền với bốn con số cho công việc của mình.

Nhưng vào ngày mà Jennings bị giết cô ta đã gửi 50 ngàn đô la tại ngân hàng.

- Tuyệt vời! - Josie kêu lên. - Anh có thể làm sáng tỏ được chuyện đó không?

- Có. Thực ra thì tôi có đủ bằng chứng để có thể có được một lệnh khám xét nơi ở. Trừ một vấn đề nhỏ.

- Vấn đề gì vậy?

Grier ngửa người trên ghế ngồi. Đôi mắt đen của anh ta lộ một vẻ lo lắng sốt ruột.

- Gates đã chuồn khỏi nơi ở của mình. Cô ta đã rút toàn bộ số tiền trong tài khoản của mình ở ngân hàng, gọi taxi và đến sân bay. Bạn của cô, Phil Douglas đã xác định được hiện cô ta đang ở Buenos Aires. Đáng tiếc là chúng ta không thể dẫn độ cô ta về được.

- Ít ra thì hiện giờ chúng ta đã biết rõ là cô ta thực sự có tham gia vào vụ này.

- Đúng, nhưng điều đó vẫn chưa cho phép chúng ta gán cho cô ta vào vụ giết hại Jennings, cũng như không thể lần được đến tận Jake Marsh. Tôi đã kiểm tra đĩa cứng trong máy tính cửa cô ta: không có dấu

hiệu gì cho phép chúng ta biết được về cách tiến hành công việc của cô ta, nhưng chắc chắn là cô ta đã móc nối với Jennings khi cậu ta còn ở trong trại giam, và đột nhập vào máy tính ở đây để làm giả hồ sơ của cậu ta. Máy tính của trại giam ở Floresville đã thường xuyên bị tấn công, tiếp theo đó là một số lượng lớn tù nhân đã biến mất khỏi hồ sơ.

- Chuyện gì cũng đều có lời giải thích.

- Nhưng chúng ta cũng chẳng tiến thêm được bước nào cả. Nếu là tôi thì tôi sẽ bay chuyến bay đầu tiên đến Arhentina và bắt cô ta quay về.

- Vậy anh hãy yêu cầu chưởng lý cấp một tấm vé máy bay đi, - cô gợi ý, giọng nhẹ nhàng.

- Tôi đã làm rồi. Bà ấy chỉ cần nói vài lời với trưởng phòng kế toán. Còn ông ta thì khuyên tôi nên đi ăn xin!

Josie bật cười.

- Thôi được, đồng ý, chúng ta hãy quên hướng điều tra này đi. Nhưng chúng ta vẫn còn mối liên hệ giữa Jennings và Marsh. Và chúng ta có cả York nữa... ít ra thì chúng ta đã có anh ta, bởi vì anh ta đã biến rồi.

- Vâng, tôi biết tin rồi. - Grier vừa nói vừa bắt chéo chân.

- Một sai lầm của cảnh sát.

- Không hẳn như thế. Cảnh sát gác cửa đã bị đánh chết giấc. Anh ta bị đánh nứt sọ. Không ai muốn thấy một người đàn ông với một viên đạn trong người đi lại trong hành lang bệnh viện đâu.

- Nhưng tôi thì có, và sự thận trọng không bao giờ là thừa cả! - Grier bác bẻ lại và bắt chéo cánh tay qua vai. - Vết thương của cô có vẻ như không ngăn được cô làm việc nhỉ.

- Đúng thế. York vẫn nhởn nhơ ở bên ngoài và chúng ta vẫn chưa biết được ai sẽ là mục tiêu tiếp theo. Tuy nhiên, hắn không phải là người đã giết mẹ của Dale. Bà hàng xóm đã trông thấy một người đàn ông đi ra khỏi nhà bà Jennings. Người này mang giày đế thấp. Và chúng ta biết rằng Marsh luôn yêu thích kiểu giày này.

- Đúng thế, cùng với những bộ quần áo có giá 2.000 đô la.

Grier đứng lên và cầm lấy khẩu súng lục trong ngăn kéo bàn làm việc. Anh ta kiểm tra lại bộ phận lắp đạn, khấc an toàn, rồi nhét khẩu súng vào bao súng giắt bên thắt lưng.

Anh ta mặc một chiếc áo chống đạn.

- Một trong số những kẻ chỉ điểm của tôi là người của giới trộm cắp. - Anh giải thích. - Anh ta biết rõ tất cả những chuyện xảy ra trong giới tội phạm. Tôi sẽ qua chỗ anh ta hỏi han vài chuyện.

- Tôi có thể đi với anh được không?

- Để làm gì chứ?

- Tôi biết rõ vụ án Jennings, - Cô trả lời một cách đơn giản. - Tôi sẽ hỏi anh ta một số điều mà anh không nghĩ tới.

Thấy Grier đang chần chừ, cô nói thêm.

- Anh đừng lo. Tôi không có ý định cho anh ta xem giấy ủy nhiệm của tôi đâu. Tôi sẽ rất kín đáo... Anh chỉ việc giới thiệu tôi như là một đồng nghiệp mà thôi.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt tò mò, như thể anh đang định lượng giá trị của cô.

- Cô có định báo cho Brannon biết không? - Anh hỏi.

- Tôi không phải báo cáo cho anh ấy tất cả những hành động hay công việc của tôi. Dù sao thì anh ấy sẽ không thấy có chuyện gì bất lợi đâu.

- Anh ấy có những ý nghĩ thật kỳ lạ về phụ nữ. Tôi đã nghe anh ấy kể về cô... Anh ấy có tính thích sở hữu như một con hổ và cũng có những tính xấu gần giống tôi. Tôi xin lỗi, tôi không có thói quen lấn quyền của bạn bè.

- Cũng có thể, nhưng tôi cho là anh sẽ không đưa phụ nữ bị thương về nhà mình.

- Tôi không đưa phụ nữ về nhà mình, - anh đáp lại, vẻ mặt không hề nở một nụ cười. - Thường thì người ta đến bệnh viện.

- Chỉ là công việc thôi, - cô đáp lại. - Không có chuyện riêng tư gì cả.

Anh ta nhún vai, sau đó tránh ra cho cô bước qua.

Grier lái chiếc xe tuần tra bình thường. Josie liếc nhìn cái nắp tròn đậy trục xe, lắc đầu rồi leo lên xe.

- Có chuyện gì không ổn à? - Anh vừa hỏi vừa ngồi vào sau tay lái.

- Những chiếc trục bánh xe của anh. Chẳng khó để có thể nhận ra anh là cảnh sát.

Anh hơi làu nhàu một chút và tỏ vẻ không để ý. Anh đi một chặng đường rất ngắn dẫn đến một khu giải trí. Họ bước ra khỏi xe và đi về phía tòa nhà.

Ở bên trong tòa nhà, có hai người đàn ông đang bắt đầu chơi một ván billard, còn ba người khác thì đang chơi bài tây. Grier đi xuyên qua căn phòng, theo sau là Josie.

- Chào Bartlett!

Anh chào một trong hai người đang chơi billard, chính là người lớn tuổi nhất và vạm vỡ nhất. Hai người bắt tay nhau một cách nồng nhiệt, mạnh mẽ.

- Cậu ổn chứ?

- Không đến nỗi nào, Grier.

Bartlett quay sang nhìn Josie.

- Giờ cậu lại vui thú với trò lừa bịp cả các cô nàng hả Grier?

- Tôi chẳng lôi kéo ai cả.

Bartlett cười ha hả. Giọng của ông ta nghe khàn khàn giống giọng của người nghiện thuốc lá. Tiếng cười của ông ta chuyển thành cơn ho, sau đó ông ta lại quay lại với ván billard của mình. Ông ta nhắm một viên bóng, rồi bắn cho nó rơi vào lỗ.

- Một cú đánh đẹp! - Josie cất tiếng khen ngợi ông ta.

Bartlett tò mò nhìn cô.

- Cô cũng chơi được chứ?

- Một chút thôi. Tôi có học khi còn ở trường.

- Tôi cá là cô sẽ gặp khó khăn khi choi với tôi với một ván đấy, - Ông ta vừa nói vừa hất hàm.

- Trừ phi là tôi phải dùng gậy billard bằng chân.

Bartlett phì cười.

- Cô ấy hài hước thật đấy, - Ông ta vừa nói với Grier vừa nhắm vào một viên bóng khác. - Cậu muốn gì nào?

- Nói chuyện riêng một chút.

- Không thành vấn đề.

Bartlett đặt gậy billard của mình xuống, rồi đi vào căn phòng không có người ở bên cạnh, theo sau là Josie và Grier.

- Anh có biết Marsh có dính líu vào một thỏa thuận không?

Bartlett mở to mắt

- Làm sao anh biết chuyện đó?

- Không quan trọng. Thế anh biết được chuyện gì?

- Người ta nói là Marsh đã tuyển một gã để khử một kẻ đe dọa tố giác. Công việc hoàn thành, ông ta phát hiện ra là trên cái xác chết không có cái mà hắn dùng để dọa tố cáo ông ta. Ông ta như phát điên lên và thề rằng sẽ tìm ra được cái đó, cho dù phải bắn vào tất cả những gì chuyển động đi chăng nữa.

- Liệu có thể ông ta đã tìm thấy vật đó chưa?

- Tôi không biết nhưng tôi không nghĩ vậy. - Bartlett trả lời. - Marsh sợ bị đổ tội vì vụ giết Jennnings... cho dù không phải ông ta là người bóp cò súng.

- Vậy thì ai đã bắn? York phải không? - Grier hỏi.

- Có khả năng. York nằm trong vòng ngắm từ nhiều năm rồi. Hắn có vẻ như trong trắng lắm nhưng đối với cảnh sát thì hắn có thể là tất cả đấy. Marsh giao cho hắn toàn bộ những công việc bẩn thỉu của mình.

Grier tả hình dáng người đàn ông đã tấn công bà Jennings.

- Không phải là York. Nhưng tôi thấy ngạc nhiên nếu đó là Marsh, ông ta không thuộc kiểu người thích hành hạ những bà già cả.

- Còn có một người phụ nữ đi cùng với hắn. Người này đội một chiếc mũ có gắn mạng che mặt.

- Marsh có một cô tình nhân. Nhưng tôi chưa bao giờ trông thấy cô ta. Người ta đồn rằng cô ta lấy một người rất giàu có. Cũng có những lời đồn thổi là cô ta chưa muốn bỏ con gà đẻ trứng vàng của mình.

- Thế còn lời đe dọa tố giác định nhằm mục đích gì?

Bartlett bật cười.

- Khoan đã nào! Chẳng phải anh là cảnh sát hay sao?

***

Josie không nói năng gì trong suốt quãng đường trở về. Sự có mặt của một người phụ nữ tại nhà bà Jennings có vẻ như còn rắc rối hơn là việc hầu như không ai tin Marsh là người thích việc hành hạ bà già đáng thương kia... Liệu có phải cô tình nhân của ông ta buộc ông ta phải làm công việc hèn hạ đó không?

Mọi chuyện trở nên phức tạp hơn nhiều. Một người phụ nữ đã kết hôn với một người đàn ông giàu có lại có mối quan hệ với Dale Jennings. Anh chàng này lại đang nắm giữ bằng chứng của một hành vi tội phạm. Và trung tâm của tất cả những chuyện này là Jake Marsh, ông trùm của bọn trộm cắp, một kẻ giết thuê và hai vụ án mạng... Vậy đấy, có rất nhiều việc phải giải quyết!

- Có một người nào đó rất liều lĩnh mạo hiểm, tất cả chỉ để có được một bằng chứng có liên quan đến mình mà thôi. - Josie bắt đầu nói.

- Một người nào đó hẳn là thân cận với Marsh và Jennings. - Grier nói.

- Người phụ nữ này, nhân tình của Marsh... liệu có thể chính cô ta là người đã tra tấn bà Jennings để buộc bà ấy lộ ra thông tin không?

- Cũng có thể.

- Một vài phụ nữ còn tồi tệ hơn cả đàn ông ấy chứ.

Gương mặt của Grier trở nên nghiêm nghị hơn.

- Lát nữa, tôi sẽ uống một ly mừng sức khỏe cô.

Chắc hẳn anh ta phải từng trải lắm. - Josie thầm nghĩ.

- Làm sao chúng ta có thể tìm thấy cô ta?

- Vấn đề là ở chỗ ấy.

Grier cho xe vào bãi đỗ xe trong khuôn viên của tòa án, đúng lúc Marc bước ra khỏi xe của mình. Tay chống ngang hông, mắt nheo nheo, Marc đứng nhìn cả hai đang bước ra khỏi xe.

- Em đã ở nơi quái quỷ nào thế? - Anh quát Josie. Giọng anh như thể sắp làm bùng cháy một bó củi ướt vậy.

Giọng nói của anh mạnh mẽ đến mức như thể nó sẽ đốt cháy một bó củi ướt vậy.

Grier làm cho cơn tức giận của anh dịu bớt bằng một cái nháy mắt, kiểu như "tôi đã báo cho anh rồi mà". Sau đó, anh ta gật đầu chào Marc rồi bước đi.

- Em đã đi cùng với Grier đến hỏi chuyện một trong những người quen của anh ta. - Cô giải thích vẻ sự bình tĩnh chưa từng thấy.

Anh nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt của anh sáng lên như ánh kim.

- Chúng ta sẽ nói chuyện đó trong bữa trưa. Anh đói rồi.

- Marc, anh nghe đã...

- Em không đói à?

- Không. - Cô trả lời, chắc chắn, gần như cùng lúc với một tiếng òng ọc phát ra từ trong bụng. - Có chứ.

- Chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện.

- Thôi được.

Chấp thuận còn dễ hơn là tranh cãi với nhau. Dừ sao thì cũng cần phải cho anh biết những khám phá của cô. Vấn đề là cô không muốn đối mặt với anh. Anh làm cho cô e sợ mỗi khi anh không mỉm cười.

Anh lái xe vào trước một chung cư giàu có. Bãi đỗ xe gần như đã kín chỗ, mặc dù vẫn chưa đến giữa trưa.

- Anh thường ăn ở đây hả? - Cô hỏi anh.

- Đây là căng tin của cảnh sát. Lúc nào ở đây cũng có món cá tươi, mùa hè cũng như mùa đông.

Anh đưa cô vào bên trong, đến chỗ mà cô phục vụ xếp chỗ cho họ ngay lập tức. Josie yêu cầu làm hai hóa đơn thanh toán riêng. Cô bắt đầu bằng món chính được giới thiệu trong ngày và cà phê. Marc cũng gọi món giống cô, chỉ thay cà phê bằng trà lạnh.

- Nào, em đã biết được những chuyện gì?

Cô kể cho anh tất cả mọi chuyện. Những mối nghi ngờ về Sandra Gates, sự ra đi vội vã của cô ta, vai trò của cô tình nhân bí hiểm của Jake Marsh chắc chắn có dính líu trong vụ giết bà Jennings.

- Toàn những chuyện chung chung. - Anh nhận xét

- Em biết. Giá mà chúng ta biết được người phụ nữ đó là ai...

- Người chỉ điểm của Grier cũng không biết gì hơn hay sao?

- Anh ta chỉ nói là cô ta rất giàu.

Marc nuốt một miếng cá.

- Chính Grier đã đề nghị em đi cùng anh ta à? - Anh hỏi. - Em biết không, anh ta thường giao du với những kẻ nguy hiểm. Thật không an toàn khi thấy em đi cùng anh ta.

- Tại sao? Grier không sợ gì bọn họ cả.

- Bởi vì anh ta còn nguy hiểm hon bọn chúng. Em vẫn chưa biết anh ta là ai đâu.

- Anh ta là chuyên gia tin học trong văn phòng của chưởng lý. - Cô vừa đáp lại lời anh vừa nhấm nháp một miếng khoai tây rán.

Anh phá lên cười. Đẩy chiếc đĩa không ra xa, anh lau miệng và với tay lấy cốc trà lạnh của mình.

- Anh thấy buồn cười hay sao? - Cô hỏi, vẻ phật ý.

Anh nhoài người phía trước, mắt ánh lên vẻ vui thích.

- Liệu anh ta có xứng với ý nghĩ mà em cho là anh ta là chuyên gia tin học hay không?

Cô thầm so sánh Grier với Phil Douglas.

- Thực ra là không.

- Đừng quá dính vào kiểu người này, - anh khuyên cô, mắt nheo nheo.

- Không ư? Nhưng tại sao chứ?

Anh lại vươn người thêm về phía trước, khiến cho mặt của hai người gần như sát vào nhau.

- Bởi vì em là của anh. - Anh nói giọng đanh thép.

Cô đang tìm kiếm một câu trả lời đốp chát mà chín chắn thì anh đã đột ngột đứng dậy và cầm lấy hai tấm phiếu thanh toán. Cô cũng đứng dậy theo anh, lục tìm trong túi xách khoản tiền boa.

Khi cô đặt vài đồng tiền lẻ dưới chiếc đĩa thì Marc đã đi về quầy thu ngân và đang thanh toán cho cả hai suất ăn.

- Anh đừng trả tiền ăn cho em nữa, - cô thì thầm khi cả hai đang đi về phía xe của anh.

- Anh không thể ngăn mình được. Trông em quá gầy.

Bãi đỗ xe gần như trống trơn. Anh nhẹ nhàng đẩy cô dựa vào cửa xe và đặt tay lên nóc xe, lên cả hai vai cô.

- Brannon! - Cô phản ứng trong hơi thở đã trở nên gấp gáp. Anh chăm chú nhìn sâu vào trong mắt cô, rất lâu, khiến cô cảm thấy tìm mình như bị bật tung khỏi lồng ngực. Thấy rõ là cô không thể chống cự lại anh. Chắc chắn anh biết rõ là anh đang làm cho cô bối rối... Ánh mắt mãnh liệt của anh gắn chặt lên miệng cô.

- OK, - anh lẩm nhẩm. - Chúng ta sẽ làm như em muốn: hoa, bánh kẹo sô cô la, rồi vé xem hòa nhạc.

- Cái... gì cơ?

Anh gắn môi mình lên môi cô.

- Anh muốn hôn em, Josie. Anh luôn muốn hôn em.

Thật khó để cưỡng lại sự quyến rũ của anh, nhất là khi anh đang tỏ ra trìu mến. Cô đặt tay lên ngực anh, cảm nhận được những cơ bắp nở nang của anh dưới lớp áo sơ mi, rồi cô nhắm mắt lại.

- Chúng ta sẽ bị bắt vì tội công xúc tu sỉ.

- Luật pháp không kết tội những người yêu nhau.

Và anh ôm hôn cô một cách nồng nhiệt, nhưng cố nén một tiếng thở dài.

Khi mở mắt ra, cô hiểu ngay rằng anh đã không nói dối. Sắc mặt của anh không lừa dối cô. Dường như trong anh có một niềm ham muốn tột độ được ôm hôn cô. Vẫn chưa phải là tất cả: cô cảm thấy một sức ép mạnh mẽ ở phân bụng dưới của mình.

- Marc, có xe tới kìa...

Anh buông cô ra một cách khó chịu và ngẩng đầu lên. Chỉ có mỗi một chiếc xe vừa mới rẽ vào bãi đỗ xe. Trạng thái hưng phấn của Marc dần chuyển thành cái nhếch mép nhạo báng khi anh nhận ra Grier.

Viên cảnh sát cho xe đỗ ngay cạnh xe của Marc.

- Cô ấy nói với tôi là cậu sẽ không thấy phiền nếu cô ấy đi với tôi. Haha!

Trước khi hai người kịp trả lời thì Grier đã đi nhanh về phía nhà hàng.

- Ôi Brannon..., - Josie mỉm cười nói.

- Em đã nói thế à? - Anh hỏi cô.

- Vâng. Chắc chắn là em đã nhầm.

Anh cuộn một lọn tóc của cô quanh ngón tay của mình.

- Anh làm cảnh sát đã từ lâu rồi, ấy thế mà Grier đã có những chuyện dan díu mà anh còn không dám mơ đến, - anh vừa nhún vai vừa nói. - Anh ta ghét phụ nữ, thế nhưng họ lại chạy theo anh ta như lũ gà mái chạy theo một con rắn chuông vậy. Anh ta quyến rũ họ.

Anh ấy đang ghen! Tại sao cô chưa bao giờ nhận ra điều đó nhỉ?

- Anh không hề ghen, - anh nói như thể anh có thể đọc được những ý nghĩ trong đầu của cô vậy. - Đơn giản là vì anh không nghĩ đi cùng Grier là an toàn mà thôi.

Cô nhìn kỹ anh trong giây lát: mái tóc màu hạt dẻ sáng rực, mắt màu xám, khuôn mặt rám nắng và thô, không trau chuốt, cái miệng như được chạm khắc... Đột nhiên, cô không thể ngăn được mình. Cô cười phá lên.

- Em luôn nghĩ là anh biết là mình đẹp trai... Nhưng trông anh không đẹp tí nào.

Anh lắc đầu, cảm giác không thoải mái.

- Vẻ bề ngoài không quan trọng. Chỉ có chiếc phù hiệu mới...

- Brannon, ngay cả khi anh có chiếc mũi to hay đôi tai giỏng đi chăng nữa thì anh vẫn rất quyến rũ.

Anh nhướn mày, vẻ ngạc nhiên.

- Thật không?

Đây mới chính là người hay xúc động ghê gớm, - cô nghĩ, và cảm thấy mủi lòng. Anh có cần cô an ủi không? Anh có cần cô phải chứng tỏ với anh là cô thấy anh rất hấp dẫn không? Cảm thấy xốn xang, cô kiễng chân lên rồi ôm hôn anh một cách âu yếm. Có vẻ như anh thấy bất ngờ, nhưng anh vẫn trìu mến đáp lại nụ hôn của cô.

- Vấn đề duy nhất của anh, đó chính là tính khí của anh, - cô thì thầm. - Bên cạnh anh, Grier luôn là người chủ hòa.

Anh mỉm cười.

- Vài năm nữa tính tình anh sẽ dịu đi.

- Anh có chắc không?

- Người ta nói là trẻ con làm cho sự bất đồng ý kiến được giảm bớt đi.

- Và anh đang có nhiều ý kiến bất đồng cần phải giảm bớt?

Anh chau mày. Sau khi đã cân nhắc kỹ, anh nhẹ nhàng nhìn xuống bụng của Josie.

- Rồi chúng ta sẽ nói về chuyện này sau. Trong khi chờ đợi, em thấy ý kiến đi xem một buổi hòa nhạc vào thứ bảy tới như thế nào?

- Marc, chúng ta đang bận cuộc điều tra...

- Thế thì sao nào? Chúng ta sẽ thẩm vấn ông nhạc trưởng, rồi cả tay chơi violon ở hàng đầu nữa. Sau đó thì anh sẽ làm một bản báo cáo.

- Brannon!

- Cảnh sát điều tra cũng có quyền được nghỉ ngơi thư giãn chứ. Thứ bảy là của chúng ta.

Anh ôm hôn cô lần cuối, rồi mở cửa và giúp cô vào ngồi trong xe. Trong khi cho xe quay vòng, anh nhìn thấy có một đám thiếu niên đang ngồi trong một chiếc xe ô tô đỗ ngay trước cửa nhà hàng. Rõ ràng là chúng đã trông thấy anh và Josie, bởi chúng đang toác miệng ra cười. Chúng còn cười to hơn khi thấy Marc đội lại chiếc mũ cao bồi, và chúng nhìn thấy đôi ủng, khẩu Colt và chiếc phù hiệu của anh.

Cảm thấy đỏ mặt, anh vội vàng leo lên xe.

Nhận thấy sự có mặt của đám thiếu niên, Josie cũng trở nên ngượng ngùng. Marc nháy mắt với cô, trong khi cô thắt dây an toàn trên xe.

- Em cũng xấu hổ kìa. Ngần này tuổi rồi mà em vẫn còn đỏ mặt.

- Thật vậy sao? Anh cũng thế đấy, anh cũng đang đỏ mặt kia kìa, anh yêu ạ!

- Anh không bao giờ bị đỏ mặt cả!

Khi xe chạy ngang qua đám choai choai, một đứa con gái huýt sáo một cách rất nhiệt tình với Brannon.

Anh nghe thấy tiếng Josie đang cười, nhưng anh cố gắng hết sức để không phải nhìn mình trong gương. Dù sao đi chăng nữa thì anh không hề đỏ mặt!

***

- Chẳng có gì trong cái két an toàn hay sao? - Josie hỏi khi Marc đánh xe vào sân tòa án.

- Lệch hướng. Anh đã kiểm tra kỹ càng tất cả các ngân hàng không yêu cầu bảo đảm trong thành phố. Chẳng có gì cả. Không có ngân hàng nào có két bạc an toàn mang tên Dale Jennings cả. Để cẩn thận, anh sẽ điều tra cả ở những ngân hàng có yêu cầu bảo đảm nữa.

Josie suy nghĩ.

- Giả sử là... đúng, giả sử là cái két an toàn đó mang tên một phụ nữ thì sao?

- Vấn đề là chúng ta không biết tên người phụ nữ đó. Dù sao đi chăng nữa thì đó không phải là Sandra Gates.

- Em cá là Grier sẽ xác định được cô ta. Có vẻ như là anh ta có những mối quan hệ khá tốt với giới tội phạm.

- Hãy để anh ta làm công việc của anh ta, và em đừng tham gia vào. Anh không muốn em gặp nguy hiểm.

- Chính xác thì anh biết gì về anh ta?

- Nhiều chuyện mà anh không thể nhắc lại được.

- Nhiều chuyện?

Sau một chút chần chừ, anh thở dài.

- Hồ sơ bị xếp loại xấu, - cuối cùng thì anh cũng nói.

Cô chăm chú nhìn anh. Điều đó chẳng đó nghĩa gì cả.

- Em hãy nghe lời anh. - Anh nói với giọng cương quyết - Em đã bị dính một viên đạn, và đó là một thử thách ghê gớm đối với anh. Anh không muốn mạo hiểm để mất em thêm một lần nữa đâu.

- Không muốn? - Cô nói một cách lơ đãng, mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của anh.

Anh chạm vào lọn tóc bị xổ khỏi búi tóc của cô.

- Josie, em sẽ cảm thấy thế nào khi anh bị thương?

Cô thốt lên một tiếng nghẹn ngào. Mặt nạ đã rơi xuống, cô nhìn anh chăm chú.

Anh nắm lấy tay cô. Ngón tay cái của anh lướt qua bờ môi cô.

- Ít ra thì em cũng cảm thấy một điều gì đó đối với anh, - anh thì thầm, giọng khàn khàn.

Cô muốn chống cự lại anh, nhưng một lần nữa, ngón cái của Marc lại giữ chặt đôi môi cô.

- Đừng làm anh thất vọng, - anh thì thầm.

Lại một lần nữa, anh rướn người về phía cô, đôi môi anh hé mở. Và anh đã phải tỏ ra tự kiềm chế để không làm cô bị nghẹt thở trong vòng tay của mình.

Khi ngẩng đầu lên, anh bắt gặp đôi mắt đen của Grier. Anh ta đang chống khuỷu tay vào cửa sổ đang mở phía ghế hành khách.

- Cô ấy đã nói là anh không quan tâm khi cô ấy đi cùng với tôi, - lần thứ hai anh ta lại nói như vậy, giọng mỉa mai lạnh như tiền.

- Không phải là tôi không quan tâm. - Marc trả lời với thái độ đe dọa.

Một khoảnh khắc im lặng trôi qua, một cái nhìn sắc lạnh thoáng qua đôi mắt xám của Marc. Grier cười phá lên:

- Thôi nào Brannon. Giờ tôi đang là chuyên gia tin học mà.

- Còn Putin trước đây là cớm. Grier cười phá lên trước khi quay lưng đi vào nhà, hai tay vẫn đút túi quần jean.

Putin, đầu óc cô quay cuồng. Anh ném cho cô một cái nhìn như nói: Nước Nga. Thủ tướng. Cựu đại tá KGB. "Ồ, Putin, Vladimir Putin", cô kêu lên. Đúng thế.

Josie chau mày.

- Rồi chuyện gì sẽ xảy ra? - Cô hỏi, vẻ khó chịu.

Marc nhìn sang phía khác.

- Những kỷ niệm không tốt đẹp hồi bọn anh còn làm việc cùng nhau... Giờ thì em hãy đi làm đi. Nhưng không được đi với Grier.

- Em không phải là nhân viên phục vụ!

Anh nheo mắt

- Cái gì cơ?

- Em không chấp nhận mệnh lệnh.

Cô cười chễ giễu với anh, rồi bước ra khỏi xe.

Anh nhoài người về phía cửa xe đang mở, nơi đang in bóng của Josie.

- Anh muốn có con!

Cô quay người lại, miệng há hốc.

- Thế thì sao?

- Thế thì em hãy bảo trọng và làm những việc anh đã nói với em.

Anh đóng cửa xe và nổ máy trước khi Josie có thể yêu cầu anh giải thích về câu nói cuối cùng đầy bất ngờ của anh.

Chương 13

Suốt cả buổi chiều, Josie nghiên cứu tỉ mỉ hồ sơ liên quan đến Jake Marsh và trao đổi với những điều tra viên đã từng thẩm vấn ông ta. Khi rồi khỏi Bộ Tư pháp, cô trông thấy xe của Marc. Ngạc nhiên, cô tiến lại gần chiếc xe. Marc nhoài người ra để mở cửa xe cho cô.

- Lên xe đi. Anh sẽ đưa em về khách sạn.

Dường như cô được quay trở lại quá khứ, khi anh đến đón cô ở trường đại học hay trong thư viện vào ngày thứ bảy. Cô vui vẻ ngồi vào trong xe.

- Cảm ơn. Nhưng vì sao anh lại đến tìm em?

Anh liếc xéo về phía cô, nhún vai, rồi cuối cùng thả phào.

- Anh nghĩ là Grier có thể sẽ đề nghị đi cùng em. - Anh thật thà thú nhận.

Biểu hiện của sự ghen tuông không cố ý của anh làm cho cô phải bật cười.

- Grier đã đi ra ngoài cách đây ít nhất đã ba giờ rồi. Anh ta sẽ không quay lại vào buổi chiều.

Marc mỉm cười.

- Ừm, thế thì càng hay.

Anh khởi động xe và cẩn thận hòa vào dòng người trên đường.

- Em đã tìm kiếm thông tin về Marsh. - Cô nói, trong khi Marc cho xe chạy chậm lại. - Em thấy một trong số những cảnh sát đã thẩm vấn ông ta trong vụ kiện Jennings.

Marsh đã thừa nhận là thường xuyên dùng Jennings như một chân chạy việc vặt, nhưng ông ta đã không sử dụng cậu ấy nữa khi biết cậu ta bắt đầu chạy theo Bib Webb.

Marc nhăn nhó.

- Cậu ta không thường xuyên đến nhà Bib. Cậu ta làm việc cho Henry Garner.

- Em chỉ nhắc lại cho anh những gì ông ta khai mà thôi. Tất cả có trong bản báo cáo mà cảnh sát đã viết sau khi thẩm vấn.

- Cuối tuần này Bib sẽ đến đây. Chúng ta có thể hỏi chuyện anh ấy.

- Một ý kiến rất hay.

- Jennings đã từng đưa em đi chơi đâu đó trước bữa tiệc tại nhà Webb chưa?

Cô không trả lời anh ngay, như mọi lần khi cuộc nói chuyện của họ bắt đầu sa vào chỗ tế nhị.

- Không. Em quen cậu ta ở quán cà phê đối diện với khu học xá. Lúc nào cậu ta cũng ngồi ở đó. Năm đó, vợ của Bib đang theo học ở trường đại học. Em chỉ nhận ra cô ta một lần ở đó thôi.

Marc bất ngờ.

- Silvia? Cô ấy thường xuyên đến đó chứ?

- Ồ không. Em chỉ thấy cô ta một hai lần gì đó. Cô ta ngồi một mình.

Anh nhăn trán. Bib chưa bao giờ nói với anh là vợ anh ta thường xuyên đến trường đại học. Thậm chí còn còn không thể tin được là cô ta thậm chí còn chưa học hết trung học.

- Cô ấy có nói chuyện với ai không?

- Em không nhớ. Thường thì em hay vội vào tiết học hay đến thư viện, hoặc vội về nhà. Em nuốt vội một tách cà phê với bánh mì nhân nho. Dale cũng rất thích những thứ đó. Chính vì thế mà bọn em mới biết nhau. Thỉnh thoảng bọn em còn tranh luận về vài chuyện khác nữa... Em đã rất ngạc nhiên khi cậu ta đề nghị em đi cùng đến nhà Webb, bởi vì bọn em còn chưa thật sự là bạn bè.

Marc không muốn nhớ lại vì sao mà cô đã nhận lời đề nghị của Jennings.

- Cậu ta có phải là tình yêu nhất thời của em không? - Anh hỏi.

- Không hề. Cậu ấy rất quý em, không hơn. Chỉ là cậu ấy cần có người đi cùng, theo những lý lẽ riêng của cậu ấy.

Marc sa sầm nét mặt lại. Làm thế nào mà Jennings lại có thể có những ý nghĩ tai hại cho chuyến đi chơi của mình để rồi nó lại gây phiền cho anh ta như vậy? Liệu có phải anh ta đã lên kế hoạch ám sát Garner, và Josie chắc hẳn là bằng chứng ngoại phạm của anh ta?

- Anh tự hỏi vì sao cậu ta lại mời em đi cùng, đúng không? Em cũng tự hỏi mình như thế. Vì lẽ rằng khi đã đến nơi thì cậu ta chẳng ở cùng em đến một phút.

- Lúc đó thì người nhà Webb ở đâu?

- Bib thì nhảy với một cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn tóc nâu. Cô này có vẻ khá căng thẳng. Khi Silvia đến và làm bọn họ bất ngờ, em đã nghĩ rằng sẽ có một cuộc cãi cọ.

- Becky. - Anh thì thầm một cách lơ đễnh. - Đó là Becky Wilson. Bib đã tuyển cô ta vào làm việc cho chiến dịch bầu cử thượng viện của anh ấy. Cô ta hoàn toàn trung thành với anh ấy. Cô ta có thể dám hy sinh thân mình để bảo vệ anh ấy.

- Em cũng có cảm giác như thế về cô ta. Em thấy cô ta đáng yêu.

- Thế còn Silvia, em thấy cô ấy thế nào?

Josie nhăn mặt.

- Khá khó chịu. Còn về phía khách mời, em cũng cảm thấy khó chịu như là phải ăn bánh mì cứng ở quán Fauchon ấy. Hầu như chỉ có những nhân vật chính trị nổi tiếng mà thôi. Theo Dale cho biết thì chính Silvia đã yêu cầu cậu ta phải có người đi cùng đến bữa tiệc, nhưng cô ta không hề biết đến em suốt cả buổi tối hôm đó. Cho đến khi em uống phải cái cốc punch đáng nguyền rủa đó. Lúc đó thì cô ta mới tử tế đề nghị đưa em về... Phải nói rằng cô ta rất dè dặt. Trái ngược hẳn với anh chồng. - Josie mỉm cười khi nhớ lại chi tiết đó. - Cứ mỗi lần cô ta nhìn đi chỗ khác là anh chồng lại lợi dụng cơ hội để nốc một cốc rượu punch. Anh ta có đưa một cốc cho Becky, nhưng cô này rất khôn khéo đặt nó xuống mà không uống.

Marc im lặng một lúc. Anh cố gắng nhớ lại một chi tiết, một chi tiết nào đó quan trọng. Một chi tiết quan trọng, ở đâu đó, nhưng anh không thể xác định được nó.

Đột nhiên, chuông điện thoại trong xe rung lên kéo anh ra khỏi những đăm chiêu suy nghĩ của mình. Anh ấn vào nút nghe. Giọng Alice vang lên trong xe.

- Brannon, là Alice đây. Em gọi điện cho anh từ Viện pháp y. Em đã có kết quả khám nghiệm tử thi bà Jennings rồi.

- Anh nghe đây. - Anh nói và dừng xe lại trước một cột đèn đỏ.

- Bà ta bị chết vì bị chấn thương sọ não sau đầu. Có một vết chém rất lạ trên da đầu.

- Hình thoi phải không? Vết chém do một cây gậy nhỏ gây ra phải không?

Alice dừng một lúc.

- Giờ anh mới nói...

- Jones, hãy xem lại báo cáo xét nghiệm tử thi của Henry Garner cách đây hai năm đi. Hãy kiểm tra xem vét chém có giống nhau không.

- G - A - R - N - E - R? - Cô đánh vần.

- Đúng rồi. Báo cho anh biết nhé.

- Rõ rồi. Giờ thì anh đừng nghĩ là em sẽ gọi cho anh bất cứ lúc nào. - Cô nói. - Thôi được, anh cũng không đến nỗi tồi lắm với chiếc phù hiệu của đội cảnh sát đặc nhiệm, nhưng em nhắc để anh nhớ là rất nhiều anh chàng đẹp trai như anh phải chờ đến lượt để được nghe giọng nói êm ái của em đấy...

Marc vừa cười vừa gác máy.

- Có mỗi Alice Jones là như vậy thôi. - Josie nói. - Em rất nhớ cô ấy kể từ lúc em đến Austin.

- Anh sẽ ghi công đầu cho em, nếu như em tìm được cho cô ấy một công việc ở đó đấy.

- Rất tiếc, em đã có Phil Douglas rồi. Em để phần Alice cho anh đấy.

Marc lại tập trung vào việc lái xe.

- Có vẻ như em rất ăn ý với nhân viên của chưởng lý ở đây. - Anh nhận xét.

- Nói chung thì em thích nghi khá dễ dàng. Nhưng em vẫn thích Austin hơn.

- Tại sao? Tại vì anh không ở đó hay sao?

Cô nắm chặt quai xách chiếc túi của mình.

- Marc, anh đã không ở San Antonio trong hai năm.

- Em biết vì sao anh ra đi rồi, - anh thì thầm. - Nếu em mạnh dạn hơn thì em sẽ hỏi anh vì sao anh quay lại.

- Chuyện đó chẳng quan hệ đến em.

Tốt nhất là không nên mở chiếc hộp của Pandore[5].

[5] Pandore: một nhân vật nữ trong thần thoại Hy Lạp, người đã mở chiếc hộp thần kỳ và giải phóng tất cả những tai họa của nhân loại như Tuổi già, Bệnh tật, Chiến tranh, Đói rét, Nghèo khổ, Điên cuồng, Trụy lạc, Lừa dối và Say mê... Chỉ duy nhất Hy vọng bị giữ lại trong bình.

Không hề báo trước, anh cho xe bỏ đường chính và rẽ vào con đường dẫn đến nhà mình.

- Em muốn về khách sạn, - cô phản đối.

- Còn anh, anh muốn chúng ta nói chuyện.

- Chúng ta sẽ nói chuyện qua điện thoại.

Hoàn toàn tỏ ra không cần biết, anh lái xe vào tầng hầm để xe của chung cư và đỗ xe vào chỗ của mình.

- Em chưa chán việc chạy trốn quá khứ hả? - Anh quay lại phía cô, hỏi giọng nặng nề.

Ánh mắt của anh lóe sáng trong bóng tranh tối tranh sáng của nhà để xe.

- Em ở đây để giải quyết một vụ giết người. Sau đó thì em sẽ quay trở lại Austin, với cuộc sống riêng của em và những...

- Với hai căn phòng hiu quạnh của em, cùng với chiếc tivi kè kè bên cạnh, - anh ngắt lời cô. - Suốt ngày chỉ ăn, ngủ, rồi làm việc mà thôi. Ban đêm, khi em đi ngủ, em sẽ nằm mơ, nhưng trong mơ em vẫn sẽ luôn chỉ có một mình. Bữa ăn của em chỉ là bát đĩa với tivi, hoặc là vài món ăn gọi từ nhà hàng mà thôi. Đó là cuộc sống kiểu gì vậy?

- Kiểu của em, - cô bốp chát đáp lại.

Khuôn mặt Marc rúm ró lại.

- Thật đáng thương...

- Điều đó không có nghĩa là anh bị đau khổ.

- Em nghĩ thế à? Anh sống vì công việc. Anh chỉ làm công việc đó trong suốt 15 năm vừa rồi, trừ một vài cuộc gặp gỡ chóng vánh mà anh thậm chí không thể gọi là tán tỉnh được. Ngoài những tuần lễ anh đi chơi với em, còn lại anh sống như một thầy tu.

Josie cảm thấy tim mình đập liên hồi như trống trận. Cô không thể nói được một lời nào cả.

- Còn em, em vẫn còn trinh nguyên, - anh nói tiếp, dai dẳng. - Vì sao chứ?

Cô mở miệng định nói, nhưng câu chữ như tắc nghẹn trong cổ họng.

- Nếu em định trả lời anh bằng nhưng nguyên tắc cũ kỹ của em thì sẽ vô ích thôi. Lúc đó em ham muốn anh và giờ đây em vẫn còn ham muốn anh.

- Ai cũng có những lúc yếu đuối của mình, - cô nói, cảm thấy bị tổn thương.

Anh nhướn mày, lướt nhìn bờ môi cô.

- Tại sao lại phải cố vượt qua những sự yếu đuối đó?

- Em không muốn phiêu lưu với anh.

Anh nhún vai.

- Về chuyện đó thì anh cũng đâu có đi quá đâu.

- Thế thì, Brannon, điều đó còn tệ hơn những gì em từng nghĩ. Em không bán mình ở ngoài đường chỉ trong một đêm.

- Anh cũng không như thế.

Cô nhìn anh chằm chằm, vẻ không hiểu.

- Có thể em kiêng nhịn được, - anh nói tiếp, - nhưng em chưa từng bao giờ có ý nghĩ có một ai đó, thậm chí hơn thế nữa, một người đàn ông, có thể chia sẻ cuộc sống cùng với em hay sao? Em sẽ không phải là người theo chủ nghĩa giới tính đấy chứ?

- Anh sẽ không bao giờ làm em tin được anh còn là trai tân đâu.

- Anh không còn là như thế nữa. Nhưng anh cũng không phải là kẻ chuyên đi tán gái. Như anh đã từng nói với em, đã hai năm rồi anh chưa từng đụng vào một người phụ nữ nào.

Cô lặng lẽ ngắm khuôn mặt anh bằng đôi mắt lo lắng, để tìm câu trả lời.

- Nhưng tại sao? - Cô hỏi anh một cách sỗ sàng.

- Tại sao chính em không lên giường với một người đàn ông khác? Anh không muốn cùng với ai khác, Josie. Cả em cũng thế, ngay cả khi điều đó buộc em phải thú nhận.

Quả thực, thà chết còn hơn là phải thú nhận trước mặt anh... Thói kiêu căng chính là một tật xấu làm hỏng tính cách của người đàn ông. Cô biết điều đó. Vì cô biết rằng Marc sẽ trở nên khủng khiếp nếu như cô chấp nhận cuộc chơi của anh.

Khéo léo lẩn tránh câu hỏi của anh, cô nói:

- Tại sao anh lại đưa em đến đây?

- Bởi vì, ngoài bánh mì và thịt ra, anh còn biết làm bánh kếp kiểu Pháp nữa.

Cô thấy bị bất ngờ. Một câu trả lời mà cô không hề chờ đợi.

- Gì cơ?

- Em còn nhớ là em vẫn thường mong muốn đến một nhà hàng kiểu Pháp không? Nhà hàng đã đóng cửa, nhưng anh đã tìm được bếp trưởng và hỏi ông ta công thức.

- Nhưng... tại sao cơ?

- Một vài món quà bánh, tài nấu bếp tuyệt vời, nhạc blue làm nền. Và một phẫu thuật nho nhỏ...

Mặt đỏ như gấc, cô đập vào tay anh. Anh buông tiếng thở phào.

- Tốt rồi. Ngày mai sẽ là một ngày mới.

Anh bước xuống xe rồi mở cửa cho cô.

- Em hãy để tài liệu của em ở đây. Anh không muốn nghiên cứu chúng trong khi ăn đâu.

Anh nắm tay cô và dẫn cô về phía thang máy. Vừa mới đóng cửa phòng là anh đã gí sát cô vào cánh cửa. Anh chặn đường cô và nhìn cô thăm dò. Cô bắt đầu thấy rùng mình.

- Thôi được! - Anh nói. - Anh nhận thấy là sau hai năm chia tay, em bắt đầu run rẩy ngay khi anh chạm vào người em.

Anh tiến sát gần cô hơn nữa, áp sát thân hình cao to, cơ bắp và mạnh mẽ của anh vào cô.

- Ngực anh cảm nhận được tim em đang đập, - anh thì thầm.

Anh bắt đầu vuốt ve phần eo của cô một cách nhẹ nhàng, đầy dục tính, rồi anh đứng im, cảm thấy ngọn lửa đam mê đang thiêu đốt cháy mình. Chiếc quần dài của anh làm anh cảm thấy khó chịu.

- Brannon! - Cô kêu lên, ngượng ngùng.

Anh nhay nhay môi trên của cô, mắt anh nhắm lại như để tận hưởng nụ hôn của họ.

- Bạc hà và cà phê, - anh thầm nói. - Em luôn có vị mát mẻ và đầy kích thích.

Anh ôm ghì lấy cô. Tim anh đập mạnh trong khi đầu gối của anh đang dạng đùi của cô ra. Cô không hề phản ứng, mà trái lại, hơi thở của cô trở nên gấp gáp, cô ưỡn người lên, ngón tay cô quờ quạng một cách mù quáng áo sơ mi của anh.

- Đúng rồi đấy, - anh rên rỉ. - Hãy chạm vào người anh đi...

Anh cầm tay cô đưa về những chiếc khuy bấm trên áo mình.

Cô cởi khuy áo anh. Những chiếc khuy áo bật ra, và ngón tay cô đang lần tìm đến thắt lưng có gắn chiếc phù hiệu đội cảnh sát đặc nhiệm của anh. Luồn tay vào vạt áo sơ mi của anh, cô đang vuốt ve đám lông mượt như nhung trên ngực của anh, bộ ngực cơ bắp của anh, cái bụng phẳng và rắn chắc của anh.

- Ôi, đúng như thế đấy... - anh mỉm cười tán thưởng cô. - Grier có thể có vẻ quyến rũ nhưng anh lại là một tay cừ khôi trong việc quyến rũ khi anh ở một mình với em... Josie, em hé miệng ra nào.

Anh đưa lưỡi mình vào miệng cô, trong khi đùi của anh đang nhịp nhàng trong một điệu nhảy uốn éo nơi đùi của cô. Cô bắt đầu run rẩy. Tay quàng qua cổ anh, cô trao cho anh nụ hôn trong tiếng rên khe khẽ.

- Khoan đã... hãy đợi một lúc...

Ngón tay của anh lần mò cởi quần áo của cô ra, từng cái một. Cô cảm thấy hơi lạnh trên tấm thân trần của mình. Đã quá muộn để có thể lùi lại.

Marc cúi nhìn nụ hoa nho nhỏ màu hồng của cô. Bằng thái độ tự tin chậm rãi, anh nhẹ nhàng kẹp lấy nụ hoa đang cương cứng của cô giữa ngón trỏ và ngón cái của mình, rồi kéo Josie sát vào tấm thân trần trụi của mình.

- Ôi, đúng thế. Ôi lạy Chúa...

- Đã lâu rồi, - cô thì thào, hổn hển.

Anh lại riết đôi môi cô một cách cuồng nhiệt..

- Đã quá lâu rồi... Lại đây, em yêu. Lại gần nữa đi em...

Anh nâng cặp mông tròn lẳn của cô, cuồng nhiệt kéo cô sát lại phía dưới phần bụng đang bùng cháy ham muốn của anh. Sự phấn khích chạy dọc suốt người anh, như một ngọn lửa khiến anh bật lên tiếng rên rỉ.

Josie cảm thấy những giọt nước mắt đang làm mắt cô cay buốt. Marc đang ngậm núm vú của cô, còn cô thì lùa ngón tay trong mớ tóc của anh. Ngửa đầu ra phía sau, cô bật ra tiếng kêu khoái lạc.

Anh không thể cưỡng lại cô. - Cô lờ mờ suy nghĩ như vậy. Cô cảm thấy miệng của anh đang ngấu nghiến và khát khao hôn trên ngực cô, trên cổ, trên bụng của cô, trong một sự im lặng tuyệt đối. Cô cảm thấy những cơn rùng mình lan tỏa khắp cơ thể mảnh mai của mình. Anh chưa hề vuốt ve cô từ hơn hai năm rồi, kể từ cái đêm mà anh bế cô lúc cô đang hoàn toàn tràn truồng và van xin anh tiếp tục...

Anh ngẩng đầu lên và nhìn cô.

- Anh đã cởi bỏ quần áo của em, - anh thì thầm, giọng đục khàn, - em còn nhớ không? Anh đã cởi quần áo của em, còn em thì cởi quần áo của anh. Anh đã nằm lên người em, miệng anh áp vào miệng em, đùi anh kẹp giữa đùi em...

Anh đứng thẳng người lên và áp đôi môi nóng rẫy của mình vào môi cô trước khi nói tiếp.

- Lúc đó em đã kêu lên. Anh bị hết hơi. Anh run rẩy. Anh thật sự muốn làm tình với em. Nhưng anh không thể vào được trong em... Lúc đầu, anh thậm chí còn không hiểu vì sao. Cho đến khi em bắt đầu khóc nức nở... Điều đó như một gáo nước lạnh dội vào anh.

Cô rên rỉ và giấu mặt vào ngực anh.

- Khi anh nhìn em, em đã xấu hổ đến đỏ hết cả người. Lúc đó, không còn nghi ngờ gì nữa, anh biết rõ là em chưa bao giờ gần gũi một người đàn ông nào cả. Anh đã xấu hổ đến nỗi anh gần như bị câm lặng.

- Ôi, không đúng như thế, - cô nhắc anh nhớ lại với giọng buồn bã. - Anh đã lăng mạ em.

- Josie, anh hy vọng là em đã xem phim khiêu dâm ít nhất một lần trong đời. Có thể em sẽ hiểu vì sao anh đã bị xáo trộn đến như thế.

- Em hiểu, - cô nói, mặt ửng đỏ. - Em đã thử.

Anh bật cười nho nhỏ. Anh sờ lên búi tóc của cô. Anh tháo tung những chiếc cặp tóc của cô ra, hết chiếc này đến chiếc khác cho đến khi mái tóc dày vàng óng xổ tung xuống vai cô.

- Không, em không hiểu. Còn anh thì anh đã lưu giữ một kỷ niệm quá đau buồn để bắt đầu lại từ đầu. Vậy nên, chúng ta hãy dừng lại ở đó. Ngay lúc này đây.

Lùi người lại, anh nắm lấy người cô và giữ cô trước mặt mình bằng chiều dài cánh tay. Xúc động và run rẩy, anh hít một hơi dài và sâu như thể đang chiến đấu với những bóng ma của quá khứ.

- Hãy tha lỗi cho anh, - anh nói với một nụ cười ngượng ngùng. - Anh không định... mất tỉnh táo thêm một lần nữa.

Cô đang trông chờ tất cả, trừ những lời xin lỗi, những lời xin lỗi bất ngờ như một sự quay ngoắt đột

ngột. Một niềm tin chắc chắn dần dần chế ngự trong đầu óc đang đờ đẫn của cô: anh không giả vờ. Chắc chắn là anh đã không nói quá về thời gian thiếu thốn tình dục của anh. Anh có vẻ thật sự bị xáo trộn.

Cô ngắm nhìn anh, rụt rè, trìu mến. Thái độ ấy làm anh cười. Anh yêu sự nhút nhát của cô. Dường như cô có vẻ quá tin chắc về mình, quá bướng bỉnh trước sự cám dỗ này. Nhưng không phải như vậy. Cô là nô lệ của dục vọng của mình. Cả anh cũng thế.

Anh thư giãn một chút.

- Em phải nghĩ rằng chính em là món chính. Em hãy tỉnh ngộ đi. Anh rất chân thành khi anh hứa làm món bánh kếp cho em.

- Em biết.

Nụ cười của Josie xuyên thẳng vào tim anh, cũng như đôi mắt to, sáng, dịu dàng, sâu kín của cô. Anh ngước nhìn bầu vú trần của cô lần cuối khiến cho cô phải vội vã che nó bằng một động tác dứt khoát. Anh cài lại khuy áo sơ mi cho cô, không hề tỏ ra giận dữ một chút nào. Sau đó anh nhìn cô một cách tinh nghịch. Đôi môi cô vẫn còn dày lên bởi nụ hôn hoang dại của họ, mái tóc cô rối bù xù. Cô có vẻ hơi hoảng hốt, và hạnh phúc.

Có lẽ, - anh vừa cười vừa suy nghĩ. - Đúng, có lẽ...

***

Trong lúc cô làm món salat và kem cháy thì anh trang trí món bánh kếp. Anh mặc một chiếc quần jean và áo T-shirt màu đen, vì cô đang mặc chiếc quần dài của anh cùng với một chiếc áo cổ lọ màu be. Mái tóc dài của cô buông xuống ngang lưng. Hai người nấu ăn gần nhau, trong bầu không khí im lặng dễ chịu, như thể không có gì tự nhiên hơn thế.

Một lúc sau, họ ngồi vào bàn ăn trước một bữa ăn thịnh soạn. Josie có vẻ muốn ăn ngay lập tức.

- Có vẻ như em thích, - anh nhìn cô với nụ cười rất tươi.

- Rất thích.

Cô ăn ngấu nghiến món bánh kếp của anh và còn nhòm đĩa của Marc nữa. Anh cười và lấy miếng bánh cuối cùng đưa cho cô.

- Anh rất vui.

- Ngon quá. - Cô nói, miệng vẫn còn đầy thức ăn.

- Anh nghĩ nếu chúng ta sống cùng nhau, ngày nào anh cũng sẽ lên thực đơn những món ăn ngon cho em.

Cô ngồi im, tay đưa tách cà phê lên lưng chừng, miệng há hốc. Trông anh có vẻ nghiêm túc... Anh nhìn cô với vẻ quả quyết, rắn rỏi và một điều gì đó còn sâu sắc hơn thế.

Tiếng chuông điện thoại phá tan sự căng thẳng đang dần tăng lên. Marc đứng dậy và nhấc điện thoại.

- Alô?

Tiếp sau đó là sự im lặng. Marc liếc nhìn về phía Josie.

- Ngay bây giờ sao? - Anh nói với vẻ kiên nhẫn. - Không thể đợi được đến mai hay sao?

Lại im lặng. Anh cất tiếng thở dài vẻ cam chịu.

- Vì chuyện đó rất quan trọng... OK. Khoảng 20 phút nữa.

Anh gác máy và lơ đễnh nhìn chiếc máy điện thoại.

- Bib gọi điện. - Anh nói. - Anh ấy đang ở nhà riêng ở San Antonio và đề nghị anh đến ngay. Hẳn là một tay phóng viên có được thông tin về vụ án Garner. Anh ta đã cho Becky biết suy luận của mình và Bib đang sợ đến phát khiếp lên.

- Chính xác thì anh ta muốn gì? Muốn anh bắt tay phóng viên đó?

- Anh ấy chỉ muốn biết ý kiến của anh. Vì em cũng biết được bản chất của sự việc nên tốt hơn là em nên đi cùng anh.

- Vì sao?

- Bởi vì, theo tay phóng viên, một tên trong bọn trộm cắp có thể đã khám phá ra được một chứng cứ chống lại Bib và dọa sẽ tố giác anh ấy.

Mắt Josie sáng lên.

- Thế chứ! Bằng chứng, và có thể là cả thủ phạm nữa.

- Đúng thế, nếu vận may mỉm cười với chúng ta. Đi thôi!

Họ chạy xe với tốc độ vừa phải đến nhà Webb. Không biết bao nhiêu lần rồi, Josie không thể không nghĩ rằng nhờ cái chết của Garner mà Webb đã có được quyền lực thật sự.

Đã có hai chiếc xe đỗ trước cửa nhà Webb. Một chiếc Volkswagen nhỏ màu xám đỗ gần chiếc Lincoln đời mới nhất màu đen.

- Vợ anh ta cũng ở đây? - Josie hỏi, tay chỉ chiếc xe nhỏ.

- Đó là xe của Becky. Silvia lái chiếc Ferrari.

- Chắc lại một vụ scandal nối tiếng nữa? - Josie hỏi.

- Bib đã chán ngấy phải sống trong những lời nói dối rồi. Trong hoàn cảnh của anh ấy hiện nay thì một vụ scandal có liên quan đến mối quan hệ của anh ấy với Becky chính là điều mà anh ấy ít lo lắng nhất.

- Và anh vẫn luôn tin là anh ta không dính dáng đến vụ án giết người chung vốn với anh ta.

- Tin và tin chắc như vậy. - Anh trả lời với một sự chắc chắn.

Tắt máy xong, anh bước ra khỏi xe và đi vòng quanh xe để ra mở cửa cho Josie. Cô mỉm cười.

- Ừm. Thế mới là cử chỉ đẹp đấy!

- Mẹ anh là một người rất nghiêm túc trong giáo dục, cũng giống như mẹ em ấy.

Anh nắm tay cô để giúp cô ra khỏi xe, rồi dẫn cô về phía cửa ra vào.

Anh vừa mới bấm chuông thì đích thân Bib Webb ra mở cửa. Anh ta cầm một lon Coca Light trên tay và có vẻ rất mệt mỏi. Khuy áo trên măng sét áo sơ mi bị sổ ra, anh ta chẳng mặc áo vét cũng chẳng thắt ca vát. Tóc tai anh ta thì bù xù, như thể anh ta đã vò đầu bứt tai bằng những ngón tay bồn chồn của mình vậy. Nói tóm lại, trông anh ta như đang ở trong một hoàn cảnh khó khăn cùng quẫn.

Anh ta nở một nụ cười miễn cưỡng với Josie.

- Thật tốt là cô đã đến đây, cô Langley, do hoàn cảnh...

- Anh thật tốt đã đón tiếp tôi. - Josie trả lời lịch sự.

Becky Wilson nước mắt lưng tròng đang đứng ở giữa phòng. Cô mặc một chiếc váy dài in hoa có cổ áo màu trắng. Cô búi tóc, đeo kính gọng tròn và đi giày bệt, đối lập hoàn toàn với Silvia Webb.

- Anh biết Becky chứ? - Bib nói trước.

- Có. - Marc trả lời. - Rất vui được gặp cô, cô Wilson.

- Sự nghiệp của anh ấy sẽ bị sụp đổ mất! - Becky kêu lên, rõ ràng là đang rất hoảng sợ. – Bị sụp đổ hoàn toàn! Ôi, lạy Chúa, chúng ta phải làm gì bây giờ?

Bib cắt ngang.

- Chúng ta sẽ không buông tay đâu. Trước hết hãy kiểm tra những lựa chọn dành cho chúng ta.

- Những sự lựa chọn nào chứ?

- Luôn luôn có những sự lựa chọn. - Anh nói một cách dễ thương. - Ngồi đi Becky.

Cô buông mình xuống ghế salon nhưng ngồi nghiêng người ra phía trước, như thể cô không cho phép mình được thư giãn vậy.

Bib ngồi xuống tràng kỷ và mời Marc cùng Josie ngồi.

- Chính xác thì tay nhà báo đó biết được những gì? - Marc hỏi, đi thẳng vào chủ đề.

- Chắc là anh ta có nói chuyện với một người của Marsh. Theo anh ta thì Marsh biết sự tồn tại của một quyển sổ kế toán chứng tỏ giới tội phạm đã rót cho tôi một vài khoản tiền để giúp tôi dồn đối thủ của tôi phải từ bỏ chiến dịch tranh cử chức phó thống đốc bang. Anh ta cũng nói thêm là Marsh không nắm giữ cuốn sổ đó nhưng ông ta biết nó đang ở đâu.

- Một cuốn sổ kế toán, thế đấy! - Marc nói và nhìn Josie, lúc này cũng đang ngạc nhiên không kém anh.

Nhìn theo khía cạnh này thì trò chơi ghép hình bắt đầu rồi.

Marc nhíu mày.

- Đúng thế không Bib? Anh có nhận khoản tiền đó không?

- Anh đã biết tôi từ lâu rồi. Tôi có phải là hạng người phải mua phiếu bầu của cử tri không?

Marc mỉm cười thân thiện.

- Không, tất nhiên là không rồi.

- Trái lại, tôi đã cho thôi việc một người trong ê kíp của tôi. - Bib nói tiếp. - Chuyện đó xảy ra cách đây hai năm rồi, một tuần trước bữa tiệc tiếp tân. Người mà tôi đang nói đến là một người quen của Marsh và Dale Jennings. Vào lúc đó tôi chẳng biết tí gì về cuốn sổ đó cả. Tôi chỉ biết là có một cuộc ẩu đả giữa Henry Garner và Jennings vì cậu ta đã lấy trộm của Henry cái gì đó. Thật sự là Henry và tôi đã biết được bí mật về việc làm của cậu ta. Tôi đã trách ông ấy là đã giữ Jennings để giúp việc cho ông ấy. Henry muốn có cậu ta ở bên mình cho đến khi cậu ta trả cho ông ấy vật đó. Cuốn sổ, chắc là thế... Tôi tin chắc là Jennings có mưu toan chuyện gì đó và tôi đã không thể không nói chuyện đó với Henry.

Anh ta buồn bã lắc đầu.

- Tôi không muốn giữa chúng tôi xảy ra cãi vã, ngay cả khi nó không thật sự tồi tệ.

- Vậy đấy, ít ra thì chúng ta cũng biết hiện giờ chúng ta đang có cái gì. - Brannon nói - Anh có biết là mẹ của Jennings đã bị sát hại không?

- Gì cơ? - Bib kêu lên. - Bà già khổn khổ...

- Bà ấy đã bị truất quyền sở hữu tài sản của mình và bị tống ra khỏi nhà. Sau đó nhà của bà ấy bị cháy và người ta còn tra tấn để moi cho được thông tin mà có thể là bà ấy không biết.

Bib đưa tay ôm mặt.

- Thật khủng khiếp...

- Một người đàn ông và một phụ nữ đã đến nhà bà ấy vào hôm trước ngày mà xác bà ấy được tìm thấy - Josie nói, giọng ung dung. - Chúng tôi nghi ngờ rằng người đàn ông đó là Marsh. Chúng tôi cũng đã nhận dạng được kẻ giết thuê đã đánh Dale Jennings, cũng như chuyên gia tin học, người đã giả mạo hồ sơ của cậu ta trong máy tính của nhà tù.

Bib nhanh nhẹn ngẩng đầu lên.

- Ai là kẻ giết người?

- Một tên York nào đó. - Marc nói. - Hắn ta đã bắn Josie. Tôi đã bắn trả làm hắn bị thương, nhưng hắn đã trốn thoát khỏi bệnh viện, vẫn còn chưa biết ai là đích ngắm sắp tới của hắn.

Bib co rúm tay trên đầu gối, vẻ sửng sốt.

- Marsh sẽ không để mất thời gian đâu. Bất cứ người nào biết về cuốn sổ đó đều có thể gặp nguy hiểm. - Anh nói và quay sang nhìn bạn mình.

Anh im lặng một lúc rồi quay sang phía Becky.

- Em là người đầu tiên, cùng với anh... Và cả Silvia nữa. - Anh nói thêm, rõ ràng anh lo lắng cho vợ ít hơn là lo cho cô trợ lý.

- Nói về Silvia, cô ấy đâu rồi? - Marc hỏi.

- Đang đi càn quét ở các cửa hàng như mọi khi. Cô ấy muốn tự mình làm một tủ quần áo cho xứng với vợ của một thượng nghị sĩ, - anh nói tiếp với nụ cười trống rỗng. - Tôi nói mãi với cô ấy là chức phó thống đốc bang với tôi là đủ rồi, nhưng cũng vô ích, cô ấy không muốn biết gì cả. Từ lúc thượng nghị sĩ

hiện tại đã tuyên bố sẽ từ chức trước khi kết thúc nhiệm kỳ của mình thì cô ấy chỉ có mỗi chuyện đó trong đầu. Chết tiệt, tôi mới chỉ cầm quyền được có hai năm! Tôi không hề có ý định đến Washington. - Anh nói tiếp và quay sang nhìn Becky một cách trìu mến. - Dù sao thì với câu chuyện cuốn sổ này thì tôi cũng có ít cơ hội đến đó được.

- Tay nhà báo đã hứa với tôi là không tiết lộ gì... ít ra là trước khi kiểm chứng được nguồn cung cấp tin cho anh ta. - Becky nói. - vẫn còn may là anh ta đến gặp tôi thay vì viết một bài báo chỉ dựa trên những nghi vấn. Anh ta không nguy hiểm... Hơn nữa, anh ta có vẻ đánh giá cao Bib.

- Sẽ chẳng còn ai đánh giá cao anh nữa nếu vụ này lộ ra... Tôi có thể phải tạm biệt chiếc ghế thượng nghị sĩ. Thật buồn cười, nhưng mà cái chiến dịch tranh cử này là ý của Sil chứ không phải là ý của tôi. Cô ấy rất tham vọng. Quyền lực cho cô ấy ảo tưởng là một người nào đó. Cô ấy chỉ mơ được sánh vai với những nhân vật nổi tiếng của thế giới này và mặc những bộ trang phục đắt tiền đủ để gây nên sự ghen tị của những người phụ nữ khác. Tôi thì, tất cả những gì tôi muốn, đó là lui về với nhiệm kỳ phó thống đốc bang của mình mà thôi. Ước mơ lớn nhất của tôi là thử nghiệm những chiếc máy nông nghiệp mới.

Anh nhìn Marc, lắc đầu.

- Nhưng đó không phải là lý do để dập tắt mọi lời xì xầm. Tôi chưa bao giờ đụng vào một khoản tiền móc ngoặc nào cả. Tôi muốn cậu giúp tôi chứng tỏ điều đó, cho dù tay nhà báo kia có công bố hoặc không công bố câu chuyện của anh ta.

- Điều đó không dễ.

- Theo ý tôi thì tất cả đều liên quan đến vụ án Dale Jennings. Và tôi không thể ngăn mình nghĩ rằng Jake Marsh là người giật dây mớ bòng bong này.

- Tôi cũng nghĩ thế. Chúng ta đang mất thời gian vô ích cho vụ này, cuộc điều tra nhích từng bước một. Nếu chúng ta bắt được người phụ nữ đó thì...

Becky có vẻ như định nói điều gì đó nhưng Bib đã nhìn cô ta, ra hiệu bảo cô ta im lặng.

Nhận thấy một chiếc bát nhỏ đựng đầy đồ trang trí trên chiếc bàn thấp, Josie đứng dậy để nhìn nó gần hơn.

- Kẹo bạc hà đấy. - Bib nói. - Cô dùng đi. Tôi không thích lắm. Becky mua nó từ Pháp.

Cô cảm thấy tim mình như nhảy vọt ra khỏi ngực và nhìn Marc đầy ẩn ý. Rõ ràng là anh cũng đang có cùng ý nghĩ giống cô. "Kẹo nhập khẩu", - bà Jennings đã nói vậy. Người phụ nữ muốn chiếm được cuốn sổ của Dale rất thích kẹo ngoại...

Marc nhìn cô ra hiệu, và khẽ lắc đầu một cách rất khó nhận thấy. Cô hiểu được điều anh muốn nói. Nhặt lấy một chiếc kẹo, cô bóc vỏ, bỏ vào miệng và cẩn thận bỏ giấy kẹo vào túi áo. Cô nhận thấy Becky vẫn đang chú ý nhìn ông chủ của mình.

Liệu có phải cô ta, một tòng phạm của Jake Marsh, người có khả năng tra tấn một bà già? - Cô tự hỏi. - Nhưng Becky không có tóc màu vàng. Nhưng cũng có thể cô ta đội tóc giả.

- Ừm, rất ngon. - Josie vừa nói vừa cười. - Cảm ơn.

- Chúng rất tuyệt, phải không? - Becky nói. - Anh Brannon, - cô nói tiếp, - anh có cho là Bib là nạn nhân tiếp theo trong danh sách của kẻ giết người không?

- Không, chuyện đó chẳng có ích gì. Cuốn sổ kia chắc phải chứa đựng một thông tin có thể tống tên sát nhân vào tù cho đến cuối đời, nếu không hắn sẽ không cố gắng chiếm được cuốn sổ đó như vậy. Tôi sẵn sàng cá một năm ăn lương của mình là hắn ta đang cố giải tội cho Bib khi buộc tội một người khác. Chính vì thế mà hung thủ vội vã để chiếm được bằng chứng đó đến thế.

- Nếu điều đó là thật thì đó là một trong những nhân viên riêng của tôi. - Bib thì thầm với một vẻ ủ rũ. - Một người đang trong tình trạng tuyệt vọng rất có thể giết người, chỉ để che giấu bí mật của mình.

Ngay lúc ấy Marc nảy ra một ý nghĩ, nhưng anh không lộ ra một lời nào.

- Chúng tôi sẽ cho anh biết. Cô Wilson, cô hãy cố gắng làm tay nhà báo kiên nhẫn chờ đợi, càng lâu càng tốt.

- Nhưng cuốn sổ đó đâu? - Bib lo lắng hỏi.- Ai đang giữ nó? Chính xác là nó chứa đựng điều gì?

- Rồi chúng ta sẽ sớm biết thôi, tôi hứa với anh.

Bib đứng lên, mặt rầu rì.

- Cậu luôn giúp đỡ tôi. Ngay cả khi tôi bị buộc tội giết Henry, cậu đã làm chứng đứng về phía tôi.

- Vì tôi biết rõ anh. - Marc chỉ nói vậy.

Bib nắm lấy tay anh.

- Cậu là người bạn tốt nhất mà tôi chưa từng có.

- Tôi sẽ không bỏ rơi anh.

- Tôi cũng thế. - Becky nói xen vào một cách kiên quyết.

- Tôi chẳng cần để ý đến ý kiến của bà Webb. Cô ấy đáng lẽ phải đứng về phía anh thay vì đi khuân hàng đống đồ ở các cửa hàng... Nhung cô ấy chưa bao giờ ở đây. Không ở đây, cũng không ở Austin.

- Becky, thôi đi. - Bib ngăn cô nói một cách lịch sự. - Cả hai chúng ta đều biết rõ là số mệnh của anh không làm Silvia quan tâm. Cô ấy chỉ có hai niềm đam mê mà thôi, đó là tiếng tăm và tiền.

- Cô ta chẳng quan tâm đến ai ngoài cô ta ra cả. - Becky thì thầm. - Đáng lẽ anh đã phải có một đám con cái rồi.

- Anh rất muốn...

Nụ cười âu yếm của Bib làm Becky đỏ mặt.

- Chúng ta đi thôi chứ Marc? - Cô nói xen ngang, cảm thấy một chút bối rối.

- Ừ. Đừng quá lo lắng, Bib. Và nhất là đừng ký bất cứ cái gì đấy.

- Tôi phải nhắc lại với cậu là tôi đã có bằng cử nhân luật đấy.

- Tôi biết, nhưng những lời khuyên có ích thì không làm hại ai bao giờ.

Bib lắc đầu và tiễn họ ra cửa.

- Cả hai người hãy thận trọng. Đã có hai cái chết rồi, cả ba nếu tính cả Henry nữa. Cho dù tên quỷ đã

phạm tội giết người này là ai đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ không ngần ngại gạt bỏ mọi chướng ngại trên con đường của hắn đâu.

- Chắc chắn rồi. - Marc nói, mỉm cười khó hiểu. - Thực ra thì tôi hy vọng vào việc kẻ giết người sẽ loại bỏ những chuyện gây phiền phức cho hắn. Còn một chuyện nữa. - Anh nói thêm sau một lúc tạm ngừng. - Có phải Silvia đã từng theo học đại học không?

Bib phá lên cười.

- Silvia? Cậu đùa đấy à? Cô ấy bỏ học khi mới 14 tuổi. Tiếp tục theo học đối với cô ấy chỉ là dành một phần thời gian cô ấy đi mua sắm mà thôi.

Chương 14

Khi đã ngồi trong xe, Josie kêu lên đầy kích động.

- Nếu Silvia chưa từng học đại học thì cô ta làm gì ở khu học xá?

- Anh cũng đang tự hỏi mình câu hỏi đó.

- Cả những cái kẹo nữa! - Cô nói tiếp và lấy tờ giấy kẹo ra khỏi túi. - Theo bà Jennings cho biết thì bạn gái của con trai bà ấy ăn rất nhiều kẹo bạc hà và có biết sự tồn tại của bằng chứng đó. Becky đặt mua kẹo ở nước ngoài và, chính anh cũng nói đấy, cô ta có thể làm mọi việc để bảo vệ Bib Webb...!

Marc nổ máy xe.

- Chỉ là cách nói thôi. Cô ta không dám giết người đâu. Vả lại cô ta đâu có tóc vàng.

- Cô ta có thể đội tóc giả mà.

- Josie, em có thể tưởng tượng được là Becky có thể gây ra những vết bỏng thuốc lá cho một bà già không?

- Không, không hẳn thế, - cô nói sau một chút lưỡng lự. - Nhưng rõ ràng là cô ta tỏ ra gắn bó sâu sắc với Bib, và Bib cũng như thế với cô ta. Những người yêu nhau thỉnh thoảng hay làm những việc phi lý lắm.

Anh thở dài.

- Becky yêu Bib từ lâu rồi. Cô ta và Silvia chưa bao giờ hòa thuận với nhau. Silvia đã nhiều lần định cho cô ta thôi việc nhưng Bib không chịu. Lại thêm một nguyên nhân nữa khiến vợ chồng Bib xích mích. Silvia là người rất tham vọng, còn Becky thì không.

- Đồng ý, nhưng Becky muốn có con.

Cô đang sống lại những nỗi buồn và oán giận đang dâng trào trong mắt khi nhớ lại Becky trìu mến nhìn Bib.

- Bib cũng muốn có con. Nhưng đáng tiếc là Silvia không thể có con. Cô ấy đã bị một cú ngã rất tồi tệ cách đây nhiều năm làm cho cô ấy bị vô sinh.

- Anh thật sự tin chuyện đó chứ?

- Sao mà tin được... Trái lại, anh biết là súng có nổ bên tai cũng không làm cô ta giật mình được. Cô ấy rất cứng rắn và đầy mưu mô. Khi cô ấy muốn một cái gì đó thì cô ấy sẽ có được nó, bất kể giá của nó ra sao.

- Có thể cô ta đang ngồi trong quán cà phê với một mục đích rõ ràng. Liệu cô ta có lừa dối chồng mình không?

Họ rời khỏi nhà của Webb và đi về hướng đường cao tốc.

- Anh không biết. Cũng có thể.

- Em thấy một tấm ảnh của Jake Marsh trong tài liệu của chưởng lý. - Cô nói. - Trông ông ta hấp dẫn, ăn mặc bảnh bao. Người ta nói là anh chị trong giới trộm cắp, nhưng ông ta lại có phong cách sang trọng và đã gom được một gia tài nhỏ. Và nếu như bà Webb, luôn luôn vắng mặt khỏi ngôi nhà của chồng mình, đang có một mối quan hệ giấu giếm chồng thì sao?

Marc sầm nét mặt lại. Marc chưa bao giờ xem xét đến chi tiết này, vì biết rằng Silvia rất gắn bó với địa vị là vợ của một chính khách.

- Cô ấy đặt địa vị xã hội của mình lên trên tất cả mọi thứ. Liệu cô ấy có dám đánh mất tất cả cho một cuộc phiêu lưu tình ái với người đàn ông khác không? Nhất là với một người như Marsh.

- Những chuyện nguy hiểm lại lôi cuốn một vài phụ nữ như là mật ngọt hút ruồi ấy.

Anh nhìn cô, vẻ tinh nghịch.

- Vậy sao? Vậy chúng ta hãy thử cái lý thuyết đó đi. Một ván billard nhỏ, em thấy thế nào?

- Ôi không, - cô kêu lên. - Chưa phải lúc.

- Thế mà em đã đi chơi billard với Grier rồi đấy. Em biết không, anh cũng nguy hiểm và lành nghề không kém gì anh ta trong việc moi thông tin đâu đấy.

- Em thích anh hơn là anh ta. - Cô nói vẻ lơ đễnh.

- Tại sao?

Cô ngước mắt, bắt gặp ánh mắt của anh.

- Tại vì anh ta không biết nấu ăn.

Anh phá lên cười.

***

Bất chấp thời gian đã muộn, phòng chơi billard vẫn còn chật kín. Marc và Josie nhận ra anh chàng Bartlett nhỏ con đang nhoài người ra bàn tập trung vào một quả bóng. Sau khi phát một đường bóng đẹp như kẻ vạch, anh ta ngẩng đầu lên và nhận ra Marc. Anh ta đặt gậy billard xuống và giơ tay lên một cách không hề giấu giếm.

- Tôi chưa bao giờ nói xấu cảnh sát đặc nhiệm! - Anh ta nói. - Tôi chẳng liên quan gì đến vụ án suýt nữa đã lấy mạng Judd Dunn tháng trước cả. Và tôi cũng không biết kẻ đã lái chiếc xe húc vào anh ta.

Josie nhìn sang phía Marc. Những khi riêng tư thì Marc là người hồn nhiên, buồn bã và hay chế giễu nhưng tại đây thì anh tỏ ra rất hung dữ.

- Tôi chẳng biết gì cả, Brannon. Tôi thề đấy. - Bartlett cứ lặp đi lặp lại.

- Tôi chưa bao giờ nói là anh biết cả. - Marc nói, không ngừng tiến lại gần Bartlett. - Nào, chúng ta cùng làm một vòng nhé.

- Không, nếu như anh không hứa với tôi trước người làm chứng là sau đó tôi có thể đi. Tôi đã nghe nói nhiều chuyện về anh rồi. Tôi không muốn đi theo anh.

- Sẽ chẳng có gi xảy ra với anh cả. Chẳng có cảnh sát đặc nhiệm nào lại hành động như một tên lưu manh cả. Chúng tôi có những nguyên tắc riêng và chúng tôi tôn trọng chúng.

- Thôi được... đồng ý.

- Thế còn ván chơi? - Một gã to béo hỏi.

- Chúng ta sẽ chơi tiếp khi tôi quay trở lại. - Bartlett trả lời.

Josie và Marc theo anh ta đến một cái sân sau có rất ít ánh sáng.

- Thôi được, anh muốn gì?

- Thông tin về cô bạn gái của Marsh.

Bartlett hít một hơi thở sâu.

- Nghe này, anh bạn, hôm trước Grier đã đến đây. Anh ta cũng hỏi tôi cùng câu hỏi đó.

- Và anh ta đã không có được câu trả lời. - Marc nói tiếp thay lời anh ta.

Anh đứng ngạo nghễ trước mặt Bartlett, ánh mắt lạnh lùng.

- Giờ thì anh sẽ trả lời tôi. Anh không muốn thấy mình dính dáng đến vụ giết người phải không?

- Không. - Bartlett trả lời sau một chút im lặng. - Tôi không có ý định chịu hậu quả thay cho Marsh và tôi cóc sợ những lời đe dọa của ông ta... Nhưng ông ta có những bằng chứng chống lại tôi về một...

- Cái đó chẳng giúp ích gì cho ông ta một khi ông ta đã ở trong tù. Nào, nói đi!

Bartlett thở dài.

- Vậy thì nói. Marsh đang kết hợp làm ăn với một phụ nữ giàu có. Cả hai muốn tìm lại được một cuốn sổ đã bị biến mất. Có vẻ như cô ta mất mát nhiều hơn ông ta nếu như cái gói thuốc nổ đó rơi vào tay cảnh sát. Có thể là còn hơn thế nữa... Theo những gì tôi biết thì người phụ nữ này sẽ mất hết của cải.

- Anh đã bao giờ trông thấy cô ta chưa?

- Rồi... Đúng là một con gà mái xa xỉ, tóc vàng. Cô ta và Marsh ăn mặc như những người mẫu ảnh thời trang vậy.

Marc đưa mắt nhìn sang Josie, lúc này cô cũng đang không bỏ sót một chi tiết nào của cuộc nói chuyện. Người phụ nữ được miêu tả không giống với Becky. Mặt khác, người phụ nữ cũng có thể là chuyên gia đột nhập máy tính, Sandra Gates, người đang sở hữu một tủ quần áo đẹp. Cô ta không chỉ có tóc màu vàng mà còn có một tủ bánh kẹo bạc hà trong chiếc xe moóc của mình nữa.

- Marsh có ngủ với cô gái tóc vàng không? - Josie hỏi.

- Tôi chắc như vậy, nhưng tôi không biết chuyện riêng tư của họ. Dù sao thì cô ta cũng hung dữ hơn ông ta. Người ta bảo chính cô ta đã hành hạ bà già đó.

Josie cảm thấy tóc tai dựng ngược lên ở sau gáy sau khi nghe những lời khẳng định này. Và hình ảnh Sandra Gates, một phụ nữ hung dữ và không hề biết ngại ngùng hiện lên trong trí nhớ của cô. Cô ta đã vi phạm pháp luật khi giả mạo hồ sơ của một người bị buộc tội giết người. Có thể chính ông ta cũng dễ dàng

hành hung một bà già nếu chuyện đó có thể giúp ích cho ông ta. Nhưng đáng tiếc là quý cô Gates đang ở Argentina, và cảnh sát không thể yêu cầu dẫn độ cô ta về được.

- Anh đã bao giờ nghe nói đến một cô Sandra Gates nào đó chưa? - Cô vô tình hỏi.

- Gates? Có. Cô nàng máy tính. Marsh dùng cô ta cho nhiều vụ khác nhau. Cô ta là một người giỏi chịu đựng.

Vẫn còn một mảnh nữa trong trò choi ghép hình. Mối quan hệ của cô ta với Marsh, đống kẹo nhập khẩu trong chiếc xe moóc, tính "giỏi chịu đựng" của cô ta...

Bartlett ngừng một lúc, đột nhiên thấy lo lắng.

- Này Brannon, anh sẽ không định kể với Marsh là tôi nói đấy chứ? Bởi vì ông ta chắc sẽ cử York đến gặp tôi...

- Tôi không thải nguồn đưa tin của tôi. - Marc đảm bảo. - Còn một câu hỏi nữa, rồi chúng ta sẽ kết thúc. Mối quan hệ giữa Jennings, Marsh và người phụ nữ đó là như thế nào?

Bartlett châm một điếu thuốc, bàn tay anh ta run rẩy. Anh ta hít thuốc, rồi nhả khói ra đằng mũi, sau đó anh ta cười khẩy.

- Jennings đã ngủ với cô ả tóc vàng. Cậu ta đã cho chụp ảnh cậu ta đang cùng với cô ta với một phần đùi trần trụi của cô ta. Có vẻ như cô ta giận tím người khi biết chuyện đó. Chồng cô ta muốn bỏ rơi cô ta nhưng cô ta không chịu ly dị. Nếu mà anh ta biết được những tấm ảnh thì anh ta chỉ còn mỗi việc mời luật sư thôi, đúng không?

Josie nhướn mày. Sandra Gates đã có chồng? Hay đó là Becky Wilson? Một lần nữa, những mảnh ghép của trò chơi ghép hình lại bị bắn tung tóe ra.

- OK. - Marc nói. - Đó là tất cả những gì tôi muốn biết. Cảm ơn Bartlett. Lần khác tôi sẽ trả nợ.

- Nếu Marsh biết được...

Cú đấm của Marc vung ra đột ngột đến nỗi Josie thậm chí còn không nhìn thấy chuyển động của nó nữa. Cô cố nén một tiếng kêu. Đầu của Bartlett đu đưa. Anh ta thở phì phò như một con bò và nhăn nhó sờ quai hàm đang tím bầm.

- Hãy cho bọn bạn anh xem anh đau như thế nào. - Marc vừa nói vừa hất cằm chỉ vào phòng chơi billard. - Và nói với họ là tôi muốn có tên của kẻ đã đâm xe vào Dunn.

Bất chấp đau đớn, Bartlett vẫn cố cười.

- Cảm ơn, Brannon. Anh thật vui tính. Thật ra thì anh có biết ai đã cố hạ Dunn không?

- Không, nhưng anh ấy thì biết, đáng tiếc cho kẻ tấn công anh ấy. Thôi, tạm biệt. Cảm ơn một lần nữa.

- Không có gì.

Kẻ vô lại vội vã chuồn mất.

- Sandra Gates! - Josie kêu lên. - Cô ta tóc vàng, không ngần ngại vi phạm pháp luật. Cô ta thích kẹo ngoại, và biết Marsh. Chắc chắn đó chính là cô ta, cô bạn gái bí mật của Dale. Chắc chắn là Marsh đã đe dọa cô ta để cho cô ta giúp ông ta lấy lại được bằng chứng mà Dale nắm giữ... Rất hợp.

- Có vẻ như thế. Nhưng nếu cô ta có một anh chồng thì anh ta trốn kỹ đấy. Mặt khác, cô ta chẳng có vẻ gì là một người vợ giàu có... Không, có cái gì đó không đúng.

- Sao cơ?

Anh cho tay vào túi quần.

- Anh không biết, - anh nói, vẻ khó chịu. - Anh vẫn chưa thể làm sáng tỏ được điều đó.

Anh nhìn cô rồi cười.

- Anh mệt rồi, và cả em cũng thế. Em đừng giận, nhưng anh muốn đưa em về khách sạn thay vì đến nhà anh. Sau một đêm ngủ ngon, chúng ta sẽ biết chúng ta đang biết được những gì.

- Đúng là đồ phá đám...

Anh nhìn cô chăm chú.

- Việc tra tấn người khác sẽ bị pháp luật trừng trị.

Cô không hiểu ẩn ý của anh.

- Mai anh sẽ mang tài liệu của em cho em. Nếu em cần đến anh thì em cứ gọi điện cho anh.

Cô do dự. Sự thật là cô đang tìm cách tốt nhất để báo cho anh một tin mà anh vẫn còn chưa biết Cuối cùng, cô chọn cách im lặng. Cô quyết định lần khác sẽ nói cho anh biết.

- Rõ rồi. Nếu như anh dừng việc đánh người lại thì chúng ta có thể đi.

Leo lên xe, anh đưa cô trở về khách sạn.

- Em không còn đeo băng nữa à?

Cô khoanh tay lại.

- Không. Nó làm em thấy khó chịu. Vả lại, vết thương bây giờ bắt đầu lên sẹo.

- Nếu chẳng may em thấy những nốt ban đỏ hay đau nhói thì...

- Em sẽ để ý. Cảm ơn anh vì món bánh kếp.

- Không có gì, - anh đáp. - Anh cũng rất thích chúng.

Anh quàng tay ra sau gáy cô.

- Lại gần đây. Hãy hôn anh để chúc anh ngủ ngon nào...

Giọng nói trầm của anh làm cô tan chảy hoàn toàn. Cô nghiêng người về phía anh và cười.

- Anh còn muốn em kể cho anh nghe một câu chuyện trước khi ngủ chứ?

- Sao lại không chứ? Một cuốn tiểu thuyết trinh thám của Agatha Christie.

- Chúng ta có hai vụ giết người phải giải quyết. Anh không muốn nghĩ đến chuyện khác sao?

Anh kéo cô lại gần và nhẹ nhàng hôn cô. Cô hé môi, thở nhẹ nhàng.

- Chúng ta có thói quen xấu rồi, - anh thì thầm.

- Anh nghĩ thế à?

Anh ôm cô chặt hơn.

- Em có chắc là muốn quay lại Austin không? - Anh thì thầm và lại ôm hôn cô một lần nữa.

Cô cảm thấy một ngọn lửa đang dần dần xuyên qua người. Môi của Marc trên miệng của cô đang tỏa ra một ngọn lửa ham muốn, và cô đáp lại nụ hôn của anh hết sức mình, thấy rõ là cô thiếu kinh nghiệm.

Anh cho lưỡi hôn dọc theo cổ của cô.

- San Antonio có nhiều trò giải trí hơn, - anh thì thào. - Những buổi hòa nhạc, một đội ba lê, một nhà hát nhạc kịch...

Cô vuốt ve lưỡi anh bằng đầu ngón tay của mình. Cô không biết nói gì hay nghĩ gì nữa. Vài ngày trước đây, họ gặp nhau ở Austin trong một bầu không khí thù nghịch. Thế mà tại đây, anh đang nhồi nhét bánh kếp cho cô và ôm hôn cô trìu mến. Ý nghĩ không còn được gặp anh nữa sau khi cuộc điều tra kết thúc làm cô nản lòng. Đột nhiên, một nỗi lo sợ xâm chiếm cô. Khi anh ôm hôn cô một lần nữa, cô liền nép vào người anh như thể anh sắp phải lên đoạn đầu đài vậy. Nụ hôn của họ vì thế mà mãnh liệt, dữ dội hơn. Sau khi anh làm bật khuy áo của cô, cô cảm thấy bàn tay to và nóng bỏng của anh trên làn da trần của cô, và những cái vuốt ve nhẹ nhàng của lòng bàn tay anh trên nụ hoa của cô... Những tiếng thổn thức bật lên trong cổ họng cô.

Đột nhiên, một tiếng động cơ xé tan màn đêm. Một chiếc xe hơi tiến lại gần. Marc giật mình, vẻ hoảng hốt, anh rụt tay lại, rồi vội vã cài lại khuy áo sơ mi của cô.

- Chết tiệt! - Cô thả lỏng mình bằng một giọng kêu ca khiến anh phải bật cười.

- Dù sao thì cũng không tồi.

Cồ nuốt nước miếng.

- Thực ra... thì... anh có thể lên phòng với em, - cô nói ấp úng, giọng ngắc ngứ.

Anh lắc đầu, thực sự sầu não.

- Để làm gì chứ?

- Em đã làm cái đó cách đây hai năm rồi, - cô đột ngột nói.

- Em đã làm gì cơ?

Cô nói chậm rãi, rành rọt, mắt cúi nhìn ngực của Marc. Cô có thể nhìn thấy rõ tim anh đập mạnh qua lớp áo sơ mi.

- Cuộc... phẫu thuật nho nhỏ đó.

Anh vẫn còn ngồi im lặng như bị hóa đá. Tâm trí của anh không còn hoạt động nữa. Anh đành ngồi lặng ngắm nhìn cô và cố lấy lại tinh thần.

- Cách đây hai năm? - Anh nhắc lại, giọng yếu ớt.

Cô gật đầu. Ngón tay của cô lướt nhẹ trên phù hiệu của anh.

- Em... em cứ nghĩ rằng anh bỏ em vì em không thể gần gũi anh được. Lúc đó, em đã đi thăm khám bác sĩ phụ khoa. Và em đã trải qua một cuộc phẫu thuật. Nhưng anh đã không quay trở lại. Anh không viết thư cho em, cũng không gọi điện cho em. Em đến buổi tiệc tại nhà của Webb với hy vọng thấy anh ở đó để nói với anh, nhưng...

Giọng cô vỡ òa.

- Ôi, em yêu! - Anh thì thầm rồi vòng tay ôm lấy cô. - Em yêu, anh xin lỗi... Anh cảm thấy quá xấu hổ không dám quay lại.

Giấu mặt sau cổ nóng và thơm mùi nước hoa của cô, anh âu yếm ôm ngang lưng cô.

- Anh đã bị tổn thương bởi sai lầm trong việc đánh giá em mà anh đã phạm phải cách đây nhiều năm. Khi hiểu rằng em vô tội, anh đã quá choáng váng... Cảm giác tội lỗi đó luôn ở sâu thẳm trong anh, ngay cả khi anh đã từ chối mối quan hệ với em. Và trong vụ kiện Jennings, em đã nhìn anh với một sự căm thù như vậy... Chính vì thế mà anh bỏ ra đi và anh đã cố gắng quên tất cả. Dường như em không bao giờ tha thứ cho anh vì anh đã nghi ngờ em nói dối, trước đây, và dường như những xung đột nhỏ nhất sẽ quay trở lại đánh thức mối hận thù đó.

- Khi 15 tuổi, em vẫn còn trẻ con và ngây thơ. Giờ thì em không còn như vậy nữa. Em biết làm rất nhiều việc. Anh không biết được sự thật, Marc ạ. Em không oán giận anh. Anh cũng chỉ là một con người.

Anh ôm cô chặt hơn.

- Đáng lẽ anh không nên rời xa em. - Anh thì thầm rồi tìm môi cô. - Không, không nên suốt cả cuộc đời này...

Cô kìm nén một tiếng cười. Cuối cùng, anh để mình đi đến tận cùng ham muốn của mình. Lần đầu tiên, anh không nghĩ đến việc kiềm chế bản thân nữa. Anh ham muốn cô với một mãnh lực mà anh không thể dằn lòng được nữa. Có thể đó không phải là những gì cô muốn, nhưng điều đó còn giá trị hơn hàng nghìn lần một cuộc sống buồn bã không có anh ở bên.

Lợi dụng lúc anh thôi không ôm cô nữa, cô thì thầm vào tai anh:

- Anh có thể về phòng em.

Không một chút ấp úng. Kể từ khúc dạo đầu trong căn hộ của anh, cô luôn hừng hực với anh.

Anh không trả lời. Bàn tay anh đang vuốt ve dọc sống lưng của cô. Dường như anh đang tận hưởng cảm giác êm dịu của tấm thân cô đang ép sát người anh, một mùi thơm hoa hồng dịu nhẹ tỏa ra từ thân thể cô.

- Không.

Cô nhìn anh trân trân, miệng há hốc. Cô trông đợi tất cả mọi chuyện, trừ việc bị từ chối.

- Nhưng... tại sao?

- Bởi vì anh không muốn giảm bớt những gì anh đã bắt em phải chịu đựng chỉ trong nửa tiếng đồng hồ trên giường.

Cô cảm thấy tim mình bay bổng. Cô gần như chắc chắn là anh sẽ túm ngay lấy cơ hội... Cô lùi lại, cố gắng nhìn rõ khuôn mặt anh trong cảnh tranh tối tranh sáng.

Anh cầm tay cô và lướt nhẹ lên đó bằng một nụ hôn.

- Anh tin là em cũng thế, - anh nói với một vẻ chắc chắn.

- Josie, nếu anh chỉ muốn một chút vui vẻ với em thì anh đã không học làm bánh kếp.

Anh nhăn nhó nở một nụ cười.

- Em không thể hình dung ra được điều mà anh cảm nhận khi anh gặp lại em ở Austin trong thang máy đâu. Trong suốt cuộc đời anh, anh chưa bao giờ thấy khó khăn khi phải giả vờ như vậy...

- Còn em thì em cứ nghĩ là anh ghét em lắm...

- Anh cũng ghét chính anh nữa. Và theo một cách nào đó, anh vẫn còn căm ghét bản thân mình.

Anh hôn lên mắt cô, liếm láp đôi hàng mi cong của cô.

- Nhìn thấy em ngồi cùng văn phòng của Grier là một nỗi đau khổ.

- Vì sao?

- Vì em là kiểu phụ nữ anh ta thích, - anh thú nhận và chiêm ngưỡng những đường nét tinh tế của cô. - Ở em toát ra một sự trìu mến rất hiếm có.

Cô nhấn ngón tay mảnh mai vào miệng anh.

- Anh cũng thế, - cô thì thầm.

Hít một hơi dài, anh nhẹ nhàng đưa tay xuống cái băng đang quấn quanh cánh tay bị thương của cô.

- Anh rất muốn được chăm sóc em.

- Em vẫn thường tự mình chăm sóc bản thân, - cô nói và mỉm cười. - Nhưng vì anh có ý định chăm sóc em nên em cũng có thể làm thế với anh.

Anh cố nén hơi thở và chăm chú ngắm nhìn gương mặt nhỏ bé của cô đang nhìn anh. Một loạt hình ảnh tràn ngập trong anh - cả hai cùng thức dậy vào buổi sáng, cùng ngủ bên nhau vào buổi tối, lăn lộn bên nhau trên những cánh đồng, cùng nhau nuôi gia súc, chia sẻ công việc cùng nhau... Cuối cùng thì anh cũng có một nửa của riêng mình, một người sẽ sống cùng anh trong những lúc khó khăn và thuận lợi, một người là sự trợ lực của anh, và anh cũng sẽ an ủi người đó... Không kể đến việc đêm nào anh cũng có người ấy trong vòng tay. Mải theo đuổi ý nghĩ ấy, anh thấy một cơn rùng mình thú vị chạy dọc suốt người anh.

- Anh có những suy tư thầm kín phải không? - Cô hỏi.

- Rất thầm kín... Nào, kính của em đâu rồi?

- Em trông thấy anh mà, anh biết rồi còn gì.

- Có thể em nhìn thấy anh, nhưng em không trông thấy những người khác, - anh nói. - Đeo kính vào, nếu không em có thể không tự bảo vệ được mình đâu. Và đừng cố thuyết phục anh là em đeo kính áp tròng đấy, - anh nói khi thấy cô bắt đầu phản ứng.

Cô thở dài.

- Thôi được, em sẽ đeo kính. Em không thích mình đeo kính, thế thôi.

- Còn anh thì muốn. Mắt kính làm cho mắt em trông to hơn, và trông gợi tình hơn, nếu như em muốn biết sự thật.

- Ngày mai, em sẽ đi mua ba đôi kính, - cô nói.

Anh cọ nhẹ mũi lên má cô.

- Khóa cửa vào nhé.

- Tại sao chứ? Anh định bắt cóc em à?

- Đừng có những ý nghĩ như thế! Anh nhắc lại với em là anh luôn ở trong tình trạng bị kích thích tột cùng đấy.

Một ánh tinh nghịch hiện lên trong đôi mắt màu nâu của cô.

- Này đây, này đây, - cô nói và xáp lại gần anh.

Anh ngăn cô lại một cách dứt khoát.

- Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh. Mọi người nhận ra nó và báo cảnh sát. Ai cử Grier tới hiện trường? Em không biết được những gì anh ta có khả năng làm đâu. Anh ta thuộc kiểu người sẵn sàng gọi cánh nhà báo đến hiện trường để sỉ nhục chúng ta đấy.

Cô phá lên cười.

- Thôi được, đồng ý. Em chịu thua. Miệng lưỡi anh thật đầy hình tượng.

- Anh là một cảnh sát đặc nhiệm. Việc miêu tả đầy hình ảnh là một phần công việc của anh.

- Thông điệp đã nhận, năm trên năm.

Anh ôm hôn cô lần cuối.

- Đừng quên khóa cửa hai lần nhé.

- Anh đừng lo, - cô trấn an anh rồi đẩy cửa xe. - Nhưng em cũng muốn thấy anh an toàn.

Cô lo lắng đưa mắt nhìn ra xung quanh.

- Những kẻ đã tấn công anh... nếu chúng quay lại thì sao?

- Em thấy cái này không? - Anh nói, bàn tay đặt lên trên khẩu Colt 45.

Cô giơ tay lên.

- Dù sao anh vẫn phải cẩn thận. Anh thấy không? - Cô nhắc lại lời anh vừa nói và đặt tay lên ngực

mình. - Nó sẽ ngừng đập nếu có chuyện gì xảy đến với anh.

Anh mỉm cười trìu mến.

- Anh đã nghi ngờ rồi, nhưng được nghe em nói thế anh rất vui. Anh rõ rồi em ơi, anh sẽ tránh xa những viên đạn. Chúc em ngủ ngon, tình yêu của anh.

- Chúc anh ngủ ngon, Marc.

Cô bước ra khỏi xe, gửi cho anh một nụ hôn gió rồi biến mất trong khách sạn. Trốn sau cánh cửa kính, cô còn trông theo chiếc xe của anh rồi xa dần cho đến khi đèn hậu của xe biến mất. Còn lại một mình, cố quyết định lên phòng mình, một mình. Một nỗi đau khổ thật sự...

Cô vừa mới bước qua cửa phòng thì có tiếng chuông điện thoại. Cô nhấc máy.

- Cô Langley?

- Vâng, tôi đây.

- Holliman đây. Tôi đã nghĩ đến vật mà cháu tôi có thể đã giấu ở đâu đó. Có lẽ tôi có ý kiến này. Cô có thể đến chỗ tôi sáng mai cùng cảnh sát được không? Tôi không muốn nói qua điện thoại. Gần đây nó có những tiếng kêu rất lạ.

- Được thôi. Hẹn gặp ông ngày mai, ông Holliman.

Những tiếng kêu lạ... Chắc chắn là Marsh hoặc một trong số những tay chân của ông ta đã đặt máy nghe trộm.

Cuối cùng thì, - cô nghĩ, - người ta đã bắt đầu bố trí nhiều đơn vị để giải quyết vụ này. Kẻ chịu trách nhiệm trong cái chết của bà Jennings sẽ chết gí trong một khu được thắt chặt an ninh, mà không có hy vọng một ngày nào đó được chuyển một cách gian lận đến một nhà tù quốc gia...

Cô ngủ chập chờn, tâm trạng của cô quá bị kích động để có thể thưởng thức một sự nghỉ ngơi xứng đáng. Nhưng nếu cô mong muốn được ngủ đẫy giấc vào buổi sáng thì cô đã bị thất vọng, vì có tiếng chuông điện thoại kéo cô ra khỏi giấc ngủ. Mới 5 giờ sáng.

- Alô! - Cô nhấc máy rồi thì thào nói.

- Đây là văn phòng chưởng lý ở San Antonio, - một giọng nam trung ở đầu dây. - Chúng tôi muốn biết kế hoạch làm việc ngày hôm nay của cô.

Cô nhỏm người dậy, hoàn toàn tỉnh ngủ.

- Sao cơ?

- Để tránh chồng chéo công việc. Chúng tôi đã có một hướng điều tra trong vụ Jennings.

Suýt nữa thì cô đã làm lộ bí mật. Nhưng có điều gì đó làm cô phải suy nghĩ. Thứ nhất, cô không nhận ra giọng nói của người gọi điện, trong khi cô đã gặp gỡ gần như tất cả cộng sự trong văn phòng chưởng lý. Thứ hai, họ không hề muốn biết dự định công việc của cô; họ không làm việc theo cách đó.

- Ờ thì..., cô bắt đầu nói bằng một cái ngáp dài, - một là tôi sẽ ngủ đến 8h30. Hai là Brannon đã đề nghị đi tìm nhân chứng để điều tra trong văn phòng của các ông.

Lại im lặng ở đầu dây bên kia.

- Nhân chứng nào?

- Một mối quan hệ với dân anh chị trong vùng. Mai tôi sẽ nói cụ thể với các anh tại văn phòng.

Cô vừa nói xong thì người đối thoại đã cúp máy.

Thật kỳ lạ, - cô nghĩ. - Người ta có cần thiết phải gọi điện cho cô để biết lịch làm việc của cô nếu như ông Holliman thực sự bị nghe trộm hay không? Cũng có thể là ông già đó đã bị nhầm.

Ngay lập tức, cô bấm số của Marc.

- Chết tiệt! Mới 5 giờ sáng! - Marc kêu lên, rồi nhấc máy, thậm chí còn không cần biết là ai gọi. - Nếu là anh, Grier, thì hãy chuẩn bị biến thành bia đỡ đạn đi!

- Không phải Grier đâu. - Cô trả lời bằng một giọng dịu dàng. - Chào anh.

Cô nghe thấy anh nuốt nước miếng.

- Josie, có chuyện gì vậy? Em ổn chứ?

Sự lo lắng của anh làm cô ấm lòng.

- Em rất ổn. Em vừa có một cú điện thoại rất lạ. Ai đó nói là người của văn phòng chưởng lý và muốn biết lịch làm việc của em. Em có cảm giác là chúng ta đã đụng chạm đến một số người. Em chẳng ngạc nhiên là chúng ta bị theo dõi.

- Ừm, anh cũng thế. Em có muốn tham gia trò chơi "Theo dõi sếp" không?

- Sẵn sàng, nếu như anh nuôi ăn em cái đã. Em đang chết vì đói đây. Em muốn một tách cà phê ngon.

- Anh cũng thế, - anh vừa nói vừa cười. - Có một cửa hàng bánh bán bánh tẩm bột gần nhà anh. Anh sẽ đến đó và qua đón em trong 10 phút nữa.

Anh gác máy trước khi cô kịp nói với anh là cô cần ít nhất là 20 phút mới có thể chuẩn bị xong.

Anh đến sau đúng 10 phút. Đôi mắt xám màu thép của anh nhìn cô chăm chú, đầy ngạc nhiên. Cô mặc một bộ quần áo màu đào, áo sơ mi màu kem, hơi lộ ngực, và để tóc xõa. Vì rằng anh đã giấu hết những cái kẹp tóc của cô.

- Em thật... lộng lẫy, - anh nói. - Và anh rất vui là chúng ta không ăn sáng cùng với Grier.

- Em lúc nào cũng thế. - Cô nói, giọng hài hước.

- Gì cơ?

- Cánh đàn ông ngưỡng mộ sự thanh lịch của em.

Anh phá lên cười.

- Anh nhớ em.

- Càng hay.

Anh nhìn cô chằm chằm, ánh mắt mãnh liệt

- Em sẽ không trở lại Austin sau cuộc điều tra, - đột nhiên anh nói.

- Marc, em có công việc ở đó.

- Em có thể tìm được việc ở đây. Chúng ta sẽ lần lượt nấu ăn, cả dọn dẹp nhà cửa và giặt giũ nữa. Cuối tuần, chúng ta sẽ đi xem phim, với điều kiện là một tháng có 5 tuần.

Anh thở dài.

- Vào mùa đông, chi phí sẽ đắt đỏ, nhất là việc sưởi ấm, - Anh nói trước khi nở một nụ cười ranh mãnh. - Nhưng chắc chắn là chúng ta có thể tiết kiệm được tiền sưởi ấm khi ngủ cùng nhau.

Chương 15

- Khi chúng ta ngủ cùng nhau? - Cô lặp lại lời anh với giọng mơ mộng.

- Ồ, chỉ là ngủ cùng nhau thôi. Em mặc áo ngủ và váy dài, còn anh mặc pyjama rộng bằng flanen. Anh hứa là chúng ta chỉ ngủ cừng nhau thôi. Em biết đấy, chúng ta có thể sống cùng nhau và là bạn tốt của nhau. Lời hứa danh dự.

Josie, đang bắt đầu nhìn anh như thể cô còn đang nghi ngờ về sức khỏe tinh thần của mình, bỗng phá lên cười.

- Giờ thì chính anh là người bàn lùi đấy.

- Không hề, - anh đáp lại. - Anh muốn em tin chắc là anh không chỉ muốn thể xác em. Anh còn chưa nói hết,- anh tiếp.

- Em sẽ phải bước qua xác anh nếu em muốn quay trở lại Austin. Anh sẽ bắt cóc em lên con ngựa trắng đẹp đẽ của anh và giam giữ em ở trang trại của anh cho đến khi em đổi ý.

Tiếng radio làm anh không nói đùa nữa.

Marc và Josie dừng lại ở một quán cà phê để ăn sáng. Trong lúc ăn, Marc nhận được một cú điện thoại di động. Ông Holliman đã gọi điện đến văn phòng; ông ấy muốn chắc chắn là hai người sẽ đến nhà ông. Ông còn nhấn mạnh là chuyện rất quan trọng.

Họ vội vã rời khỏi bàn mà chưa kịp uống nốt tách cà phê

Chiếc xe lao nhanh về hướng nhà ông Holliman. Chưa đầy 20 phút sau, nhà ông Holliman đã hiện ra trước mắt họ. Không có người nào đi theo họ. Để cẩn thận, Marc thường xuyên phanh đột ngột, rồi luôn rẽ ngang bất ngờ để đi vào đường chuyển hướng. Nhưng không có một chiếc xe khả nghi nào xuất hiện trong kính chiếu hậu của anh cả.

- Thật là lạ, - anh nói khi đang leo lên con đường dẫn đến trang trại nhà ông Holliman. - Thường thì chúng ta sẽ bị theo dõi.

Anh rút khẩu colt của mình ra khỏi bao súng, kiểm tra ổ lắp đạn, rồi lại cho súng vào bao.

- Josie, khi ra khỏi xe, em hãy đi sau anh. Em hãy đi về phía ngôi nhà. Có khả năng chúng ta bị mai phục. Bọn này đang ở trong tình thế rất khó khăn.

- Em hiểu rồi, - cô nói, không có ý định tranh luận với anh.

Cô biết rằng, cho dù có xảy ra chuyện gì với anh thì anh vẫn sẽ giữ được bình tĩnh. Cô đã có dịp chứng kiến anh hành động và rất tin tưởng anh, ngay cả khi thỉnh thoảng anh hay dấn thân vào sự nguy hiểm một cách vô ích.

Sau khi ra khỏi xe, họ tiến về ngôi nhà. Ông Holliman bước ra khỏi bậc thềm nhà, tay cầm khẩu súng cũ kỹ của mình. Rõ ràng là suốt cả đêm qua ông không ngủ. Ông lo lắng nhìn xung quanh, rồi ra hiệu bảo họ vào nhà. Hai người vừa vào đến nhà là ông đã đóng ngay cửa lại và khóa trái hai vòng liền. Sau đó, ông

đứng dựa vào cánh cửa, vẻ mặt như vừa thoát khỏi cái chết cận kề.

- Tôi không nghĩ là có một ngày tôi lại đi thú tội, - Ông thú nhận. - Tôi hy vọng là bọn chúng sẽ kết thúc bằng việc quên đi cái bằng chứng mà Dale đã cất giấu. Nhưng bọn chúng không chịu từ bỏ, đúng không?

- Đúng. Quá nhiều người đã chết vì họ đã giữ im lặng. Nếu ông biết điều gì đó thì ông phải cho chúng tôi biết, ông Holliman, nếu không ông có thể là nạn nhân tiếp theo của bọn chúng.

- Tôi không thể tin được rằng bọn chúng lại tra tấn em gái tôi. Tôi đã bảo vệ pháp luật trong gần một phần tư thế kỷ, nhưng chưa bao giờ tôi lại gặp một kẻ điên cuồng đến thế khi hành hạ một bà già tàn tật... Tôi đã cố gắng bảo vệ em gái tôi, tôi đã muốn tránh cho bà ấy nỗi khổ còn đau đớn hơn là nỗi đau khi phải chôn đứa con trai của mình. Nhưng tôi đã nhầm.

Ông hít một hơi dài rồi nói tiếp:

- Dale có giữ một cuốn sổ kế toán. Nhưng tôi tin là anh chị đã biết cuốn số đó, - Ông nói thêm rồi nhìn cả hai người.

- Chúng tôi biết đó là một cuốn số, - Josie nói. - Nhưng chúng tôi không biết hiện giờ nó đang ở đâu.

Ông già lắc đầu.

- Trong cuốn sổ đó là bằng chứng mà một trong những người cộng tác với phó thống đốc đã trả một khoản tiền lớn cho Jake Marsh để có được nhiều phiếu bầu hơn. Theo Dale thì họ cũng nắm giữ những thông tin về vợ của Webb. Dựa vào đó anh ta định bòn rút một khoản tiền lớn. Chắc chắn là phải hơn một triệu đô la.

- Silvia Webb. - Marc lẩm nhẩm rồi nhìn sang Josie. - Chính là cô ta, đối tượng của việc đe dọa tố giác.

- Tôi không biết họ biết những gì về cô ta. Cuốn sổ chứa đựng thông tin về những khoản tiền nộp cho Marsh. Những khoản tiền lớn. Nó cũng nói rằng có ít nhất hai người thân cận của Webb đã làm thế nào đó để đối thủ của anh ta phải thua. Hình như họ đã bới lại một vụ bê bối trước đây có liên quan đến gia đình của anh ta. Và vì đó là chuyện của mẹ đẻ của anh ta nên anh chàng đáng thương đó đã phải rút khỏi chiến dịch tranh cử. Nhờ đó mà Webb đã thắng cử. Cuốn sổ đó chứa đựng bằng chứng về những chuyện có thật...

- Người đàn ông mà Webb đã sa thải...

- Bib đã tống cổ anh ta bởi vì anh ta không minh bạch. Anh ấy chưa bao giờ nhúng tay vào những mưu mô đó của hắn. - Marc nói.

Anh quay lại nhìn về phía ông già.

- Đáng lẽ ông nên nói với chúng tôi, ông Holliman ạ.

- Đúng, nên thế... Vấn đề là tôi vẫn không biết cuốn sổ đó để ở đâu. Dale đã nói với tôi những gì có trong cuốn sổ nhưng nó không nói rõ nơi nó giấu cuốn sổ đó. Ngay cả sau khi nó bị bắt, nó cũng không muốn nói với tôi. Nó nghĩ rằng nó có thể tìm được một chỗ trú ẩn cho những ngày còn lại của nó và giúp được mẹ nó nhờ vào cái bằng chứng đó. Nó coi thường việc phải đi tù vì nó biết những người có thể giúp nó ra tù. Ấy đấy, người ta đã làm như vậy, nhưng không phải là theo cách mà nó mong đợi.

- Cậu ấy có nhắc đến Sandra Gates hay Becky Wilson không? - Josie hỏi.

Ông già lắc đầu.

- Không. Nó chỉ nói đến bà Webb, và khi nhắc đến cô ta thì trông nó buồn cười lắm.

- Buồn cười thế nào? - Brannon hỏi tiếp.

- Tôi không biết... Vẻ trịch thượng. Có vẻ như nó với cô ta...

Một tiếng nổ xé tan không khí, và những mảnh vỡ của cửa kính bay tứ tung cắt đứt nửa chừng câu nói của ông lão. Nhanh như chớp, Marc chửi thầm và rút súng ra khỏi bao. Anh kéo giật Josie ra xa cửa sổ và kéo ông Holliman xa cửa ra vào.

- Mọi người nằm xuống! - Anh ra lệnh rồi ngồi xổm xuống đất. Anh vén tấm ri đô phai màu bằng đầu súng của mình để nhìn ra bên ngoài. Không có ai cả.

- Tôi nhắm bắn vẫn còn chưa tồi, - Ông Holliman thì thầm, tay nắm chặt khẩu súng trường. - Tôi phải đứng ở đâu đây?

- Ông hãy chốt ở cửa. Đừng để chúng tóm được Josie.

- Bọn chúng không thể làm thế được đâu.

- Anh đi đâu? - Josie hỏi khi thấy anh đi về phía cửa.

- Làm một vòng. Em hãy ở lại đây.

Anh nhẹ nhàng bước đi, khẩu colt trên tay. Một lúc sau, anh đứng im, tai dỏng lên nghe ngóng. Nhiều năm kinh nghiệm và luyện tập đã dạy cho anh định vị được đối thủ. Tại đây, trong sự im lặng bao trùm này thì đó chỉ là trò trẻ con.

Anh nghe thấy tiếng xào xạc rất đáng ngờ của lá cây, sau đó là tiếng một cành cây nhỏ bị gãy. Bất cứ ai đang đi đằng kia đã không thông thạo luật đi rừng. Trong rừng, điều đầu tiên tố cáo sự có mặt của con người chính là kiểu chấn động nhịp nhàng. Thú rừng không bao giờ di chuyển theo cách ấy, cho dù là thú lớn.

Tiếp đó, một mùi hương bay đến kích thích lỗ mũi anh. Nước hoa phụ nữ. Một điểm khác quan trọng nữa để không thất bại trong việc vây dồn con thú là mùi hương. Mùi hương bị cuốn đi theo gió có thể bay xa một khoảng cách khó tin nổi.

Marc rút lui về phía chuồng ngựa, cẩn thận để bước chân không phát ra tiếng động. Anh nấp sau một cây rơm làm thức ăn cho ngựa của ông Holliman. Tưởng là đến giờ ăn, con vật kêu rống lên.

Có tiếng bước chân vội vã chạy trong sân. Và mùi nước hoa lan tỏa mạnh hơn. Một lúc sau, Silvia Webb xuất hiện tại chuồng ngựa, trên tay vung vẩy một khẩu súng ngắn đính đầy ngọc trai. Cô ta đi găng tay, mặc quần và áo sơ mi dài tay màu đen, đầu đội một chiếc mũ cùng màu che kín mái tóc vàng. Bất kỳ ai cũng đều khó có thể nhận ra cô ta, nhưng với Marc thì không. Anh biết rõ vóc dáng của Silvia, và mùi nước hoa của cô ta nữa.

- Ra đi! - Cô ta kêu lên, súng giương lên, ánh mắt như điên dại. - Ra ngay lập tức!

Anh cho súng vào bao. Ngoảnh đầu lại, anh nhìn thấy một cục đất bị vướng vào rơm. Anh nhặt nó lên,

chờ đợi rồi bình tĩnh đếm đến hai mươi. Đột nhiên, anh ném cục đất theo hình vòng cung. Cục đất rơi xuống ngay phía sau Silvia và phát một tiếng động nhỏ. Người phụ nữ trẻ giật mình quay lại.

Marc nhảy xổ ra. Cô ta không có một chút cơ hội nào để chạy thoát. Khi còn chơi trong đội bóng đá Mỹ ở trường đại học, anh đã tỏ ra là người rất cừ khôi trong việc ôm chân làm ngã đối phương. Anh xông lên về phía Silvia và quật ngã cô ta. Cô ta bị ngã xuống đất trước sức nặng cơ thể anh, thở phì phò. Khẩu súng văng ra. Marc cuộn tròn trên đất, vớ lấy khẩu súng rồi đứng lên, nhẹ nhàng nhanh nhẹn như loài mèo. Khi Silvia kịp thở lại được thì anh đã chĩa khẩu súng tự động nhỏ nhắn vào ngực cô ta.

Silvia thở nấc lên từng hồi, nuốt nước miếng một khó khăn rồi đứng lên một cách vất vả.

Marc nhìn cô ta một cách lạnh lùng, đôi mắt xám lộ vẻ khinh bỉ.

- Ra là cô ngay từ đầu... Chính tay cô đã giết Garner hay cô đã giao công việc bẩn thỉu này cho Jennings?

Cô ta nheo mắt lại.

- Anh đang nói về chuyện gì? - Cô ta nói, vẻ kiêu kỳ.

- Thôi đi Silvia. Lần này cô sẽ không thoát được đâu.

Silvia cười lạnh lùng.

- Vân tay của tôi không có trên khẩu súng này. Anh sẽ chẳng chứng tỏ được chuyện gì cả.

- Tôi sẽ có thể làm được nếu như tôi đặt tay lên cái gói mà Jennings đã để lại ở đây. - Anh nhếch mép cười đáp lại.

Silvia đứng im.

- Điều gì khiến anh nghĩ là nó ở đây?

- Chính cô. Tại sao cô đến đây nếu như nó không ở đây?

Silvia chần chừ. Bỏ mũ ra, cô ta lắc đầu.

- Nghe này Marc, - cô ta bắt đầu nói. - Cả hai chúng ta đều ở cùng một phe. Anh không muốn người bạn thân nhất của anh phải vào tù đúng không?

- Anh ấy sẽ không phải vào tù.

- Anh ta sẽ phải vào tù nếu như cảnh sát tìm thấy cuốn sổ. Hãy nghĩ kỹ đi Marc, không ai trông thấy tôi. Hãy để tôi tìm cuốn sổ và ra đi. Anh hãy nói là nó chẳng có ở đâu cả. Sẽ không ai biết nó cả.

- Có tôi biết.

- Nếu như cuốn sổ đó rơi vào tay kẻ xấu thì Bib sẽ là một tên tội phạm ghê gớm. Anh ta sẽ mất chức. Và mất tự do.

- Bib đã sa thải người mà cô tuyển dụng nhằm ngầm phá hoại đối thủ trong chiến dịch tranh cử, Silvia ạ. Tôi biết người đó là ai. Và tôi sẽ tìm thấy hắn, thúc vào sườn hắn, tôi không nghi ngờ việc hắn sẽ khai thật đâu.

Chắc chắn đó là một tình huống ngoài dự kiến của cô ta. Hàm răng cô ta nghiến lại, và trong một khoảng thời gian ngắn, dường như cô ta đánh mất vẻ tự tin. Nhưng điều đó cũng không xảy ra lâu.

- Thế thì sao nào? - Cô ta đáp lại. - Nếu hắn nói ra thì chính Bib sẽ là người phải đau khổ chứ không phải là tôi.

- Ít nhất có hai nhân chứng tận mắt trông thấy cô vào nhà bà Jennings cùng với Jake Marsh.

Anh cố tình nói dối để biết được sự thật.

Silvia trở nên cứng rắn.

- Nói dối! Họ không thể nhận ra tôi. Tôi mang mạng che mặt mà.

- Vậy sao?

Nắm chặt bàn tay, Silvia nhìn anh bằng ánh mắt chết người.

- Tôi cũng sẽ giết chết anh! - Cô ta kêu lên đầy hằn học. - Anh, cô bạn Langley của anh và cả ông già ngu ngốc đó nữa! Tất cả các người đều phải chết. Tôi sẽ bảo Jake trói các người lại và tôi sẽ giết các người bằng dao. Ồ, tôi dùng dao rất khá đấy. Tôi đã chứng kiến bố tôi chặt đứt bàn tay anh trai tôi bằng một cái rìu khi tôi còn nhỏ. Anh tôi rất dữ tợn. Còn bố tôi đã dọa cũng sẽ chặt đứt bàn tay tôi nếu tôi không vâng lời ông ta.

Một sự điên rồ nhảy nhót trong đôi mắt trống rỗng của Silvia.

Marc hít thở sâu. Anh không hề muốn nghe những lời tâm sự của Silvia một chút nào nữa. Anh không muốn thương hại cô ta nữa, sau tất cả những gì mà cô ta đã làm.

- Người ta nói là nỗi đau làm cho con người ta chai sạn, - cô ta nói tiếp, người giật lên bởi những tiếng cười khặc khặc. Cô ta chỉ có một mình trong thế giới hoang tưởng của mình.

- Ông ta đã chỉ cho tôi biết cách dùng dao. Tôi thích điều đó. Ông ấy nói rằng chúng tôi giống nhau. Tôi giống ông ta, tôi là một người mạnh mẽ, chứ không phải là một người nhu nhược như anh trai tôi. Ông ấy cũng nói rằng tôi xinh đẹp và tất cả bọn đàn ông phải trả giá đắt mới có được tôi. Ông đã đưa tôi lên thành phố và tôi đã quyến rũ bọn họ...Tôi đã giết ông ta, anh biết rồi đấy. Tôi đã giết bố tôi. Tôi còn nói với Bib là tôi có thai để anh ta phải cưới tôi. Anh ta làm việc cho Garner, và Garner thì có hàng triệu đô la. Bố tôi nói với tôi là chúng tôi sẽ giàu có như Crésus, nhưng ông ta lại đòi phần lớn nhất. Thế là tôi đã đẩy ông ta xuống cái giếng cũ trong nhà. Cảnh sát đã tìm kiếm ông ta trong nhiều ngày. Tôi khẳng định là ông ta đã đi đến nhà một người anh em họ. Và khi người ta tìm thấy ông ta thì tôi đã khóc, khóc nhiều đến nỗi mọi người đều thấy thương hại tôi. Bọn người ấy chẳng hiểu biết gì hết.

Lại một tiếng cười nữa làm cô ta giật lên.

- Ông ấy hẳn là phải tự hào về con gái mình, đúng không Marc? Ông ấy đã dạy tôi tất cả. Bib không biết tôi hay ở đâu. Tôi thường nói với anh ta là tôi đi mua sắm và anh ta tin tôi. Anh ta lúc nào cũng tin tôi.

Cô ta dừng một lúc, nhíu mày.

- Jake thường nói tôi là tôi không biết những gì tôi làm. Nhưng mà tôi biết rõ chứ. Tôi đã giết lão già Garner vì ông ta biết Dale đã lấy trộm cuốn sổ. Tôi đã đánh ông ta bằng một cái gậy ngắn, sau đó vứt nó vào xe của Dale. Tôi đã ngủ với Dale đấy. Tôi cần phải thoát khỏi cậu ta trước khi Bib biết chuyện và đòi ly hôn. Dale thì lại muốn chết gí trong nhà tù, vào lúc anh ta được trả tiền. Tôi đã rút một vài khoản từ tài

khoản của Bib để làm anh ta yên tâm. Lúc đó, tôi không biết gì về những tấm ảnh, - cô ta nói, khuôn mặt méo mó đi vì cơn giận. - Đáng tiếc là điều đó vẫn chưa đủ. Dale là kẻ hám tiền. Anh ta luôn đòi hỏi nhiều hơn. Và anh ta dọa sẽ cho báo chí biết tất cả những gì anh ta biết về tôi và Bib. Chính vì thế mà tôi phải gọi đến Sandra. Cô ta đã tự xoay sở để Dale được chuyển đi và được tham gia lao động công ích. Sau đó, tôi đã bỏ tiền để anh ta được ra ngoài. Anh ta đã hứa là sẽ mang cuốn sổ và những bức ảnh nguy hiểm kia về cho tôi. Nhưng tôi cũng cần phải tự bảo vệ mình chứ. Thế là tôi đã khử anh ta. Điều phiền phức là cuốn sổ trên người anh ta không có gì cả. Chỉ có hai bản phim dương giữa những trang giấy, không hề thấy phim âm bản.

Tôi bắt đầu đi tìm cuốn sổ chết tiệt đó. Bà già đó đã không hé răng nói nửa lời, ngay cả khi bị tra tấn. Jake đã lục soát trong phòng ngủ. Khi ông ta quay trở lại và nhìn thấy bà ta nằm ở dưới đất, ông ta đã đánh tôi. Trước đây ông ta chưa bao giờ đánh tôi cả. Ông ta nói là ông ta sẽ không bênh vực tôi nữa. Ông ta còn nói là sẽ đuổi cả York đi. Ông ta đã dùng hắn để loại bỏ Dale, nhưng tôi thì chẳng cần ai cả. Tôi làm những việc cần làm một mình, như người cha thân yêu của tôi đã từng làm. Tôi đã nói với ông ta là tôi sẽ xử lý ông già Holliman. Tôi không cần đến York để tìm được cuốn sổ. Và tôi sẽ tìm thấy nó. Nó đang ở đây. Nó phải ở đây.

Cô ta đang điên rồ quá mức! - Marc bàng hoàng nghĩ. Điều ngạc nhiên nhất là cho đến lúc này không người nào nhận ra chuyện này cả.

Có tiếng những bước chân tiến lại gần. Rút cái còng tay ra khỏi thắt lưng, Marc tiến lại gần Silvia và bẻ tay cô ta ra sau lưng. Cô ta không hề động đậy phản đối khi Marc tra chiếc còng thép vào cổ tay cô ta.

Đứng trước cửa chuồng ngựa, Josie thở dài nhẹ nhõm khi trông thấy Marc.

- Ơn Chúa, anh vẫn còn sống...

Sau đó cô nheo mắt khi nhận ra Silvia.

- Silvia? - Cô sửng sốt

Silvia quay người lại.

- Tôi là phu nhân của phó thống đốc, - cô ta nói, giọng coi thường. - Không ai được gọi tên tôi khi tôi chưa cho phép.

Marc nhìn Josie, vẻ bênh vực.

- Xin lỗi bà Webb. - Josie nói, chiều ý cô ta.

Đặt tay lên trên vai tù nhân của mình, Marc cài súng vào thắt lưng và nhìn xung quanh chuồng ngựa.

- Cuốn sổ... Silvia, nó ở đây phải không?

- Tôi không biết, - cô ta đáp lại, vẻ đãng trí. - Dale không muốn cho tôi biết. Ngay cả khi chúng tôi đã ngủ với nhau. Anh biết rồi đấy, chính anh ta đã thuê người để chụp ảnh chúng tôi. Tôi chỉ biết chuyện đó khi anh ta cho tôi xem những bản phim dương. Anh ta dọa sẽ cho báo chí biết nếu tôi không đưa anh ta khoản tiền mà anh ta đòi. Anh ta còn dọa sẽ đưa cuốn sổ đó cho cảnh sát Thế là đã đến hồi kết rồi, anh hiểu chứ? - Cô ta hỏi với vẻ thành khẩn đáng sợ. - Đáng lẽ Bib đã mất địa vị của mình rồi. Cả tôi cũng thế. Tên tuổi của gia đình là thiêng liêng. Bà tôi không ngừng nhắc đi nhắc lại điều đó. Bà lúc nào cũng khóc lóc vì anh trai tôi bị chết. Chính bố tôi đã giết anh ấy. Có thể ông ấy không cố ý, nhưng ông ấy đã đánh anh ấy quá mạnh, ông ta đã quẳng anh ấy dưới chân lũ ngựa, rồi bảo là anh ấy đã bất cẩn và bị ngựa

đạp chết.

Cô ta cười với Marc.

- Tôi thích cưỡi ngựa. Có một lần, Dale và tôi đã cưỡi ngựa ở đây, khi ông già đó đi thăm em gái. Ông ta có một cái yên thật tuyệt vời, làm bằng tay. Năm nay tôi sẽ không đi đến tiệc khiêu vũ của thống đốc, - đột nhiên cô ta đổi chủ đề.

Marc và Josie nhìn nhau bất ngờ. Rồi anh ngẩng đầu lên. Cái yên ngựa! Ông Holliman cũng đã nói về cái yên ngựa.

Anh tự hỏi lúc này ông già đang ở đâu. Cho đến khi anh nhìn thấy những cái yên ngựa treo ở cuối tường.

Có hai cái yên ngựa. Một cái đã cũ, bị sờn và bẩn. Còn cái kia mới hơn, được trang trí bằng đinh và đồ trang sức bằng bạc đã bị xỉn, có thêm hai chiếc túi nhỏ được khâu bằng tay ở bên cạnh.

Anh tiến lại gần những chiếc yên ngựa, rồi bằng một động tác mềm dẻo, anh gỡ chiếc yên ngựa xuống. Anh mở chiếc túi nhỏ thứ nhất. Không có gì ở bên trong. Anh đã tưởng lầm... Dù sao đi chăng nữa, anh vẫn mở chiếc túi nhỏ thứ hai.

Chính vào lúc mở chiếc túi thứ hai thì anh cảm nhận được vật đó dưới đầu ngón tay. Một cái gói, có kích thước bằng một tập hồ sơ hành chính. Anh lôi cái gói đó ra, mở nó ra và lấy ra một cái túi nhỏ bằng nhựa.

Josie tiến lại gần anh khi anh kéo cái khóa Eclair của cái túi nhựa. Bên trong là một chiếc phong bì bằng giấy bao bì dày và những tấm ảnh màu. Trong những tấm ảnh là Dale và Silvia Webb trong những tư thế nhạy cảm. Marc nhanh chóng nhét lại ảnh vào trong phong bì. Cuối cùng, anh mở cuốn sổ kế toán ra. Giữa những trang giấy là những tờ hóa đơn, hai lời chú thích được viết bằng tay mà một chú thích có chữ ký của Jake Marsh, bốn cái cuống tờ séc có chữ ký của Silvia và những hóa đơn khác... Trong đó còn có những giao dịch bằng giấy trắng mực đen được hội viên của Marsh thực hiện để đe dọa tố giác đối thủ của Webb, cũng như những ghi chép với tên, địa chỉ, ngày tháng và khoản tiền. Thật là một khối thuốc nổ! - Marc nghĩ. - Bằng chứng này sẽ làm cho khối người bị mất mát.

- Bib không thích chuyện này. - Silvia thì thào, nụ cười ủ ê nở utrên môi. - Anh ấy sẽ mất chức.

- Tôi không nghĩ thế. - Marc lạnh lùng đáp lại.

- Jake thì lại nghĩ là có. Đúng không anh yêu? - Đột nhiên cô ta hỏi và quay ra phía cửa chuồng ngựa.

- Tôi tin như thế, - một tiếng nói phát ra. - Cảm ơn vì đã tìm cái bằng chứng đó giúp tôi, anh Brannon.

Jake Marsh, một người đàn ông đẹp, khoảng 40 tuổi, vừa mới xuất hiện ở cửa. Ông ta cầm một khẩu súng trường tự động trên tay.

- Kết thúc đi, - Ông ta gầm lên. - Đưa cái đó cho tôi.

Marc bỏ rơi cái gói và chống tay lên hông.

- Đến đây lấy nó đi, Marsh.

- Mẹ kiếp, Brannon! Tôi nhắc cho anh nhớ là tôi đang có vũ khí đấy.

- Josie, em tránh ra, - anh ra lệnh, mắt vẫn không rời khỏi Marsh.

Không phải là lúc tranh luận. Cô nghe theo anh và đi sang bên cạnh Silvia Webb. Cô nhìn thái độ của Marc thay đổi một cách khó nhận thấy. Cô mở to mắt. Chắc anh sẽ không thách thức một tên cướp có trang bị súng tự động đâu!

Marc vẫn không thôi nhìn Marsh vì biết rõ rằng ông ta sẽ bóp cò súng. Marsh không phải là người để cho nhân chứng còn sống sót sau lưng ông ta. Cũng như Silvia, ông ta không ngần ngại loại bỏ bất kỳ kẻ nào đe dọa tự do của ông ta. Chỉ cần có thời gian, - Marc nghĩ, - nếu như ông ta muốn có một cơ hội bắn trước anh.

Marsh tiến lên phía trước một bước, khẩu súng vẫn luôn chĩa vào người anh.

Đột nhiên, ông Holliman, súng trên tay, lao vào chuồng ngựa với một tiếng kêu khàn đục. Ông Holliman đã làm cho Marsh mất tập trung trong một thời gian rất ngắn. Còn Marc không hy vọng gì hơn thế. Anh rút súng ra và bắn. Jake Marsh đổ vật xuống. Một dòng máu sẫm chảy trên đùi ông ta qua lớp vải paga.

Marc lao đến, vặn cổ tay ông ta cho đến ông ta phải buông súng ra. Nhăn nhó vì đau đớn, tay gangster bắt đầu ấn cả hai tay vào vết thương để ngăn máu chảy.

- Làm sao... anh bắn được tôi?

- Tôi giữ kỷ lục về bắn súng cự ly gần nhất của cả bang Texas. Trong các cuộc thi đấu, không ai thắng nổi tôi. Nó đã giúp tôi!

- Anh đã bắn Jake. - Silvia bình tĩnh nói. Mắt cô ta đờ đẫn.

- Còn tôi, tôi đã bắn Dale, - cô ta tiếp tục nói. - Anh ta dọa sẽ tố giác tôi bằng những bức ảnh khốn kiếp đó. Anh ta muốn có nhiều tiền hơn, với cái cớ là giúp đỡ mẹ anh ta. Tuần trước...

- Lạy Chúa, Silvia, đừng nói nữa và gọi cứu thương đi! - Marsh rên rỉ.

Marc rút điện thoại di động ra khỏi túi và bấm số.

Ông Holliman nhìn chằm chằm vào Silvia, vẻ căm giận. Tiến lại gần Silvia, ông giơ súng lên.

- Chúng ta sẽ phải cần đến hai xe cứu thương, - Ông nói, giọng run run.

- Đừng buộc tôi phải bắn ông, ông Holliman. - Marc cảnh báo và lại rút súng ra.

Ông già chần chừ nhưng chưa đầy một phút sau, ông hạ súng xuống rồi thở dài nhẫn nhục.

- Thôi được, đồng ý. Nhưng phải công nhận là chuyện này thật hấp dẫn.

Ông ta nhìn Marsh, lúc này đang quằn quại dưới đất vì đau đớn.

- Ông ta không khiến anh nhớ đến một con rắn chuông sẵn sàng phun nọc độc hay sao? - Ông hỏi trống không trước khi ngước mắt nhìn Silvia. - Cô ta bị làm sao?

- Cô ta đang giận dữ điên cuồng, đấy là những gì cô ta có. - Jake Marsh làu nhàu. - Tôi tiếc vì đã biết cô ta.

- Thật không tốt khi đối xử với tình yêu của đời anh như vậy. - Silvia làu bàu. - Sau tất cả những gì tôi

làm cho anh...

- Ồ, tất nhiên rồi. Nhờ cô mà tôi sẽ vào tù, sau khi đi viện.

- Ông ta mất quá nhiều máu, - Ông Holliman nói, không hề biểu lộ một chút tình cảm nào.

- Đúng, rất nhiều. - Marc nói, thái độ dửng dưng.

- Hãy băng cho ông ta một cái ga rô đi, vì tình yêu của Chúa! - Josie kêu lên rồi quỳ xuống bên cạnh Marsh. - Tôi cần một cái gậy và một cái khăn mùi xoa.

Marsh cảm ơn cô bằng một nụ cười nhạt nhẽo.

- Cảm ơn bà.

- Đừng đụng vào ông ta! - Silvia kêu lên. - Ông ta là của tôi.

- Không, tôi vẫn sẽ làm.

Ông ta rùng mình khi Josie đặt cái ga rô lên và dùng một chiếc bút bi để siết chặt nó lại. Máu chảy ít dần.

- Cô không cần phải cố gắng đến thế, cô Langley, - Ông Holliman nói rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào vết thương.

Josie ngước mắt lên.

- Sao lại không?

- Ông ta có thể sống được.

Marc mỉm cười.

- Nếu ông ta chết thì ông sẽ bỏ lỡ vụ kiện đấy. Đó sẽ là một buổi biểu diễn lớn.

Ông Holliman bỗng sáng ngời khuôn mặt.

- Thế mà tôi không nghĩ đến. Được, tôi sẽ gọi 911, nhỡ đâu... Đấy, họ đến rồi.

Một chiếc xe cứu thương lao vào trong sân, còi báo động inh ỏi, theo sau là xe của cảnh sát trưởng hạt Bexar. Thật lạ, - Josie nghĩ thầm. - Floresville nằm trong phạm vi của hạt Wilson cơ mà.

Anh chàng phụ tá trẻ tuổi của cảnh sát trưởng bước ra khỏi xe. Anh ta bước vào chuồng ngựa, theo gót những nhân viên cứu thương đang ngay lập tức chăm sóc người bị thương.

- Chào Brannon. Người của cảnh sát trưởng hạt Wilson bận ngập đầu. Tôi tình nguyện nhận vụ này. Một sự giúp đỡ bắt buộc, - anh ta vừa cười vừa nói. - Nào, có chuyện gì vậy?

- Ông sĩ quan, bắt những người này ngay. - Silvia ra lệnh.

- Tôi là vợ của phó thống đốc. Hai người này, - cô ta nói và chỉ tay về phía Marc và Josie, - đang giữ một vật thuộc về tôi. Làm ơn trả lại nó cho tôi ngay lập tức.

Người phụ tá trẻ nhìn kỹ Marc với chiếc phù hiệu ngôi sao bạc gắn trên ngực, khẩu Colt bên hông cùng với súng của bà Webb và của Jake Marsh ở trên thắt lưng.

- Anh lại bắn trúng hả Brannon?

- Làm sao anh đoán ra được? - Josie ngạc nhiên hỏi.

- Ồ, rất đơn giản. Mỗi năm một lần, ít nhất có một thằng đần nghĩ rằng có khả năng bắn nhanh hơn anh ấy. Thật tuyệt vời vì có dịp nói chuyện với một huyền thoại sống. Tôi mong được trở thành như anh khi tôi lớn lên, Brannon ạ.

Marc phá lên cười. Người đang ngưỡng mộ anh chắc khoảng ba mươi tuổi.

- Đừng quá tham lam. Và đừng hy vọng là tôi sẽ xin thôi việc để nhường chỗ cho anh.

- Anh đọc được ý nghĩ của tôi đấy, - anh chàng phụ tá nói rồi lắc đầu. - cứ mỗi vị trí đặc nhiệm bỏ trống là có ngay hàng trăm lá đơn nộp vào, thế mà chỉ có 107 cảnh sát đặc nhiệm trong toàn bang Texas.

Anh thở dài.

- Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ sống những ngày còn lại của đời mình như một trợ lý cảnh sát trưởng. Những khoảnh khắc tuyệt vời, đoàn tùy tùng tử tế, bổng lộc đáng kể... - anh nhăn nhó nói đùa và nhìn Marsh, sau đó là Silvia. - Anh có muốn tôi dẫn người phụ nữ này về không?

- Có, cảm ơn. Tôi sẽ gặp lại anh ngay với bằng chứng.

Marc giơ cái túi nhựa lên.

- Quyền lực của cái xấu sắp bị sụp đổ, nhờ vào một cuốn sổ kế toán bình thường, - anh nói, mắt nhìn về Marsh lúc này đã được các y tá cho nằm trên một chiếc băng ca. – Xin giới thiệu với các vị, Jake Marsh, một ông trùm trong giới tội phạm, ông ta đã bị bẩn quần, nhưng ông ta sẽ sớm có một chiếc quần mới... với những sọc kẻ.

- Tôi sẽ không phải vào tù! - Marsh kêu lên bằng giọng giận dữ.

- Tôi cũng thế. - Silvia nói, vẻ kiêu kỳ.

- Mời bà đi theo tôi...

- Tôi sẽ cho các người ra tòa! - Cô ta kêu lên.

- Hôm đó tôi sẽ mặc trang phục ngày lễ chủ nhật - Viên phụ tá đáp lời.

Anh ta dẫn Silvia một cách lịch sự ra xe của đội cảnh sát tuần tra, mở cửa và giúp cô ta ngồi vào ghế sau. Marc cười khẩy. Josie định mở miệng nói thì anh đã ngăn cô lại.

- Đừng vội phá vỡ ảo tưởng của anh chàng trẻ tuổi này. Anh ta sẽ sớm biết được Silvia là một con quỷ thôi.

Josie cầm lấy tay anh và nắm chặt tay anh trong bàn tay cô.

- Em mừng vì thấy anh vẫn còn sống. Có lúc em đã nghĩ là em sẽ phải dự lễ tang của anh rồi.

Cô thấy mình rùng mình với ý nghĩ là Jake Marsh đã có thể là người đầu tiên nổ súng. Marc ôm lấy vai cô.

- Người ta không thể giết được một cảnh sát đặc nhiệm, trừ khi là đâm một cái cọc vào tim anh ta.

- Cái cọc là dành cho ma cà rồng, anh yêu ạ.

Anh nhướn mày, giả vờ ngây thơ.

- Vậy sao?

- Liệu có ai sẽ mang tôi ra khỏi đây không? - Marsh đang nằm trên băng ca và làu nhàu.

Marc mỉm cười với ông ta.

- Hãy đưa ông ta đi thẳng tới khu bệnh viện dành cho tù nhân, - anh ra lệnh cho những nhân viên cứu thương. - Tôi sẽ báo với nhà chức trách bằng radio. Một cảnh sát sẽ đợi các anh ở cổng vào khu cấp cứu.

Hai nhân viên cứu thương nhún vai.

- Dù sao thì tình trạng của ông ta không thể gây cho chúng tôi phiền toái được, - một trong hai người nói.

- Nhưng nếu ông ta có ý định thì hãy đưa ông ta đến ngay nhà tù Floresville và phải đưa ông ta qua cửa sau đấy.

Marsh vẫn cứ làu nhàu, rên rỉ.

Thời gian còn lại trong ngày được dành cho một đống giấy tờ hành chính, viết báo cáo, trao cuốn sổ cho các nhà chức trách, thảo luận với trợ lý của chưởng lý phụ trách vụ việc... Cả một nhóm nhỏ đã tập hợp trong phòng họp cho những công việc này.

- Đây là câu chuyện khó tin nhất mà tôi chưa từng được nghe. - Grier kêu lên. - Chúng ta đã theo dõi Marsh trong nhiều năm. Cả FBI cũng tìm kiếm ông ta lâu rồi, cả viên chưởng lý nữa. Thế rồi, hai người xuất hiện, và hấp, anh chị đã hạ nốc ao ông ta.

- Chúng tôi gặp may thôi. - Marc bình tĩnh nói.

- Còn York? - Josie nói. - Hắn vẫn trốn thoát khỏi nhà tù?

Grier ngước mắt nhìn phụ tá cảnh sát trưởng, người vừa mới tham gia vào cuộc họp.

- Đừng lo lắng cho York. - Anh ta vừa nói vừa ngồi xuống ghế với vẻ tinh nghịch. - Tôi đang lái xe cảnh sát trên đường 410 thì có một chiếc xe cà tàng méo mó vượt lên trước.

Hắn chạy xe nhanh đến nỗi tôi có cảm giác bị dạt lại về phía sau. Tôi tăng tốc và ép hắn tạt vào vệ đường. Mọi người đoán xem ai đang lái xe? Chính là York với vết thương băng bó rất bẩn thỉu.

Anh cười to hơn.

- Lúc này thì hắn đang bị giam ở nhà tù của hạt rồi. Nếu Marsh thú tội, điều mà tôi tin như vậy, thì hắn ta sẽ phải sống nhiều năm sau song sắt.

- Nhưng hắn không giết ai cả. - Josie bác lại. - Chính Silvia Webb đã đánh Garner và Jennings.

- Có thể, nhưng Marsh đã dùng hắn ta để thực hiện rất nhiều hợp đồng. Chính York đã định giết Judd Dunn bằng xe của hắn khi Dunn đang điều tra những vụ giết người mà Marsh bị nghi ngờ có dính líu. Từ khi bị thuyên chuyển, Dunn không ngừng tập hợp những bằng chứng có khả năng buộc tội York. Chính

anh ấy đã cho tôi nhận dạng chiếc xe của York.

Anh ngừng một lúc rồi thở dài.

- Tôi không muốn ở vào vị trí của York. Một gã trẻ tuổi, tóc vàng nhạt, hơi tầm thường nhưng hợp với hắn... Chắc chắn là bọn tù giam chung sẽ rất thích hắn ta, mọi người hiểu tôi muốn nói gì rồi.

Marc không nói gì, nhung anh không thể ngăn mình mỉm cười.

Chương 16

Khi những thủ tục hành chính đã xong, Marc quyết định cùng với Josie đến thăm Bib. Bib đã biết chuyện vợ mình bị bắt, và Marc muốn chắc chắn rằng bạn mình vẫn giữ được bình tĩnh.

Họ đến trang viên của Bib gần như cùng lúc với Becky Wilson. Từ xa, họ đã trông thấy Bib đứng trong khoảng sân trong nhà. Trông anh giống như người vừa bị trúng một phát đạn vào lưng. Có lúc anh lại đến bên bể bơi, đứng bất động, tay đút túi quần, ánh mắt trống rỗng.

- Để tôi nói chuyện với anh ấy trước đã. - Marc nói với Becky, người lúc này như đang muốn lao đến để giúp đỡ ông chủ của mình.

- Tùy anh.

Cô thở dài rồi ngồi xuống.

- Cô có muốn một cái kẹo bạc hà không? - Becky nói với Josie.

Josie không thể không mỉm cười. Chính những cái kẹo này đã giúp họ giải quyết một vụ giết người.

***

Nỗi đau khổ làm khuôn mặt Bib như bị biến dạng. Anh nhăn nhó khi nghe tiếng Marc tiến lại gần.

- Tôi thật có mắt như mù! - Anh quay người lại phía Marc, thì thào. - Cậu đã nghi ngờ cô ta từ trước rồi phải không?

- Không. Tôi không nghi ngờ cô ta trước khi phát hiện ra một điều: "cô bạn" mới của Marsh đã kết hôn và rất thích kẹo ngoại.

Bib giơ bàn tay trái lên và nhìn chăm chú chiếc nhẫn cưới của mình một lúc lâu, một chiếc nhẫn giản dị bằng vàng.

- Tuổi 17 của Silvia là nguồn thanh xuân đối với tôi. - Anh nói. - Lúc đó, cô ấy rất ham muốn chuyện chăn gối, nhưng tôi thì tôi không đủ mạnh mẽ với mong muốn của cô ấy, không đủ táo bạo. Cô ta bắt đầu có tình nhân,và tôi bắt đầu uống rượu. Cuộc hôn nhân của tôi thật sự là một cơn ác mộng. Tôi không biết vì sao tôi ở với cô ta lâu đến vậy. Chắc là do thói quen... Do sự hèn nhát.

- Có vẻ như vụ kiện sẽ rất ầm ĩ. Sau khi nó kết thúc, tôi không bỏ ra đến năm xu để cá cược cho cái ghế thượng nghị sĩ của anh đâu, và đó là ý trời.

- Tôi không cần thượng viện, kể cả vị trí phó thống đốc hiện giờ. - Bib đáp lại. - Tôi chỉ quan tâm đến công ty của tôi và tôi có nhiều nhân viên tuyệt vời ở đó. Hiện giờ chúng tôi đang nghiên cứu nhiều dự án. Chúng có thể mang lại nhiều triệu đô la, cho phép nhiều người đang đối mặt với nạn đói ở các nước thứ ba được hưởng lợi. Nó còn đáng giá hơn nhiều những mánh khóe trong vòng xoáy chính trị.

- Đó mới chính là anh, Bib ạ.

- Đúng, là chính tôi. Tất cả những thứ còn lại, - anh nói thêm và mơ hồ chỉ tay về bộ xa lông chất đầy

vải vóc và đồ pha lê kiểu cách, - những thứ còn lại đó, là Silvia. Tôi thậm chí còn không muốn trả thù nữa. Có thể là trừ Marsh ra.

- Đừng lo, hắn sẽ không ra khỏi đó đâu. Cũng chẳng quan trọng gì nếu hắn thuê một tá luật sư để bảo vệ mình. Còn về Silvia, cô ta có thể bị chung thân, trừ khi các chuyên gia đưa ra được bằng chứng là cô ta bị rối loạn tâm thần. Điều này là hoàn toàn có thể. Anh hãy chuẩn bị trải qua thử thách khó khăn, Bib ạ. Silvia đã có những lời thú tội đáng kinh ngạc liên quan đến quá khứ của cô ta, và tôi buộc phải trình lên cấp cao hơn.

- Cô ta đã nói gì? - Bib nhíu mày hỏi.

- Rồi anh sẽ biết khi có điều kiện. - Marc trả lời. Anh hy vọng giữ cho Bib vài giờ yên tĩnh trước cơn bão.

Bib vò đầu bứt tai một cách căng thẳng.

- Tôi sẽ gọi điện cho luật sư của tôi. Tôi sẽ hỏi xem ông ấy có giúp được Silvia không. Sẽ không khó khăn khi biện hộ cho một hành động điên rồ. Có rất nhiều dấu hiệu báo trước, ngay cả khi tôi chưa bao giờ thật sự cho nó là quan trọng. Từ giờ trở đi, - anh thở dài, - tôi không cần phải giả vờ nữa.

- Tôi sẽ làm tất cả để ủng hộ anh, Bib ạ.

Bib mỉm cười.

- Tôi biết, và tôi đánh giá rất cậu cao. Cậu là người duy nhất trong số những người bạn của tôi chưa bao giờ tin tôi là thủ phạm của một tội ác nào đó.

- Tôi biết anh mà. Và tôi sẽ không bỏ rơi bạn bè. Không bao giờ. Tôi sẽ nói với Becky vào gặp anh. Cô ấy sẽ biết cách bảo vệ anh khỏi sự tò mò không an toàn của cánh nhà báo.

- Tốt... Khi tất cả mọi chuyện này kết thúc, tôi sẽ cưới cô ấy.

- Anh có lý. Cuối cùng thì anh cũng có một lựa chọn đúng đắn.

Marc quay lại phòng khách. Anh thông báo ngắn gọn cuộc nói chuyện của mình với Bib cho Becky nghe, trước khi để cô vào gặp Bib.

- Giờ thì sao? - Josie hỏi. Cô cảm thấy bị bỏ rơi.

- Giờ thì chúng ta đi ăn tối. - Anh trả lời với vẻ phấn khích.

- Và sau đó, chúng ta sẽ nói chuyện.

***

Sau bữa tối thanh bình chỉ có hai người với nhau, Marc lái xe đưa Josie trở về khách sạn.

- Nhìn kìa, kia là xe của Grier, - anh nói và tắt máy. - Anh ta đang làm gì ở đây?

- Em không biết Nhưng...

Cô quay người lại về phía anh, nhìn anh chăm chú.

- Vừa rồi anh nói đến những dự định. Những dự định gì vậy? Anh đã nghe được những gì?

Anh mỉm cười với cô. Anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô bằng mu bàn tay.

- Em đã đi phẫu thuật là để dành cho anh. Em xứng đáng được thưởng.

Cô cảm thấy xấu hổ đến đỏ cả người.

- Anh muốn nói là chúng ta sẽ ngủ cùng với nhau.

- Ôi kìa, em đừng đỏ mặt lên như thế. Anh vỗ vỗ vào phù hiệu của mình. - Em thấy không? Anh đã cầu nguyện lời nguyện trinh bạch. Anh đã không giao lưu với phụ nữ. - Anh nói giọng kiêu kỳ.

- Ồ, tất nhiên rồi...

- Trừ khi người phụ nữ đó tên là Josie, - anh nói tiếp với nụ cười ranh mãnh. - Thêm nữa, anh muốn trở thành người chồng và người cha mẫu mực.

Bị bất ngờ, cô đành nhìn anh chăm chú.

Đột nhiên, Marc cầm lấy tay cô, vẻ trịnh trọng, áp tay cô lên miệng anh và hôn một cách dịu dàng.

- Anh yêu em, - anh thì thầm. - Anh chưa bao giờ thôi yêu em. Và anh chán phải cố gắng sống thiếu em rồi.

Cô cựa quậy, nhưng anh lại tiếp tục không để cho cô có thời gian kháng cự.

- Anh làm một công việc nguy hiểm. Tuy nhiên, anh hứa với em là anh sẽ không liều lĩnh mạo hiểm vô ích nữa. Anh có thể yêu cầu được chuyển đến Victoria. Chúng ta có trang trại, lương của hai người và chúng ta biết rõ về nhau. Rồi chúng ta sẽ đạt được điều đó.

Cô hít thở chậm và sâu.

- Và rồi bỗng nhiên...

- Anh biết. Nhưng anh không muốn hối thúc để có một đêm yêu đương với em rồi đề nghị làm đám cưới vào sáng hôm sau. - Anh nói vẻ trịnh trọng. - Anh xin em nghỉ việc và sống với anh trong ba tuần ở trang trại. Người chăn bò của anh và vợ ông ta vẫn còn sống trong trang trại. Lúc nào chúng ta cũng có bảo mẫu ở trong nhà. - Anh vừa đùa vừa nói trước khi lấy lại vẻ nghiêm túc. - Em có thể hỏi chưởng lý ở Jacobsville xem ông ấy có công việc cho em không, về phần anh, anh sẽ tìm việc ở Victoria. Anh biết một người trong đội đặc nhiệm của họ muốn làm việc gần gia đình ở San Antonio. Như vậy là không có vấn đề gì nữa.

- Anh đã lên kế hoạch tất cả...

- Anh không ngừng suy nghĩ từ khi em đến, Josie ạ. Tất cả phụ thuộc cả vào em. Nếu em muốn tha thứ cho anh. Anh biết là anh đòi hỏi em quá nhiều. Anh đã phạm sai lầm, những sai lầm khủng khiếp.

Cô giơ tay lên và áp nó vào môi anh.

- Cả hai chúng ta đều đã sai lầm. Đêm đó, đáng lẽ em phải đồng ý nói chuyện với anh khi anh gọi cho em. Hoặc gọi lại sau cho anh và nói với anh những gì em cảm nhận. Và sau vụ kiện, đáng lẽ em phải gần anh rồi.

- Chuyện đó là lỗi của cả hai bên. Anh đã không cho em một chút cơ hội nào. Anh đã rồi bỏ thành phố.

Anh ôm cô trong vòng tay và siết chặt lấy cô. Cảm thấy anh đang xúc động, cô thì thầm:

- Ôi, Marc, em không biết phải làm gì nếu không có anh.

Anh vẫn ôm cô trong lòng, và vuốt ve lưng cô.

- Anh đã căm ghét bản thân mình. Anh không xứng đáng được sống sau những gì anh đã bắt em phải chịu đựng. Anh yêu em biết bao... Khi một ngày của anh kết thúc, anh luôn thầm gọi tên em.

Cô hôn anh để không cho anh nói nữa, để làm dịu đi nỗi đau của anh. Những giọt nước mắt trào lăn xuống má cô. Anh trìu mến lau nước mắt cho cô.

Bị tràn ngập bởi cảm xúc, họ không nhận thấy một người đàn ông đang áp mặt vào cửa kính xe của Marc. Anh ta đang gõ tay vào cửa kính xe để kéo hai người về thực tại.

Nửa như ngây dại, Marc buông Josie ra rồi hạ cửa kính xe xuống. Grier nghiêng người về phía họ và giả vờ tỏ ra ghê tởm.

- Chưa bao giờ tôi nghĩ mình lại bắt quả tang một cảnh sát đặc nhiệm đang đùa nghịch ở trong xe, chỉ cách một khách sạn ba sao có hai bước chân. - Anh ta nói với giọng kéo dài ra.

- Anh muốn chúng tôi đi đâu? - Marc làu bàu. - Tôi không thể đưa cô ấy về nhà mình, nếu thì thế cả thành phố sẽ biết chuyện. Và tôi cũng không thể lên phòng cô ấy cũng vì lý do đó. Chúng tôi vừa mới đính hôn.

Grier trố mắt nhìn anh chằm chằm.

- Thật vậy sao?

- Nghe này, anh bạn...

- Thật là tốt!

Grier phì cười, quay gót và đi mất.

- Anh không được mời đến đám cưới đâu! - Marc kêu lên. - Nếu chẳng may anh đến thì đừng quên mặc áo chống đạn đấy!

Grier không thèm ngoảnh đầu lại. Marc làu bàu, kéo cửa kính rồi quay sang Josie.

- Tại sao anh nói vậy với anh ấy? - Cô hỏi.

Anh mỉm cười. Cô thật quyến rũ, với mái tóc buông xõa, môi cong lên vì những nụ hôn của họ, áo sơ mi bị tuột khuy mất một nửa.

- Marc, chuyện này có nghĩa gì?

- Grier có tiếng là... hay đến dự đám cưới bạn bè.

- Vậy thì sao?

Anh hắng giọng.

- Dù gì thì em cũng đừng lo. Anh ta sẽ không đến đám cưới chúng mình đâu.

- Nếu anh nói là...

Cô gỡ tay anh ra. Không ngần ngại, anh lại áp sát vào người cô và ôm hôn cô. Trong những phút giây xao động sau đó, anh đã quên luôn Grier và tiếng tăm của anh ta. Để cho chắc ăn, anh đóng hết cửa xe lại...

***

Ba tuần sau đó, Josie đứng bên Marc trong một nhà thờ nhỏ đẹp như tranh vẽ của Jacobsville. Cô đã ký tên vào bản khai ở tòa thị chính và tuyên thệ để chính thức trở thành bà Josette Anne Brannon.

Cô mặc một chiếc váy giản dị, thanh lịch, đi guốc cao gót và đội khăn voan được cắt từ một chiếc khăn trùm có đăng ten. Chính Marc đã chọn nhẫn cưới, hai chiếc nhẫn bằng vàng mang biểu tượng giản dị.

Josie nhìn người đàn ông mà cô vừa lấy làm chồng, mắt cô tràn đầy cảm xúc. Sau đó, quay về phía viên mục sư, cô nồng nhiệt nắm lấy tay ông.

- Buổi lễ rất thành công. Xin cảm ơn cha. - Cô nói.

Vợ và con gái của viên mục sư làm chứng cho họ.

- Ta rất vui, - Ông đáp lời với một nụ cười. - Ta ngạc nhiên là các con không tổ chức một buổi tiệc lớn hơn. Cả hai con đều được nhiều người biết đến ở Jacobsville này. Mẹ của con, Marc ạ, đã được rửa tội trong nhà thờ này.

- Vâng, nhưng con không muốn thông báo cho giới truyền thông. Cha biết đấy, với địa vị của em gái con...

Viên mục sư húng hắng ho.

- Ồ, ta hiểu rồi. Chúc mừng các con. Chúng ta hy vọng gặp lại các con chủ nhật tới.

- Cha sẽ thấy chúng con đến. - Josie cười tươi nói.

***

Họ không rời tay nhau ra trong suốt đoạn đường trở về nhà. Cả hai vừa trải qua ba tuần tuyệt vời ở trang trại, lăn lộn trên những cánh đồng hoặc đến làm quen với hàng xóm. Họ đã biết cách khám phá lẫn nhau nhiều hơn và tìm thấy nhiều điểm chung mà hôn nhân đã tạo nên một cách tự nhiên trong tâm hồn họ. Trái lại, họ vẫn chưa gần gũi nhau, vì Marc quyết định như vậy. Điều này không ngăn cản anh bảo đảm với Josie là anh muốn cố một đêm tân hôn thật sự. Cô đỏ hết cả mặt còn anh thì luôn miệng cười.

Lúc này, anh đang nhìn trộm cô khi họ đang chạy xe chầm chậm trên con đường đầy bụi. Họ đã quyết định đi hưởng tuần trăng mật ở trang trại. Người chăn bò và vợ ông ta, người quản lý trang trại đã có nhà riêng của họ. Như vậy là đôi vợ chồng trẻ được sống một mình trong cả trang trại.

Ít ra thì họ cũng nghĩ như vậy. Bởi vì, khi đến nơi, cả hai trông thấy một đám đông nho nhỏ tụ tập trước cổng.

- Không, không phải là Grier đâu! - Marc kêu lên. - Nếu là anh ta, anh sẽ buộc anh ta vào ngựa và tống anh ta vào bụi tầm gai.

Josie cười phá lên.

- Anh ta cũng làm như thế với đám cưới của Bud Handley. Anh ta đã đến mà không được mời và đã làm phiền họ nhiều đến nỗi mà vợ của Bub đã phải bắn vào anh ta. Đáng tiếc là cô ấy đã bắn trượt.

- Thôi nào Marc. Em tin chắc là bọn họ sẽ ra về nhanh thôi. Họ chỉ muốn chúc mừng chúng ta thôi mà.

- Hy vọng là như vậy. Nhưng nếu anh thấy một chiếc máy quay nào thì anh sẽ cho họ biết tay.

- Chẳng phải Judd Dunn đang ở cạnh Grier sao? - Cô nói và chỉ tay về phía một người đàn ông cao và mảnh khảnh, tóc sẫm màu đang ngồi dưới mái hiên nhà.

Phù hiệu của đội cảnh sát đặc nhiệm sáng lấp lánh trên ngực anh ta. Chân đặt lên một cái cột lan can, anh ta đang uể oải dùng chiếc mũ cao bồi của mình để quạt. Một người phụ nữ trẻ tiến đến gần anh và ôm hôn anh âu yếm.

Josie nheo mắt để nhìn rõ hơn.

- Ôi, lạy Chúa, là Cristabel! - Cô vui sướng kêu lên. - Còn những người khác là ai?

- Đội cảnh sát đặc nhiệm, thám tử, trợ lý cảnh sát trưởng, những người trong Bộ Tư pháp, hai cảnh sát điều tra cũ... Tóm lại là tất cả sức mạnh của pháp luật đều tập hợp tại đây. - Marc nói rít qua kẽ răng.

- Họ đến để chào đón anh. Thật tốt quá!

Tốt! Tất nhiên rồi. Anh hồi tưởng lại nụ cười chế giễu của Grier. Còn gã kia chẳng phải là Curtis Russel, anh chàng hay gây phiền toái của FBI hay sao? Anh không thể không bật thành tiếng làu nhàu.

Chúa ơi, anh muốn một lá thư chúc mừng, một bức điện, một tấm bưu thiếp..., hay bất kỳ cái gì, hơn là đám người đang có mặt tại đây dưới cánh cổng nhà anh vào đêm tân hôn của anh.

- Nào, hãy tỏ ra đáng yêu đi anh. - Josie nói. - Chuyện này xuất phát từ một tình cảm tốt mà.

Anh đành nhìn cô với vẻ mặt rầu rĩ.

- Chúng ta mời họ một tách cà phê và một lát bánh ga tô, rồi sau đó họ sẽ đi thôi, - cô nói, ra vẻ biết điều.

- Tại sao họ lại đi?

- Vì chúng ta không có bánh ga tô.

- Em không biết bọn họ đâu. Bọn họ sẽ đi mua một cái bánh ga tô ngay đấy.

- Đúng thế. Chúng ta sẽ tận dụng cơ hội để đóng cửa nhà lại trước khi họ quay trở lại.

Anh cười phá lên.

- Em thật tuyệt vời!

- Anh cũng thế, - cô đáp lại rồi ngả đầu vào vai anh. - À, anh đã gọi cho Gretchen chưa?

- Vừa nãy anh đã gọi di động cho nó. Nó đi ra ngoài nhưng thư ký của nó đã lưu tin nhắn rồi.

- Em rất tự hào khi có quan hệ bà con với một nguyên thủ quốc gia... Em gần như có cảm giác là em sẽ phải học cách chào hỏi quần chúng rồi.

- Nói đến quần chúng, - anh lẩm nhẩm, - thì em đã có một đám đông quần chúng mà em buộc phải chào hỏi rồi đây này.

Anh đỗ xe trước cửa nhà đang đầy những gương mặt tươi cười chờ đợi.

- Chúc mừng! - Judd Dunn dài giọng kêu lên.

Rồi mở một cái túi giữ nhiệt to, Judd lôi ra hai chai sâm banh hảo hạng loại một lít rưỡi.

- Đừng có quên thức ăn đấy, - một cảnh sát nhắc anh.

- Tôi hả? Không bao giờ.

Judd mở chiếc túi thứ hai trong đó chứa một đĩa tôm được xếp xung quanh một bát nước sốt hỗn hợp.

- Em thích món này nhất trần đời! - Josie vui vẻ nói. - Các anh thật tuyệt.

- Thế còn các cô thì sao? - Một phụ nữ trẻ tóc nâu vừa nhảy ra từ sau lưng một cảnh sát kêu lên.

Đến lượt bốn người khác xuất hiện.

- Các cô cũng rất tuyệt. - Josie vừa cười vừa nói.

- Em thích ăn tôm hả? - Marc ngạc nhiên hỏi.

- Hãy đọc hồ sơ cá nhân của cô ấy ở văn phòng chưởng lý đi, - cô gái tóc nâu nói. - Chúng tôi đọc rồi. Vợ anh còn thích cả bánh tráng kiểu Pháp và bánh mì thịt nữa.

- Điều đó thì tôi biết rồi...

Cả hai nhìn nhau bằng ánh mắt tinh nghịch. Marc bỏ mũ và lấy mũ đánh vào người Judd Dunn.

- Cảm ơn vì rượu sâm banh. Giờ thì xin chào!

- Marc! - Josie kêu lên vì bất ngờ.

Anh lườm cô rồi lại đánh Judd một lần nữa.

- Mọi người im lặng nào! - Grier kêu lên bằng cái giọng sĩ quan cảnh sát đẹp nhất của mình.

Anh ta rút một tập giấy ra khỏi túi áo khoác của mình và đứng lên bậc cao nhất của thềm nhà.

- Thưa quý ông quý bà, - anh ta bắt đầu nói sau khi liếc nhìn Marc. - Chúng tôi tập hợp ngày hôm nay tại đây để chúc ông bà tất cả niềm hạnh phúc trên thế giới trong cuộc sống lứa đôi của ông bà. Nếu như ông bà thấy chán chường hay ông bà cần sự giúp đỡ, thì đừng quên là chúng tôi luôn sẵn sàng ở đầu dây bên kia. Thêm nữa,...

- Điện thoại của tôi ở San Antonio. - Marc ngắt lời, tay chỉ ra phía cửa. - Lối ra ở đằng kia.

- Nhưng tôi còn 6 trang nữa! - Grier phản ứng với giọng hiếu chiến.

- Còn tôi thì có một khẩu súng trường trong phòng khách.

Một tràng cười hưởng ứng lời đối đáp đó.

- Thôi Grier, tắt đài đi! - Judd nói. - Chúng ta sẽ không ở ì tại đây... Dù sao đi chăng nữa thì chúng tôi không định để anh ấy kết thúc bài diễn văn của mình đâu, - anh nói với Marc. - Thôi nào các anh, chúng ta vẫn còn phải đi tóm những kẻ xấu ở ngoài kia.

Tất cả tạo thành một hàng dọc và lần lượt bắt tay cô dâu chú rể. Josie không biết hết tất cả mọi người nhưng rồi đây cô chắc là cô sẽ thuộc tên từng người. Sự biểu lộ tình bạn bè của họ làm cô xúc động sâu sắc

Một lát sau, đôi vợ chồng trẻ đứng nhìn các xe ô tô khởi động, chiếc nọ nối đuôi chiếc kia. Khi chiếc xe cuối cùng biến mất trong đám bụi, Josie ngước mắt nhìn chồng trìu mến.

- Chúng ta sẽ sống tại một nơi tuyệt vời.

Anh gật đầu đồng ý và chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt xinh xắn được tô điểm bằng một vầng hào quang tóc vàng như mây nhẹ của vợ mình.

- Bà là một cô dâu xinh đẹp, bà Brannon ạ.

- Còn ông, một chú rể rất điển trai, ông Brannon ạ.

Anh chỉ vào chai sâm banh và đĩa tôm.

- Em muốn bắt đầu bằng cái gì?

Cô khép hai chiếc túi giữ lạnh lại và nắm lấy tay anh:

- Để sau đã. - Cô nói và ngước mắt dịu dàng nhìn anh.

***

Trời vẫn còn sáng. Ngay cả khi căn phòng đã tối đen, Josie vẫn có chút gì đó không thoải mái.

Marc ôm cô trong vòng tay mình và nhìn sâu vào đôi mắt lo lắng của cô. Anh lướt ngón tay lên môi cô.

- Một người đàn ông biết tự trọng sẽ không bao giờ ngắt cánh hoa hồng, - anh thầm thì. - Em hiểu không?

- Có, em nghĩ...

Anh mỉm cười.

-Tôi đã đợi cô rất lâu rồi, bà Brannon ạ. - Anh nói với giọng mượt mà như nhung. - Tôi hứa với cô là sẽ rất bõ công. Cho cả hai chúng ta... Và bây giờ thì em hãy đừng lo lắng nữa. Chúng ta là người lớn và chúng ta sẽ đi dạo trong một chiếc xe rất to hình vuông, em đồng ý không?

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng những thời khắc riêng tư lại có thể lạ lùng như vậy. Ấy vậy mà với Marc, cô có cảm giác như là được sống trong một chuyến phiêu lưu thú vị.

Cô ngắm nhìn cản phòng.

- Một chiếc xe lớn hình vuông?

- Với tất cả các cửa sổ đóng kín, - anh nói rồi dịu dàng hôn lên môi cô. - Và chúng ta sẽ làm nhòe hết các cửa kính.

- Nhưng căn phòng này quá rộng...

- Ừm..., - anh nói, giọng uể oải, - em sẽ thấy, cả hai chúng ta sẽ tỏa rất nhiều nhiệt đấy.

Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô. Sau đó anh bắt đầu hôn cô, rất dịu dàng, và cảm thấy cơ thể cô đang thư giãn.

Trong cả quãng thời gian dài đó, anh chỉ hôn cô. Josie chỉ rên rỉ dưới áp lực của đôi môi anh. Điều đó làm cô nhớ lại thời gian đầu của mối tình của họ, lúc đó Marc rất tử tế, dịu dàng và trìu mến. Cô có cảm giác như khám phá một đất nước xa lạ. Nhưng lần này, đất nước xa lạ đó không làm cô sợ nữa. Cô yêu người đàn ông này tự tận đáy lòng. Cô muốn sống và sinh những đứa con cho anh.

Marc nhay nhay môi trên của cô.

- Em thấy không? - Anh thì thầm. - Chúng ta có rất nhiều thời gian cho mình.

Cô thở dài.

- Em căng thẳng quá.

- Anh cũng thế.

Cô nhích ra khỏi người anh để ngắm nhìn đôi mắt màu xám của anh.

- Với anh thì không phải là lần đầu tiên. - Cô nói.

- Với em thì anh là lần đầu tiên. Những lần trước chỉ là thỏa mãn nhu cầu mà thôi. Còn với em thì là những hành động của tình yêu.

Cô thấy nước mắt mình trào ra. Có quá nhiều bằng chứng của tình yêu... Một sự thật quá đẹp.

- Marc, em chưa từng yêu ai ngoài anh.

- Anh cũng thế. Anh muốn có em từ hai năm nay rồi. Và em là bữa tiệc ngon nhất mà anh muốn ăn.

Cách diễn đạt khác thường này của anh làm cô buồn cười.

Bàn tay của Marc tỏ ra bình tĩnh hơn, nhưng đôi môi anh thì mạnh mẽ hơn. Anh kéo cô lại sát vào người anh để cho cô cảm nhận được ham muốn của anh. Một bàn tay anh nhẹ nhàng lùa vào dưới váy của cô, rồi đi ngược lên phía trên đùi của cô, rồi ngón tay anh kéo dây chun chiếc quần lót nhỏ có đăng ten của cô.

Cô nuốt nước miếng. Anh mới chỉ chạm vào cô một lần duy nhất, cách đây đã rất lâu rồi. Nhưng giờ đây, cơ thể cô không còn là một ngôi đền kín cổng nữa. Anh để cho tay mình tiếp xúc với cô. Cô khe khẽ rên rỉ khi những ngón tay của Marc luồn vào giữa đùi cô.

Rồi anh tạo một cử động hổn hển trên da thịt cô. Cô bám lấy người anh, hơi thở ngắt quãng. Run sợ với ý nghĩ anh có thể dừng lại, móng tay của cô cào vào vai của anh.

- Bình tĩnh nào em, - anh thì thào khi thấy cô uốn cong người trong vòng tay anh. - Mới chỉ là dạo đầu thôi.

- Ôi, Marc…

Giọng của cô trở nên gấp gáp. Cô như trở nên mù lòa, câm điếc, cô thấy người như bị tê liệt. Cô chỉ còn ý thức được mỗi một điều: sự khám phá tuyệt vời về chính cơ thể mình.

Cô nhắm mắt lại để tận hưởng thêm nữa thời điểm này. Những ngón tay của Marc vẫn tiếp tục co bóp nhẹ nhàng, và cô cảm thấy như sụp đổ. Niềm vui sướng dâng tràn trong cô, nó có màu tối, cháy bỏng, và cô kìm nén hơi thở trong sự chờ đợi một bóng tối hoàn toàn.

- Em quá căng thẳng, - anh thì thầm bên môi cô. - Trước tiên hãy cho anh thưởng thức no nê món ngon này đã, rồi chúng ta sẽ lại bắt đầu.

Cô không hiểu ý anh. Đột nhiên, một sự chấn động sung sướng như nâng cô lên khỏi giường. Cô lại mở mắt ra, cảm thấy lóa mắt bởi niềm khoái lạc đang lan tỏa theo mỗi cử động của ngón tay của Marc.

- Khô... ông, - cô ấp úng, đột nhiên cô thấy sợ hãi.

Anh nhẹ nhàng áp môi lên mắt cô, làm cô nhắm mắt lại. Anh vuốt ve cô càng lúc càng mạnh mẽ.

- Anh yêu em còn hơn cả cuộc sống của anh... Hãy cho anh đi.

Cô cảm thấy như rơi xuống một vực thẳm nóng bỏng và hồi hộp và cô bắt đầu đung đưa hông theo nhịp càng lúc càng cuồng nhiệt. Cô áp thân mình vào người Marc, miệng cô mở to áp vào áo sơ mi của anh, cô như bị dày vò bởi một sự sung sướng đến mất trí. Cuối cùng, cô kêu lên. Tất nhiên là hơi phiền, nhưng làn sóng cảm giác làm cho cô choáng váng. Marc bật cười âu yếm. Anh phủ lên khuôn mặt cô bằng những nụ hôn. Một sự rung động nhẹ nhàng chạy dọc cơ thể mạnh mẽ của anh.

- Và giờ đây khi em đã có ấn tượng đầu tiên về điều mà em có thể chờ đợi, chúng ta sẽ cùng chia sẻ. - Anh nói, vẻ tinh nghịch.

- Chia sẻ?

- Ừm...

Anh cởi quần áo của cô ra, cởi giày, váy, đồ lót của cô... Anh cúi xuống và hôn lên bụng cô. Rồi anh chầm chậm hôn lên ngực cô, ngoạm vào nụ hoa đang cương cứng của cô.

- Anh thích hương vị làn da của em, - anh nói. - Kiềm chế bản thân đã là chiến công khó khăn nhất của anh. Lần này, chắc chắn là phải hoàn hảo. Tuyệt đối hoàn hảo.

Anh nhỏm người dậy và cởi bỏ quần áo của mình. Kính của Josie đã được đặt trên cái bàn đầu giường, nhưng Marc ở rất gần đến mức mà cô có thể nhìn thấy toàn bộ thân thể anh. Khi anh cởi quần lót của mình, cô bỗng trở nên bối rối, vội vã quay mặt đi.

- Không, Josie, - anh nhẹ nhàng ra lệnh cho cô. - Hãy nhìn anh đây.

Bị kích động, cô vâng theo lời anh. Anh quá phấn khích đến mức anh không thể kiểm soát được nó nữa. Thân thể cường tráng của anh đang căng đến cực độ như thể nó đang giữ thăng bằng trên một lưỡi dao cạo. Thật kỳ lạ, chính sự khỏa thân của anh làm cô thấy tràn dâng niềm đam mê. Cô rùng mình, chờ đợi.

Khi anh nằm xuống giường, cô vội nằm sát vào người anh, mắt đẫm lệ.

- Em... em không biết chuyện gì xảy ra với em nữa. - Cô thì thầm, rùng mình vì sung sướng.

- Rồi em sẽ biết thôi. - Anh nói, miệng nở nụ cười đầy khoái cảm nhục dục.

Chương 17

Trong những giây phút sung sướng tiếp sau đó, Josie đã biết nhiều hơn về cơ thể của cô. Bàn tay thành thạo của Marc dẫn cô đi đến tất cả những đỉnh điểm của khoái lạc. Mỗi lần cô cảm thấy như một chiếc máy bay sắp hạ cánh thì Marc lại làm cho cô bay bổng lên.

- Anh làm em chết mất! - Cô thì thầm.

Anh lăn người xuống giường cùng với cô, cặp đùi dài cơ bắp của anh cọ sát vào đùi của cô, trong khi anh vẫn đang hít lấy hít để nụ hoa của cô.

- Đúng thế đấy. - Anh thì thầm.

- Gì cơ?

Anh hôn lên vai cô, rồi sau đó lưỡi của anh lại hôn lên bờ môi dịu ngọt và căng đầy của cô.

- Đúng là như vậy đấy. Nó gọi là cái chết từ từ.

- Marc! - Cô kêu lên trong khi anh cắn vào môi cô.

Cô lùa ngón tay vào mái tóc dày ẩm ướt của anh. Toàn thân cô run rẩy. Cả Marc cũng vậy. Cô tự hỏi liệu anh sẽ chịu đựng được lâu không - anh cởi quần áo của cô đã hàng tiếng đồng hồ rồi. Bị nung đốt bởi ngọn lửa đam mê không bao giờ cạn, anh đang kéo dài sự trông chờ.

Một lần nữa, anh lại vuốt ve cô. Một mùi hương nóng và khêu gợi phát ra từ cơ thể hai người đang quấn chặt lấy nhau. Josie đang chuẩn bị cho lúc anh lại dừng lại, nhưng không. Lần này, anh xâm nhập vào cô. Cô kinh ngạc giương mắt lên.

Cô chỉ cảm thấy hơi nhói đau, nhưng sự đau nhói đó nhanh chóng được thay thế bởi một sự sung sướng tột độ. Marc ngẩng đầu lên. Ánh mắt của anh nhìn sâu vào trong mắt cô. Cô thấy anh rùng mình dưới mỗi cử động của hông. Chắc chắn là anh đạt được cực điểm của sự chịu đựng.

- Hãy giúp anh. - Anh thì thầm, giọng khàn khàn. - Anh không chịu được lâu nữa...

- Em... em... - cô ấp úng vì bị hết hơi.

- Em chọn tư thế mà em thoải mái nhất đi... Áp sát vào anh, em yêu, cho đến khi em cũng thấy sung sướng. Đấy...

- Ôi! - Cô kêu lên đồng thời ưỡn lên. - Ôi... vâng...

Anh bám lấy mông cô để vào sâu trong cô. Môi họ gắn chặt vào nhau. Cơ thể của họ đang nhảy múa, uốn lượn cùng nhau. Anh thấy cô tì mạnh xuống giường. Một xung động mạnh thôi thúc họ, khiến cho họ không kiểm soát được.

Anh thấy nóng người. Anh toát mồ hôi. Đột nhiên, một cảm giác giải tỏa nhanh như chớp xâm chiếm anh. Anh kêu lên một tiếng run rẩy, rồi đổ ập xuống người cô, rùng mình vì những cơn co bóp của khoái cảm.

Josie nằm bất động, thở hổn hển. Cô biết rằng khoái cảm của Marc cũng mãnh liệt như cô. Như vậy đấy, làm tình là như thế đấy, - cô tự nhủ rồi nắm lấy đôi vai anh bằng bàn tay nóng bỏng của mình. Miệng của cô mở to, dính vào làn da ẩm ướt của anh, trong khi những cơn rùng mình cuối cùng yếu dần, như những con sóng rút khỏi bờ cát ẩm.

Cô thấy khó lấy lại hơi thở của mình. Cơ thể của cô như bị bầm giập nhưng thỏa mãn, thoải mái cực điểm. Cô đặt tay lên lưng Marc, thấy da của anh cũng ẩm ướt không kém cô. Cô cựa mình, cô thấy anh vẫn ở trong cô.

- Với một người mới như em thì em cũng khá là có khiếu đấy, - anh thì thầm bên cổ của cô.

Cô ôm anh chặt hơn.

- Dù sao thì em vẫn là người đến sau... - cô thì thầm với một nụ cười u sầu. - Nhưng anh thật sự là một bậc thầy. Và là một chuyên gia chăn gối, - cô nói và cười dịu dàng.

Anh cũng mỉm cười, cảm thấy thoải mái. Từ nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên anh thấy thoải mái như vậy. Anh quay lưng nằm xuống, nhưng vẫn còn gắn chặt vào người cô, và anh kéo cô nằm lên trên anh.

- Hai năm kiêng nhịn. - Anh lẩm nhẩm. - Thật lâu với một kẻ tự do. Nhưng anh rất vui vì đã kiên nhẫn chờ đợi.

- Em cũng thế, - cô đáp lại, vùi mặt vào đám lông phủ đầy ngực anh. - Hôm nay em đã biết vì sao em đã đợi lâu thế. Tất nhiên là em có sợ hãi, nhưng với anh thì sợ hãi chẳng để làm gì. Ôi Marc, chúng mình quên mất một chuyện.

Anh mơ màng vuốt ve mái tóc cô.

- Ừ, chuyện gì cơ? - Anh hỏi, vẻ hoàn toàn dửng dưng.

Cô véo vào sườn anh.

- Anh biết rõ là chuyện gì mà.

Anh thở dài.

- Nó ở trong ngăn kéo chứ gì.

- Nó cũng không có ích lắm.

Anh lướt nhẹ lên cằm cô bằng một nụ hôn.

- Anh biết... Những đứa con, thật là tuyệt vời. Anh rất muốn có một đứa, ngay cả khi hơi sớm. Lần tới chúng ta sẽ chú ý.

- Vâng, tất nhiên rồi, - cô thì thầm, và bị nghẹn lời vì một cái ngáp dài. - Ừm, em buồn ngủ quá.

- Anh cũng thế, anh sẽ ngủ rất ngon.

- Liệu chúng ta có thể...

Cô muốn chuyển chỗ nhưng anh đã cuộn cô trong vòng tay.

- Em hãy nằm ở đây. Anh không muốn em rời xa anh.

Mỉm cười, cô cuộn tròn trong vòng tay anh.

- Marc?

- Sao cơ? - Anh hỏi với giọng buồn ngủ.

- Em rất thích khi đã kết hôn.

Cô cảm thấy anh cũng đang cười khi nằm dưới người cô.

- Anh cũng thế.

Đó là những lời cuối cùng cô còn nghe được.

***

Tuần trăng mật của họ theo lịch thì còn một tuần nữa sẽ kết thúc, nhưng mọi người dân ở Jacobsville đều biết rõ là nó sẽ chẳng bao giờ kết thúc được. Người ta không bao giờ thấy Marc mà lại không có Josie đi cùng. Trừ những lúc họ đi làm. Cô làm việc ở văn phòng chưởng lý địa phương, còn anh thì công tác tại đội cảnh sát đặc nhiệm ở Victoria.

Vài tháng sau, khi Josie đang quét dọn ở cửa nhà và Marc đang phân công công việc cho những người chăn bò thì có hai chiếc Limousine màu đen, dài như những tầu chở khách và cắm cờ ngoại giao tiến vào khoảng sân đầy bụi trước nhà.

Josie ngẩng đầu lên. Những vị khách này chỉ có thể là Gretchen và chồng của cô ấy. - Cô nghĩ thầm, cảm thấy hơi lo sợ. Mái tóc buông xõa trên hai vai, cô mặc một chiếc T-shirt cũ với quần jean sờn và giày tennis. Trời đất ơi, hẳn là cô sẽ gây ấn tượng mạnh với ngài Sếc lắm, vì trông cô ăn mặc lôi thôi và không trang điểm gì cả!

Lúc đầu, Marc và cô đã dự định đến Qawi, nhưng công việc quá nhạy cảm của họ không cho phép họ làm như dự định. Thêm nữa, một cuộc nổi dậy hợp pháp bị ngài Sếc trấn áp đã hoãn chuyến du lịch của họ đến muôn thuở. Gia đình Sabon chắc hẳn là đã nắm được một cái gì đó trong tay, nên họ quyết định đi thăm mà không báo trước. Josie cố nén một tiếng thở dài. Cô lắc đầu. Chết tiệt, tóc tai cô thậm chí còn chưa được sửa sang nữa.

Marc chạy ra khỏi chuồng ngựa. Anh mỉm cười với người vệ sĩ, một người đàn ông cao to và tráng kiện đang mở cửa chiếc xe Limousine đầu tiên.

Anh đứng khoanh tay trong khi Gretchen bước ra khỏi xe. Cô lao mình vào anh. Trông cô trẻ ra, hạnh phúc và rất thanh lịch.

- Chào anh của em. Bọn em đến chào Josie. Anh còn nhớ Philippe không?

Chồng của cô vừa bước mới đến sau vợ. Trông anh rất quyến rũ cho dù những vết sẹo làm nhăn nhúm khuôn mặt. Anh bắt tay với Marc.

- Chào mừng đến với hội phi tôn giáo.

- Phải công nhận là anh ấy đã lấy Josie. Em chưa từng thấy một phụ nữ nào đáng yêu hơn thế. - Gretchen nồng nhiệt kêu lên. - Chào Josie.

Đặt chổi xuống, Josie chùi tay vào ống quần một cách căng thẳng, rồi bước xuống cầu thang. Cô cố

gắng kìm nén sự rụt rè của mình.

- Em chỉ mặc quần jean khi ở trong dinh thôi. - Gretchen nói với một trực giác đã làm nên tính cách của cô. - Và em không bao giờ trang điểm trước mặt chồng em cả.

- Mất thời gian lắm. - Philippe nói và nở một nụ cười thông cảm với Marc. - Tôi đoán là hai người chắc phải biết.

Marc kéo vợ lại gần mình.

- Giới thiệu với em người họ hàng mới của em, Philippe Sabon, ngài Sếc vùng Qawi.

- Tôi rất vinh hạnh. - Josie nói.

Philippe hôn tay cô.

- Tôi rất lấy làm vui, thưa bà. Chúng tôi nghĩ là anh chị muốn biết cháu trai của anh chị.

Anh nói một câu bằng tiếng Ả rập. Cửa chiếc xe Limousine thứ hai mở ra và một người phụ nữ mặc áo dài cùng với một đứa trẻ hai tuổi bước ra khỏi xe.

- Tôi xin giới thiệu con trai của chúng tôi, Rashid, - anh nói rồi cười với đứa trẻ vừa nhảy vội vào cánh tay anh.

Gretchen thở dài.

- Thế đấy! Từ đầu tiên mà nó nói là "bố ơi". Tối nào nó cũng khóc cho đến khi Philippe chịu đọc cho nó nghe một câu chuyện. Thật thà mà nói, em chỉ là một cái lồng ấp di động mà thôi.

- Nói dối! Em là một ủy ban cải cách lưu động thì đúng hơn!

- Em chỉ thực hiện một vài thay đổi nhỏ mà thôi.

Philippe mỉm cười với cô, rồi ôm hôn vào má đứa bé trước khi quay về phía Josie.

- Chuyến đi từ sân bay thật là dài.

- Ôi, tôi quên mất nhiệm vụ của mình rồi. Cà phê cho tất cả mọi người nhé. Tôi sẽ pha một ấm tuyệt vời. - Josie vừa nói vừa cười. - Nơi tôi làm việc, tại văn phòng chưởng lý ấy, người ta phải uống đến hàng tấn ấy.

- Em đã nghe nói về công việc mới của chị. - Gretchen ngắt lời rồi bá vai cô. - Em đang cần vốn kiến thức của chị cho một vài điểm trong trật tự pháp lý đấy.

- Thế là xong. - Philippe rên rỉ.

Marc vỗ vai anh.

- Đừng bận tâm. Chỉ là vài việc vô hại thôi mà. Ô nhiễm nguồn nước, sự ấm lên của trái đất...

- Phải cần rất nhiều thời gian để cải cách được hệ thống nhà tù ở Qawi. - Gretchen vừa nói vừa đi theo Josie vào trong nhà.

Hai người đàn ông nhìn nhau thông cảm.

- Tôi có một chai whisky lâu năm để trong phòng. - Marc nói.

- Ồ vâng. Cho vào một cốc lớn.

- Ờ... thưa đức ông?

Philippe quay người lại. Curtis Russell đang đứng gần chiếc xe Limousine, bên cạnh là một nhân viên mật vụ, và hai vệ sĩ của ngài Sếc.

- Có chuyện gì?

Russell húng hắng ho, đằng hắng giọng.

- Về dự định mà chúng ta đã nói với nhau...

Phillippe cất tiếng thở dài.

- Vẫn còn vài rắc rối.

Anh quay người về phía Marc.

- Sếp cũ của anh tại FBI muốn giao một vị trí cho anh Russell, với điều kiện là anh giới thiệu anh ấy.

Marc nhăn mặt, như thể anh bị bắt phải nuốt một gói muối.

- Trong nhiệm vụ cuối cùng của mình, anh Russell đã không gặp may, - ngài Sếc nói tiếp.

- Rõ thế rồi. Anh ta đã tham gia vào một vụ ám sát có tổ chức. - Marc lẩm bẩm.

Russell nuốt nước miếng một cách khó khăn.

- Tôi chỉ cố gắng chứng tỏ năng lực của mình thôi. Mới đây, tôi đã giúp Phil Douglas xác định được vị trí của cô Gates và đưa cô ta ra tòa.

- Đúng thế.

- Đáng tiếc là, - Philippe nói tiếp, - anh bạn của chúng ta đây đã có một ý định đáng buồn là sẽ đến làm nhân viên tại FBI.

- Chết tiệt...

Russell nở nụ cười gượng gạo.

- Ờ, lúc đó tôi rất sẵn sàng. Nghe này anh Brannon, tôi bảo đảm với anh là tôi sẽ là một nhân viên tốt. Với tất cả lòng kính trọng của tôi với cấp trên, tôi đã tốn nhiều thời gian quan hệ với các quan chức. Tôi có thể điều tra những vụ hình sự. Tôi xin anh, hãy cho tôi một cơ hội.

Philippe nhíu mày, nhìn sang Marc lúc này đang nhún vai.

- Thôi được rồi. Tôi sẽ nói vài lời về vấn đề của anh. Với một điều kiện là, - anh chậm rãi nói thêm với một sự cương quyết.

- Tất cả những gì anh muốn.

Marc nhăn mặt.

- Với điều kiện là anh sẽ làm việc tại một trong 49 bang còn lại của nước Mỹ.

Curtis Russell gật đầu đồng ý.

- Vâng. Bang Florida có vẻ hợp với tôi. Tôi rất thích biển.

Marc mỉm cười. Anh ngước mắt lên nhìn trời, rồi bỏ đi về phía nhà mình.

***

Đêm hôm đó, khi những vị khách nối tiếng của họ đã rút về phòng dành cho khách và những vệ sĩ đã vào vị trí canh gác ở trước cửa, Marc và Josie cũng đi về phòng của mình.

Họ nằm trên giường, ôm chặt lấy nhau. Ánh trăng như đang vẽ những ánh bạc lên trên tấm chăn của họ.

- Một tháng nữa là Noel, - Josie thì thầm, cuộn tròn trong vòng tay ấm áp của chồng mình, - em muốn trồng một cây thông sống ở bên ngoài.

- Như thể là nó đã mọc ở đó vậy.

- Và những đồ trang trí mới nữa.

- Em cứ tự làm đi. Có một tá dây tua và đồ trang trí đấy.

- Nhưng em còn muốn một vật trang trí nữa.

- Ừm, cái gì vậy?

- Anh biết không, một tấm biển trên đó có ghi tên và ngày cưới của chúng ta.

- Rõ rồi.

- Và năm tới, chúng ta sẽ gắn thêm một cái nữa.

Rõ ràng là Marc đang cố chống lại cơn buồn ngủ.

- Một cái mới...

- Một tấm biển viết: “Noel đầu tiên của em bé”.

- Noel đầu tiên... Ôi, tuyệt vời... Một ý kiến rất hay... Nhưng sao cơ?

Anh nhỏm dậy, ngồi thẳng đứng như một cái cọc trên giường.

- Có thật là em đã nói điều mà anh vừa nghe thấy không?

Cô mỉm cười.

- Chúng mình chưa bao giờ mở cái ngăn kéo đó, - cô nhắc anh nhớ lại.

Anh không nghe cô nói nữa. Đặt tay lên bụng cô, anh ngắm cô như thể cô vừa mới giải được một điều bí ẩn của cuộc đời vậy.

- Ôi, lạy Chúa... Một cảnh sát đặc nhiệm nhỏ, con trai hoặc con gái. Một món quà Noel tuyệt vời làm

sao, Josie! - Anh thì thào và nghiêng người ôm hôn cô thật trìu mến. - Anh thật sự là một người may mắn.

Cô mỉm cười dưới những nụ hôn của anh và ôm ghì lấy anh.

- Không, - cô phản đối. - Em mới là người không biết giữ vận may của mình. Em không biết mình đã làm gì mà xứng đáng với may mắn đó...

Ngoài trời, gió đã bốc lên. Mùa thu đang tràn xuống những cánh đồng đầy sương mù, lạnh giá và nhiều mưa. Nhưng trong căn phòng của họ, hơi ấm dịu dàng đang trị vì, hơi ấm mà không đâu trên trái đất này, ngay cả băng tuyết ở Alaska có thể lấn át. Josie tự nhủ họ sẽ mừng Noel đầu tiên ở dây, chắc chắn là như thế.